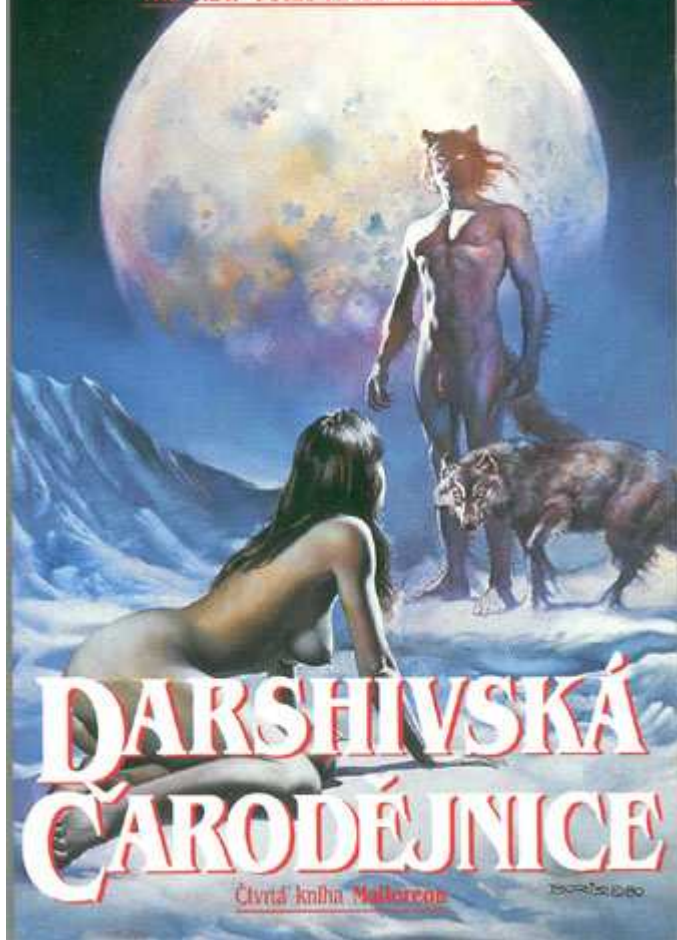

DAVID EDDINGS

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SORCERESS OF DARSHIVA
Book Four of The Malloreon

Copyright ©1989 by David Eddings

All rights reserved, which includes to
reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1995
Translation © Robert Čapek, 1995

Cover Art © by Boris Vailejo / via Agentur Schluck
ISBN 80-85782-47-2

Vytiskl Akcent, tiskárna Vimperk s.r.o.

David Eddings
Čtvrtá kniha MALLOREON

DARSHIVSKÁ ČARODĚJNICE

Prolog

Toto jsou stručné dějiny Východní Říše.

— z *Císařů Melceny a Malloreoy*,
tiskem melcenské univerzity

Kořeny melcenské říše jsou pro nás dávno ztraceny. Některé báje tvrdí, že předkové Melceňanů připluli v hrubých kánoích z obrovského moře, rozkládajícího se východně od Melcenských ostrovů, jiní trvají na tom, že pradávni Melceňané byli odnoží zvláštního národa, jenž žil v Dalesii. Nicméně ať už byl její původ jakýkoli, zůstává Melcena nejstarší civilizací na světě.

Melcena byla vždy blízce spjatá s mořem a její původní domov ležel na ostrově u východního pobřeží malloreánského světadílu. Hlavní město Melcena bylo městem světla a kultury v době, kdy byl Tol Honet ještě pouhou vesnicí a Mal Zet ubohým shlukem stanů. Pouze Kell stojí v pohledu nebes jako rival starodávného domova Melceňanů.

Byl to příchod katastrofy, co přinutilo Melcenu opustit její mimořádnou odloučenost. V čase, odhadovaném na nějakých pět tisíc let zpět, došlo na západě ke katastrofě. Angarakové a Aronové to svádějí na teologický spor mezi bohy. Takové vysvětlení není možno brát vážně, nicméně podává jisté vysvětlení duševních pochodů primitivních myslí, pokoušejících se vysvětlit přírodní jevy.

Ať už byl její původ jakýkoli, katastrofa zasáhla velkou část prvotního kontinentu a způsobila obrovské přílivové vlny. Moře nejdříve pokleslo, pak stouplo a nakonec se ustálilo ve víceméně současné podobě. Pro Melcenu to znamenalo zkázu. Plná polovina území byly starodávne Melceny byla potopena v moři. Ačkoli oběti na životech

byly obrovské, převážné množství lidí bylo zachráněno. Lidé se tak ocitli na žalostně stísněném prostoru zbytků jejich původních ostrovů. Hlavní město Melceny bylo krásné sídlo v horách, kde mohly být záležitosti řešeny bez oslabujících vlivů podnebí v tropických šířkách. V důsledku katastrofy byla Melcena rozbitým městem, zničeným zemětřesením a zátopou, ležícím ne více než legui od nového pobřeží.

Po období přestavby bylo jasné, že zmenšená země nemůže déle uživit své obyvatele. Proto se Melceňané obrátili k pevnině. Nejbližše ležela jižní Mallorea, oblast obydlená lidmi jejich vlastní rozumné rasy a s podobnou, i když zkomolenou řečí; k této oblasti obrátili Melceňané svou pozornost. Bylo v ní pět primitivních království - Gandahar, Daršiva, Celanta, Peldane a Rengel. Uzemí byla rychle obsazena technologicky vyspělejšími Melceňany a začleněna do jejich rostoucí říše.

Hlavní silou melcenské říše byla byrokracie, i když měla tato forma vlády své nevýhody, zajišťovala kontinuitu a jasnozřivý pragmatismus, zabývající se nacházením nepraktičtějších východisek, prospívajících více než rozmary, předsudky a zaměření na sama sebe, které nejčastěji ovlivňují jiné formy vlády. Melcenská byrokracie byla prakticky bezchybná. Melcenské myšlení ovládala představa 'aristokracie nadání'. Pokud nadaného jedince ignoroval jeden úřad, skoro jistě po něm skočil druhý.

Různé úřady melcenské vlády se vydaly do nově dobytých provincií, aby prosívaly obyvatelstvo při hledání géníů. Poddaní lidé tak byli přímo vstřebáni do hlavního proudu života říše. Melceňané, jako vždy pragmatičtí, nechali královské domy všech pěti provincií na svých místech a raději dávali přednost vládě skrze stávající formy autority, než aby ustavovali nové.

Po dalších čtrnáct staletí melcenská říše prosperovala, na hony vzdálená teologickým a politickým rozmíškám západní části světadílu. Melcenská kultura byla světská, civilizovaná a vysoce vzdělaná. Otrockví bylo neznámé a obchod s Angaraky a jejich vazaly v Karandě a Dalesii přinášel obrovské zisky. Staré říšské hlavní město Melcena se stalo velkým centrem vzdělanosti. Naneštěstí se někteří z mnoha melcenských učenců obrátili k okultismu. Jejich vyvolávání zlých duchů zašlo daleko za rituály Morindim nebo Karandů a začalo zacházet do

temnějších a daleko vážnějších oblastí. Dosahovali postupu v čarodějnictví a nekromancii. Hlavní pole zájmu ale leželo v oblasti alchymie.

Právě v tomto období se odehrálo první setkání s Angaraky. Ačkoli v prvním souboji zvítězili, uvědomovali si Melceňané, že Angarakové by je nakonec porazili už pouhým svým množstvím.

Zatímco upírali většinu svého úsilí k ustavení Dalesiánského protektorátu, nastal opatrný, nejistý mír. Obchodní kontakty mezi oběma národy přinesly o něco lepší vzájemné porozumění, i když Melceňané byli pobaveni zaujetím pro náboženství, jež projevovali i ti nejsvětější Angarakové. Po následujících osmnáct set let byly vztahy mezi oběma národy zhoršovány malými válkami, zřídka trvajícími déle než rok nebo dva. Obě strany se úzkostlivě vyhýbaly nasazení všech sil a očividně si nepřály přímou konfrontaci.

Aby získali informace o druhé straně, oba národy ustavily tradici, spočívající v dočasné výměně dětí různých vůdců. Synové vysoce postavených melcenských byrokratů byli posíláni do Mal Zetu, aby žili v rodinách angarackých vojevůdců, a synové generálů byli posíláni k výchově do říšského hlavního města. Výsledkem byla třída mladých kosmopolitních mužů, kteří se později stali vzorem vládnoucí třídy malloreánské říše.

Jedna taková výměna měla koncem čtvrtého tisíciletí rozhodující vliv na sjednocení obou národů. Ve věku přibližně dvanácti let byl mladík jménem Kallat poslán do Melceny, aby zde strávil léta dospívání v rodině císařského ministra vnitřních záležitostí. Ministr měl časté úřední a společenské kontakty s císařskou rodinou a Kallat se brzy stal vítaným hostem v říšském paláci. Císař Molvan byl stárnoucí muž s jediným dítětem, dcerou jménem Danera, možná o rok nebo dva mladší, než byl Kallat. Věci mezi těmito dvěma mladými lidmi se odvíjely podle nikoli neznámého způsobu, dokud nebyl Kallat v osmnácti povolán zpět do Mal Zetu, aby započal vojenskou kariéru. Kallat závrtně rychle stoupal, až dosáhl ve svých osmadvaceti postavení generálního guvernéra oblasti Rakut, a tím se stal nejmladším mužem, který byl kdy povýšen do generálního štábu. O rok později odcestoval do Melceny, kde se oženil s princeznou Danerou.

V následujících letech dělil Kallat svůj čas mezi Melcenu a Mal Zet a v každém z měst budoval silnou základnu a když císař Molvan v

roce 3829 zemřel, byl připraven. V nástupnické řadě byli sice jiní, ale většina z nich zahynula - často za záhadných okolností. Přes veškeré bouřlivé protesty mnoha šlechtických rodin Melceny byl Kallat v roce 3830 vyhlášen císařem Melceny; zmíněné protesty byly s krutou účinností zdušeny Kallatovými kohortami. Danera porodila sedm zdravých dětí, aby zajistila pokračování Kallatovy linie.

Kallat, který jezdil každého roku do Mal Zetu, vyslal melcenské vojsko na hranici s Delchinem, kde zůstalo v pohotovosti. V Mal Zetu doručil Kallat generálnímu štábu ultimátum. Jeho síly tvořilo vojsko jeho vlastní oblasti v Raktitu a ve východních knížectvích Karandy, kde mu angaračtí vojenští přidělcenci přísahali věrnost. Společně s vojskem na delchinských hranicích mu to dávalo naprostou vojenskou převahu. Žádal, aby byl vyhlášen vrchním generálem Angaraků. Byly takové precedenty; v minulosti byla příležitostně generálům taková hodnost nabídnuta, i když obvykle vládl spojenými silami generální štáb. Ale Kallatův požadavek vnesl na scénu něco nového. Jeho postavení císaře bylo dědičné a on trval na tom, aby i hodnost vrchního generála přecházela na jeho nástupce. Bezmocní generálové na jeho požadavky přistoupili. Kallat se stal vládcem kontinentu jako císař Melceny a velitel vojenských sil Angaraků.

Integrace Melceňanů a Angaraků byla bouřlivá, ale nakonec melcenská trpělivost zvítězila nad angarackou brutalitou, což se stalo patrným během let, kdy se melcenská byrokracie stala daleko výkonnější než angaracká vojenská administrativa. Byrokracie se nejdříve zabývala takovými základními věcmi, jako byly míry a měna. Odtud byl už jen krůček k ustavení silničního úřadu. V období několika staletí se byrokracie ujala řízení skutečně každé stránky života světadílu. Jako vždy vyhledávala nadané muže a ženy z každého koutu Mallorey bez rozdílu rasy; brzy byly administrativní složky tvořené Melceňany, Karandy, Dalesiánci a Angaraky naprosto běžné. Kolem roku 4400 byla úřední nadvláda úplná. Mezitím se přestal používat titul vrchního generála - nejspíše proto, že úřady obvykle adresovaly veškeré zprávy 'Císaři'. Také se zdá, že není žádné určité datum pro chvíli, kdy se císař Melceny stal císařem Mallorey, a tento obyčej ani nevešel ve zvyk dříve než po katastrofálních událostech na Západě, jež skončily bitvou u Vo Mimbire.

Obracení se Melceňanů ke službě Torakovi bylo přinejlepším povrchní. Pragmaticky přijímali *formy* angaracké víry jako politický prostředek, ale Grolimové nebyli schopni prožívat takovou otrockou podřízenost Dračímu Bohu, jaká vždy charakterizovala Angaraky.

V roce 4850 se Torak sám náhle vymanil z eónů odloučení v Ašabě. Malloreu zasáhl obrovský šok, když se živý bůh, s tváří ukrytou za lesklou ocelovou maskou, objevil u bran Mal Zetu. Císař byl opovržlivě sesazen a Torak se ujal plné vlády jako 'Kal' - Král a Bůh. Byli vysláni poslové do Kthol Murgosu, Mišrak ak Thullu a Gar og Nadraku a v roce 4852 se sešla v Mal Zetu válečná rada. Dalesiánci, Karandové a Melceňané byli ohromeni přítomností postavy, o níž byli vždy přesvědčeni, že není ničím jiným než mýtem, a jejich šok byl znásoben přítomností Torakových žáků.

Torak byl bůh a nemluvil, pokud zrovna nevydával rozkazy. Ale jeho učedníci, Ktačik, Zedar a Urvon, byli lidé a zkoumali a rozebírali vše s chladným pohrdáním. Pochopili okamžitě, že se malloreánská společnost stala téměř naprosto světskou - a podnikli kroky k nápravě situace. Na Malloreu dolehla vláda hrůzy. Grolimové byli všude a světskost byl pro ně druh kacírství. Dlouho neznámé obětování bylo s fanatickým nadšením obnoveno; brzy nebylo v Mallorei jediné vesnice, která by neměla svůj oltář a páchnoucí hranice. Torakovi učedníci okamžitě zvrátili tisíciletí vojenské a úřednické moci a vrátili absolutní nadvládu Grolimům. Zanedlouho nebylo jediné stránky malloreánského života, která by se otrocky neklaněla Torakovi.

Mobilizace Mallorei v přípravě války se Západem doslova vylidnila celý světadíl a pohroma u Vo Mimbire vymazala celou jednu generaci. Katastrofické tažení a zdánlivá Torakova smrt z ruky rivanského správce naprosto rozvrátila Malloreu. Rozechvělý starý císař se vrátil z ústraní, aby se pokusil přebudovat rozbitou úřednickou vládu. Snaha Grolimů o udržení nadvlády se setkala se všeobecnou nenávistí. Bez Toraka neměli žádnou skutečnou moc. Většina císařových synů padla u Vo Mimbire, ale jedno dítě zůstalo; byl to sedmiletý chlapec. Císař strávil několik zbývajících let svého života tím, že učil a připravoval svého syna na jeho úkol vládnout. Když nakonec stáří způsobilo, že císař nebyl schopen dále vládnout, Korzet, jemuž bylo čtrnáct, lhotejně svého otce sesadil a nastoupil na říšský trůn.

Po válce se společnost v Mallorei rozpadla zpátky na své původní složky Melcenu, Karandu, Dalesii a Starodávnou Malloreu. Objevilo se dokonce hnutí, prosazující další rozklad na prehistorická království, která existovala ještě před příchodem Angaraků. Toto hnutí bylo obzvláště silné v knížectvích Gandaharu v jižní Melceně a v Perivom v Dalesiánském protektorátu. Přesvědčené Korzetovým mládím, vyhlásily tyto oblasti ukvapeně nezávislost na říšském trůnu v Mal Zetu a další knížectví naznačovala, že je budou brzy následovat. Korzet se okamžitě rozhodl revoluční příliv zarazit. Chlapecký císař strávil zbytek života v sedle v možná největším krveprolití dějin, když však bylo po všem, předal svému nástupci na trůnu znovusjednocenou Malloreu.

Korzetovi následníci ustavili na pevnině jinou formu vlády. Před katastrofální válkou nebyl císař Mallorey často ničím více než jen loutkou a skutečná moc byla z větší části v rukou úředníků. Ale nyní byl říšský trůn svrchovaný. Centrum moci se přeneslo z Melceny do Mal Zetu společně s vojenskou orientací Korzeta a jeho následovníků. Jak je obvyklé v dobách, kdy moc spočívá v rukou nejvyššího vládce, začaly být samozřejmým jevem intriky. S tím jak se různí funkcionáři pokoušeli odstranit své rivaly a získat císařskou přízeň, se objevovaly pletichy a spiknutí. Než aby jim kladli překážky, Korzetovi následovníci je raději podporovali, přesvědčení o tom, že lidé rozdělení vzájemnou nedůvěrou nikdy nemohou uspět v převzetí moci nad trůnem.

Současný císař Zakat dosedl na trůn ve svých osmnácti letech. Inteligentní, citlivý a schopný dával naději na osvícenou vládu. Osobní tragédie jej nicméně od tohoto kursu odvrátila a učinila z něj muže, jehož se obává polovina světa. Nyní je posedlý pojetím své vlády; představa toho, že se stane Velkokrálem všech Angaraků, ovládá jeho myšlenky již dvě desetiletí. Jen čas úkaže, zda Zakat uspěje v uplatňování nadvlády nad západními angarackými královstvími, ale pokud uspěje, může tím podstatně změnit dějiny celého světa.

Část první

MELCENA

Kapitola první

JEJÍ VELIČENSTVO KRÁLOVNA Porenna z Drasnie měla zá-
dumčivou náladu. Stála u okna ve svém růžově vyzdobeném obýva-
cím pokoji v paláci v Boktoru a sledovala svého syna Kheva a Unra-
ka, syna Baraka z Trellheimu, kteří si hráli v zahradě zalité ranním
sluncem. Chlapci dosáhli věku, kdy bylo takřka možné pozorovat, jak
rostou, a jejich hlasy se nejistě pohybovaly mezi chlapeckým soprán-
em a mužským barytonem. Porenna vzdechla a uhladila si náprsenku
černých šatů. Královna Drasnie se od smrti svého manžela oblékala
pouze do černé. „Byl bys na něj pyšný, drahý Rhodare,“ zašeptala
smutně.

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře.

„Ano?“ odpověděla, aniž by se otočila.

„Je tu nějaký Nadrak, který se s vámi chce setkat, Vaše Ve-
ličenstvo.“ ohlásil starý sluha u dveří. „Říká, že ho znáte.“

„Ano?“

„Říká, že se jmenuje Yarblek.“

„Ach ano. Přítel prince Kheldara. Uved' ho dál, prosím.“

„Je s ním žena, Vaše Veličenstvo,“ řekl sluha s nesouhlasným vý-
razem. „Užívá řeč, kterou by Vaše Veličenstvo možná raději neslyše-
lo.“

Porenna se hřejivě usmála. „To musí být Vella,“ řekla. „Slyšela
jsem její nadávky už dříve. Nevím, jestli je myslí tak vážně, jak to
vypadá. Prosím, buď tak laskav a uved' je.“

„Hned, Vaše Veličenstvo.“

Yarblek byl stejně ošuntělý jako vždycky. Na jednom místě se
lem na rameni jeho dlouhého černého pláště uvolnil a byl neuměle
opraven kusem řemínku z nevydělané kůže. Vous měl hrubý, černý a
neudržovaný, vlasy načesané a vypadal na to, že nevoní zrovna nejlé-
pe. „Vaše Veličenstvo,“ řekl vznešeně a pokusil se o úklonu, která

byla trochu pokažena nejistým zapotácením.

„Už opilý, mistře Yarbleku?“ zeptala se jej Porenna kousavě.

„Ne tak docela, Porenno,“ odvětil klidně, „Tohle je jen malá kocovina ze včerejší noci.“

Královnu neuráželo Nadrakovo užívání jejího křestního jména. Yarblek měl k formalitám vždycky spíše vlažný vztah.

Žena, která s ním vstoupila, byla překrásná Nadračka s modročernými vlasy a očima, v nichž doutnala zloba. Byla oblečena v přiléhavých kožených kalhotách a černé kožené vestě. Z vrcholku každé boty vyčníval stříbrný jílec dýky a dvě další byly ukryty pod širokým koženým opaskem, který měla kolem pasu. Uklonila se s neurčitým puvabem. „Vypadáš unaveně, Porenno,“ poznamenala. „Myslím, že bys měla víc spát.“

Porenna se zasmála. „To řekni těm lidem, kteří mi skoro každou hodinu přinášejí hromady pergamenů.“

„Před lety jsem si udělal jedno pravidlo,“ řekl Yarblek, který se bez dovolení rozvalil v křesle. „Nikdy nic nesvěřuj papíru. Šetří to čas, stejně jako mě to chrání před problémy.“

„Připadá mi, jako bych slyšela Kheldara říkat totéž.“

Yarblek pokrčil rameny. „Silk dobře chápe, jak se věci mají.“

„Už nějakou dobu jsem vás dva neviděla,“ podotkla Porenna a také se posadila.

„Byli jsme v Mallorei,“ řekla jí Vella, která se procházela místností a dívala se oceňujícím pohledem na nábytek.

„Není to nebezpečné? Slyšela jsem, že je tam nějaká epidemie.“

„Je omezená na oblast kolem Mal Zetu,“ odpověděl Yarblek.

„Polgara přinutila císaře, aby uzavřel město.“

„Polgara?“ vykřikla Porenna a vyskočila z křesla. „Co dělá v Mallorei?“

„Posledně, co jsem ji viděl, mířila směrem k místu, kterému se říká Ašaba. Byl s ní Belgarat a ostatní.“

„Jak se do Mallorei dostali?“ „Myslím, že lodí. Je to pěkně dlouhá plavba.“

„Yarbleku, musím z tebe každý kousek informace tahat?“ zeptala se Porenna podrážděně.

„Už se k tomu dostávám, Porenno,“ řekl trochu ublíženě. „Chceš

nejdřív příběh nebo zprávy? Mám pro tebe spoustu zpráv a Vella má ještě další, o kterých nechce mluvit - alespoň ne se mnou.“

„Prostě začni od začátku, Yarbleku.“

„Jak chceš.“ Zatahal se za vousy. „Pokud vím, tak Silk a Belgarat a ostatní byli v Kthol Murgosu. Malloreánci je zajali a Zakat je všechny odvedl do Mal Zetu. Ten kluk s velkým mečem - Belgarion, jmenuje se tak? - v každém případě se se Zakatem spřátelil -“

„Garion a Zakat?“ zeptala se nevěřicně Porenna, „Jak?“

„To nevím. Nebyl jsem tam, když se to stalo. Abych to zkrátil, spřátelili se, ale pak v Mal Zetu vypukla epidemie. Vykrouzl jsem se Silkem a ostatními ven z města a vyrazili jsme na sever. Rozdělili jsme se, než jsme se dostali do Venny. Chtěli jít do té Ašaby a já měl karavanu zboží, kterou jsem chtěl doprovodit do Yar Maraku. Docela jsem na tom vydělal.“

„Proč měli namířeno do Ašaby?“

„Šli po nějaké ženské, která se jmenuje Zandramas - ta, která unesla Belgarionova syna.“

„Žena? Zandramas je žena?“

„Tak mi to řekli. Belgarat mi pro tebe dal dopis. Všechno to tam je. Říkal jsem mu, že to nemusí psát, ale neposlouchal mě.“ Yarblek se vyhrabal z křesla, prohledal svůj plášť a podal královně pomačkaný a nepříliš čistý kus pergamenu. Pak přešel k oknu a podíval se ven. „Není to tam venku Trellheimův kluk?“ zeptal se. „Ten pořízek s červenými vlasy?“

Porenna četla pergamen. „Ano,“ řekla roztržitě, jak se pokoušela soustředit na zprávu.

„Je tady? Myslím Trellheima.“

„Ano. Ale nevím, jestli už je vzhůru. Včera v noci šel spát dost pozdě a když šel do postele, byl trochu opilý.“

Yarblek se zasmál. „Ano, to je Barak. Má s sebou i ženu a dceru?“

„Ne,“ řekla Porenna. „Zůstaly ve Val Alornu a připravují svatbu jeho nejstarší dcery.“

„To už je tak stará?“

„Šerekové se žení brzy. Nejspíš si myslí, že je to nejlepší způsob, jak uchránit dívky před problémy. Barak sem se synem přijel, aby

utekli zmatku.“

Yarblek se znovu zasmál. „Myslím, že ho půjdu probudit a podívat se, jestli nemá něco k pití.“ S bolestným pohledem se dotkl ukazováčkem místa mezi očima. „Cítím se dneska ráno trochu slabý a Barak je ten člověk, se kterým to dá přestát. Přijdu zpátky, až se budu cítit lépe. Kromě toho si musíš přečíst svou poštu. Ach,“ řekl, „málem bych zapomněl. Tady jsou další.“ Začal se přehrabovat ve svém ošuntělém plášti. „Jeden od Polgary.“ Hodil jej nedbale na stůl. Jeden od Belgariona. Jeden od Silka a jeden od té blond holky s dolíčkama - od té, co jí říkají Samet. Had neposílá nic - víš, jací hadi jsou. Teď, jestli mě omluvíš, se *opravdu* necítím moc dobře.“ Odpotácel se ke dveřím a vyšel ven.

„Je to ten nejnepříjemnější chlap na světě,“ prohlásila Poreenna.

„Dělá to schválně,“ pokrčila rameny Vella. „Myslí si, že je to sradovný.“

„Yarblek říkal, že i ty pro mě máš nějaké zprávy,“ řekla královna. „Myslím, že bych si je měla přečíst všechny zároveň - ať si odbydu všechny šoky najednou.“

„Mám jen jednu, Poreno,“ odpověděla Vella, „a ta není na papíře. Liselle - ta, které říkají Samet -mě požádala, abych ti něco řekla, až budeme o samotě.“

„Dobrá,“ řekla Poreenna a odložila Belgaratův dopis. „Nejsem si jistá, jak se to dozvěděli,“ řekla Vella, „ale zdá se, že král Kthol Murgosu *není* syn Taur Urgase.“

„Co to říkáš, Vello?“

„Urgit není s tím uslintaným šílencem ani příbuzný. Zdá se, že před několika lety navštívil palác v Rak Gosce jistý drasnijský obchodník. On a druhá žena Taur Urgase se stali přáteli.“ Usmála se s lehce pozvednutým obočím. „Dobrymi přáteli. Vždycky jsem měla o murgských ženách tyhle pochybnosti. V každém případě je důsledkem tohoto přátelství Urgit.“

Královně Poreenně začalo docházet hrozné podezření.

Vella se na ni rozpustile usmála. „Všichni víme, že Silk má královské příbuzné,“ řekla. „Jen jsme nevěděli, s kolika královskými rodinami je spojený.“

„Ne!“ zasípala Poreenna.

Vella se zasmála. „Ale ano, Liselle s tím seznámila Urgitovu matku a ta dáma se doznala.“ Tvář nadracké dívky zvažněla. „Hlavní smysl Liselliny zprávy je v tom, že Silk nechce, aby se to ten hubený chlapík, Ošťep, dozvěděl. Liselle cítila, že se s tím musí někomu svěřit. Proto mě pověřila, abych ti o tom řekla. Myslím, že ty máš rozhodnout o tom, jestli to Ošťepovi říct nebo ne.“

„To je od ní opravdu hezké,“ řekla Porenna suše. „Takže po mně chtějí, abych něco tajila před šéfem své výzvědné služby.“

Vella zamrkala. „Liselle je tak trochu v obtížné situaci, Porenno,“ řekla. „Vím, že moc piju a hodně kleju. Lidi si proto myslí, že jsem pitomá, ale nejsem. Nadracké ženy znají svět a já mám velice dobré oči. Přímo jsem je přitom nenachytala, ale vsadím polovinu peněz, které dostanu, až mě Yarblek prodá, na to, že Silk s Liselle drží spolu.“

„*Vello!*“

„Nemůžu to dokázat, Porenno, ale vím, co jsem viděla.“ Nadracká dívka přičichla ke své vestě a zatvářila se kysele. „Pokud ti to nebude dělat potíže, opravdu ráda bych se vykoukala. Byla jsem v sedle celé týdny. Myslím, že koně jsou docela hezká zvířata, ale vážně nechci smrdět jako jedno z nich.“

Porennina mysl nyní pracovala velice rychle, aby měla více času k přemýšlení, vstala a přešla k divoké nadracké dívce. „Nosila jsi někdy satén, Vello?“ zeptala se. „Třeba šaty?“

„Satén? Já?“ Vella se hrubě zasmála. „Nadrakové nikdy nenosí satén.“

„Pak můžeš být první.“ Královna Porenna zvedla své malé bílé ruce a zvedla Velle záplavu černomodrých vlasů do chomáče nad hlavu. „Dala bych duši za takovéhle vlasy.“ zamumlala.

„Vyměníme si je,“ navrhla Vella. „Víš, jakou cenu bych měla, kdybych byla blondýna?“

„Tiše, Vello,“ řekla Porenna nepřítomně. „Pokouším se přemýšlet.“ Nechala si dívčiny vlasy klouzat mezi prsty a byla udivená, jak živě vypadaly. Pak natáhla ruku, zvedla Velle bradu a podívala se jí do velkých očí. Zdálo se, jako by se něco uvolnilo a dotklo královny Drasnie, a ona náhle znala osud tohoto polodivokého dítěte, které před ní stálo. „Ach, má drahá,“ skoro se zasmála „jaká úžasná budoucnost

tě čeká. Dotkneš se nebes, Vello, samotných nebes.“

„Opravdu nemám ponětí, o čem mluvíš, Porenno.“

„Pochopíš.“ Porenna pohlédla do krásné tváře před sebou. „Ano,“ řekla, „satén je to, co je třeba. Levandulová bude pěkná.“

„Dávám přednost červené.“

„Ne, drahá,“ řekla jí Porenna. „Červená není to pravé. Jasně to musí být levandulová.“ Natáhla tuku a dotkla se dívčích uší. „A ještě ametysty - tady a tady.“

„Co máš za lubem?“

„Je to hra, dítě. Drasnijci jsou v hraní velice dobří. A až s tebou budu hotová, zdvojnásobím tvou cenu.“ Porenna v tom přeháněla jen trochu. „Nejdřív se vykoupej a pak uvidíme, co s tebou uděláme.“

Vella pokrčila rameny. „Jen když si budu moct nechat své dýky.“

„To už nějak vymyslíme,“

„Opravdu můžeš udělat něco s takovou nešikou, jako jsem já?“ zeptala se Vella skoro smutně.

„Věř mi,“ řekla Porenna s úsměvem. „Teď se jdi vykoupat, dítě. Musím přečíst dopisy a udělat rozhodnutí.“

Poté, co královna Drasní přečetla dopisy, zavolala sluhu a dala mu několik rozkazů. „Chci mluvit s hrabětem s Trelleheimu dříve,“ řekla, „než se stačí opít ještě více. Také potřebuji mluvit s Oštěpem hned, jakmile se vrátí do paláce.“

Možná o deset minut později se Barak objevil ve dveřích. Měl trochu zakalené oči a jeho obrovský rudý vous čněl do všech stran. Yablek přišel s ním.

„Odložte své korbely, pánové,“ řekla odměřeně Porenna. „Čeká nás práce. Baraku, je *Mořský pták* připraven k vyplutí?“

„Je připravený vždycky,“ řekl ublíženě.

„Dobrá. Pak svolaj své námořníky. Musíš zajet na několik míst. Svolávám setkání alornské Rady. Ohlas to Anhegovi, Fulrachovi a Brandovu synu Kailovi v Rivě. Zastav se v Arendii a dovez Mandoral-lena a Lelldorina.“ Sešpulila rty. „Korodullin není na cestování zdravý, takže se Vo Mimbri vyhni. Utekl by ze své smrtelné postele, aby se mohl dostavit, kdyby věděl, co se děje. Zajed' do Tol Honetu a místo něj přivez Varanu. Pošlu zprávu Čo-Hagovi a Hettarovi samotnému. Yableku, ty jed' do Yar Nadraku a přiveď Drostu. Vellu tu nechte

se mnou.“

„Ale -“

„Žádné ale, Yarbleku. Udělej přesně to, co říkám.“

„Zdalo se mi, že říkáš, že to bude setkání alornské Rady, Porenno,“ namítl Barak. „Proč zveme Arend'any a Tolnedřany - a Nadra-ky?“

„Máme tady neočekávanou událost, Baraku, a ta se týká každého.“

Stáli a přihloupě se na ni dívali.

Ostře tleskla rukama. „Rychle, pánové, rychle. Nesmíme ztrácet čas.“

Urgit, Velký král Kthol Murgosu, seděl na svém ozdobami přelácaném trůnu v drojimském paláci v Rak Urga. Byl oblečený ve svém oblíbeném purpurovém kabátci a kalhotách, jednu nohu měl lhostejně přehozenou přes opěradlo trůnu a roztržitě si pohazoval korunou z jedné ruky do druhé, když naslouchal monotónnímu hlasu Agašaka, mrtvolně bledého velekněze z Rak Urga. „To bude muset počkat, Agasaku,“ řekl nakonec. „Příští měsíc se žením.“

„Je to rozkaz církve, Urgite.“

„Výborně. Můžeš ode mně církev pozdravovat.“

Agašak vypadal trochu vyvedený z rovnováhy. „Ty v nic nevěříš, můj králi?“

„Nijak moc, ne. Je tenhle zvrácený svět, ve kterém žijeme, už připravený pro ateismus?“

Poprvé v životě spatřil Urgit na tváři velekněze pochybnosti. „Ateismus je pěkná věc, Agašaku,“ řekl, „ploché, šedé, prázdné místo, kde si člověk dělá osud sám a nechává bohy být. Já je nestvořil, oni nestvořili mně, a tím jsme vyrovnáni. Nicméně jim přeji vše nejlepší.“

„To ti není podobné, Urgite,“ řekl Agašak.

„Ne, opravdu ne. Jen už mě unavuje dělat šaška.“ Natáhl nohu a hodil si na ni korunu jako kroužek. Chytil jí a odkopl ji nazpátek. „Tys mi ve skutečnosti nerozuměl, že, Agašaku?“ řekl, když chytil korunu ve vzduchu.

Velekněz Rak Urga se napřímil. „Toto není žádost, Urgite. Já tě nežádám“

„Dobrá. Já totiž nejedu.“

„Já ti *přikazuji* jet.“

„To bych neřekl,“

„Uvědomuješ si, s kým mluvíš?“

„Dokonale, staříku. Jsi ten stejný otravný Grolim, který mě nudil k slzám od chvíle, kdy jsem převzal trůn od toho chlapíka, který slintal na koberce v Rak Gosce. Poslouchej pozorně, Agašaku. Řeknu to jednoduchými slovy a větami, abych tě nezmátl. *Nejedu* do Mallorei. Nikdy jsem neměl v úmyslu do Mallorei jet. V Mallorei není nic, co bych chtěl vidět. Není tam nic, co bych chtěl dělat. Naprosto nemám v úmyslu jet kamkoli do blízkostí Kal Zakata, který je zpátky v Mal Zetu. A nejen to, v Mallorei mají démony. Viděl už jsi někdy démona, Agašaku?“

„Jednou nebo dvakrát,“ odpověděl velekněz nevrle.

„A ještě *pořád* chceš jet do Mallorei? Agašaku, jsi stejný blázen, jako byl Taur Urgos.“

„Mohu tě učinit králem všech Angaraků.“

„Já *nechci* být králem všech Angaraků. Já ani nechci být králem Kthol Murgosu. Všechno, co chci, je, abych mohl o samotě rozjímal o hrůze, která mě očekává.“

„Myslíš svou svatbu?“ Na Agašakové tváři se objevil prohnaný výraz. „Můžeš jí uniknout tím, že se mnou odjedeš do Mallorei.“

„Mluvil jsem na tebe příliš rychle Agašaku? Žena je dost špatná. Démoni jsou daleko horší. Řekl ti vůbec někdo, co udělali Chabat?“ Urgit se zachvěl.

„Mohu tě ochránit.“

Urgit se pohrdavě zasmál. „Ty, Agašaku? Ty nedokážeš ani ochránit sám sebe, i Polgara potřebovala pomoc boha, aby se s těmi monstry vypořádala. Máš v úmyslu oživit Toraka, aby ti pomohl? Nebo bys možná chtěl požádat o pomoc Aldura. To je ten, který pomohl Polgaře. I když si opravdu nemyslím, že by tě měl nějak rád. Ani *já* tě nemám rád - a to tě znám celý život.“

„Zacházíš příliš daleko, Urgite.“

„Ne. Ne příliš daleko, Agašaku. Po staletí - možná celé éony - jste vy Grolimové udržovali nadvládu nad Kthol Murgosem, ale to bylo v době, kdy ještě Ktačík žil - a teď je Ktačík mrtvý. To přece víš, nebo ne, staříku? Pokusil se pozvednout ruku proti Belgaratovi a Belgarat

ho rozložil po celé podlaze. Jsem možná jediný Murgo, který kdy Belgarata potkal a zůstal naživu, aby o tom vyprávěl. Jsme ve skutečnosti docela dobří známí. Chtěl by ses s ním setkat? Možná bych vám mohl domluvit schůzku, kdybys chtěl.“

Agašak viditelně couvl zpět.

„To už je lepší, Agašaku,“ řekl měkce Urgit. „Jsem rád, že tak rychle chápeš situaci. Víš, jsem si jistý, že bys mohl zvednout ruku a zahýbat na mně nějak prsty, ale teď už vím, jak tenhle druh věcí rozeznat. Pozoroval jsem Belgariona docela zblízka, když jsme se honili loni v zimě přes Kthaku. Pokud se tvá ruka jenom trochu pohne, bude z tebe pytel plný šípů, které ti budou trčet přesně uprostřed zad. Lučištníci už jsou na svých místech a jejich luky jsou napnuté. Přemýšlej o tom, Agašaku - až budeš odcházet.“

„To ti není podobné, Urgite,“ řekl Agašak, chřípí bílé vzteky.

„Já vím. Rozkošné, že? Můžeš jít, Agašaku.“

Velekněz se otočil na patě a vyrazil ke dveřím.

„Ach, mimochodem, staříku,“ dodal Urgit. „Zaslechl jsem, že tvůj drahý bratr Gethel z Thulldomu nedávno zemřel - nejspíš něco špatného snědl. Thullové jedí skoro všechno, co plave, létá, hrabe nebo se rodí na shnilém mase. Vlastně je to škoda. Gethel byl jedním z mála lidí na světě, na které jsem mohl být zlý. V každém případě na trůn dosedl jeho debilní syn Nathel, Nathela znám. Má rozum žížaly, ale je to skutečný angaracký král. Proč se nezeptáš, jestli by s tebou nechtěl jet do Malloreu *on*? Možná ti bude chvílí trvat, než mu vysvětlíš, kde Malloreu je, protože si myslím, že věří tomu, že je svět placatý, ale vkládám v tebe velkou důvěru.“ Urgit mávl na soptícího velekněze rukou. „Utíkej už.“ řekl. „Běž zpátky do svého chrámu a rozpárej si nějaké Grolimy. Možná dokonce zapálíš ohně ve svém svatostánku. Pokud nic jiného, jsem si jistý, že tě to uklidní.“

Agašak vyrazil ven a zabouchl za sebou dveře.

Urgit se svíjel smíchy, bušil do opěradla trůnu a vyl potěšením.

„Nemyslíš si, že bys mohl zajít příliš daleko, můj synu?“ zeptala se paní Tamazin z tmavého výklenku, kde poslouchala.

„Možná ano, matko,“ souhlasil a stále ještě se smál, „ale nebyla to legrace?“

Vkulhala do světla a něžně se na něj usmála. „Ano, Urgite,“ sou-

hlasila, „byla, ale netlač Agašaka příliš daleko. Mohl by být nebezpečným nepřitelem.“

„Mám spoustu nepřátel, matko,“ řekl Urgit a nepřítomně se potahoval za svůj dlouhý, špičatý nos. „Většina lidí na světě mě nenávidí, ale naučil jsem se s tím žít. Není to takové, jako kdybych se musel snažit o znovuzvolení, víš.“

Oskatat, majordomus se zachmuřenou tváří, také vyšel z temného výklenku. „Co s tebou máme dělat, Urgite?“ řekl trpce. „Co tě to vlastně Belgarion naučil?“

„Naučil mě, jak být králem, Oskatate. Možná nevydržím příliš dlouho, ale při bozích, dokud tu jsem, králem *budu*. Stejně mě zabijí, takže se chci pobavit, dokud mohu.“

Jeho matka povzdechla a zvedla bezmocně ruce. „Není s ním rozumná řeč, Oskatate,“ řekla.

„Myslím, že ne, má paní Tamazin,“ souhlasil šedovlasý muž.

„Chce s tebou mluvit princezna Prala,“ řekla Tamazin svému synovi.

„Jsem jí okamžitě k dispozici,“ řekl Urgit. „Nejen okamžitě, ale navěky, pokud dobře chápu podmínky svatební smlouvy.“

„Buď hodný,“ domlouvala mu Tamazin.

„Ano, matko.“

Princezna Prala z rodu Kiliánů vplula dovnitř postranními dveřmi. Měla na sobě jezdecký kostým, skládající se z černé sukně sahající pod kolena, bílé saténové halenky a naleštěných bot. Podpatky klepaly do podlahy jako malá kladívka. Dlouhé černé vlasy jí splývaly po zádech a oči vypadaly nebezpečně. V ruce držela svitek pergamenů.

„Doprovodíte mě, lorde Oskatate?“ zeptala se Tamazin a podala majordomovi ruku.

„Samozřejmě, má paní,“ odpověděl a nabídl Urgitově matce s něžnou péčí rámě. Odešli spolu.

„Co teď?“ zeptal se Urgit obezřele své nastávající.

„Vyrušuji, Vaše Veličenstvo?“ zeptala se Prala. Neobtěžovala se s pukraty. Princezna se změnila. Už dávno nebyla způsobně podřízenou murgskou dámou. Čas, který strávila s královnou Se'Nedrou a markraběnkou Liselle, ji naprosto zkazil, pomyslel si Urgit, a v každém pohybu a gestu byl patrný nezdravý vliv čarodějnice Polgary. Nicméně

ně nyní byla, jak usoudil Urgit, naprosto k pomilování. V černých očích se jí blýskalo, její jemná bílá kůže jako by odrážela všechny její nálady a husté černé vlasy vypadaly skoro živé, jak se jí vlnily po zádech. Spíše překvapeně Urgit zjistil, že je do ní zamilovaný.

„Ty mě vyrušuješ vždycky, má milovaná,“ odpověděl a přehnaně rozhodil paže.

„Přestaň,“ vyštěkla. „Mluvíš jako tvůj bratr.“

„Máme to v rodině.“

„Tohle jsi tam napsal ty?“ dožadovala se a mávala před ním svítkem jako klackem.

„Co jsem tam napsal já?“

„Tohle.“ Rozvinula svitek. „Je dohodnuto, že princezna Prala z rodu Kthanů bude nejoblíbenější manželkou Jeho Veličenstva“ četla. „Nejoblíbenější manželkou,“ procedila mezi zaťatými zuby.

„Co je na tom špatného?“ zeptal se, trochu překvapený dívčinou prudkostí.

„Znamená to, že budou jiné.“

„To je zvyk, Pralo. Já zákony nedělám.“

„Jsi král. Udělej jiné zákony,“

„Já?“ Ztěžka polkl.

„*Nebudou* žádné jiné manželky, Urgite - nebo královské konkubíny.“ Její obvykle jemný hlas zněl nakřáple. „Jsi *můj* a s nikým se o tebe nebudu dělit.“

„Opravdu si to myslíš?“ zeptal se trochu překvapeně.

„Ano, myslím.“ Zvedla bradu.

„Nikdo si to o mně ještě nemyslel.“

„Tak si na to zvykni.“ Její hlas byl rozhodný a zněly v něm dýky.

„Tu část změníme,“ souhlasil rychle. „Nepotřebuji více než jednu ženu.“

„Naprosto ne, můj pane. Velice moudré rozhodnutí.“

„Přirozeně. Všechna královská rozhodnutí jsou moudrá. Píše se o tom v dějepisných knihách.“

Vší silou se snažila potlačit smích, ale nakonec to vzdala, rozesmála se a vrhla se mu do náruče. „Ach, Urgite,“ řekla s tváří, přitisknutou k jeho krku, „já tě miluji.“

„Opravdu? Jak překvapující.“ Náhle ho něco napadlo a čirá prů-

zračnost té myšlenky ho skoro oslepila. „Co bys řekla dvojí svatbě, lásko?“ zeptal se jí.

Odtáhla tvář z místa, kde se jí dotýkala jeho krku. „Nějak ti nerozumím,“ přiznala.

„Jsem král, že?“

„O trochu víc, než jsi jím byl, než jsi potkal Belgariona,“ připustila.

Přešel to. „Mám v příbuzenstvu jednu ženu,“ řekl. „Až se ožením, budu zaneprázdněný.“

„Velice zaneprázdněný, má lásko,“ souhlasila.

Nervózně si odkašlal. „V každém případě,“ pokračoval, „nebudu mít zase tolik času na to, abych se o tuto jistou ženskou příbuznou postaral, že? Nebylo by lepší, kdybych ji provdal za nějakého chlapíka, který si ji zaslouží a který ji vždy měl v nejvyšší úctě?“

„Tak docela ti nerozumím, Urgite. Nemyslím, že bys měl nějaké ženské příbuzné.“

„Jen jednu, princezno.“ usmál se. „Jen jednu.“

Zírala na něj. „Urgite!“ vydechla.

Usmál se na ni svou krysí tváří. „Jsem král,“ prohlásil vznešeně. „Mohu udělat, cokoli se mi zachce, a má matka je sama příliš dlouho, nemyslíš? Oskatat ji miluje od doby, kdy byla ještě děvčátkem, a ona jej má přinejmenším ráda - i když si myslím, že by to mohlo být o něco silnější. Pokud jim přikážu, aby se vzali, budou to muset udělat, ne?“

„To je naprosto geniální, Urgite,“ žasla.

„To je to mé drasnijské dědictví,“ připustil skromně. „Samotný Kheldar by nevymyslel šikovnější plán.“

„Je to dokonalé,“ vykřikla málem. „Díky tomu budu mít svou tchýni z cesty, až tě začnu měnit.“

„Měnit?“

„Jen pár maličností, lásko,“ řekla sladce. „Máš několik špatných zvyků a tvůj vkus v oblékání je ořesný. Co tě to napadlo začít nosit purpur?“

„Ještě něco?“

„Až tě přijdu příště navštívit, donesu si s sebou seznam.“

Urgit o tom začal přemýšlet.

Jeho císařské Veličenstvo, Kal Zakat z Mallorei, měl toho dne rušné ráno. Většinu času seděl s Bradorem, šéfem oddělení vnitřních záležitostí, v malé kanceláři s modrými závěsy ve druhém patře paláce.

„Rozhodně ustupuje, Vaše Veličenstvo,“ hlásil Brador, když přišla na přetřes záležitost epidemie. „Během posledního týdne se neobjevil žádný nový případ a překvapivě mnoho lidí se uzdravilo, Ten plán s oddělením částí města zdmi podle všeho zabral.“

„Dobrá,“ řekl Zakat. Přešel k další věci. „Objevily se nějaké další zprávy o Karandě?“

Brador zalistroval papíry, které držel. „Mengha nebyl už několik týdnů spatřen, Vaše Veličenstvo.“ Šéf oddělení vnitřních záležitostí se krátce usmál. „Zdá se, že i tato zvláštní epidemie ustoupila. Zdá se, že démoni mizí a fanatici ztrácejí odvahu.“ Poklepal si jedním papírem na sešpužené rty. „Tohle je jen odhad na základě zkušeností, Vaše Veličenstvo, protože do té oblasti nemohu dostat žádné agenty, ale zdá se, že se bouře přesunula směrem k východnímu pobřeží. Krátce poté, co zmizel Mengha, přešlo zamadské hory velké množství vojska karandských nepravidelných sboru spolu se Strážci Urvonova chrámu a jeho Chandim a všechna spojení s Voresebem a Rengelem byla přerušena.“

„Urvon?“ zeptal se Zakat,

„Zdá se, Vaše Veličenstvo. Řekl bych, že se přesunul do postavení ke konečnému boji se Zandramas. Člověk by byl v pokušení navrhnout, abychom je spolu nechali bojovat. Nemyslím, že by ani jeden z nich světu nějak chyběl.“

Přes Zakatovy rty přeběhl chabý, ledový úsměv. „Máš pravdu, Bradore,“ řekl. „Je to pokušení, ale nemyslím si, že bychom měli podporovat tenhle druh věcí - pouze jako politickou záležitost. Tato knížectví jsou součástí říše a mají právo na císařskou ochranu. Mohlo by to způsobit ošklivé řeči, kdybychom jen líně stáli stranou a nechali Urvona a Zandramas trhat zemi. Pokud někdo vyšle vojenskou sílu k udržení pořádku v Mallorei, budu to já.“ Zalistroval v papírech, které ležely na stole před ním, jeden zvedl a zamračil se na něj. „Předpokládám, že bychom se s tímhle raději měli vypořádat,“ řekl. „Kde máš barona Vasku?“

„Je v cele s nádherným výhledem,“ odpověděl Brador. „Může se dívat na katův špalek. Jsem si jistý, že je to pro něj poučné.“

Zakat si pak na něco vzpomněl. „Přelož ho,“ řekl.

„To je neobvyklé slovo pro popravu,“ zamumlal Brador.

„Nemám na mysli přesně tohle,“ řekl Zakat s dalším mrazivým úsměvem. „Přinut' ho, aby nám řekl, kam schoval peníze, které vymámil z těch lidí, se kterými pracoval. Přesuneme je do říšské pokladny.“ Obrátil se a zahleděl na velkou mapu na zdi své studovny. „Jižní Ebal, myslím.“

„Vaše Veličenstvo?“ Brador vypadal zmateně.

„Jmenuj ho do funkce ministra obchodu jižního Ebalu.“

„V jižním Ebalu není žádný obchod, Vaše Veličenstvo. Nejsou tam žádné přístavy a jediná věc, kterou mohou v tembských močálech pěstovat, jsou moskyti.“

„Vaska je vynalézavý. Jsem si jistý, že s něčím přijde.“

„Takže ho nechcete -“ Brador udělal jednou rukou sugestivní pohyb přes hrdlo.

„Ne,“ řekl Zakat. „Chci vyzkoušet něco, co navrhl Belgarion. Možná budu Vasku jednoho dne potřebovat a nechci ho muset vykopávat po částech.“ Přes tvář mu přelétl lehce bolestný výraz. „Jsou o něm nějaké zprávy?“ zeptal se.

„O Vaskovi? Právě jsem -“

„Ne. O Belgarionovi.“

„Byli spatřeni krátce poté, co opustili Mal Zet, Vaše Veličenstvo. Cestovali s přítelem prince Kheldara, s Yarblekem. Nedlouho poté vyplul Yarblek na Gar og Nadrak.“

„Takže to všechno byla lest,“ oddechl si Zakat. „Všechno, co Belgarion ve skutečnosti chtěl, bylo vrátit se do staré vlasti. Ta jejich divoká historka byla skrznaskrz vymyšlená.“ Zakat si promnul rukou unavené oči. „Měl jsem toho mladíka opravdu rád, Bradore,“ řekl smutně. „Měl jsem ho znát lépe.“

„Belgarion neodejel zpátky na západ, Vaše Veličenstvo,“ oznámil mu Brador, „alespoň ne s Yarblekem. Vždycky prohlížíme lodi toho chlapíka docela pozorně. Pokud jsme byli schopni zjistit, Belgarion Malloreu neopustil.“

Zakat se opřel s upřímným úsměvem na tváři. „Nevím proč, ale

cítím se lépe. Myšlenka na to, že mě zradil, byla z nějakého důvodu docela bolestná. Máš nějakou představu o tom, kam se mohli vydat?“

„Došlo k nějakému rozruchu v Katakoru, Vaše Veličenstvo - na hoře kolem Ašaby. Byl to ten druh věcí, jaké by si člověk s Belgariem spojoval - divná světla na obloze, výbuchy, a takové ty věci.“

Zakat se nahlas zasmál spokojeným smíchem. „Dokáže být nápadný, když je podrážděný, že? Kdysi v Rak Hagga vyhodil do vzduchu celou jednu zeď mé ložnice.“

„Ano?“

„Pokoušel se něco dokázat.“ Ozvalo se uctivé zaklepání na dveře.

„Dále,“ odpověděl krátce Zakat.

„Dorazil generál Ateska, Vaše Veličenstvo.“ ohlásil od dveří jeden z rudě oblečených strážců.

„Dobrá. Pošlete ho dovnitř.“

Generál se zlomeným nosem vešel a elegantně zasalutoval. „Vaše Veličenstvo,“ řekl. Jeho rudá uniforma byla ušpiněná dlouhým cestováním.

„Máte dobrý čas, Ateska,“ řekl Zakat. „Rád vás zase vidím.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo. Měli jsme dobrý vítr a moře bylo klidně.“

„Kolik lidí jste s sebou přivezl?“

„Kolem padesáti tisíc.“

„Kolik lidí nyní máme?“ zeptal se Zakat Bradora.

„Něco kolem miliónu, Vaše Veličenstvo.“

„To je pěkné číslo. Rozdělte vojsko a připravte se k pochodu.“ Vstal a přešel k oknu. Listí začalo uvadat a barvilo zahradu venku do jasné červeně a žlutě. „Chci zajistit na východním pobřeží klid,“ řekl, „a protože začíná podzim, myslím si, že bychom měli vytáhnout s vojskem dřív, než se začne počasí kazit. Půjdeme dolů do Maga Rennu a odtamtud vyšleme průzkumné hlídky. Pokud budou okolnosti dobré, potáhneme. Pokud ne, můžeme počkat v Maga Rennu, až se vrátí nějaké oddíly z Kthol Murgosu.“

„Okamžitě to zařídím, Vaše Veličenstvo,“ uklonil se Brador a tiše odešel.

„Posad'te se, Ateska,“ řekl císař. „Co se děje v Kthol Murgosu?“

„Pokoušíme se udržet město, která jsme již obsadili,“ hlásil Ates-

ka a přitáhl si křeslo. „Shromáždili jsme množství jednotek u Rak Kthanu. Čekají tam na lodi, které je odvezou zpět do Mallorey.“

„Je nějaká možnost, že by se Urgit pokusil o protiútok?“

„To bych neřekl, Vaše Veličenstvo. Nevěřím, že by riskoval ztrátu své armády v otevřené bitvě. Samozřejmě, nikdy nevíte, čeho je Murgo schopný.“

„To je pravda,“ souhlasil Zakat. Nechal si pro sebe, že se Urgit za Murga nepokládá. Opřel se. „Kdysi jste pro mě chytil Belgariona, Ateska,“ řekl.

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Obávám se, že to budete muset udělat znovu. Podařilo se mu uprchnout. Víím, že je to ode mě lehkomyšlnost, ale musím myslet na spoustu věcí najednou.“

„Prostě ho musíme znovu chytit, že, Vaše Veličenstvo?“

Alornská Rada se toho roku sešla v Boktoru, Královna Porenná se dost neobvykle ujala předsednictví. Štíhlá plavovlasá královna Drasníe, oblečená ve své obvyklé černé, přešla klidně do čela stolu v rudě vytapetované zasedací síni a usedla do křesla, obvykle určeného rivanskému králi. Ostatní na ni překvapeně zírali.

„Pánové,“ začala rázně, „uvědomuji si skutečnost, že tímto napadám tradici, ale náš čas je omezený. Dostala se mi do rukou jistá informace a myslím si, že bych vás s ní měla seznámit. Máme před sebou spoustu rozhodnutí a velice málo času.“

Císař Varana se ve svém křesle opřel s pobaveným zábleskem v očích. „Nyní uděláme malou přestávku, protože všechny alornské krále stihne záchvat mrtvice.“

Král Anheg se na kučeravého císaře na okamžik zašklebil a pak se rozesmál. „Ne, Varano,“ řekl ironicky. „To už jsme si odbyli v okamžiku, kdy nás Rhodar přesvědčoval, abychom následovali Se'Nedru do Mišrak ak Thullu. Je to Porennin dům, nechme ji, ať rozhoduje ona.“

„Děkuji, Anhegu.“ Královna Drasníe promluvila trochu překvapeně. „Jsem si jistá, že už jste si povšimli, že naše shromáždění letos hostí krále, kteří se ho obvykle nezúčastňují. Nicméně záležitost, o které bude řeč, se týká všech. Nedávno jsem dostala zprávy od Belgarata, Belgariona a ostatních.“

V síni to vzrušeně zašumělo. Poreнна zvedla ruku. „Jsou v Mallorei, těsně v patách únoscům Belgarinova syna.“

„Ten mladík se někdy pohybuje rychleji než samotný vítr,“ podotkl král Fulrach ze Sendarie. Roky přidaly Fulrachovi sklony k tloustnutí a jeho hnědý vous byl prokvetlý stříbrem.

„Jak se dostali do Mallorey?“ zeptal se tichým hlasem král Čo-Hag.

„Zdá se, že je zajal Kal Zakat,“ odpověděla Poreнна. „Garion se se Zakatem spřátelil a Zakat je s sebou vzal, když se vracel do Mal Zetu.“

„Zakat se opravdu s někým *spřátelil*?“ zeptal se král Drosta z Garog Nadraku svým ostrým hlasem. „Neuvěřitelné!“

„Garion má občas něco do sebe.“ zamumlal si Hettar.

„Nicméně přátelství musí být normální,“ pokračovala Poreнна. „Jedné noci vyklouzl Garion s přáteli z Mal Zetu bez toho, že by se s císařem rozloučil.“

„Určitě s celým císařským vojskem za zády,“ dodal Varana.

„Ne,“ řekla Poreнна. „Zakat nyní nemůže Mal Zet opustit. Řekni jim o tom, Yarbleku.“

Silkův štíhlý přítel vstal. „Mají v Mal Zetu epidemii,“ řekl. „Zakat uzavřel město. Nikdo nemůže vejít dovnitř ani vyjít ven.“

„Nuže,“ zeptal se Mandorallen. „jakž tedy bylo přátelům našim možno učinit svůj útěk úspěšným?“

„Spřátelil jsem se s jedním potulným komediantem,“ řekl Yarblek kysele. „Moc se mi nezdál, ale Vellu bavil. Má ráda košilaté historky.“

„Dávej si pozor, Yarbleku,“ varovala jej nadracká tanečnice. „Pořád ještě jsi zdravý, ale od toho ti můžu pomoci.“ Položila působivě jednu ruku na jílec dýky. Vella na sobě měla nádherné levandulové šaty. Nicméně na jejím oděvu bylo několik ústupků nadrackému vkusu. Stále nosila naleštěné vysoké boty - s dýkami, zastrčenými dovnitř - a obvyklý široký kožený opasek kolem boků byl stále ozdoben několika dalšími noži. Nicméně od chvíle, kdy vstoupila, na ni muži v síni pokradmu stále zírali. Ať už byla oblečena jakkoli, Vella zaujala každé oko.

„V každém případě,“ pospíšil si Yarblek, „ten chlapík znal tunel,

který procházel od paláce do opuštěného lomu za městem. Dostali jsme se ven a nikdo se o tom nedozvěděl.“

„Zakatovi se to nebude líbit,“ řekl Drosta. „Nesnáší, když utečou lidi které jednou chytil.“

„V sedmi královstvích Karandy v severní Mallorei došlo k nějakému povstání,“ pokračovala Porenna. „Pokud jsem to pochopila, jsou v tom zapletení démoni.“

„Démoni?“ řekl skepticky Varana. „Ale no tak, Porenno.“

„Alespoň to tak Belgarat napsal.“

„Belgarat má někdy pokřivený smysl pro humor,“ ušklíbl se Varana. „Nejspíš si jen dělal legraci. Žádní démoni přece nejsou.“

„Nemáš pravdu, Varano,“ řekl neobvykle mírně král Drosta. „Já jednoho viděl - nahoře v Morindlandu, když jsem byl ještě chlapec.“

„Jak vypadal?“ zeptal se nepřesvědčeně Varana.

Drosta se zachvěl. „Raději to nechtěj vědět.“

„V každém případě,“ řekla Porenna, „odvelel Zakat část svého vojska z Kthol Murgosu, aby toto povstání potlačil. Nebude to trvat dlouho, než zaplaví celou Karandu vojáky a naši přátelé jsou přesně v té oblasti. Proto jsem svolala toto setkání. Co s tím uděláme?“

Lelldorin z Wildantoru vyskočil na nohy. „Potřebujeme rychlé koně,“ řekl Hettarovi.

„Proč?“ zeptal se Hettar.

„Abychom jim vyrazili na pomoc, samozřejmě.“ Oči mladého As-tuřana plály vzrušením.

„Eh - Lelldorine,“ řekl jemně Barak, „mezi námi a Malloreou leží Jižní moře.“

„Ach,“ řekl Lelldorin a vypadal trochu zaraženě. „To jsem nevěděl. To budeme potřebovat i člun, že?“

Barak a Hettar si vyměnili dlouhý pohled. „Loď,“ opravil jej Barak nepřítomně.

„Co?“

„Ale nic, Lelldorine,“ povzdychl si Barak.

„Nemůžeme,“ řekl král Anheg chabě. „Dokonce i kdybychom se tam dostali, připravili bychom Gariona o možnost zvítězit v boji nad Dítětem Temnoty. To nám řekla věštkyně v Rheonu, pamatujete?“

„Ale tohle je něco jiného,“ protestoval Lelldorin se slzami v

očíh.

„Ne,“ řekl Anheg. „Není. To je přesně věc, před kterou jsme byli varováni. Nemůžeme mu jít na pomoc, dokud nebude po všem.“

„Ale -“

„Lelldorine,“ řekl Anheg. „Chtěl bych jít stejně jako ty, ale nemůžeme. Poděkoval by nám snad Garion, kdybychom byli zodpovědní za smrt jeho syna?“

Mandorallen vstal a začal přecházet s řinčením brnění sem a tam. „Dle mého dojmu, Vaše Veličenstvo, jest vaše úvaha správná,“ řekl Anhegovi. „Není nám dovoleno k našim přátelům se připojit, neboť tím bychom jejich cíl ohrozit mohli, a my všichni bychom své životy dali, abychom tomuto zabránili. Avšak *můžeme* přímo do Mallorej jeti a - aniž bychom se k nim připojili - postavit se mezi ně a hordy Kal Zakatovy. Tímto pak můžeme přinutit prudký postup Malloreánů k zastavení, a tak pomoci Garionovi uniknouti.“

Barak zíral na velkého rytíře, jehož tvář zářila bezmyšlenkovitým nadšením. Pak zasténal a zabořil tvář do dlaní.

„No tak, no tak,“ mumlal Hettar a plácal soucitně obra po rameni.

Král Fulrach se podrbal ve vousech. „Proč se mi zdá, jako bychom to dělali už dříve?“ zeptal se. „Je to totéž jako předtím. Musíme vymyslet něco, čím bychom odvrátili pozornost, aby naši přátelé mohli uniknout. Nějaké návrhy?“

„Napadneme Malloreu,“ řekl dychtivě Drosta.

„Vypleníme Zakatovo pobřeží,“ řekl stejně dychtivě Anheg.

Porena vzdychla.

„Mohli bychom napadnout Kthol Murgos,“ navrhl zamyšleně Čo-Hag.

„Ano!“ souhlasil divoce Hettar.

Čo-Hag zvedl ruku. „Jenom jako zástěrku, synu,“ řekl. „Zakat shromáždil síly k dobytí Kthol Murgosu. Pokud do této oblasti vytáhne armáda Západu, bude skoro povinen se nám postavit, ne?“

Varana se opřel hlouběji do svého křesla. „To má jisté možnosti,“ připustil, „ale už je podzim a hory v Kthol Murgosu jsou v zimě kruté. Je špatná doba na to, abychom tam poslali oddíly. Vojsko se nemůže pohybovat příliš rychle na promrzlých nohou. Myslím, že stejného výsledku bychom dosáhli diplomatickou cestou - bez toho, že bychom

riskovali jediný prst.“

„Věřte tomu, že Tolnedřani budou vychytralí,“ zavrčel Anheg.

„Ty snad *rád* mrzneš, Anhegu?“ zeptal se Varana.

Anheg pokrčil rameny. „Co jiného se dá v zimě dělat,“ řekl.

Varana zvrátil oči ke stropu. „Alornové,“ utrousil.

„Dobrá,“ řekl omluvným tónem Anheg. „Jenom jsem si dělal legraci. Tak jaký je ten tvůj skvělý vychytralý plán?“

Varana se přes místnost podíval na Oštěpa. „Jak dobrá je malloreánská výzvědná služba, markrabě Khendone?“ zeptal se bez obalu.

Oštěp vstal a uhladil si svůj perlově šedý kabátec. „Sám o sobě je Brador velice dobrý, Vaše císařské Veličenstvo,“ odpověděl. „Jeho lidé jsou občas neohrabaní a nápadní, ale má jich spousta. Disponuje neomezeným množstvím peněz.“ Upřel na královnu Porennu lehce vyčítavý pohled.

„Měj ohledy, Khendone,“ zamumlala. „Já mám omezený rozpočet.“

„Ano, paní.“ S lehkým úsměvem se uklonil, pak se napřímil a pokračoval úsečným, obchodním tónem. „Malloreánská tajná služba je podle našich měřítek primitivní, ale Brador má prostředky k tomu, aby nasadil do pole tolik agentů, kolik se mu zachce. Takový luxus si nemůže dovolit ani drasnijská, ani tolnedřanská tajná služba. Brador někdy během akce ztratí stovku lidí, ale informace obvykle získá.“ Pohrdavě si odfrkl. „Osobně dávám přednost elegantnějšímu postupu.“

„Takže ten Brador má v Rak Urga své agenty?“ naléhal Varana.

„Téměř jistě,“ odpověděl Oštěp. „Já sám mám v drojimském paláci v tomto okamžiku čtyři - a výzvědná služba Vašeho Veličenstva tam má dva, o kterých vím.“

„To jsem nevěděl,“ řekl Varana s nevinným pohledem.

„Skutečně?“

Varana se zasmál.

„Dobrá,“ pokračoval, „co by Zakat udělal, kdyby se do Mal Zetu dostala zpráva o tom, že království Západu mají v úmyslu uzavřít vojenské spojení s králem Murgů?“

Oštěp začal přecházet sem a tam. „Je velice těžké říct, co přesně by v jakékoli situaci Zakat udělal,“ přemítal. „Hodně záleží na tom,

jak vážné jsou jeho problémy doma, ale spojenectví mezi Murgy a Západem by pro Malloreu znamenalo velkou hrozbu. Nejspíše by se okamžitě vrátil a vynaložil všechny síly na to, aby rozdrtil Murgy dříve, než by je mohly posílit naše jednotky.“

„Spojit se s Murgy?“ vykřikl Hettar. „Nikdy!“

„Nikdo nenavrhuje skutečné spojenectví, lorde Hettare,“ řekl mu Kail, syn rivanského správce. „Všechno, co chceme, je odvést Zakatovu pozornost na tak dlouhou dobu, abychom dali Belgarionovi dostatek času k tomu, aby mu unikl. Vyjednávání se může táhnout a později ukončit.“

„Ach,“ řekl Hettar, trochu v rozpacích, „to je něco jiného - doufám.“

„Dobrá,“ pokračoval Varana rázně. „Možná bychom mohli přesvědčit Zakata, že s Urgitem uzavřeme spojenectví - pokud to uděláme správně. Oštěpe, nechte své lidi zabít v drojimském paláci několik malloreánských agentů -, samozřejmě ne všechny - jenom tolik, aby byli v Mal Zetu přesvědčení o tom, že je to vážné politické jednání.“

„Dokonale vám rozumím, Vaše Veličenstvo,“ usmál se Oštěp. „Mám pro to člověka - nedávno naverbovaného nyissijského zabijáka jménem Issus.“

„Dobrá. Možné spojenectví poslouží stejnému účelu jako skutečné. Odvedeme Zakatovu pozornost bez toho, že ztratíme jediného muže - pokud nepočítáme toho chlapíka Issue.“

„S Issusem si nedělejte starosti, Vaše Veličenstvo,“ ujistil jej Oštěp. „On to přežije.“

„Myslím, že jsme něco vynechali,“ zavrčel Anheg, „Chtěl bych, aby tu byl Rhodar.“

„Ano,“ souhlasila Porenna hlasem, naplněným slzami.

„Promiň, Porenno,“ řekl Anheg a přikryl svou obrovskou rukou její drobnou, „ale víš, jak jsem to myslel.“

„Mám v Rak Urga diplomata,“ pokračoval Varana. „Může zahájit s králem Urgitem předběžná jednání. Víme o králi Murgů něco užitečného?“

„Ano,“ řekla pevně Porenna. „Bude tomu návrhu přístupný.“

„Jak to víte, Vaše Veličenstvo?“

Porenna zaváhala. „Raději bych to neříkala,“ řekla s rychlým po-

hledem na Oštěpa. „Prostě se spolehněte na mé slovo.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Varana.

Vella vstala a přešla k oknu a její saténové šaty zaplnily celou místnost svým šustěním. „Vy lidé ze Západu chcete vždycky věci komplikovat,“ řekla kriticky. „Máte problém se Zakatem. Pošlete do Mal Zetu někoho s ostrým nožem.“

„Vy jste měla být chlap. Vello,“ zasmál se Anheg.

Obrátila se a zahleděla se na něj očima, ve kterých doutnal hněv. „Opravdu si to myslíte?“ zeptala se.

„No,“ zaváhal, „možná ne.“

Opřela se ponuře o rám okna. „Chtěla bych tu mít svého žongléra, aby mě pobavil,“ řekla. „Z politiků mě vždycky rozbolí hlava.“ Povzdechla si. „Zajímalo by mě, co se s ním stalo.“

Porena se usmála, soustředěně se na dívku zadívala a vzpomněla si na náhlý záblesk, když nadracká dívka poprvé dorazila do Bokloru. „Byla bys opravdu zklamaná, kdyby ses dozvěděla, že ten tvůj žonglér nebyl ve skutečnosti tím, za koho jsi ho měla?“ zeptala se. „Belgarat se o něm zmiňoval ve svém dopise.“

Vella se na ni ostře podívala.

„Belgarat ho znal, samozřejmě,“ pokračovala Porena. „Byl to Beldin.“

Velliny oči se rozšířily. „Ten hrbatý čaroděj?“ vykřikla.

„Ten, který uměl létat?“

Porena přikývla.

Vella řekla spoustu věcí, které by dobře vychovaná dáma nikdy nevyřkla. Dokonce i král Anheg nad výběrem jejích výrazů lehce zbledl. Pak vytáhla dýku a vykročila k Yarblekovi, dýchajíc syčivě mezi zuby. Mandorallen, celý oděný v oceli, jí zastoupil cestu a Hettar s Barakem ji sevřeli zezadu a vykroutili jí dýku z ruky.

„Ty idiote!“ ječela na příkrčeného Yarbleka. „Ty naprostý idiote! Měl jsi mě mu prodat!“ Pak se plačící zhroutila na Barakovu hrud', zahalenou do kožešin, zatímco jí Hettar opatrně odebral ostatní tři dýky.

Zandramas, Dítě Temnoty, stála a hleděla přes zpustlé údolí, kde doutnaly rozbité vesnice a kouř stoupal k olověně šedivé obloze. Oči Dítěte Temnoty byly přivřené a zdálo se, jako by ani nevnímala zkázu,

kteřá pŕed ní ležela. Za zády se jí ozvalo silné zakňourání a ona sevřela zuby. „Nakrm ho,“ řekla úsečně.

„Jak poroučíte, paní,“ řekl rychle muž s bílými očima uklidňujícím tónem.

„Nebud' povýšený, Naradasí,“ vyštěkla. „Prostě tomu spratkoví zavři hubu. Pokouším se přemýšlet.“

Trvalo to dlouho. Zandramas vymyslela všechno tak pečlivě. Nyní přešla polovinu světa a přes veškerou její snahu byl Bohobijce se svým strašným mečem jen několik dní za ní.

Meč. Planoucí meč. Naplňoval její spánek nočními můrami - a zářící tvář Dítěte Světla jí děsila ještě více. „Jak je *možné*, že je tak blízko?“ vybuchla. „Copak ho nic nezpomalí?“

Natáhla pŕed sebe ruce a obrátila je dlaněmi vzhůru. Zdálo se, jako by jí pod kůží na rukách vířily myriády malých světelných bodů - vířily a zářily jako souhvězdí nepatrných hvězd, otáčejících se v samotných jejích tkáních. Jak dlouho potrvá, než tato souhvězdí zachvátí celé její tělo a ona přestane být člověkem? Jak dlouho bude trvat, než jí prostoupí duch Dítěte Temnoty naprosto?

Dítě znovu zakňouralo.

„Řekla jsem ti, abys ho umlčel!“ napůl vykřikla. „Hned, paní,“ řekl Naradas.

Dítě Temnoty se vrátilo zpět ke svému rozjímání o hvězdném vesmíru v jejím těle.

Eriond a jeho kůň vyjeli za prvního světla, než se ostatní probudili, cválali pŕes horskou louku ve stříbřité záři úsvitu. Bylo dobré jet sám, cítit vlnění a pohyb svalů koně pod sebou a vítr proti tváři bez rušivého hovorů.

Na vrcholu kopce přitáhl otěže, aby sledoval východ slunce, a to bylo také dobré. Hleděl pŕed sluncem omývané hory Zamadu, nasával do sebe krásu a osamocenost, pak se díval na krásné jasně zelené pole a lesy. Život tu byl dobrý. Svět byl naplněný krásou a lidmi, které miloval.

Jak se mohl Aldur přinutit k tomu, aby toto všechno opustil? Aldur byl bohem, který musel milovat tento svět nadevše, protože odmítl, aby ho lidé uctívali, a trávil čas o samotě studiem tohoto krásného světa. A nyní jej mohl navštěvovat jen příležitostně v duchovní

podobě.

Ale Aldur oběť přijal. Eriond si povzdechl a cítil, že žádná oběť není skutečně neúnosná, pokud pochází z lásky. Eriond v této víře nacházel útěchu.

Pak znovu povzdechl a pomalu vyjel zpátky malému jezírku a skupince stanů, kde spali ostatní.

Kapitola druhá

TOHO JITRA VSTALI POZDĚ. Na Gariona dolehl rozruch posledních několika týdnů, a i když podle světla, proudícího dovnitř do stanu, věděl, že slunce už je vysoko, odmítal vstát. Slyšel cinkání Polgara kuchyňského náčiní a mumlání hlasů. Věděl, že stejně bude muset brzy vstát. Uvažoval o tom, že by ještě mohl dřimotou ukrást posledních pár okamžiků spánku, ale nakonec se rozhodl jinak. Když vylézal zpod přikrývek, pohyboval se opatrně, aby neprobudil Se'Nedru. Naklonil se nad ní a políbil ji do vlasů, pak si oblékl hnědou tuniku, zvedl boty a meč a vyšel ze stanu.

Polgara se ve svých obvyklých šedých šatech pohybovala kolem kuchyňského ohně. Jako obvykle si při vaření něco pobrukovala. Opoдал si povídali Silk s Belgaratem. Silk se z nějakého důvodu převlékl a měl na sobě nyní měkký, perlově šedý kabátec, který z něj udělal úspěšného obchodníka. Belgarat měl na sobě samozřejmě stále svou hnědou tuniku, záplatované kalhoty a boty, které se k nim nehodily. Durnik s Tothem rybařili a házeli své šňůry do modravé hladiny malého horského jezírka a Eriond hřebelcoval lesklé kaštanové boky svého koně. Zbytek přátel zjevně ještě nevstal.

„Mysleli jsme, že prospíš celý den,“ řekl Belgarat, když se Garion posadil na pařez a obouval si boty.

„Přemýšlel jsem o tom,“ souhlasil Garion. Postavil se a zahleděl se přes třpytivé jezero. Na vzdálenější straně stál hájek osik s kmeny barvy čerstvě padlého sněhu. Listí začalo uvadat a v ranním slunci zářilo jako tepané zlato. Vzduch byl chladný a lehce navlhlý. Náhle si přál, aby tu mohli několik dní zůstat. Povzdechl si a přešel blíže k ohni, aby se připojil ke svému dědečkovi a Silkovi. „Proč to nóbli obléčení?“ zeptal se malého Drasnijce s krysí tváří.

Silk pokrčil rameny. „Dostáváme se do oblasti, kde mě docela

dobře znají,“ odpověděl. „Možná z toho budeme moci vytěžit nějakou výhodu - pokud mě lidi poznají. Jsi si naprosto jistý, že cesta pokračuje na jihovýchod?“

Garion přikývl. „Nejdřív v tom byl trochu zmatek, ale už jsem to dal do pořádku.“

„Zmatek?“ zeptal se Belgarat.

„Byl tu také Sardion - už je to dávno. Na chvíli se zdálo, že Orb chce jít po obou cestách zároveň. Musel jsem si s ním o tom docela vážně promluvit.“ Garion si přehodil popruh meče přes rameno a upevnil jej. Pak pochvu chvíli rovnal, dokud neseseděla přesně. Orb v hrušce meče zářil temně rudou září.

„Proč to dělá?“ zeptal se Silk zvědavě.

„Kvůli Sardionu,“ řekl mu Garion. Podíval se přes rameno na zářící kámen. „Nech toho,“ řekl.

„Neraň jeho city,“ varoval jej Silk. „Můžeme mít pěknou polízání, jestli se rozhodne trucovat.“

„Co je odtud na jihovýchod?“ zeptal se mužíka Belgarat.

„Voresebo,“ odpověděl Silk. „Není tam nic moc kromě stezek karavan a několika dolů v horách. V Pannoru je přístav. Někdy jsem se tam při cestách z Melceny zastavoval.“

„Lidé tam jsou Karandové?“

Silk přikývl. „Ale jsou daleko primitivnější než ti ve středních královstvích - pokud je to vůbec možné.“

Z jasné ranní oblohy se snesl jestřáb s modrými letkami a jakmile se dotkl pařáty země, změnil se v Beldina. Malý, hrbatý čaroděj měl na sobě své obvyklé cáry svázané kousky řemínků a ve vlasech a vousích měl větvičky a stébla trávy. Zachvěl se. „*Nenávidím* létání, když je zima,“ zavrčel. „Bolí mě z toho křídla.“

„Vždyť není zase taková zima,“ řekl Silk. „Zkus to o pár tisíc stop výš,“ ukázal Beldin k obloze, pak se odvrátil a vyplivl pár mokrých, šedých pírek.

„Už zase lovíš, strýčku?“ zeptala se od kuchyňského ohně Polgara.

„Jenom malá snídaně, Pol,“ odpověděl. „Byl tam nějaký holub, který vstal dneska ráno příliš brzy.“

„Víš, že to nemáš zapotřebí.“ Zaťukala významně dřevěnou nabě-

račkou s dlouhou rukojetí na bublající kotlík.

Beldin pokrčil rameny. „Svět o jednoho holuba nezchudne.“

Garion se zachvěl. „Jak je můžeš jíst jen tak syrové?“

„Na to si zvykneš. Nikdy jsem se moc nepokoušel rozdělat oheň těmi pařáty.“ Podíval se na Belgarata. „Před sebou máme nějaké problémy,“ řekl, „spousta kouře a kolem prochází skupiny ozbrojených lidí.“

„Poznal jsi, kdo to je?“

„Tak blízko jsem se nedostal. Obyčejně jsou v takových bandách jeden nebo dva lučištníci, kteří se nudí, a já nemám rád, když mám v letkách zabodnutý nějaký šíp jen proto, že si nějaký pitomec chce dokázat, jak je dobrý.“

„Už se ti to stalo?“ zeptal se zvědavě Silk.

„Jednou - už je to dávno. Za chladného počasí mě ještě pobolívá bok.“

„Udělal jsi s tím něco?“

„Promluvil jsem si s lučištníkem. Požádal jsem ho, aby to už nikdy nedělal. Když jsem odcházel, zrovna lámal luk přes koleno.“ Obrátil se zpět k Belgaratovi. „Jsme si jistí, že cesta vede na tu planinu?“

„Orb je.“

„Pak to musíme risknout.“ Mužík se rozhlédl kolem. „Myslel jsem, že už budete mít stržené stany.“

„Myslel jsem, že neuškodí, když se všichni trochu vyspí. Máme za sebou těžkou cestu a myslím, že ta před námi je ještě těžší.“

„Ty sis vždycky vybíral ke svým zastávkám takové idylické místočka, Belgarate,“ poznamenal Beldin. „Myslím, že jsi skrytý romantik.“

Belgarat pokrčil rameny. „Nikdo není dokonalý.“

„Garione,“ zavolala Polgara,

„Ano, teto Pol?“

„Proč nevzbudíš ostatní? Snídaně už je skoro hotová.“

„Hned to bude, teto Pol.“

Po snídani zrušili tábor a dopoledne vyrazili, zatímco Beldin letěl vepředu, aby je mohl varovat před případnými problémy. Nyní bylo příjemně teplo a ve vzduchu se vznášela ostrá vůně jehličí. Se'Nedra, která jela ve svém tmavě šedém plášti vedle Gariona, byla nezvykle

tichá.

„Co se děje, drahá?“ zeptal se jí.

„Nevzala s sebou Gerana,“ zamumlala smutně malá královna.

„Myslíš Zandramas? Ne, nevzala, že?“

„Opravdu tu byla, Garione?“

„Na jednu stranu ano a na druhou ne. Bylo to stejné, jako když tu ve stejném okamžiku byla a nebyla Cyradis.“

„Tomu nerozumím.“

„Bylo to víc než jen představa, ale méně, než kdyby tu skutečně byla. Mluvili jsme o tom v noci a Beldin to vysvětlil. Spoustě z toho, o čem mluvil, nerozumím. Beldinova vysvětlení jsou občas trochu zahalená.“

„Je velice moudrý, že?“

Garion přikývl. „Ale není moc dobrý učitel. Je netrpělivý, když s ním lidé nestačí udržet tempo. V každém případě je díky této věci mezi představou a skutečnou věcí Zandramas velice nebezpečná. My jí ublížit nemůžeme, ale ona nám ano. Včera měla k tomu, aby tě zabila, velice blízko, víš - dokud ji nezastavila Poledra. Z Poledry má opravdu strach.“

„To je poprvé, co jsem viděla tvou babičku.“

„Ne, ve skutečnosti ne. Byla na svatbě tety Pol, pamatuješ si? A pomohla nám v Ulgolandu, když jsme museli bojovat s Eldrakem.“

„Ale jednou byla sovou a jindy vlčicí.“

„Myslím, že v Poledřině případě to nehraje žádnou roli.“ Se'Nedra se náhle rozesmála.

„Co je na tom legračního?“

„Až tohle všechno skončí a my budeme se svým děťátkem doma, nechťel by ses na nějaký čas změnit ve vlka?“ navrhla.

„Proč?“

„Bylo by hezké, kdyby mi před krbem ležel velký šedý vlk. A za chladných nocí bych si do tvé kožešiny mohla zabořit nohy, aby mi bylo teplo.“

Upřel na ni dlouhý pohled.

„Drbala bych tě za ušima, Garione,“ navrhla svádivým tónem, „a nosila ti krásné kosti z kuchyně, abys měl co okusovat.“

„Zapomeň na to,“ řekl rozhodně.

„Ale mám studené nohy.“

„Toho jsem si všiml.“

Jak projížděli stinným horským průsmykem, odehrával se před nimi mezi Silkem a Sadim vášnivý rozhovor. „V žádném případě,“ řekl prudce Silk.

„Opravdu se mi zdá, že jsi v této věci nerozumný, Kheldare,“ protestoval Sadi. Eunuch se převlékl ze své měňavé hedvábné róby do tuniky západního stylu, kalhot a pevných bot. „Distribuční síť už máš vybudovanou a já mám neomezený přísun materiálu. Můžeme vydělat milióny.“

„Zapomeň na to, Sadi. Nebudu podnikat v drogách.“

„Podnikáš ve všem ostatním, Kheldare. Máme tu trh, který jen čeká na to, až ho někdo zaplní. Proč necháváš do obchodu mluvit zábrany?“

„Ty jsi Nyissijec, Sadi. Drogy jsou částí vaší kultury, takže bys to nepochopil.“

„Paní Polgara používá drogy, když léčí nemoci,“ namítl obranně Sadi.

„To je něco jiného.“

„Nechápu v čem.“

„Nikdy ti to nevysvětlím.“

Sadi si povzdechl. „Zklamal jsem se v tobě, Kheldare. Jsi špión, zabiják a zloděj. Podvádíš v kostkách, paděláš peníze a s vdanými ženami neděláš okolky. Neskutečně podvádíš své zákazníky a pivo nasáváš jako houba. Jsi ten nejzkaženější člověk, jakého jsem kdy znal, a přitom odmítáš převézt několik malých neškodných směsí, které by tvé zákazníky učinily velice šťastnými.“

„Člověk si musí stanovit nějakou hranici,“ odpověděl povzneseně Silk.

Samet se v sedle obrátila, aby se na ně podívala. „To byla jedna z nejvíce okouzlujících ukázek konverzace, jakou jsem kdy zaslechla, pánové,“ pochovala je. „Aspekty v oblasti porovnávací morálky jsou naprosto ohromující“ Věnovala jim zářivý úsměv a na tváři se jí objevily dolíčky.

„Eh - markraběnko Liselle,“ řekl Sadi. „Nemáte s sebou náhodou zase Zith?“

„Ale jistě, Sadi, samozřejmě že mám.“ Dívka s vlasy barvy medu zvedla ruku, aby zastavila jeho výčitky. „Ale tentokrát jsem ji neukradla. Vplazila se mi do stanu uprostřed noci a sama si vlezla na své oblíbené místočko. Ten ubohý chudáček se třásl chladu.“

Silk trochu pobledl.

„Chtěl by sis ji vzít zpátky?“ zeptala se Samet holohlavého eunucha.

„Ne,“ povzdechl Sadi a přetřel si hlavu rukou, „myslím, že ne. Pokud je jí dobře tam, kde je, můžeme ji tam docela dobře nechat.“

„Je velice šťastná. Opravdu přede.“ Samet se trochu zamračila. „Myslím, že bys měl trochu dávat pozor na to, co jí, Sadi,“ řekla kriticky. Zdá se, že jí roste břicho.“ Znovu se usmála. „Nechceme přece mít v rukou tlustého hada, že ne?“

„No dovol!“ řekl ublíženým tónem Sadi.

Na vrcholku průsmyku byl vysoký pahýl a na jeho kmeni hřadoval jestřáb s modrými letkami a probíral si peří zahnutým zobákem. Když se přiblížili, slétl dolů a na cestě před nimi stál Beldin a mumlal si kletby.

„Něco není v pořádku, strýčku?“ zeptala se jej Polgara.

„Chytil mě boční vítr,“ zavrčel. „Trochu mi to pocuchalo peří. Víš, jaké to je.“

„Ach, samozřejmě. Stává se mi to pořád. Noční větry jsou tak nevypočitatelné.“

„Máš hrozně měkké peří.“

„Já sovu nevymyslela, strýčku, tak mi nedávej vinu za peří.“ „Před námi je u křižovatky cest hospoda,“ řekl Beldin Belgaratovi. „Nechcete se tam zastavit a zkusit zjistit něco o tom, co se děje dole na planině?“

„To není špatný nápad,“ souhlasil Belgarat. „Nejezděme problémům vstříc, pokud nemusíme.“

„Počkám na vás uvnitř,“ řekl Beldin a znovu odletěl.

Polgara vzdechla. „Proč to *vždycky* musí být hospoda?“ stěžovala si.

„Protože lidé, kteří pijí, rádi mluví, Pol,“ vysvětloval jí Belgarat mírně. „V hospodě získáš za pět minut více informací než v čajovně za hodinu.“

„Věděla jsem, že pro to dokážeš najít důvod.“

„Přirozeně.“

Přejeli přes vrcholek průsmyku a po stíny skvrnitě cestě dorazili k hospodě. Byla to nízká budova, postavená z klád, primitivně pospojovaných blátem. Střecha byla nízká a její šindele pokroucené počasím a časem. Na dvorku se popelily žlutohnědé slepice a v bahnitě kaluži se válela velká kropenatá prasnice, kojící stádečko šťastně kvičících selat. K trámu před hospodou bylo uvázáno několik křivonohých kobyl a před vstupními schůdky ležel chrápající Karand, oblečený v moly prožraném kožichu.

Jakmile k jejímu chřípí dorazil první závan páchnoucího vnitřku hospody, zastavila Polgara koně. „Myslím, dámy, že dáme přednost čekání tady ve stínu.“

„Je tu jistá vůně, která těmi dveřmi proniká, že?“ souhlasila Samet.

„Ty také, Erionde,“ prohlásila Polgara pevně. „Není zapotřebí, abys začal poznávat špatné zvyky tak časně.“ Poodjela kousek dále k hájku vysokých jedlí a ve stínu sesedla. Durník s Tothem si vyměnili rychlý pohled a se Samet, Se'Nedrou a Eriondem se k ní připojili.

Sadi začal sesedat před vchodem do hospody. Pak znovu nasál pach a lehce se zapotácel. „Tohle není mnou oblíbený typ místa, pánové,“ řekl. „Myslím, že raději počkám venku. Kromě toho je třeba nakrmit Zith.“

„Jak chceš,“ pokrčil Belgarat rameny, seskočil z koně a vykročil k budově. Překročili chrápajícího Karanda na schodech a pokračovali dále. „Rozdělte se a chod'te,“ zamumlal starý muž. „Chod'te dokola a mluvte s kolika lidmi bude možné.“

Podíval se na Silka. „Nejsme tady, abychom na tom udělali kariéru,“ upozornil.

„Věř mi,“ řekl Silk a ustoupil.

Garion stál mezi dveřmi a pomrkával, aby si jeho oči zvykly na přišší uvnitř. Hospoda nevykazovala známky toho, že by tu kdy kdo uklízel. Podlaha byla pokryta plesnivou slámou, která smrděla vylitým pivem a v rozích se válely zbytky hniјícího jídla. Nahrubo postavené ohniště na vzdálenějším konci kouřilo a přidávalo svůj dým k celkově nevábnému zápachu tohoto místa. Stoly sestávaly z nahrubo ohoblo-

vaných prken, položených na kozách a za sedačky sloužily rozpůlené pařezy s kousky kulatiny, přibitými naspod místo nohou. Garion spatřil, jak Beldin v jednom rohu hovoří s několika Karany, a zamířil k němu.

Když procházel kolem jednoho ze stolů, šlápl botou na něco měkkého. Ozvalo se vyčítavé zakvičení a náhlý úprk nohou s kopýtky.

„Nešlapej na mou svini,“ řekl starý Karand s kalnýma očima útočně. „Já ti taky na tvou nešlapu, nebo jo?“ Vyslovil to jako 'tchýni' a Garion měl trochu problémy, aby jeho přízvuku rozuměl.

„Bacha na bohy,“ řekl hrozivě Karand.

„Bohy?“ Garion se toho slova trochu zalekl.

„Bohy. Ty věci, co ti rostou z koudele.“

„Ach. Nohy.“

„Dyt' to říkám - bohy.“

„Promiňte,“ omlouval se Garion. „Nějak jsem vám nerozuměl.“

„To sou ty potíže s váma cizincema. Nerozumíte jasnýmu slovu, dyž vám ho čoeť řekne přímo do ksichtu.“

„Proč si nedáme džbáněk piva?“ navrhl Garion. „Vaší svini se omluvím, až se vrátí zpátky.“

Karand se na něj podezíravě podíval. Stařec byl vousatý a oblečený ve špatně vydělaném kožichu. Jeho klobouk byl vyrobený z jednoho kusu kůže jezevce - včetně nohou a ocasu. Byl velice špinavý a Garion mohl jasně vidět blechy, vykukující z jeho vousu.

„Platím,“ nabídl Garion a posadil se ke stolu naproti majiteli svyně.

Tvář starého Karanda se podstatně vyjasnila.

Dali si spolu několik džbánek piva. Garion si všiml, že nápoj má drsnou, neuleželou příchut', jako by byl z kádě vypuštěný o nějaký týden dříve. Jeho hostitel si nicméně olizoval rty a koulel očima, jako by to byla nejlepší značka na světě. Garionovy ruky se dotklo něco chladného a vlhkého a on ucukl. Podíval se dolů, přímo do páru upřímných modrých očí, rámovaných ježatými bílými řasami. Svině se mezitím někde vyválela a přinášela s sebou silný zápach.

Starý Karand se zařehotal. „No, tohle je moje tchýně,“ řekl. „Je to dobře vychovaná mladá tchýně a nic proti nikomu nemá.“ Chlapík v kožichu zamžoural jako sova. „Vona je sirotek, víš.“

„Ano?“

„No ale z její mámy byla vopraudu dobrá slanina.“ Stařík popotáhl a otřel si nos hřbetem ruky. „Někdy mi vopraudu chybí,“ přiznal. Zašilhal na Gariona. „Sakra, ty máš ale s sebou velkou kudlu.“

„Ano,“ souhlasil Carion. Roztržitě poškrábal svini za krátkýma ušima a zvíře blaženě přivřelo oči, položilo Garionovi hlavu do klína a spokojeně mručelo.

„Scházeli jsme dolů z hor po cestě.“ řekl Garion, „a viděli jsme na planině spoustu kouře. Jsou tam nějaké potíže?“

„Ty nejhorší trable vůbec, kámo,“ řekl vážně stařík. Znovu na Gariona zašilhal. „Ty nejseš jeden z těch Málorýnců, že ne?“

„Ne,“ ujistil ho Garion, „nejsem Malloreánec. Pocházím dál ze západu.“

„Nevěděl sem, že vůbec něco na západ vod Málo-rýnců je. No ale šecky ty bandy lidí na planině máj spolu nákou hádku vohledně náboženství.“

„Náboženství?“

„Moc se v tom nevyznám,“ připustil Karand'an. „Sou lidi, co jo, a lidi, co ne, a já sem zrovna z těch, co ne. Nechte bohy, ať se vo sebe starají sami, říkám. Já se postarám vo sebe a vo svý a v celý věci sme si kvit.“

„Zdá se to jako dobrý způsob,“ řekl Garion opatrně.

„Sem rád, že to tak chápeš. No, dole v Dar-šévě je ta Grolmka, co se menuje Zandramas. Tadle Zandramas přitáhla nahoru k Voresebo a začala vykládat vo tom novým bonoj Angaraků - jak je Torak mrtvěj, šak víš. No, je mi do toho asi tolik, jako mý tchýni. Je to chytrá tchýně a pozná, dyž lidi kecaj pitomostí.“

Garion poplácal svini po zabláceném boku a malé baculaté zvíře vydalo nadšený zvuk. „Hodná svině,“ souhlasil, „totiž tchýně.“

„Mám ji rád. Je teplá a dá se k ní přivinout, dyž je v noci chladno - a skoro vůbec nechrápe. No, pane, tatlenc Zandramas sem přišla a začala kázat a ječet a nevím, co eště. Grolmáci šici zařvali a padli na ksichty. Pak vodněkad' přišla přes hory nová banda Grolmáků a ti zas říkali, že ta Zandramas je úplně vedle. Říkali, že sice má bejt novej angarackej bůh, ale ta Zandramas vo ňom nemá ani páru. A kvůlivá tomu je na planině tolika kouře. Vobě strany nejčko pálej a zabíjej a

kázaj kvůlivá svý víře, kdo má ten novej bůh bejt. Já nemám nic společnýho ani s jedněma. Já a moje tchýně pudeme do hor a necháme je, ať se klidně pozabíjej. Až si to šecko prošpekulujou, přídem zpátky a přikejvnem na každej oltář, kterej tu bude stát.“

„Mluvíte o Zandramas jako o 'ní',“ podotkl Garion.

„No věřil bys tomu, že je to ženská?“ zachrochtal Karand. „Nikdy sem neslyšel vo ničem blbějším. Ženský by se neměly plíct do mužskejch věcí.“

„Už jste ji někdy viděl?“

„Jak sem už řek, do náboženství se nepletu. Dyž na to přijde, tak se já a moje tchýně staráme vo sebe.“

„Je to dobrý způsob, jak s tím vyjít,“ řekl mu Garion. „Musím ale se svými přáteli projít přes planinu. Jsou Grolimové všechno, čeho bychom se museli obávat?“

„Vidím, že seš tady cizí,“ řekl Karand a významně se podíval na svůj prázdný džbáněk.

„No tak,“ řekl Garion, „dejte si další.“ Vytáhl z měšce u pasu další minci a zamával na hospodského.

„Celej problém, kámo,“ pokračoval řečný majitel svině, „je v tom, že v týdle části země s sebou Grolmáci tahaj svý vojska. Ti, co dou se Zandramas, za sebou maj armádu krále z Voreseba. Starej král moc na náboženství nedržel, tak ho sesadili. Jeho synáček rozhod, že je dědek moc velkej cvok na to, aby vládl zemi, tak ho vyšoup a sednul si na trůn sám. Tendle synáček je tak trochu vyčůranej, takže se rozhod přidat k těm, co nejspíš vyhrajou. Dal se dohromady s tou Zandramas, ale pak sem přitáhnul ten chlap Urvon a měl s sebou celou armádu ze Ženna a Ganézie a lidi v brněních a pár vopravdu vošklivejch velkejch černejch psů - a to nemluvim vo Grolmácích. A tak to vypadá dole na planině, kámo. Zabíjej a pálej a vobětujou zajatce na voltářích a tak. Dyby bylo podle mýho, vobešel bych to širokým vobloukem.“

„Kdybych tak mohl, příteli,“ řekl upřímně Garion. „Slyšeli jsme, že jsou v Jennu nějací démoni - někde kolem Calidy. Ukázal se nějaký z nich tady?“

„Démoni?“ Karand se zachvěl a poznamenal se proti zlu. „Žádnej, vo kerym bych to slyšel povídat. Dyby jo, byl bych už se svou tchýní

tak daleko v horách, že by nám tam museli vozit světlo vozem.“

Proti své vůli Garion zjistil, že má toho starého chlapíka rád. Jeho prostá řeč měla skoro hudební rytmus, druh hřejivé všeobsažnosti, zahrnující všechny bez společenských rozdílů a prohnané, skoro pronikavé pochopení zmatku kolem něj. Skoro s lítostí si Garion všiml, jak Silk krátce trhl hlavou směrem ke dveřím. Jemně zvedl hlavu svině z klína. Zvíře vydalo krátký, nespokojený zvuk. „Obávám se, že už budu muset jít,“ řekl Karandovi, když vstával. „Děkuji vám za společnost - a za to, že jste mi půjčil svini.“

„Tchýni,“ opravil jej Karand'an.

„Tchýni,“ souhlasil Garion. Zastavil hospodského, který zrovna procházel kolem a podal mu minci. „Dejte mému příteli a jeho tchýni cokoli budou chtít,“ řekl.

„No, děkuju pěkně, mladej pane.“ Starý Karand se široce usmál.

„Bylo mi potěšením,“ řekl Garion. Podíval se dolů. „Měj se hezky, svině,“ dodal.

Svině trochu chladně zabručela a odklopýtala kolem stolu ke svému pánovi.

Když se přiblížil ke stinnému místu, kde čekaly dámy, Se'Nedra pokrčila nos. „Co jsi pro všechno na světě dělal, Garione?“ zeptala se. „Strašně smrdíš.“

„Seznámil jsem se s jednou svini.“

„Sviní?“ vykřikla. „Proč?“

„Musela bys u toho být.“

Když jeli dál a vyměňovali si informace, které získali, vyšlo najevo, že jim majitel svině poskytl překvapivě úplný a zhuštěný obraz situace ve Voresebu. Garion zopakoval jejich rozhovor včetně nářečí.

„On ale *opravdu* takhle nemluvil, že ne?“ zahihňala se nevěřičně Samet.

„No jistě, ne,“ řekl Garion a přeháněl jen trochu, „byly tam různé 'todlenc' a 'tydlenc' a 'tidlenc', kterým jsem tak docela nerozuměl. Ale se sviní jsem si rozuměl dokonale.“

„Garione,“ řekla trochu odměřeně Polgara, „mohl bys jet trochu pozadu?“ Ukázala na konec jejich skupiny. „O nějakých pár set metrů, řekněme.“

„Ano, paní,“ řekl. Obrátil Kristiána. Všiml si, že i velký šedý kůň

jako by byl uražený něčím ve vzduchu.

Na všeobecné doporučení se Garion večer vykoupal v příšerně studeném horském potoku. Když se roztřesený vrátil k ohni, podíval se na něj Belgarat a řekl: „Myslím, že by sis měl zase obléci brnění. Pokud byla polovina z toho, co říkal tvůj přítel se sviní, pravda, mohl bys ho brzy potřebovat.“

„Tchýní,“ opravil jej Garion.

„Cože?“

„Ale nic.“

Následující jítro bylo jasné a dost chladné. Brnění studilo i přes vycpávanou tuniku, kterou pod něj Garion vždy nosil, a bylo těžké a nepohodlné. Durník mu usekl v blízkém houští kopí a opřel je o stromu u místa, kde byli uvázaní koně.

Z malého pahorku, odkud zkoumal planinu, se vrátil Belgarat. „Podle toho, co jsem viděl, je vřava dole dost rozšířená, takže nemá cenu pokoušet se lidem vyhýbat. Čím rychleji se dostaneme za Voresebo, tím lépe, takže se můžeme klidně pokusit projet přímo. V první řadě se pokusíme dostat se ze všech problémů slovy, a pokud to nepomůže, uděláme to jinak.“

„Asi si půjdu najít ještě jeden kyj,“ povzdechl si Sadi.

Když vyjeli, cinkal Garion vepředu. Přílbu měl na hlavě a štít připoutaný řemením k levé paži. Rukověť kopí měl zapřenou u boty ve třmenu a pokoušel se o hrozivý výraz. Meč v pochvě na zádech sebou cukal a ukazoval že jsou stále Zandramas v patách. Když dorazili na úpatí pahorků, přešla zkroucená horská cesta v úzkou silnici s vyježděnými kolejiemi, která mířila na jihovýchod. Zrychlili krok a pokračovali po silnici ostrým klusem.

O několik mil dále na planině projeli kolem hořící vesnice, ležící asi půl míle od silnice. Nezastavili se, aby ji prozkoumali.

Kolem poledne narazili na skupinu ozbrojených mužů na pochodu. Bylo jich asi patnáct a měli na sobě oblečené něco, co se vzdáleně podobalo stejnokrojům.

„Takže?“ prohodil Garion přes rameno a sevřel pevněji rukojeť kopí.

„Nech mě s nimi nejdřív promluvit,“ řekl Silk a vyjel s koněm dopředu. „Pokus se vypadat nebezpečně.“ Mužík vykročil s koněm

cizincům vstříc. „Překážíte v cestě,“ řekl bezvýrazným, nepřátelským tónem.

„Máme rozkazy, abychom zastavili každého, kdo tudy pojede,“ řekl jeden z nich a trochu nervózně se podíval na Gariona.

„Dobře, zastavili jste nás. Teď můžete uhnout.“

„Na čí straně jste?“

„To je ale pitomá otázka, chlape,“ odpověděl Silk. „Na čí straně jsi ty?“

„Na to nemusím odpovídat.“

„Pak ani já nemusím. Použivej oči, chlape, vypadám snad jako Karand - nebo jako Strážce chrámu - nebo jako Grolim?“

„Jste pro Urvona nebo pro Zandramas?“

„Ani pro jednoho. Jsem pro peníze a ty nevyděláš, pokud se budeš plést do náboženství.“

Hrubě oblečený voják vypadal ještě nejistěji. „Musím svému kapitánovi ohlásit, na čí straně jste.“

„Dejme tomu, že jsi mě viděl,“ řekl mu Silk a pohazoval si v ruce významně měšec. „Mám nasspěch, příteli. Nemám o vaše náboženství zájem. Prosím, prokaž mi tutěž službu.“

Voják se zahleděl na měšec v Silkově ruce s nepokrytým zájmem.

„Opravdu bych ocenil, kdybych se nezdržel,“ navrhl Silk vychytale. Dramaticky si utřel čelo. „Je tu nějak horko,“ řekl. „Proč si se svými přáteli nenajdeš nějaký stín a neschováte se v něm? 'Náhodou' mi tady ten měšec upadne a vy ho tu později můžete 'najít'. Tím způsobem si pěkně přivyděláte a já mohu nerušeně a bez toho, že by někdo zjistil, že jsem tudy projížděl, pokračovat“

„Opravdu je tu nějak horko,“ souhlasil voják.

„Myslel jsem, že si toho všimneš.“

Ostatní vojáci se neskrývaně šklebili.

„Nezapomeneš ten měšec upustit?“

„Důvěřuj mi,“ řekl Silk.

Vojáci odtáhli přes pole k hájku stromů. Silk nedbale odhodil měšec do příkopu u cesty a pokynul ostatním, aby jeli. „Možná bychom se měli hnout,“ navrhl.

„Další měšec naplněný kamením?“ zašklebil se Durnik.

„Ale ne, Durniku. V tom měšci byly opravdové peníze -

malloreánské měďáky. Sice si toho za ně moc nekoupíš, ale jsou to přece jen opravdové peníze.“

„Co kdyby chtěl vědět, co je uvnitř?“

Silk se usmál a zvedl sevřenou ruku. Mezi záhyby kůže na dlani se zalesklo několik pevně usazených stříbrných mincí. „Jsem rád připravený na všechny možnosti,“ řekl. Pak se ohlédl přes rameno. „Myslím, že bychom měli jet. Vojáci se vrací zpátky k cestě.“

Další setkání bylo daleko vážnější. Cestu jim zahradili tři Strážci chrámu. Před sebou měli štíty a napřažená kopí. Jejich tváře postrádaly jakýkoli výraz. „Teď je řada na mně,“ řekl Garion, nasadil si přilbu ještě pevněji a zvedl štít. Sklonil kopí a popohnal patami Kristiána. Jak vyrazil, uslyšel za sebou dusot dalšího koně, ale neměl čas, aby se otočil. Bylo to všechno hloupé, ale cítil, jak se mu zase vaří krev. „Pitomost,“ zamumlal.

Pak lehce srazil z koně Strážce uprostřed. Všiml si, že Durnik uřízl kopí možná o půl metru delší, než bylo obvyklé. Rychlým mávnutím štítu odrazil kopí obou dalších Strážců a vrazil mezi ně. Kristiánova kopyta zabušila na zhroucené tělo na zemi. Garion rychle zastavil a obrátil šedého koně proti dvěma, kteří za ním zůstali. Ale už ho nebylo zapotřebí. Ten, který se za ním rozjel, byl Toth a oba hlídači se bezmocně kymáceli ve svých sedlech.

„Mohl bych ti v Arendii najít práci, Tothe,“ řekl obrovi. „Někdo už je musí přesvědčit o tom, že nejsou neporazitelní.“

Toth se na něj mlčky usmál.

Střední Voresebo se nacházelo v naprostém chaosu. Z hořících vesnic a statků stoupaly sloupy dýmu. Celoroční úroda hořela plamenem a bandy ozbrojenců divoce útočily jedna na druhou. Jeden z takových bojů se odehrával právě na hořícím poli a obě strany bojovaly s tak šíleným zaujetím, že vůbec nevěnovaly pozornost ohnivé stěně, která se kolem nich stahovala.

Zdálo se, že všude leží zohavená těla, a nebyla možnost, jak by mohl Garion uchránit Se'Nedru před hrůzami, naplňujícími příkopy a dokonce samotnou cestu.

Cválali dál.

Jak se začal nad zničenou krajinu snášet soumrak, poodjeli Durnik s Tolhem stranou od cesty, aby našli úkryt na noc. Vrátili se a hlá-

sili, že našli malý hájek, roztoucí v rokli asi míli od cesty. „Nebudeme moci zapálit oheň,“ řekl Durnik rozvážně, „ale pokud zůstaneme dost potichu, nemyslím, že by nás někdo mohl najít.“

Noc nebyla příjemná. V hájku povečeřeli studené jídlo a pokoušeli se postavit skrovný přístřešek z toho, co bylo po ruce, protože v hustém porostu nemohli postavit stany. Ve vzduchu byl cítit podzim, a to - zejména když se setmělo - dost chladný. Když se na východě objevilo první světlo, vstali, rychle se nasnídali a jeli dál.

Chladná, nepříjemná noc a vraždění kolem budilo v Garionovi zlost, která narůstala s každou ujetou mílí. V pozdním dopoledni spatřil Grolima v černé róbě, stojícího před oltářem postaveným v poli několik set metrů napravo od cesty. Skupina hrubě oblečených vojáků táhla k oltáři za provazy, uvázané ke krku, tři vyděšené vesničany. Garion se ani nezastavil, aby uvažoval. Odhodil kopí, vytáhl meč, varoval Orb, aby se neprojevoval, a vyrazil.

Grolim byl zjevně natolik posedlý svým náboženským šílenstvím, že Gariona ani nezahlédl, ani nezaslechl. Vykřikl jen jednou, když přes něj Kristián přeběhl. Vojáci věnovali Garionovi jediný vylekaný pohled, odhodili své zbraně a utekli. To ale jeho vztek neulišilo. Neúprosně je pronásledoval. Jeho vztek nicméně nebyl takový, aby ho dohnal k vraždě bezbranných lidí. Místo toho je jednoho po druhém přejel. Když se poslední z nich zhroutil pod kopyty velkého šedáka, Garion se obrátil, osvobodil zajatce a vyrazil zpátky k cestě.

„Nemyslíš si, že to bylo trochu nepřiměřené?“ zeptal se Belgarat rozzlobeně.

„Za těchto okolností ne,“ štkl na něj Garion. „Alespoň jsem přesvědčený o tom, že přinejmenším *jedna* banda vojáků v téhle smradlavé zemi nebude tahat civilisty k oltáři - alespoň do té doby, než jim srostou polámané kosti.“

Belgarat si znechuceně odfrkl a odvrátil se.

Stále rozhněvaný se Garion útočně zahleděl na Polgaru. „No?“ zeptal se.

„Já nic neříkala drahý,“ řekla jemně. „Ale nemyslíš, že by příště mohl tvůj dědeček vědět, co máš v úmyslu? Taková malá překvapení mu někdy pohnou žlučí.“

Nedaleko přistál Beldin. „Co se tu stalo?“ zeptal se zvědavě, když

se proměnil do své vlastní podoby. Ukázal na sténající vojáky, svíjející se na nedalekém poli.

„Můj kůň potřeboval trochu procvičit,“ řekl bezvýrazně Garion. „Tihle vojáci mu stáli v cestě.“

„Proč máš dneska ráno tak hnusnou náladu?“

„Je to všechno tak nesmyslné.“

„Samozřejmě že ano, ale připrav se, že to hned tak neskončí. Před námi je hranice s Rengelem a věci jsou tam stejně špatné jako tady.“

Kapitola třetí

NA HRANICÍCH SE ZASTAVILI, aby zvážili své možnosti. Strážnice byla opuštěná, ale z hořících vesnic stoupaly sloupy kouře a v dálce jasně mohli vidět početné skupiny lidí, jedoucích krajinou.

„Dole jsou věci trochu víc organizované,“ líčil Beldin. „To, co jsme viděli ve Voresebu, byly malé bandy, které měly zájem spíše o kořist než o boj. Před námi jsou skupiny větší a zdá se, že tu panuje jistá disciplinovanost. Nemyslím, že bychom mohli projet Rengel tak mazaným způsobem jako Voresebo.“

Toth udělal několik podivných gest.

„Co říkal?“ zeptal se Belgarat Durnika.

„Navrhuje, abychom cestovali v noci,“ odpověděl Durnik.

„To je směšný návrh, Tothu,“ protestoval Sadi. „Pokud je to nebezpečné ve dne, bude to v noci desetkrát nebezpečnější.“

Tothovy ruce se znovu rozhýbaly. Garion z nějakého důvodu zjistil, že dokáže skoro rozumět tomu, co se obrovský němý pokouší říci.

„Říká, že ten návrh odsuzuješ příliš rychle, Sadi,“ překládal Durnik. „Máme jisté výhody.“ Kovář se lehce zamračil a podíval se na svého přítele. „Jak jsi to zjistil?“ zeptal se.

Toth znovu zagestikuloval.

„Ach,“ přikývl Durnik. „Myslím, že ta by to vědět *měla*, že?“ Obrátil se k ostatním. „Říká, že nás Belgarat, Pol a Garion mohou vést ve svých jiných podobách. Tma by neměla být velký problém pro dva vlky a sovu.“

Belgarat se zamyšleně zatahal za lalůček ucha. „Má to své možnosti,“ řekl Beldinovi. „Můžeme se vyhnout skoro každému, kdo nám přijde do cesty. Vojáci se v noci moc nepohybují-“

„Ale stavějí stráže,“ podotkl hrbáč.

„Garion, Pol a já nebudeme mít velké problémy s tím, abychom je

zjistili a vedli ostatní kolem nich.“

„Bude to pomalý způsob cestování,“ řekla Samet. „Nebudeme moci jet klusem a budeme muset objíždět každou hlídku, na kterou narazíme.“

„Víš,“ řekl Silk, „když o tom tak přemýšlím, tak to není zase tak špatný nápad. Docela se mi líbí.“

„Tobě se vždycky líbilo plížení ve tmě, Kheldare,“ řekla mu Samet.

„A tobě ne?“

„Nu -“ pak se na něj usmála. „Myslím, že mně taky, ano - ale já jsem taky Drasnijka.“

„Bude to trvat příliš dlouho,“ protestovala Se'Nedra. „Jsme za Zandramas jen kousek. Pokud se budeme plížit, zase nám unikne.“

„Nemyslím, že bychom měli moc na vybranou, Se'Nedro,“ řekl jí jemně Garion. „Pokud si zkusíme cestu Rengelem prorazit, dříve nebo později narazíme na víc vojáků, než kolik zvládneme.“

„Jsi čaroděj,“ obvinila ho. „Můžeš mávnout rukou a prostě je nechat zmizet z cesty.“

„Tohle má svoje meze, Se'Nedro,“ řekla Polgara. „Jak Zandramas, tak Urvon tu mají spoustu Grolimů. Pokud bychom se to pokoušeli zvládnout takhle, každý v Rengelu by věděl, kde přesně jsme.“

Se'Nedřiny oči se naplnily slzami a spodní ret se jí začal trást. Obrátila se a rozběhla se v pláči naslepo stranou od cesty.

„Jdi za ní, Garione,“ řekla Polgara. „Pokus se ji uklidnit.“

Na zbytek dne se ukryli v bukovém hájku, asi míli vzdáleném od silnice. Garion se pokoušel spát - věděl, že následující noc bude velmi dlouhá, ale asi po hodině to vzdal a neklidně chodil táborem. Sdílel Se'Nedřinu netrpělivost. Byli nyní Zandramas velice blízko a noční cestování zpomalí jejich tempo. Ať však přemýšlel jak mohl, nemohl přijít na jinou možnost.

Před západem slunce strhli tábor a čekali na kraji bukového hájku, až se na planinu snese soumrak.

„Myslím, že jsem narazil na skulinu v našem plánu,“ řekl Silk.

„Ano?“ zeptal se Belgarat.

„Abychom mohli sledovat Zandramas, potřebujeme Orb. Pokud se Garion změní ve vlka, nebude mu Orb schopný říct, kudy jít - nebo

ano?“

Belgarat si s Beldinem vyměnil dlouhý pohled. „Já nevím,“ připustil Belgarat. „A ty?“

„Nemám nejmenší zdání,“ řekl Beldin.

„No, je jediná možnost, jak to zjistit,“ řekl Garion. Podal Durnikovi Kristiánovy otěže a poodešel kousek od koní. Pečlivě si v mysli vyvolal podobu vlka, pak začal na představu zaměřovat svou vůli. Jako vždy cítil, jako by procházel zvláštním pocitem tání, a pak bylo po všem. Na okamžik se posadil na zadek a prohlédl se, jestli je všechno v pořádku.

Jeho nos náhle zachytil známý pach. Obrátil hlavu a podíval se přes plec. Stála tam Se'Nedra s očima doširoka rozšířenými a prsty jedné ruky u rtů. „J-jsi to pořád opravdu ty, Garione?“ zakoktala.

Postavil se na nohy a otřepal se. Nebyl žádný způsob, jak by jí odpověděl. Z tlamy vlka nemohla vyjít lidská slova. Místo toho k ní přiběhl a olízl jí ruku. Poklekla, objala jeho hlavu a přitiskla tvář k jeho čenichu. „Ach, Garione,“ řekla udiveným tónem.

Z popudu, vyvolaného čilým rošťáctvím, jí úmyslně olízl tvář od brady až ke vlasům. Měl docela dlouhý jazyk - a docela vlhký.

„Přestaň,“ řekla, proti své vůli se rozesmála a utírala si tvář. Na okamžik přitiskl svůj studený čumák k jejímu krku. Ucukla. Pak se otočil a odběhl k silnici, kde byla cesta. Zastavil se v křovinách vedle silnice a opatrně se rozhlédl, uši nastražené a nos, hledající lidský zápach v okolí. Pak, spokojený, vyklouzl z křovisek s břichem přitisknutým k zemi a postavil se doprostřed silnice.

Samozřejmě to nebylo totéž. Pro jiný cit tu byl malý rozdíl, ale bylo to pořád tady. Cítil zvláštní uspokojení a odolal touze po tom, aby zvedl čenich a triumfálně zavyl. Pak se obrátil a běžel zpátky k místu, kde se ukrývali ostatní. Drápy se bořil do prsti a cítil divoký pocit svobody. Skoro s lítostí se změnil zpět do své vlastní podoby.

„Nu?“ zeptal se Belgarat, když k nim v houstnoucím šeru přišel.

„Bez problému,“ odpověděl Garion a pokusil se to říct nedbale. Potlačil nutkání k úsměvu, protože věděl, že takový ledabylý způsob jeho dědečka nejlépe podráždí.

„Jsi si opravdu jistá, že ho k tomu budeme potřebovat?“ zeptal se Belgarat své dcery.

„Ach - ano, otče,“ řekla. „Je dost nezbytný.“

„Obával jsem se toho, že to tak uvidíš.“ Podíval se na ostatní. „Dobrá,“ řekl. „Takže to uděláme takhle. Pol dokáže na nějakou vzdálenost udržovat spojení s Durnikem, takže vás bude moci varovat, pokud narazíme na nějaké vojáky – nebo pokud cesta povede mimo silnici. Pohybuje se krokem, abyste nedělali hluk, a buďte připraveni okamžitě se ukrýt. Garione, udržuj myslí spojení s Pol a nezapomínej, že máš nos a uši stejně jako oči. Čas od času se vrať zpátky k silnici a ujisti se že stále jdeme správně. Máte někdo nějaké otázky?“

Všichni potřásli hlavami.

„Dobrá, pojd'me tedy.“

„Chcete, abych šel s vámi?“ nabídl se Beldin.

„Děkujeme, strýčku,“ odmítla Polgara, „ale jestřábi toho ve tmě opravdu moc nevidí. Moc bys nám nepomohl, kdybys narazil do několika stromů.“

Bylo to překvapivě jednoduché. Prvním popudem každé skupiny vojáků, kteří se usadí na noc, je zapálit ohně a tím druhým je udržovat je až do východu slunce. Garion a Belgarat, vedeni těmito majáky, byli schopní odhalit noční tábory všech skupin v oblasti a vyčenichat hlídky. Naštěstí se ve většině případů usadily oddíly v nějaké vzdálenosti od cesty a společnost byla schopna projet mezi nimi neodhalená.

Noc byla příjemná. Garion vyběhl na vrcholek kopce, aby prohlédl další údolí. Bylo v něm hodně táborových ohňů, které na něj ze tmy pomrkávaly.

„Garione?“ Zdálo se, jako by se Se'Nedřin hlas ozval na vrcholku vedle něj. S polekaným vyštěknutím vyskočil vysoko do vzduchu.

Chvíli trvalo, než se mu vrátila vyrovnanost. „Se'Nedro,“ zakňučel žalostně, *prosím*, nedělej to. Málem jsem vyskočil z kůže.“

„Jen jsem se chtěla ujistit, že jsi v pořádku,“ řekla obranně. „Když už musím ten amulet nosit, tak ho taky můžu použít.“

„Jsem v pořádku, Se'Nedro,“ řekl trpělivě. „Jen už mě tak nelekej. Vlci jsou nervózní zvířata.“

„Děti,“ přerušila je přísně Polgara. „Můžete si hrát někdy jindy. Pokouším se zaslechnout Durnika a vy ho tím svým povídáním přehlušujete.“

„Ano, teto Pol,“ odpověděl Garion automaticky.

„Miluji tě, Garione,“ zašeptala Se'Nedra na rozloučenou.

V noci cestovali a vždy, když východní oblohu začal zbarvovat úsvit, tábořili. Takto bylo několik dalších dní. Všechno se to zdálo být tak jednoduché, že nakonec Garion ztratil opatrnost. Čtvrté noci klusal hájkem a náhodou šlápl na suchou větvíčku.

„Kdo je tam?“ Hlas zazněl ve směru po větru, a proto vojákův pach nezachytil. Muž začal hájek prohledávat a dělal přitom spoustu hluku. Ostražitě před sebou držel kopí. Rozzlobený spíše sám na sebe než na neohrabaného strážného odstrčil Garion kopí ramenem, postavil se na zadní a přední nohy položil na ramena vyděšeného vojáka. Pak začal nadávat a jeho kletby vycházely z jeho tlamy jako hrozivé vrčení a mručení.

Jak Garionovy tesáky cvakaly několik centimetrů od jeho tváře, voják vypouklil oči. Pak vykřikl a utekl. Garion provinile vyklouzl z hájku a běžel zpátky.

Ozval se Polgařin hlas. „Co to bylo?“ „Nic důležitého,“ odpověděl a sám se za sebe styděl. „Řekni Durnikovi a ostatním, aby uhnuli trochu na západ. Tahle skupina vojáků se utábořila docela blízko silnice.“

Následující noci - už bylo skoro ráno - ke Garionovu chřípí dorazila vůně pečené slaniny. Běžel kupředu vysokou trávou, ale než se mohl dostat tak blízko, aby viděl, kdo vaří narazil na svého dědečka.

„Kdo to je?“ zeptal se vlčí řečí.

„Pár set vojáků,“ odpověděl Belgarat, „a celé stádo mezků s nákladem.“

„Jsou přímo na cestě, že?“

„Nemyslím, že by s tím měl být nějaký problém. Několik z nich jsem slyšel mluvit. Zdá se, že pracují pro Silka.“

„Silk má vlastní vojsko?“ zeptal se nevěřičně Garion.

„Už to tak vypadá. Přál bych si, aby přede mnou ten malý zlodějíček nic netajil.“ Garion cítil, jak se starcova mysl vztáhla. „Pol, řekni Durnikovi, aby sem poslal Silka.“ Pak se podíval na Gariona. „Pojďme zpátky na silnici. Chci si s tou pýchou Drasní promluvit.“

Běželi zpátky k silnici, přijali své vlastní podoby a čekali na Silka. Garion si všiml, že se Belgarat hodně ovládá. „Přímo před námi je velká skupina vojáků v modrých tunikách,“ řekl chladně. „Nevíš ná-

hodou, kdo by to mohl být?“

„Co tu dělají?“ zeptal se Silk a zmateně se zamračil. „Řekl jsem jim, aby se vyhýbali místům, kde se můžou dostat do problémů,“

„Možná tě neslyšeli.“ Belgaratův tón byl sarkastický.

„To je stálé pravidlo. O tom si tedy rozhodně musím s kapitánem promluvit.“

„Ty máš soukromou armádu?“ zeptal se mužika Garion.

„Nevím, jestli se tomu dá říkat armáda, abych pravdu řekl. Najali jsme si s Yarblekem několik žoldáků, aby chránili karavany, nic víc.“

„Není to hrozně drahé?“

„Ani zdaleka tak drahé jako by mohla být ztráta těch karavan. Silniční lupičství je v Karandě místní průmysl. Půjdu si s nimi promluvit.“

„Proč ne my?“ Belgaratův tón byl klidný a nepřátelský.

„Nechápeš to dobře, starý příteli.“

„Nerozčiluj mě, Silku. Plazím se mokrou trávou už třetí noc za sebou. V kožichu mám bodláky a na ocase chlupy tak zknocené, že mi zabere týden, než je rozžvýkám, a tys měl celou tu dobu ozbrojenou eskortu na zavolání daleko.“

„Nevěděl jsem, že tu jsou, Belgarate,“ protestoval Silk. „Neměli tu být.“

Belgarat poodešel stranou a polohlasně si mumlal kletby.

Mezkaři v táboře už začali nakládat zvířata, když k nim přijel Silk na koni, jemuž po boku z jedné strany kráčel Belgarat a z druhé Garion. Přiblížil se k nim drsně vyhlížející muž s poťobanou tváří a silnými zápěstími a zasalutoval. „Vaše Výsosti,“ řekl Silkovi, „nevěděli jsme, že budete v této části Malloreoy.“

„Jedu jen kolem,“ řekl Silk. „Můžeme se k vám přidat, kapitáne Rakosi?“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti.“

„Zbytek naší společnosti dorazí zakrátko,“ řekl mu Silk. „Co máme dnes ráno na snídani?“

„Slaninu, smažená vejce, žebírka, teplý chléb, marmeládu - jako obvykle, Vaše Výsosti.“

„Žádná ovesná kaše?“

„Pokud byste chtěl, tak můžu říct kuchaři, aby vám nějakou udě-

lal. Vaše Výsosti,“ odpověděl Rakos.

„Ne, děkuji, kapitáne,“ řekl Silk. „Myslím, že alespoň dnes to bez ovesné kaše přežiju.“

„Bude Vaše Výsost chtít provést přehlídku jednotek?“

Silk se zašklebil a pak povzdechl. „Tak nějak se to očekává, že?“

„Je to dobré pro morálku. Vaše Výsosti,“ ujistil jej Rakos. „Jednotky bez kontroly se mohou cítit nedoceneně.“

„Máte pravdu, kapitáne,“ řekl Silk a sesedl. „Pokud chcete, tak je sem nažeňte, a já jim morálku zvednu.“

Kapitán se obrátil a zařval rozkaz.

„Omluvte mě,“ řekl Silk Belgaratovi a Garionovi. „Cenou velení jsou jisté formality.“ Dlaní si uhladil vlasy a pečlivě přehlédl své oblečení. Pak následoval kapitána Rakose k řadám vojáků, stojícím v pozoru vedle cesty. Když prohlížel jednotky, byly jeho způsoby vznešené a dost puntičkářsky vytýkal chybějící knoflíky, neoholené tváře a boty nevyleštěné k dokonalosti. Zatímco procházel kolem poslední řady, dorazili Durnik, Polgara a ostatní. Belgarat jim rychle vysvětlil situaci.

Když se Silk vrátil, měl na tváři napůl spokojený výraz.

„Bylo to opravdu nutné?“ zeptala se jej Samet.

„Čekalo se to.“ Pokrčil rameny. Podíval se na své muže dost hrdě. „Vypadají dobře, že? Možná nemám tu největší armádu v Mallorei, ale mám tu nejhezčí. Proč si nedáme něco k snídani?“

„Už jsem kdysi jedl vojenské přídělky,“ řekl mu Beldin. „Myslím, že si půjdu ulovit dalšího holuba.“

„Děláš ukvapené závěry, Beldine,“ ujistil jej Silk. „Špatná strava je největší důvod nespokojenosti jakéhokoli vojska. Najal jsem pro ně s Yarblekem jednoho z nejlepších kuchařů a vybavili jsme je tím nejlepším jídlem, jaké bylo možné dostat. Polní dávky jsou možná dobré pro Kal Zakatovu armádu, ale ne pro mou.“

U snídáně se k nim přidal kapitán Rakos. Rakos byl zjevně voják zvyklý na pole a měl s příborem jisté potíže.

„Kam má karavana namířeno?“ zeptal se jej Silk.

„Do Jarotu, Vaše Výsosti.“

„Co převážíme?“

„Fazole.“

„Fazole?“ zeptal se Silk trochu polekaně.

„Tak zněl váš rozkaz., Vaše Výsosti,“ řekl Rakos. „Než vypukla epidemie, přišla zpráva od vašeho správce v Mal Zetu, že chcete ovládnout trh s fazolemi. Vaše skladiště v Maga Rennu už byla přeplněná, takže jsme je museli začít vozit do Jarotu.“

„Proč jsem to udělal?“ řekl Silk a škrábal se zmateně na hlavě.

„Zakat chtěl přivést zpět armádu z Kthol Murgosu,“ připomněl mu Garion. „Měl namířeno do Karandy. „Chtěl jsi skoupit všechny fazole v Mallorei, abys mohl odřítnout Úřad pro zásobování.“

„Odřítnout je hrozně ošklivé slovo, Garione,“ protestoval Silk s bolestným pohledem. Zamračil se. „Myslel jsem, že jsem ten rozkaz odvolal.“

„Pokud jsem slyšel, tak ne, Vaše Výsosti,“ řekl Rakos. „Máte tu nyní fazolí, které přišly do Maga Rennu z celého Delčinu a jižní Ganesie.“

Silk zasténal, „Jak dlouho bude trvat, než dojedeme do Jarotu?“ zeptal se. „Musím to zastavit.“

„Několik dní, Vaše Výsosti,“ odpověděl Rakos.

„A celou tu dobu bude těch fazolí přibývat.“

„Pravděpodobně, Vaše Výsosti.“

Silk znovu zasténal.

Zbytkem projeli Rengelu bez dalších incidentů. Silkovi profesionální vojáci měli zjevně v oblasti širokou reputaci a bíděně vycvičené oddíly různých stran se jim zdaleka vyhýbaly. Silk jel v čele kolony jako polní maršál a rozhlížel se s panským výrazem.

„Ty ho z toho necháš jen tak vyklouznout?“ zeptala se Se'Nedra Samet po několika dnech.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Samet, „ale nech ho, ať si to zatím užije. Později bude dost času na to, abych mu vysvětlila, jak se věci mají.“

„Jsi hrozná,“ zahihňala se Se'Nedra.

„Přirozeně. Ale neděláš snad s naším hrdinou totéž?“ Samet se podívala na Gariona.

„Liselle,“ řekla pevně Polgara, „znovu vyzrazuješ tajemství.“

„Promiňte, paní Polgaro,“ odpověděla Samet zkroušeně.

K cestě Zandramas se brzy připojila temně šarlatová cesta Sardi-

onu a obě pokračovaly dolů Rengelem k řece Kallahar a hranicím s Celantou. Také se zdálo, že cesty směřují k Jarotu.

„Proč jde k moři?“ zeptal se Garion ustaraně Belgarata.

„Kdo ví?“ odpověděl stařec krátce. „Ona Ašabské proroctví četla, já ne. Může to být také tak, že ví, kam jde, zatímco já jen tápu po zadu.“

„Ale co když -“

„Prosím, jen žádné 'co když', Garione,“ řekl Belgarat. „Už tak mám dost starostí.“

Řeku přepluli Kallahar na palubě několika přívozů, které podle všeho patřily Silkovi, a dorazili do přístavního města Jarotu na celantské straně řeky. Když projížděli dlážděnými ulicemi, sbíhaly se davy a zdravily je. Silk jel v čele kolony a vládně mával rukou v odpověď na pozdravy.

„Uniklo mi snad něco?“ zeptal se Durnik.

„Jeho lidé ho velmi milují,“ vysvětloval Eriond.

„Jeho lidé?“

„Kdo vlastní člověka, Durniku?“ zeptal se plavovlasý mladík smutně. „Ten, kdo mu vládne, nebo ten, kdo mu platí?“

Silkovy kanceláře v Jarotu byly bohaté - dokonce až nápadně. Na podlahách ležely v silných vrstvách malloreánské koberce, stěny byly vyloženy vzácným leštěným dřevem a všude byli úředníci v drahých oblecích.

„Člověk musí nějak dbát na zevnějšek,“ vysvětloval Silk omluvně, když vcházeli. „Na místní dělá tahle podívaná velký dojem.“

„Samozřejmě,“ řekl suše Belgarat.

„Určitě si nemyslíš -“

„Nech to tak, Silku.“

„Ale je to taková legrace,“ usmál se Silk.

Belgarat pak udělal něco, o čem si Garion nemyslel, že u něj zpozoruje. Prosebně zvedl ruce, nasadil tragický výraz a řekl „Proč já?“

Beldin se rozřehtal.

„No?“ obrátil se k němu podrážděně Belgarat.

„Ale nic,“ odpověděl Beldin.

Silkovým správcem v Jarotu byl Melceňan s vypoulenýma očima jménem Kasvor. Kasvor chodil, jako by na jeho ramenou spočívala

váha celého světa, a často vzdychal. Unaveně vešel do pracovny, ve které Silk seděl jako na trůně u velice velkého stolu a kde posedávali ostatní v pohodlných křeslech u stěn. „Princi Kheldare,“ řekl Kasvor s úklonou.

„Ach, Kasvore,“ řekl Silk.

„Postaral jsem se o pokoje, které Vaše Výsost chtěla.“ Kasvor povzdechl. „Hotel se jmenuje U lva. Je o dvě ulice dál. Zabral jsem pro vás celé horní patro.“

Durnik se naklonil a zašeptal ke Garionovi: „Nejmenoval se ten hotel, ve kterém jsme bydleli v Kamaaru, také U lva?“ zeptal se. „To místo, kde nás tehdy uvěznil Brendig?“

„Myslím, že skoro v každém městě na světě bys narazil na hotel U lva,“ odpověděl Garion.

„Kapitál, Kasvore. Kapitál,“ říkal zrovna Silk.

Kasvor se chabě usmál.

„Jak jdou obchody?“ zeptal se Silk.

„Vykazujeme dobrý zisk, Vaše Výsosti.“

„Jak dobrý?“

„Kolem čtyřiceti pěti procent.“

„To není špatné. Potřebuji si s vámi nicméně pohovořit o něčem jiném. Přestaňte nakupovat fazole.“

„Obávám se, že na to už je trochu pozdě, Vaše Výsosti. Patří nám už skoro každá fazole v Mallorei.“

Silk zasténal a ukryl tvář v dlaních.

„Nicméně šly o deset bodů nahoru, Vaše Výsosti.“

„Opravdu?“ Silk promluvil překvapeným tónem a jeho oči zjasněly. „Jak k tomu došlo?“

„Rozšířily se nějaké povídačky a začalo opatrné vyšetřování z Úřadu pro zásobování. Každý se najednou pokoušel nakupovat fazole, ale všechny byly naše.“

„Deset bodů, říkáte?“

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Prodávejte,“ řekl Silk.

Kasvor vypadal překvapeně.

„Skoupili jsme úrodu fazolí v očekávání císařské vojenské intervence v Karandě. K žádné nedojde.“

„Může si být Vaše Výsost jistá?“

„Mám přístup k jistým zdrojům informací. Jestli se to dostane ven, celý obchod s fazolemi půjde ke dnu jako kámen a my opravdu nechceme, aby nám v rukách zůstalo několik tun fazolí, že ne? Byly nějaké nabídky?“

„Jistý zájem vyjádřilo Melcenské konsorcium, Vaše Výsosti. Mají v úmyslu jít o dva body nad trh.“

„Vyjednávajte s nimi, Kasvore. Až půjdou na tři body nad tržní cenu, prodávejte. Nechci všechny ty fazole jíst sám.“

„Ano, Vaše Výsosti.“

Belgarat si významně odkašlal.

Silk se na starce podíval a přikývl. „Právě jsme prošli Voresebem a Rengelem,“ řekl. „Věci jsou tam trochu zmatené.“

„Slyšel jsem, Vaše Výsosti,“ odpověděl Kasvor.

„Je ještě někde jinde v oblasti neklid? Máme v téhle části světa k vyřízení nějaké věci a pokud to nebude nutné, chtěli bychom je udělat někde jinde než na bojišti.“

Kasvor pokrčil rameny. „V Daršivě je povstání, ale to není nic nového. V Daršivě je povstání už posledních tucet let. Dovolil jsem si odtamtud stáhnout všechny naše lidi. Už tam nezůstalo nic, co by za to stálo.“ Podíval se s předstíranou zbožností ke stropu. „Ať se Zandramas vyrazí na nose nežít“ zaklel.

„Amen,“ souhlasil vřele Silk. „Je tu ještě nějaké místo, kterému bychom se měli vyhnout?“

„Slyšel jsem, že severní Gandahar je trochu nervózní,“ odpověděl Kasvor, „ale to se nás netýká, protože neobchodujeme se slony.“

„To je to nejchytřejší rozhodnutí, které jsme kdy udělali,“ řekl Silk Belgaratovi. „Máš představu, kolik takový slon sežere?“

„Právě dorazily zprávy o nepokojích i z Peldane, Vaše Výsosti,“ hlásil Kasvor. „Zandramas šíří nákazu všemi směry.“

„Už jste ji viděl?“ zeptal se jej Silk.

Kasvor zavrtěl hlavou. „Zatím tak daleko na východ nedorazila. Myslím, že se pokusí upevnit své postavení, než se tím směrem vydá. Císař nebude moc litovat ztráty Daršivy, Rengelu a Voreseba, - a v Peldane a Gandaharu je víc problémů, než za kolik stojí. Celanta - a určitě Melcena - jsou ale něco úplně jiného.“

„Pravda,“ souhlasil Silk.

Kasvor se zamračil. „Něco jsem ale slyšel, Vaše Výsosti,“ řekl. „Po nábřeží se říká, že komplic Zandramas, Naradas, najal před několika dny loď do Melceny.“

„Naradas?“

„Vaše Výsost ho nejspíš nikdy neviděla, ale v davu je ho docela lehké rozeznat. Má naprosto bílé oči.“ Kasvor se zachvěl. „Ten chlap vypadá příšerně. V každém případě se o něm říká, že je se Zandramas od samého začátku, a pokud jsem to pochopil, tak je její pravou rukou. Stejně tak se říká spousta jiných věcí, ale nemyslím, že bych je mohl opakovat v přítomnosti dam.“ Podíval se omluvně na Polgaru, Se'Nedru a Samet.

Silk si zamyšleně poklepal ukazováčkem na bradu. „Takže Naradas jel do Melceny,“ řekl. „Myslím, že bych se o tom rád dozvěděl něco víc.“

„Pošlu několik lidí na nábřeží, Vaše Výsosti,“ řekl Kasvor. „Jsem si jistý, že budou schopní najít někoho, kdo nám bude moci poskytnout další informace.“

„Dobrá,“ řekl Silk a vstal. „Pokud někoho najdete, pošlete ho za mnou do hotelu U Iva. Řeknete mu, že budu velice štědrý.“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti.“

Silk pozvedl kožený měšec, který měl pověšený u pasu. „Potřebuji nějaké peníze,“ podotkl.

„Okamžitě se o to postarám, princí Kheldare.“

Když vyšli z budovy a scházeli po naleštěných kamenných schodech ke svým koním, vydal Beldin znechucený zvuk. „To je odpor-
né,“ zamumlal.

„A co?“ zeptal se jej Belgarat.

„Jaké máš štěstí.“

„Myslím, že ti úplně nerozumím.“

„Copak není jasné, že si Kasvor jen *náhodou* vzpomněl na jedinou věc, kterou jsi opravdu potřeboval vědět? Nadhodil ji jen jako by ho zrovna napadla.“

„Bohové mě měli vždycky rádi,“ odpověděl spokojeně Belgarat.

„Ty říkáš štěstí, bůh? Náš Mistr by tě nechal pár století o chlebu a vodě, kdyby tě slyšel takhle mluvit.“

„Možná to tak docela nebylo štěstí,“ řekl zamyšleně Durnik. „To naše proroctví tu a tam lidi popostrčí. Vzpomínám si, jak jednou v Arendii měla mít Se'Nedra proslov. Byla tak vyděšená, že málem omdlela, dokud ji nenapadl nějaký opilý mladý šlechtic. Pak se roz-zlobila a její proslov zapálil celý dav. Pol říkala, že jej možná proroctví přinutilo, aby se opil, takže mohl napadnout Se'Nedru, aby se dostatečně rozzlobila a ten proslov ze sebe dostala. Nemohlo to být teď také tak? Osud místo štěstí?“

Beldin se na kováře podíval a v očích mu najednou svítilo. „Ten chlap je poklad, Belgarate,“ řekl. „Už pár staletí hledám někoho, s kým bych si mohl popovídat o filozofii, - a on je tady, mám ho přímo před nosem.“ Položil svou velkou, drsnou ruku na Durnikovo rameno. „Až dorazíme do toho hotelu, příteli,“ řekl, „začneme ty a já velice dlouhý rozhovor. Může trvat dokonce několik dalších staletí.“

Polgara si povzddechla.

Hotel U Iva byla velká budova se zdmi ze žlutých cihel a červenou taškovou střechou. K impozantnímu hlavnímu vchodu, hlídanému dveřníkem v uniformě, vedlo široké schodiště.

„Kde jsou stáje?“ zeptal se Durnik a rozhlédl se kolem.

„Nejspíš někde vzadu,“ odpověděl Silk. „Melcenská architektura se poněkud liší od západního stylu.“

Když sesedali, přiběhli zpoza rohu dva čeledínové, aby se postarali o jejich koně. Silk vyšel do schodů a dveřník se mu hluboce uklonil. „Tento dům je počten vaší přítomností, principi Kheldare,“ řekl. „Můj pán čeká uvnitř, aby vás přivítal.“

„Ale děkuji, dobrý muži,“ řekl Silk a dal mu minci. „Možná za mnou později někdo přijde, aby se se mnou setkal. Je možné, že to bude námořník nebo přístavní dělník. Až dorazí, budete tak hodný a okamžitě jej za mnou pošlete?“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti.“

Nejvyšší patro hotelu bylo přepychové. Pokoje byly velké a v každém byl vysoký koberec. Stěny byly pokryty bílou omítkou a na oknech visely modré sametové závěsy. Nábytek byl velký a vypadal pohodlně. Vchody byly klenuté.

Než vešel, očistil si Durnik pečlivě boty. Pak se rozhlédl.

„Zdá se, že mají strašně rádi klenby,“ poznamenal. „Sám jsem

vždycky dával přednost sloupům a překladům. Z nějakého důvodu klenbám moc nedůvěřuji.“

„Je naprosto pevná, Durniku,“ ujistil jej Silk.

„Teorii znám,“ řekl Durnik. „Problém je v tom, že neznám člověka, který tuhle klenbu postavil, takže nevím, jestli mu mohu věřit.“

„Ještě pořád si s ním chceš popovídat o filozofii?“ řekl Belgarat Beldinovi.

„Proč ne? Pevná praktičnost má také ve světě své místo a někdy jsou mé úvahy trochu nadoblačné.“

„Myslím, žes chtěl říct rozvláčné, Beldine. Rozvláčné.“

„To jsi opravdu nemusel říkat, víš to?“

Belgarat se na něj kriticky podíval. „Ano,“ odpověděl, „Myslím, že musel.“

Polgara, Se'Nedra a Samet odešly do skvěle vybavené koupelny, která byla dokonce větší než ty v jejich pokojích v paláci v Mal Zetu.

Zatímco se dámy koupaly, Silk se omluvil. „Je tu pár dalších věcí, na které musím dohlédnout,“ vysvětloval. „Nebude to trvat dlouho.“

Už bylo po koupeli, ale ještě před večeří, když byl do obývacího pokoje přiveden šlachovitý malý chlapík v kabátu z plachtoviny, páchnoucí dehtem, „Praviui mi, že tu budě jakýsi princ Kheudar, co se mnu chce muvit,“ řekl a rozhlížel se kolem. Mluvil podivným nářečím, které je na chvíli zarazilo.

„Eh -“ vyhrkl Garion, „princ se za chvíli vrátí.“

„Nemám času na to, abym šidzeu ceuy den a davau nohám kuid, chuope,“ namítal chlapík. „Musim robiť a starat' sa o uudi, viš.“

„Já se o to postarám, Garione,“ řekl klidně Durnik.

„Ale —“

„Nebude to žádný problém,“ řekl Durnik o trochu pevněji. Obrátil se k malému dělníkovi. „Princ měl jen několik otázek, nic víc,“ řekl skoro líně. „To není nic, co bychom nemohli probrat spolu bez toho, že bychom Jeho Výsost rušili.“ Zasmál se. „Víš, jací tihle urození lidé jsou - popudliví.“

„No to je jasná řeč. Nic nezebere chuopovi rozum vic jak tituu.“

Durnik rozhodil rukama. „Co ti na to mám říct?“ řekl. „Proč si na chvíli spolu nesedneme a trochu si nepopovídáme? Dal by sis trochu piva?“

„No, muví se o ně, že si občas dam.“ Malý mužík se usmál. „Ty mi muuviš ze srce. Co robíš?“

Durník mu ukázal svou mozolnatou ruku s jizvami po spáleninách. „Jsem kovář,“ přiznal.

„Tož!“ vykřikl přístavní dělník. „To je těžka a horka šichta, co sis vybrau. Já robini v dokach, to je též těžka robota, aue aspoň na čistym vzduchu.“

„To je pravda.“ souhlasil Durník stejným dobráckým způsobem. Pak se otočil a luskl prsty na Belgarata, „Proč nezkusíš sehnat pro mě a mého přítele nějaké pivo?“ navrhl. „Jestli chceš, tak si dej také.“

Belgarat vydal několik přidušených zvuků a šel si ke dveřím promluvit se sluhou, který čekal venku.

„Příbuzný mé ženy,“ svěřil se Durník dehtem páchnoucím muži. „Nemyslí mu to zrovna nejlépe, ale trvala na tom, abych se o něj postaral. Víš, jak to chodí.“

„Tož, bohajeho, jasně že tak. Moje stará má též na kupy bratrance, co nepoznají jeden konec ryča od druhého. Ale bečku s pivem u večere najít umí.“

Durník se zasmál. „Jak jde práce?“ zeptal se, „myslím v docích?“

„Je to těžká robota. Šéfove si nechavaju zuato pro sebe a nám dávaju něďaky.“

Durník se ironicky zasmál. „Copak to tak ale není vždycky?“

„To máš recht, chuope. Maš recht.“

„Ve světě není žádná spravedlnost,“ povzdechl si Durník, „a člověk se jen klátí podle toho, jak foukne šťastný vítr.“

„Pravdu muuviš. Vidím, že sám si trpěn pod špatnyma šefama,“

„Jednou dvakrát,“ připustil Durník. Povzdechl si. „Nu,“ řekl, „vyříd' me tu záležitost. Princ měl jistý zájem o chlapa s bílýma očima. Viděl jsi ho?“

„Tož,“ řekl přístavní dělník, „*tuten* chuop. Něk sa potopi do žumpy až po uši.“

„Takže ses s ním setkal.“

„A vůbec sem z toho nemjau radost, to ti pravím.“

„Dobrá tedy,“ řekl Durník přátelsky. „Vidím, že máme na toho chlapíka stejný názor.“

„Jak chceš toho chuopa zabit, tož ti pučim svůj vykuadaci hák.“

„To je nápad,“ zasmál se Durnik.

Garion se na svého poctivého starého přítele díval s překvapením. Durnika z této stránky ještě nikdy nespátřil. Vrhł rychlý postranní pohled na Polgaru a viděl, že má oči rozšířené úžasem.

V tom okamžiku všel Silk, ale Samet mu pokynula rukou, aby byl potichu.

„Nícméně,“ pokračoval Durnik vychytrale, „jak jinak bychom mohli porazit někoho, koho oba nesnášíme, než tak, že bychom mu překazili věc, kterou plánuje už přes rok?“

Dělníkovy rty se stálily v divokém úšklebku ze zubů. „Suyším ťa, chuopku.“ řekl vášnivě. „Enem mi prav, jak byzme tomu běuookemu naházení par kuocku pod nohy, a idu s tebu.“ Plivl si do dlaně a napřáhl ji.

Durnik si také plivl do dlaně a oba si plácli gestem starým jako svět sám. Pak kovář důvěrně ztišil hlas. „Takže,“ řekl, „slyšeli jsme, že si ten bělooký - ať mu vypadají všechny zuby - najal loď do Melce-ny. Potřebujeme vědět, kdy vyplul, jaká loď to byla, kdo s ním jel a kam měli namířeno.“

„Jednoduché jak facka,“ řekl přátelský přístavní dělník a opřel se v křesle.

„Ty tam,“ řekl Durnik Belgaralovi, „už se to pivo nese?“

Belgarat vydal několik dalších přidušených zvuků.

„Je tak těžké sehnat dnes dobrého sluhu,“ povzdechl si Durnik.

Polgara se vši silou pokoušela zadržet smích.

„Tož tak,“ řekl přístavní dělník a stejně důvěrně se naklonil dopředu, „su to věci, keře sem videu na vuastni oči, tož ti nedávám žádné řeči z druhé ruky. Jozje videu, jak ten běuooky přišeu do doku jedno ráno takých pět dnu nazad. Byuo to za svitani a byu jeden z tych zamračených dnu, co nemůžeš poznat dým od muhy a ani sa ti nechce moc dychať. Tož ten běuooky s sebu měu robu v černém saténovém puašťu a s kapju, přehozenu přes hlavu, a ta měua s sebu maue kuučisko.“

„Jak víš, že to byla žena?“ přerušil ho Durnik.

„Nemáš oči, chuopku?“ zasmál se přístavní dělník. „Nechodija stejně jako my. Hybaju kytama tak, jak to žádny chuap nikdy nezrobi. Byua to roba, bohajeho, na to ti suovo dam. A to kuučisko byuo pěkné

jako suunko po ránu, aue vypadauo jaksi smutně. Byu to mauy, dobře stavjany synek a zhuížeu na svět jagby se chtěu chopit' kuduy a oba je podřiznuť, bo jich moc rad nimjo. Tož šui na uod' a uod' vyhodiua šňůry a odjeua do mlhy. Praviuo se pak, že jeui do Meuceny mjasta - bo někam do jakési zátoky poblíž, pašování tu není nic nového, šak viš.“

„A to bylo před pěti dny?“ zeptal se Durnik.

„Štyry bo pět dnu. Někdy si dni moc nepamatuju.“

Durnik přátelsky potřásl dehtem páchnoucímú muži rukou. „Příte-li,“ řekl, „mezi námi, ještě tomu bělookému chlapovi pár klacků pod nohy nahážeme.“

„Těž bych vám s tím rad pomoh,“ řekl přístavní dělník trochu toužebně.

„Udělal jsi to, příteli,“ řekl Durnik. „Už jsi to udělal. Ale pár mu jich tam hodím i za tebe. Silku,“ řekl kovář vážně. „Myslím, že bys měl našemu příteli za jeho potíže něco zaplatit.“

Silk, který se tvářil trochu uctivě, vytřásl z měšce pár mincí.

„Navíc se nezmůžeš?“ zeptal se Durnik kriticky.

Silk zdvojnásobil množství. Pak, po pohledu na Durnikův nespokojený výraz, sumu zdvojnásobil ve zlatě.

Přístavní dělník odešel s pěstí ochranně sevřenou kolem svých mincí.

Samet beze slova vstala a se skutečnou úctou udělala před Durnikem púkrle.

„Kde ses to naučil?“ ptal se Silk.

Durnik se na něj podíval trochu překvapeně. „Copak jsi nikdy ne-prodával koně na venkovském trhu, Silku?“ zeptal se.

Jsa ti pravím, starý chuopku,“ řekl rozzářeně Beldin, „stará řeč eště něvymřeua a dna mojich ušu je radost' suyšet' ju znova.“

„Musíš to dělat?“ řekl Balgarat vážně, uraženým tónem. Obrátil se k Durnikovi. „Co to bylo za sousedské povídání?“

Durnik pokrčil rameny. „Setkal jsem se s tímhle druhem lidí už hodněkrát,“ vysvětloval. „Dokází velice pomoct, pokud jim k tomu dáš důvod - ale jsou dost snadno výbušní, takže to na ně musíš navléknout správně.“ Usmál se. „Ještě chvilku a mohl bych tomu chláp-kovi prodal třínohého koně - a přesvědčil bych ho o tom, že udělal

nejlepší obchod v životě.“

„Ach, můj Durniku,“ řekla Polgara a objala kováře kolem krku. „Co bychom bez tebe dělali?“

„Doufám, že to nikdy nebudeme muset zjišťovat,“ řekl.

„Dobrá,“ řekl Belgarat, „teď víme, že Zandramas jede do Melceny. Otázka je proč.“

„Aby nám utekla?“ navrhl Silk.

„To bych neřekl,“ nesouhlasil Sadi. „Centrum její moci je v Daršivě. Proč by utíkala opačným směrem?“

„Budu o tom přemýšlet.“

„Co je v Melceně?“ zeptala se Samet.

„Nic moc,“ odpověděl Silk, „pokud k tomu nepřičteš všechny peníze, které v Melceně jsou - většina světových zásob, jak jsem slyšel posledně.“

„Mohla by mít Zandramas zájem o peníze?“ zeptala se plavovlásky.

„Ne,“ řekla velice pevně Polgara. „Peníze pro ni neznamenaají nic - alespoň nyní. Bude to něčím jiným.“

„Jediná věc, která má pro Zandramas cenu, je Sardion, ne?“ řekl Garion. „Mohl by být někde na ostrovech Sardion?“

Beldin si s Belgaratem vyměnil pohled. „Co ten název znamená?“ zeptal se podrážděně Beldin. „Mysli, Belgarate. Co může znamenat, když řeknou 'Místo, které není více?'“

„Jsi chytřejší než já,“ odsekl ironicky Belgarat. „Odpověz na tu hádanku ty.“

„Nenávidím hádanky!“

„Myslím, že všechno, co v tomto okamžiku můžeme dělat, je vydat se za ní a zjistit to,“ řekl Silk. „Zdá se, že Zandramas ví, kam míří, a my ne. To nám toho moc na výběr nenechává, že?“

„Sardion přišel také do Jarotu,“ uvažoval Garion. „Už je to dávno, ale Orb našel jeho cestu až před město. Půjdu do doků a zkusím zjistit, jestli vedou obě cesty stejným směrem. Je možné, že Zandramas přišla na způsob, jak sledovat Sardion - stejně jako to děláme my. Možná sama neví, kam jde. Možná ho jen sleduje.“

„V tom má pravdu,“ řekl Beldin.

„Pokud se Sardion skrývá, někde v Melceně mohlo by tohle

všechno nejpozději do týdne skončit,“ dodal Garion.

„To je příliš brzy,“ řekla tiše Polgara.

„Příliš brzy?“ vykřikla Se'Nedra. „Paní Polgaro, mé dítě je pryč už přes rok. Jak můžete říct, že je to příliš brzy.“

„To s tím nemá nic společného, Se'Nedro,“ odpověděla čarodějka. „Ty čekáš rok na návrat svého dítěte. Já čekala přes tisíc let na Gario-na. Osud, čas a bohové si nevšímají našich let, ale Cyradis v Ašabě řekla, že nám do konečného setkání zbývá ještě devět měsíců, a tolik času ještě neuběhlo.“

„Nemusela mít pravdu,“ namítla Se'Nedra.

„Možná - ale vůbec to není jisté.“

Kapitola čtvrtá

NÁSLEDUJÍCÍHO JITRA LEŽELA NAD přístavem mlha, jedna z těch hustých raně podzimních mlh, které vždy balancují na pokraji deště. Když nakládali koně, Garion vzhlédl a zjistil, že nemůže vidět více než pár metrů stěňů lodi, na kterou vstupovali. Silk stál na zadní palubě a hovořil s kapitánem.

„Vyjasní se, jakmile se dostaneme pár leguí na moře, Vaše Výsosti,“ říkal kapitán ve chvíli, kdy se k nim Garion blížil. „V pásu mezi pobřežím a Melcenou vane vždycky docela silný vítr.“

„Dobrá,“ řekl Silk. „Nechci nic uspěchat. Jak dlouho bude asi trvat, než se dostaneme do Melceny?“

„Většinu dne, Vaše Výsosti,“ odpověděl kapitán. „Je to pěkná dálka, ale hlavní vítr budeme mít v zádech. Cesta zpálky trvá zase několik dní.“

„Už zanedlouho budeme mít naloženo,“ řekl mu Silk.

„Jakmile budete připraven, můžeme vyrazit, Vaše Výsosti.“

Silk přikývl a připojil se ke Garionovi, stojícímu u zábradlí. „Cítíš se o trochu lépe?“ zeptal se.

„Nevím, co tím myslíš.“

„Když jsi dneska ráno vstal, byl jsi trochu nabručený.“

„Promiň. Mám spoustu starostí.“

„Tak je vysyp,“ navrhl Silk. „Starosti jsou menší, když máš lidi, se kterými se o ně můžeš podělit.“

„Přibližujeme se,“ řekl Garion. „Dokonce i kdyby k tomu setkání nedošlo tady na ostrovech, je to pořád jen otázka několika dalších měsíců.“

„To je dobře. Už mě to jídlo ze sedlových brašen unavuje,“

„Ale nevíme, co se stane.“

„Samozřejmě, že to víme. Ty se setkáš se Zandramas, rozsekneš ji vejplů tou svou velkou kudlou a odvezeš svou ženu a syna do Rivy,

kam patří.“

„Ale to *nevíme*, Silku.“

„Nevěděli jsme ani, jestli vyhraješ souboj s Torakem - a vyhrál jsi ho. Ten, kdo vyhrál boj nad bohem, by se neměl bát nějaké druhořadé čarodějnice.“

„Jak víme, že je druhořadá?“

„Není přece učedník, ne? Nebo vlastně učednice?“

„Jak to mám vědět?“ Garion se chabě usmál a pak znovu zvažněl. „Myslím, že Zandramas je už mimo učednictví. Je Dítě Temnoty a to z ní dělá někoho daleko nebezpečnějšího, než je obyčejný učedník.“ Udeřil pěstí clo zábradlí. „*Chtěl* bych věděl, co mám dělat. Když jsem šel po Torakovi, tak jsem to věděl. Tentokrát si nejsem jistý.“

„Já jsem si zase jistý, že až přijde správný čas, dostaneš instrukce.“

„Ale kdybych věděl, mohl bych se připravit.“

„Mám takový pocit, že tohle je druh věci, na kterou nemůžeš být připravený, Garione.“ Mužík pohlédl přes zábradlí na odpadky, plovoucí ve vodě vedle boku lodi. „Sledoval jsi v noci cestu až do přístavu?“ zeptal se.

Garion přikývl. „Ano - obě dvě. Jak Zandramas, tak Sardion odtud odpluli. Jsme si jistí, že Zandramas jede do Melceny. Jen bohové vědí, kam jel Sardion.“

„A nejspíš ani oni ne.“

Z ráhnoví, ztraceného v mlze nad nimi, sklouzla velká kapka a přistála s plácnutím na Silkové rameni.

„Proč jsem to vždycky já?“ stěžoval si mužík.

„Cože?“

„Vždycky, když něco spadne z oblohy, dopadne to na mě.“

„Možná se ti někdo něco pokouší říct,“ usmál se Garion.

Toth s Durnikem vedli posledního koně po lávce a dolů do podpalubí.

„To je všechno, kapitáne,“ zavolal Silk. „Můžeme hned vyjet.“

„Ano, Vaše Výsosti,“ souhlasil kapitán. Pozvedl hlas a začal vykřikovat rozkazy.

„Chtěl jsem se tě na něco zeptat,“ řekl Silkovi Garion. „Dříve ses vždycky tvářil, jako by ses za svůj titul styděl. Ale tady v Mallorei se

zdá, jako by sis v něm vyloženě bahní.“

„Jak okouzlující výběr slov.“

„Však víš, jak to myslím.“

Silk se zatahal za lalůček ucha. „Na Západě je mi titul spíše na obtíž. Přitahuje příliš mnoho pozornosti a plete se mi pod nohy. Tady v Mallorei se věci mají jinak. Tady tě nikdo nebere vážně, pokud titul nemáš. Já ho mám, a tak ho používám. Otevírá mi jisté dveře a dovozuje mi jednat s lidmi, kteří by neměli čas na Ambara z Kotu nebo Radka z Boktoru. Nic se tím ale nemění.“

„Takže všechny tyhle pózy a nafoukanost - promiň mi ty výrazy - jsou jen naoko?“

„Samozřejmě že ano, Garione. Nemyslíš si přece, že jsem se změnil v úplněho blbce, že ne?“

Gariona napadla podivná myšlenka. „Takže princ Kheldar je stejná smyšlenka jako Ambar a Radek, že?“

„Samozřejmě že ano.“

„Ale kde je opravdový Silk?“

„To se dá dost těžko říct, Garione.“ Silk si povzdechl. „Někdy si myslím, že jsem ho ztratil už před lety.“ Rozhlédl se mlhou. „Pojďme dolů,“ řekl. „Tahle zamračená rána vždycky nutí člověka k pochmurným rozhovorům.“

O nějakou legui dále, na otevřené vodě, se barva oblohy změnila v rezavou a mlha začala řídnout. Moře na východ od břehů Mallorey se pohybovalo v dlouhých, protáhlých vlnách, které zdůrazňovaly obrovskou velikost nerušené vodní hladiny. Loď hnal silný vítr, její příď se zařezávala do vln a pozdě odpoledne už bylo na obzoru jasně viditelné pobřeží největšího z melcenských ostrovů.

Přístav města Melceny byl přecpaný loděmi z celé Mallorey. Malé i velké, lodi se tlačily jedna na druhou na zčeřené hladině, když Silkův kapitán opatrně mířil ke kamenným molům, vybíhajícím z nábreží. Když vyložili všechn náklad, byl už soumrak a Silk je vedl širokými ulicemi k domu, v němž zde žil. Melcena se zdála být klidným, dokonce nudným městem. Ulice byly rozlehlé a úzkostlivě čisté. Domy byly výstavné a všichni obyvatelé nosili hávy střízlivých barev. Nikde nebylo vidět shon obvyklý v jiných městech. Občané Melceny se pohybovali ulicemi důstojně a pouliční prodavači nevykřikovali

pronikavými hlasy, které tak pomáhaly přehlušit neustálý šum, naplňující ulice méně klidných měst. Přestože Melcena ležela v tropických šířkách, převládající vítr od oceánu snižoval teplotu natolik, že klima bylo příjemné.

Silkův dům byl něčím, co by se dalo docela dobře nazvat palácem. Byl postavený z mramoru a několik pater vysoký. Před ním se rozkládala velká, pečlivě udržovaná zahrada a kolem něj se tyčily silné stromy. Zahradou se ke vchodu vinula dlážděná cesta, lemovaná sloupovářím a před vchodem stáli v pozoru sluhové v livrejích.

„Hezký,“ podotkl Sadi, když sesedali.

„Je to milé místo,“ připustil nenuceně Silk. Pak se rozesmál. „Ve skutečnosti, Sadi, je to hlavně kvůli dojmu. Osobně dávám přednost ošumělým malým kancelářím v zadních uličkách, ale Melcena sama sebe bere velice vážně - a člověk se musí přizpůsobit, pokud tu chce dělat obchody. Pojďme dovnitř.“

Vstoupili po širokém schodišti a obrovským vchodem. Vstupní hala za dveřmi byla rozlehlá a se stěnami, vykládanými mramorem. Silk je vedl halou dál k velkému schodišti. „Místnosti v přízemí jsou používány jako kanceláře,“ vysvětloval. „Obytné pokoje jsou nahoře.“

„Jaký obchod tady vedeš?“ zeptal se Durnik. „Nevidím nic, co by vypadalo jako skladiště.“

„V Melceně není moc skladišť,“ řekl Silk, otevřel dveře a vstoupil do velkého obývacího pokoje s modrým kobercem. „Rozhodnutí se dělají tady, samozřejmě, ale zboží se obvykle skladuje na pevnině. Nemělo by smysl vozit zboží sem, pak je zase nakládat a vozit zpátky.“

„To má smysl,“ souhlasil Durnik.

Nábytek v místnosti, do které vešli, byl velice zdobný. Na různých místech postávaly skupiny pohovek a pohodlných křesel a podél dřevem vykládaných stěn hořely ve svícnech voskovice.

„Je už trochu pozdě na to, abychom běhali po ulicích a hledali Zandramas,“ podotkl Silk. „Myslím, že bychom měli něco sníst, dobře se vyspat a pak bych brzy ráno vyrazil s Garionem.“

„To je možná nejlepší způsob jak na to,“ souhlasil Belgarat a uvelebil se na pohodlné čalouněné pohovce.

„Mohu vám nabídnout něco k pití než bude večeře?“ zeptal se

Silk.

„Myslím, že se nemusíš ptát,“ zabručel Beldin, roztáhl se v křesle a drbal se ve vousích.

Silk zatahal za táhlo zvonku a okamžitě se objevil sluha. „Myslím, že si dáme nějaké víno,“ řekl mu Silk.

„Ano, Vaše Výsosti.“

„Dones několik druhů.“

„Máš nějaké pivo?“ zeptal se Beldin. „Vína je na můj žaludek moc kyselé.“

„Dones také pivo pro mého nepořádného přítele,“ rozkázal Silk, „a v kuchyni vyzkaž, že na večeri nás bude jedenáct.“

„Hned, Vaše Výsosti.“ Sluha se uklonil a tiše odešel.

„Předpokládám, že tu máš koupelny?“ zeptala se Polgara a svlékla si lehký plášť, ve kterém cestovala.

„Koupala ses přece včera v Jarotu, Pol,“ připomněl jí Belgarat.

„Ano, otče,“ řekla zasněně. „Já vím.“

„Každý pokoj má svou koupelnu,“ řekl Silk. „Nejsou sice tak velké jako v Zakatově paláci, ale namočíš se v nich.“

Usmála se a posadila se na jednu z pohovek.

„Prosím, sedněte si všichni,“ řekl Silk ostatním.

„Myslíš, že by tu některý ze tvých lidí mohl vědět, co se děje ve světě?“ zeptal se mužíka Belgarat.

„Přirozeně.“

„Proč přirozeně?“

„Mou oblíbenou hrou bylo v dětství špiclování, Belgarate, a starých návyků se člověk zbavuje těžko. Všichni mí lidé mají příkaz informace shromažďovat.“

„Co s nimi děláš?“ zeptala se Samet.

Pokrčil rameny. „Sbíráám je. Mám skoro stejnou zálibu ve shromažďování informací jako ve shromažďování peněz.“

„Posíláš některé z nich Oštěpovi do Boktoru?“

„Tu a tam mu pár drobků pošlu - jen abych mu připomněl, že ještě žije.“

„Jsem si jistá, že o tom ví, Silku.“

„Proč nepošleš pro někoho, kdo by nám mohl říct, co se děje?“ navrhl Belgarat. „Byli jsme dost dlouho mimo a já bych docela rád

věděl, co jistí lidé dělají.“

„Pravda,“ souhlasil Silk. Zatáhl znovu za táhlo zvonku a objevil se další sluha v livreji. „Řekl bys Vetterovi, aby se tu na chvílku stavil?“ zeptal se Silk.

Sluha se uklonil a odešel.

„Dělá mi tu správce,“ řekl Silk a posadil se. „Přetáhli jsme jej od Bradorovy tajné policie. Má dobrou hlavu na obchod a nejlepší výcvik, pokud jde o výzvědnou službu.“

Ukázalo se, že Vetter je muž s úzkou tváří a s nervózním tikem v levém víčku. „Vaše Výsost mě chtěla vidět?“ zeptal se uctivě, když vešel do místnosti.

„Ach, tady jste, Vettere,“ řekl Silk. „Byl jsem teď nějakou dobu na venkově a byl bych rád, kdybyste mi řekl, co se tu poslední dobou dělo.“

„Tady v Melceně, Vaše Výsosti?“

„Možná v trochu větším měřítku.“

„Dobrá.“ Vetter se odmlčel a uspořádal si myšlenky. „V Mal Zetu byla epidemie,“ začal „Císař uzavřel město, aby zamezil jejímu rozšíření, takže jsme po nějakou dobu neměli z hlavního města zprávy. Nicméně epidemie ustoupila a brány byly znovu otevřeny. Císařští agenti se nyní pohybují volně po Mallorei.“

Ve střední Karandě došlo k povstání. Zdá se, že bylo vyvoláno jistým Grolimem jménem Mengha. Karandové se domnívají, že v něm byli zapletení démoni, ale Karandové se domnívají, že démoni mají prsty v každé neobvyklé události. Nicméně se zdá, že k několika nadpřirozeným jevům v oblasti došlo. Mengha už nebyl po nějakou dobu spatřen a povolna je obnovován pořádek. Císař vzal svou povinnost natolik vážně, že povolal zpět z Kthol Murgosu armádu, aby povstání potlačil.“

„On ten rozkaz ještě neodvolal?“ zeptal se Silk. „Pokud se věci v Karandě uklidňují, nebude ty oddíly potřebovat, ne?“

Vetter potřásl nesouhlasně hlavou. „Jednotky jsou stále umístěny v Mal Džemile,“ hlásil. „Zpráva, kterou jsme dostali z Mal Zetu, hovoří o tom, že císař ztratil nadšení ohledně dobytí Kthol Murgosu. V první řadě měl pro své tažení osobní důvody a zdá se, že tyto důvody nejsou natolik důležité. V tomto okamžiku se zdá, že jeho hlavní sta-

rostí je hrozící souboj mezi řádem Urvona a Zandramas, čarodějkou. Situace už pro něj brzy dozraje. Zdá se, že Urvon trpí nějakým druhem mentální lability, ale jeho podřízení povolali do oblasti velké množství lidí v očekávání něčeho velkého. Zandramas také velí svým silám. Odhadujeme situaci tak, že je jen otázkou času, kdy císař vytáhne se svými silami z Mal Zetu, aby nastolil pořádek. Máme hlášení o posílách, které jsou shromažďovány v Maga Rennu. Je očividné, že Kal Zakat má v úmyslu využít je jako odrazový můstek.“

„Jsme na tom schopni nějak vydělat?“ zeptal se Silk napjatě.

„Do jisté míry ano, Vaše Výsosti. Právě dnes jsme odprodali jistou část vašich zásob fazolí Úřadu vojenského zásobování.“

„Za jakou cenu?“

„Kolem patnácti bodů nad cenu, kterou jsme zaplatili my.“

„Raději dejte vědět Kasvorovi v Jarotu,“ řekl Silk s kyselým výrazem. „Řekl jsem mu, aby prodával na třinácti. Melcenské konsorci-um nám dělalo nabídky. Půjde cena ještě výše?“

Vetter zvedl ruku a nejistě jí mával ze strany na stranu.

„Pusťte ven zprávu, že budeme prodávat na patnácti, a řekněte Kasvorovi, aby tuto cenu požadoval. Dokonce i kdyby cena stoupla na šestnáct, musíme z tohoto obchodu dostat většinu peněz zpátky.“

„Postarám se o to, Vaše Výsosti,“ Vetter se trochu zamračil. „Něco se děje v Dalesii,“ pokračoval ve svém hlášení. „Nejsme schopní přesně zjistit, o co jde, ale Dalesiánci se tím zdají být velice vzrušení. Kell byl uzavřen, takže tam nemůžeme dostat nikoho, kdo by to zjistil, a Kell je zdroj takřka všeho, co se v Dalesii děje.“

„Nějaké novinky ze Západu?“ zeptal se Garion.

„V Kthol Murgosu věci stále zůstávají v patové situaci,“ odpověděl Vetter. „Kal Zakat tam omezuje své síly a volá své generály zpět domů. Pořád ještě drží města východně od Kthol Murgosu, ale venkov se osvobozuje. Není jisté, jestli se král Urgit pokusí využít situace. Má na starosti jiné věci.“

„Ano?“ zeptal se Silk.

„Žení se. Bere si princeznu z rodu Kthanů, pokud jsem to pochopil správně.“

Silk si povzdechl.

„Zemřel král Gethel z Mišrak ak Thullu,“ pokračoval Vetter, „a

byl nahrazen svým synem Nathelem. Nathel je beznadějně neschopný, takže si nejsme jistí, jak dlouho vydrží.“ Vetter se odmlčel a poškrábal se na bradě. „Dostali jsme zprávy o tom, že se konalo setkání alornské Rady v Boktoru. Alornové se scházejí jednou ročně, ale obvykle je to v Rivě. Kromě této věci je neobvyklá skutečnost, že se setkání zúčastnilo větší množství nealornských monarchů.“

„Ano?“ řekl Belgarat. „Kdo?“

„Král Sendarů, císař Tolnedry a král Drosta z Gag og Nadraku. Král Arendie byl nemocen, ale poslal své zástupce.“

„O co jim jde?“

„Nebyli jsme schopní zjistit, na čem se dohodli,“ řekl mu Vetter, „ale nedlouho poté odcestovala diplomatická delegace jejich království do Rak Urga. Říká se, že se rozběhly opravdu vážná jednání.“

„Co to dělají?“ ptal se Belgarat popuzeně.

„Říkal jsem ti pořád dokola, abys neodcházel a nenechával Alor-ny bez dozoru,“ řekl Beldin. „Pokud je vůbec nějaký způsob, jak vést věci špatně, můžeš se na ně spolehnout“

„Cena zlata stoupla,“ pokračoval Vetter, „a malloreánská koruna šla dolů. Melcenské imperiály se drží dobře, ale trh s diamanty kolísá tak divoce, že jsme se zbavili všech investic, které jsme v této komoditě měli. To jsou víceméně poslední zprávy, Vaše Výsosti. Podrobnější hlášení bude první věcí, kterou budete mít zítra ráno na stole.“

„Děkuji, Vettere,“ odpověděl Silk. „To je prozatím všechno.“

Vetter se uklonil a odešel.

Belgarat začal přecházet po místnosti a mumlal si kletby.

„Není nic, co bys s tím mohl udělat, otče,“ řekla mu Polgara, „tak proč se vzrušovat?“

„Možná mají pro to, co dělají, nějaký důvod,“ naznačil Silk.

„Jaký by museli mít důvod k tomu, aby se spojili s Murgy?“

„To nevím.“ Silk rozhodil rukama. „Nebyl jsem tam, když se rozhodovali. Možná jim Urgit nabídl něco, co chtěli.“

Belgarat pokračoval v klení.

Asi o půl hodiny později se přesunuli do jídelny a usadili se na jednom konci stolu, ke kterému by se pohodlně vešlo padesát lidí. Prostírání bylo bílé jako padlý sníh, příbory z těžkého stříbra a porcelánové talíře byly lemovány zlatem. Obsluha byla vynikající a porce

obrovské.

„Musím si promluvit s tvým kuchařem,“ řekla Polgara, když pomalu vychutnávali zákusek. „Zdá se, že je to talentovaný muž.“

„To doufám,“ odpověděl Silk. „Stál mě dost.“

„Myslím, že si to můžeš dovolit,“ podotkl Durnik a rozhlédl se po bohatém nábytku.

Silk se ve svém křesle opřel a pohrával si se stopkou stříbrného kalichu. „Opravdu asi nemá zvláštní smysl udržovat si místo, jako je tohle, když sem přijíždím dvakrát do roka,“ připustil, „ale myslím, že se to očekává.“

„Copak ho Yarblek neužívá také?“ zeptal se Garion.

Silk zavrtěl hlavou. „Ne. Máme s Yarblekem dohodu. Dávám mu volnou ruku, pokud jde o zbytek světa, když zůstane mimo Melcenu. Opravdu se sem nehodí - a kromě toho trvá na tom, že si na každé místo, kam půjde, bude brát Vellu. Vella Melceňany opravdu děsí.“

„Ale je to dobrá holka,“ řekl Beldin s úsměvem. „Až bude po všem, možná si ji koupím.“

„To je nechutné!“ vybuchla Se'Nedra.

„Co jsem řekl?“ Beldin vypadal zmateně.

„Ona přece není kráva, rozumíš.“

„Ne. Kdybych chtěl krávu, koupím si krávu.“

„Nemůžeš si jen tak kupovat lidi.“

„Samozřejmě že můžu,“ řekl. „Je to nadracká žena. Urazilo by ji, kdybych se o to alespoň nepokusil.“

„Jen si dávej pozor na její nože, strýčku,“ upozornila jej Polgara. „V zacházení s nimi je velice rychlá.“

Pokrčil rameny. „Každý máme pár špatných návyků.“

Garion té noci nespal dobře, i když lůžko, které se Se'Nedrou sdílel, bylo měkké a hluboké. Nejdříve si myslel, že by problém mohl být právě v tom. Už celé týdny spal na zemi a zdálo se rozumné, že není na měkké lůžko zvyklý. Nicméně kolem půlnoci si uvědomil, že s jeho nespavostí nemá lůžko nic společného. Čas neúprosně ubíhal a jeho setkání se Zandramas se k němu blížilo rozvázným, nezastavitelným krokem. Stále toho věděl stejně málo jako na začátku. Bylo jisté, že jí byl blíže než na začátku - nebyl více než o týden pozadu, pokud byla hlášení přesná - ale stále ji stíhal a stále ještě nevěděl, kam jej

vede. Temně zamumlal pár vybraných kleteb na šílence, který sepsal Mrinský kodex. Proč to muselo být všechno tak tajemné? Proč to nemohlo být napsáno v prosté řeči?

„Protože kdyby tomu tak bylo, čekala by na tebe polovina světa, až by ses doslal na místo vašeho setkání,“ řekl mu suchý hlas v mysli. *„Nejsi jediný, kdo chce Sardion najít, víš.“*

„Myslel jsem, že jsi odešel nadobro.“

„Ach ne, pořád jsem poblíž.“

„Jak daleko jsme za Zandramas?“

„Kolem tří dní.“

Garion cítil prudký nával naděje.

„Moc se tím nevzrušuj,“ řekl hlas, *„a moc nespěchej, až znovu narazíte na cestu. Je tu ještě něco jiného, co zde musí být vykonáno.“*

„Co?“

„Víš to moc dobře, Garione, mne se nemusíš ptát. Nemohu ti to říci, tak se ze mne nesnaž dostat. odpověď podvodem.“

„Proč mi to nemůžeš prostě říct?“

„Protože kdybych ti jistě věci řekl, bylo by dalšímu duchu povolenno říct jistě věci Zandramas - jako třeba kde se nachází Místo, které není více.“

„Chceš říci, že to neví?“ zeptal se Garion nevěřícně.

„Samozřejmě že to neví. Kdyby to věděla, už by tam byla.“

„Takže to místo není popsáno v Ašabských proroctvích?“

„Očividně. Zítra dávej pozor. Někdo mezi řečí vysloví věc, která je důležitá. Ať ti to neunikne.“

„Kdo to má říct?“

Ale hlas byl pryč.

Následujícího jitra, když Silk s Garionem vyšli ven v dlouhých hávech střízlivě modré barvy, bylo větrno. Na Silkův návrh uvolnil Garion Orb z hlavice meče a nesl jej ukrytý pod hávem. „Melceňané zřídka nosí ve městě zbraně,“ vysvětloval mužík, „a tvůj meč je velice podezřelý.“ Nevzali si koně a raději šli ulicemi pěšky a zamíchali se mezi obyvatele Melceny.

„Můžeme docela dobře začít na nábřeží,“ navrhl Silk. „Každé úvaziště patří jiné skupině obchodníků, a pokud dokážeme zjistit, u kterého úvaziště Zandramas zakotvila, budeme vědět, koho se ptát

dál.“

„To zní rozumně,“ řekl Garion a vyrazil k přístavu.

„Neutíkej,“ řekl mu Silk.

„Neutíkám.“

„Pohybuj se příliš rychle,“ řekl mužík. „Lidé chodí v Melceně vyrovnanějším krokem.“

„Víš, Silku, opravdu mi nezáleží na tom, co si tu o mně lidé pomyslí. Nejsem tady, abych ztrácel čas.“

Silk svému příteli silně stiskl paži. „Garione,“ řekl vážně, „víme, že sem dorazili Zandramas a její pomocník. Ví, že po ní jdeme, a v Melceně jsou lidé, kteří se dají najmout k různým nepříjemnostem. Tak jim to nezjednodušujme tím, že budeme vybočovat z řady.“

Garion se na něj zahleděl. „Dobrá,“ řekl. „Uděláme to po tvém.“

Kráčeli k zešilení pomalým krokem dolů širokou ulicí. V jedné chvíli se Silk zastavil a zaklel.

„Co se stalo?“ zeptal se jej Garion.

„Ten chlap před námi - ten s tím velkým nosem - je člen tajné Bradorovy policie.“

„Jsi si jistý?“

Silk přikývl. „Už ho nějakou dobu znám.“ Mužík pokrčil rameny, „No, myslím, že s tím nic nenaděláme. Už nás viděl. Pojd’me dál.“

Ale muž s velkým baňatým nosem se jim postavil do cesty. „Dobré jitro, princí Kheldare,“ řekl a lehce se uklonil.

„Rollo,“ odpověděl odměřeně Silk.

„A Vaše Veličenstvo,“ dodal Rolla a uklonil se hlouběji Garionovi. „Neočekávali jsme, že se tady v Melceně objevíte. Brador bude velice překvapený.“

„Překvapení mu mohou prospět.“ Silk pokrčil rameny. „Nepřekvapený muž se stává sebejistým.“

„Velice jste císaře rozzuřil,“ řekl Rolla vyčítavě Garionovi.

„Jsem si jistý, že to přežije.“

„V Mallorei, Vaše Veličenstvo, je na tom, kdo urazí Kal Zakata, aby si dělal starosti s přežitím.“

„Nevyhrožuj, Rollo,“ varoval jej Silk. „Pokud se tady Jeho Veličenstvo rozhodne, že by tvé hlášení, určené šéfovi vnitřních záležitostí, mohlo způsobit problémy, může se také rozhodnout podniknout

kroky, které by ti to hlášení mohly znemožnit napsat. Jeho Veličerstvo je koneckonců Alorn a sám dobře víš, jak horkokrevní dokážou Alornové být.“

Rolla s obavami ustoupil.

„Je vždycky moc milé si s tebou popovídat, Rollo,“ řekl Silk, jako by jej propouštěl. Pak s Garionem vykročili dál. Garion si všiml, že muž s velkým nosem měl ve chvíli, kdy jej míjeli, na tváři lehce ustaraný výraz.

„Strašně rád to lidem dělám,“ uculoval se Silk.

„Docela dobře se bavíš,“ řekl Garion. „Víš ale, že až se tohle hlášení dostane do Mal Zetu, Zakat zaplaví celou tuhle oblast lidmi, kteří se nás budou snažit najít.“

„Chceš, abych se vrátil, a zabil ho pro tebe?“ nabídl mu Silk.

„Samozřejmě ne!“

„Také si to myslím. Pokud nemůžeš s věcí nic dělat, ani nemá cenu si s ní dělat starosti.“

Když dorazili do přístavu, stiskl Garion Orb v dlani silněji. Trhání kamene z meče Železné ruky bylo někdy dost silné a Garion si nepřál, aby mu kámen vyskočil z ruky. Šli směrem na sever podél úvazišť s vůní mořské soli, dotírající na jejich chřípí. Přístav Melceny byl, narozdíl od většiny přístavních měst zbytku světa, překvapivě zbavený plovoucích odpadků. „Jak to udržují tak čisté?“ zeptal se zvědavě Garion. „Myslím tu vodu?“

„Za vyhazování odpadků v přístavu je těžká pokuta,“ odpověděl Silk. „Melceňané jsou úzkostlivě čistotní. Mají také dělníky se sítěmi v malých člunech, kteří před nábrežím hlídkují a plovoucí trosky z vody vytahují. Pomáhá to udržet plnou zaměstnanost.“ Usmál se. „Je to odporná práce a vždycky ji přidělují lidem, kteří nemají zájem o to, aby si našli stálé zaměstnání. Pár dní strávených v malém člunu s odpadky a mrtvými rybami zvýší jejich úsilí neuvěřitelným způsobem.“

„Víš,“ řekl Garion, „to je opravdu dobrý nápad. Zajímalo by mně, jestli -“ Orb se v jeho ruce najednou silně rozehrál. Jemně rozevřel svůj háv a podíval se na něj. Zářil temnou červení.

„Zandramas?“ zeptal se Silk.

Garion zavrtěl hlavou. „Sardion,“ odpověděl.

Silk se nervózně zatahal za nos. „To je tak trochu rozhodování,

že? Sledujeme Sardion, nebo Zandramas?“

„Zandramas,“ řekl Garion. „Ona je ten, kdo má mého syna.“

„Je to na tobě,“ pokrčil Silk rameny. „Před námi je poslední úvaziště. Jestli nenarazíme na cestu tam, půjdeme dál a zkusíme severní bránu.“

Prošli kolem posledního úvaziště. Orb nedal najevo žádné známky zájmu.

„Mohli přistát na nějakém z jiných ostrovů?“ zeptal se Garion se zamračením, plným starosti.

„Ne, pokud nezměnili kurs, když vypluli na moře,“ odpověděl Silk. „Podél pobřeží je spousta dalších míst, na kterých může loď přistát. Pojďme se podívat k severní bráně.“

Znovu procházeli ulicemi zoufale pomalým krokem. Když prošli několika ulicemi, Silk se zastavil. „Ale ne,“ zasténal.

„Co se stalo?“

„Ten tlouštík, který k nám jde, je vikomt Eska. Je to jeden ze starších členů Melcenského konsorcia. Určitě se mnou bude chtít domluvit obchod.“

„Řekni mu, že máme schůzku.“

„To by nebylo dobré. Čas toho pro Melceňany moc neznamená.“

„Tak přece tady jste, principi Kheldare,“ řekl tlustý muž v šedém hávu, když se k nim přikolébál. „Prohledal jsem kvůli vám celé město.“

„Vikomte Esko,“ řekl Silk s úklonou.

„Stojím se svými kolegy v úctě před vaší nedávnou spekulací na plodinovém trhu,“ řekl Eska obdivně.

Silkovy oči se mazaně přivřely a jeho dlouhý nos sebou trhnul. Pak nasadil bolestivý výraz. „Ve skutečnosti to byl omyl, drahý vikomte,“ řekl truchlivě. „V něčem tak objemném, jako jsou zemědělské plodiny, se dá dosáhnout pouze malého zisku.“

„Držel jste krok s trhem?“ zeptal se Eska, na tváří opravdové neutrální pohled, ale oči naplněné nepokrytým zájmem.

„Ne,“ lhal Silk, „ve skutečnosti ne. Byl jsem mimo a ještě jsem neměl příležitost mluvit se svým správcem. Nechal jsem mu nicméně příkaz, ať přijme první nabídku, která přijde - i kdybychom měli utrpět ztrátu. Potřebuji svá skladiště - a ta jsou až po trámy naplněna fazole-

mi.“

„Nu dobrá,“ řekl Eska a mnul si ruce, „promluvíme si se svými kolegy. Možná bychom vám mohli udělat slušnou nabídku.“ Začal se potit.

„To vám nemohu nechat udělat, Esko. Mé investice jsou skutečně bezcenné. Proč nenecháme nějakého cizince, ať nese ztráty? Příteli to opravdu nemohu udělat.“

„Ale drahý princí Kheldare,“ protestoval Eska tónem na pokraji mučivé úzkosti, „opravdu neočekáváme, že bychom udělali *obrovský* zisk. Náš nákup bude plánován spíše jako dlouhodobá spekulace.“

„Nu,“ řekl Silk pochybovačně, „pokud si jste plně vědomi rizik, která jsou v tom obsažená -“

„Ale jsme, jsme,“ řekl Eska dychtivě.

Silk si povzdechl. „Dobrá tedy,“ řekl. „Proč neuděláte nabídku Vetterovi? Doufám, že nebudete chtít mou situaci zneužít.“

„Ach, samozřejmě, Kheldare, samozřejmě.“ Eska se chvatně uklonil. „Opravdu už musím jít. Obchody volají, chápete.“

„Ach,“ řekl Silk, „naprosto.“

Eska se nepatříčně rychle odkolébal pryč.

„Dostal jsem ho!“ rozřehtal se Silk. „Teď nechám Vettera, aby ho dorazil.“

„Myslíš vůbec někdy na něco jiného?“ zeptal se Garion.

„Samozřejmě že ano, ale zrovna teď máme práci a nemáme celé ráno na to, abychom ho poslouchali, jak tady slintá. Půjdeme dál, ano?“

Gariona něco napadlo. „Co když se Zandramas městu vyhnula?“

„Pak vezmeme koně a prohlédneme pobřeží. Někde přistát musela.“

Jak přicházeli k severní bráně Melceny, provoz na ulicích se stával znatelně silnějším. Vozy a lidi v sedlech bylo možné zahlédnout mnohem častěji a obvykle klidní občané se pohybovali daleko rychleji. Garion a Silk zjistili, že je nutné, aby se davem tlačili.

„Máš něco?“ zeptal se Silk.

„Zatím ne,“ odpověděl Garion a stiskl Orb pevněji. Pak, když procházeli kolem postranní uličky, ucítil nyní už známé trhání. „Byla tady,“ ohlásil. „Vyšla z téhle uličky - nebo do ní vešla. Nemohu přes-

ně odhadnout směr.“ Vešel několik kroků do postranní uličky. Orb se jej pokoušel odstrčit. Otočil se a připojil se ke svému příteli s krysí tváří. Pevný tah Orbu ho vedl k bráně. „Odjela touhle cestou,“ řekl, když došli ke klenutému průchodu.

„Dobrá,“ řekl Silk. „Pojďme zpátky a vzbudíme ostatní. A pak možná dokážeme zjistit, proč přijela Zandramas do Melceny.“

Kapitola pátá

ZDÁLO SE, JAKO BY SE Garionova netrpělivost přenesla i na Kristiána. Když opouštěli Silkův dům a projížděli ulicí, byl velký šedivý hřebec neklidný a podrážděné stříhal ušima, když se jej Garion pokoušel ovládat uzdou. Dokonce i zvuk jeho okovaných kopyt na dláždění zněl jako nějaké neklidné bubnování. Když se Garion natáhl a položil na jeho klenutý šedý krk uklidňující ruku, cítil nervózní cukání ve svazech pod lesklou srstí. „Já vím,“ řekl. „Cítím se stejně, ale musíme počkat, než budeme za městem, abychom se mohli rozběhnout,“

Kristián si odfrknul a pak vyčítavě zařičel.

„Nebude to trvat dlouho,“ ujistil jej Garion.

Jeli rušnými ulicemi v jedné řadě, se Silkem vepředu. V ulicích se točil větřík, nesoucí prašný závan podzimu.

„Co to je tamhle za domy?“ zavolal dopředu na Silka Eriond. Plavovlasý mladík ukazoval na velkou soustavu budov, která vypadala, jako by stála uprostřed svěže zeleného parku.

„Melcenská univerzita,“ odpověděl Silk. „Je to největší ústav vysokého školství na světě.“

„Dokonce větší než ta v Tol Honetu?“ zeptal se Garion.

„Ano, mnohem více. Melceňané studují všechno. Na téhle univerzitě jsou studijní obory, o kterých Tolnedřané ani neví, že existují.“

„Ano? Co například?“

„Užitá chemie, astrologie, nekromancie, základy čarodějnictví, tyhle věci. Mají dokonce celou katedru, která se věnuje věštění z čajových lístků.“

„To nemyslíš vážně.“

„Já ne, ale oni ano,“

Garion se zasmál a jel dál.

Ulice Melceny byly čím dál rušnější, ale všechen ten shon měl

svůj styl. Bez ohledu na to, jak byla jeho záležitost naléhavá, nebyli nikdy melcenští obchodníci tak zaujatí, aby si neudělali čas na kus přátelské řeči s některým ze svých sousedů. Útržky rozhovorů, které Garion zaslechl, když projížděli ulicemi, se týkaly všeho od počasí přes politiku až k úpravě květin. Hlavní zájem se nicméně toho rána týkal ceny fazolí.

Když dorazili k severní bráně, začal sebou velký meč, zavěšený na Garionových zádech, trhat. Přes Silkův kritický pohled se Garion rozhodl, že do otevřené krajiny bez meče nevyjede. Zandramas za sebou ráda nechávala pasti a Ganon rozhodně do žádné z nich nechtěl vjet nepřipravený. Když projížděli branou, popohnal Kristiána, aby jel k Silkovi. „Cesta podle všeho vede po téhle silnici,“ řekl a ukázal na širokou dálnici, která se táhla na sever.

„Přinejmenším nemusíme projíždět otevřenou krajinou,“ řekl Silk. „Místy je tu země trochu bahnitá a já jízdu blátem nenávidím.“

Belgarat od chvíle, kdy opustili Silkův dům, neřekl nic, ale jel vzadu s podrážděným výrazem v obličeji. Nyní přijel dopředu, aby se k Silkovi a Garionovi připojil. Rozhlédl se, aby se ujistil, že nikdo z místních obyvatel není dostatečně nablízku, aby slyšel, co říkají, a pak promluvil ke Garionovi. „Projdeme si to ještě jednou - tentokrát slovo po slovu. Co přesně tvůj přítel říkal?“

„Nu,“ odpověděl Garion, „začal tím, že řekl, že všechna proroctví jsou záhadná, aby se informace nedostaly do špatných rukou.“

„To dává jistý smysl, Belgarale,“ řekl za nimi Beldin.

„Třeba to smysl dává,“ řekl Belgarat, „ale věci to vůbec neulehčuje.“

„Nikdo ti neslíbil, že to bude lehké.“

„To vím. Jenom bych si přál, aby se přestali snažit dělat nám to těžké. Pokračuj, Garione.“

„Pak říkal, že jsme jen tři dny za Zandramas,“ řekl mu Garion.

„To znamená, že ostrov opustila,“ poznamenal Silk.

„Jak jsi k tomu závěru došel?“ zeptal se Belgarat.

„Melcena je velký ostrov, ale ne tak velký. Můžeš z jednoho jejího konce na druhý dorazit ve dvou dnech. Mohla jít na některý ze severních ostrovů, ale pokud jsme za ní tři dny, pak není ani na nich.“

Belgarat zabručel. „Co ještě říkal?“ zeptal se Gariona.

„Řekl, že je ještě něco jiného, co musíme udělat - totiž kromě toho, že najdeme cestu.“

„Předpokládám, že nebyl moc určitý.“

„Ne. Ale vysvětlil mi proč. Řekl, že kdyby mi prozradil, co to je, jiné proroctví by řeklo Zandramas jisté věci, které ještě neví. Tehdy mi také řekl, že neví, kde je Místo, které není více, a že to místo není popsáno v Ašabských proroctvích.“

„Dal ti nějaký klíč k tomu, co by ten náš úkol mohl být?“

„Jen to, že někdo nám má dnes říct něco velice důležitého.“

„Kdo?“

„To mi neřekl. Všechno, co řekl, bylo to, že někdo nám mezi řečí řekne něco, co by nám nemělo utéct. Řekl, že bychom na takovou věc měli dávat pozor.“

„Ještě něco?“

„Ne. Pak zmizel,“

Stařec začal nadávat.

„Cítím se dost podobně.“ souhlasil Garion.

„Udělal všechno, co mohl, Belgarate,“ řekl Beldin. „Zbytek je na nás.“

Belgarat udělal kyselý obličej. „Myslím, že máš pravdu.“

„Samozřejmě, že mám pravdu. Mám pravdu vždycky.“

„Tak to bych zase netvrdil. Nu, nejdřív to nejdůležitější. Pojdme zjistit, kam jela Zandramas. Pak můžeme začít přemýšlet o každé náhodné poznámce, kterou zaslechneme.“ Obrátil se v sedle. „Mějte dnes všichni uši otevřené.“ Pak vyjel klusem.

Kolem nich se prořítíl jezdec, oděný ve střízlivé modři, a zamířil s neobvyklým spěchem do města. Když kolem nich projel, začal se Silk smát.

„Kdo to byl?“ zeptal se Durnik.

„Člen konsorcia,“ odpověděl vesele Silk. „Zdá se, že vikomt Eska svolal naléhavou poradou.“

„Je tu něco, o čem bych měl vědět?“ zeptal se Belgarat.

„Ne, pokud se nezajímáš o tržní cenu fazolí.“

„Budeš myslet na to, proč tu jsme, a přestaneš si hrát?“

„Bylo to dost nezbytné, dědečku,“ pomáhal bránit přítele Garion. „Vikomt nás zastavil na ulici, když jsme hledali cestu. Mluvil by ještě

zítra, kdyby si z něj Silk neudělal dobrý den.“

„Říkal něco, co by se mohlo týkat toho, co hledáme?“

„Ne. Mluvil jen o fazolích.“

„Potkali jste dneska někoho jiného? Popovídej nám o těch malých setkáních, Garione.“

„Narazili jsme na jednoho z Bradorových policistů. Myslím že je ho posel už je na cestě do Mal Zetu.“

„Říkal něco *on*?“

„Několik zastřených výhrůžek, nic víc. Myslím, že císař Zakat je z nás trochu nešťastný. Policista mě poznal, ale myslím, že je to jen přirozené. Silk ho chtěl zabít, ale já řekl ne.“

„Proč?“ zeptal se nechápavě Beldin.

„Tak hlavně jsme byli uprostřed rušné ulice. Zabíjení je věc, kterou bys raději dělal v soukromí, nemyslíš?“

„Byl jsi daleko hodnější kluk, než ti narostla ta přechytlělá huba,“ vyštěkl Beldin.

Garion pokrčil rameny. „Nic nezůstává navždy stejné, strýčku.“

„Buď slušný, Garione,“ zavolala zezadu Polgara.

„Ano, teto Pol.“

Kolem nich prorachotil černý vůz. Spřežení bílých koní, které jej táhlo, jelo tryskem a boky koní byly zpěněné.

„Další kupec fazolí?“ zeptal se Belgarat.

Silk se zaculil a přikývl.

Durnik se rozhlížel. „Nevidím žádné známky toho, že by tu zemí někdo obdělával,“ řekl.

Silk se zasmál. „Země je v Melceně příliš drahá na to, aby se jí plýtvalo na obdělávání, Durniku. Lidé tady dováží veškeré jídlo z pevniny. Všechno, co tu vidíme, jsou statky velice bohatých obchodníku na odpočinku, šlechticů a podobných lidí. Celá země je jeden velký park. Dokonce i hory byly upraveny.“

„To moc prakticky nevypadá,“ řekl Durnik s nesouhlasem.

„Lidé, kteří na statcích bydlí, za ně dali velkou spoustu peněz, takže si myslím, že si se zemí mohou dělat, co se jim zachce.“

„Pořád to vypadá jako mrhání.“

„Samozřejmě, že to tak je. To je to, co umí bohatí lidé nejlépe - mrhat věcmi.“

Zelené pahorky severně od města se mírně svažovaly a byly pose-ty umělecky umístěnými hájky stromů. Mnoho stromů bylo pečlivě prořezáno, aby byly zdůrazněny jejich tvary. Garion zjistil, že na něj takové vměšování se do přírody působí urážlivě. Zdálo se, že takový pocit nemá sám. Se Nedra jela se ztuhlým nesouhlasným výrazem na tváři a často vydávala tiché znechucené zvuky, obvykle při pohledu na udržovaný dub.

Rozjeli se cvalem a sledovali cestu na sever po silnici, pokryté lesklým bílým šterkem. Silnice se jemně kroutila od jednoho svahu ke druhému a na pláních často tvořila široké zátočiny, viditelně pro nic jiného, než jen aby narušila dlouhé monotónní roviny. Domy, stojící daleko od silnice, byly stavěny z mramoru a obvykle obklopeny parky a zahradami. Byl slunečný podzimní den a lehký větřík s sebou přinášel vůni moře, vůni, která Garionovi připadala velice známá. Náhle ucítil silné bodnutí stesku po domově v Rivě.

Když cválali kolem jednoho ze statků, přejela před nimi cestu tryskem velká skupina pestře oblečených lidí, jedoucích za smečkou vyjících psů. Lidé přeskakovali ploty a příkopy způsobem, který působil dojmem naprosté neuváženosti.

„Co to dělají?“ zavolal na Silka Eriond.

„Hon na lišku.“

„To už ale opravdu nedává smysl, Silku,“ podotkl Durnik. „Pokud neobdělávají půdu, pak nechovají kuřata. Proč by si měli dělat starosti s liškami?“

„Dává to ještě méně smyslu, když si uvědomíš skutečnost, že liška na těchto ostrovech nežije. Musí se dovážet.“

„To je směšné!“

„Samozřejmě že ano. Bohatí lidé jsou směšní vždycky a jejich sporty jsou obvykle exotické - a často kruté.“

Beldin se ošklivě zachechtal. „Zajímalo by mně, jak sportovní by jim připadalo, kdyby narazili na smečku algrotů -nebo na jednoho dva eldraky.“

„Zapomeň na to,“ řekl mu Belgarat.

„Opravdu by nebylo těžké jich pár udělat, Belgarate.“ Hrbáč se zašklebil. „Nebo možná nějaké trolly,“ uvažoval. „S trolly je velká legrace a já bych rád viděl výraz na tváři jednoho z těchhle převleče-

ných motýlků, kdyby přeskočil plot a stál tváří v tvář dospělému trollovi.“

„Zapomeň na to,“ opakoval Belgarat.

Silnice se v jednom místě větvila a Orb sebou trhnul doleva. „Míří zase k oceánu,“ poznamenal Silk. „Zajímalo by mně, proč si tak oblíbila vodu. Od chvíle, kdy jsme za ní vyrazili, poskakuje z ostrova na ostrov.“

„Možná ví, že ji Orb nemůže sledovat přes vodu,“ řekl Garion.

„Nemyslím si, že by to pro ni v téhle chvíli znamenalo velkou starost,“ nesouhlasila Polgara. „Čas utíká - pro ni stejně jako pro nás. Nemá čas na to, aby si někam odskakovala.“

Silnice, po které jeli, zamířila k útesům a nakonec Orb zavedl Gariona na dlouhou, dlážděnou silnici, která se stáčela dolů k výstavnému domu, stojícím na samotném okraji srázné skály a přehlížející do velké dálky oceán. Když k domu přijížděli, uvolnil Garion meč v pochvě.

„Očekáváš problémy?“ zeptal se Silk.

„Jen chci být připravený,“ odpověděl Garion. „Ten dům před námi je velký a může se v něm schovávat spousta lidí.“

Nicméně muži, kteří vyšli z vily na vrcholku útesu, nebyli ozbrojení a všichni byli oděni v purpurových livrejích. „Mohu se zeptat na účel vaší cesty?“ zeptal se jeden z nich. Byl vysoký a hubený a měl vysokou hřívu bílých vlasů. Měl v sobě nádech sebejistoty, takový druh, který obvykle mívají starší sluhové, přivyklí k tomu, že rozkazují čeledínům a děvečkám.

Silk popojel dopředu. „Vyjel jsem si se svými přáteli na ranní projížďku,“ řekl, „a byli jsme ohromeni krásou tohoto domu a jeho umístěním. Je snad majitel přítomen?“

„Jeho Milost arcivévoda je momentálně nepřítomen,“ odpověděl vysoký muž.

„Jaká škoda,“ řekl Silk. Rozhlédl se. „Tohle místo se mi opravdu líbí,“ řekl. Pak se zasmál. „Možná je dobře, že doma není. Kdyby byl, byl bych v pokušení udělat mu ohledně toho domu nabídku.“

„Nemyslím, že by Jeho Milost měla zájem,“ řekl sluha.

„Nemyslím, že bych Jeho Milost znal,“ řekl Silk lstivě. „Mohl byste mi říct jeho jméno?“

„Je to arcivévoda Otrat, pane,“ odpověděl sluha a trochu se nafoukl. „Je členem císařské rodiny.“

„Ano?“

„Je třetím bratrancem - z druhého kolena - Jeho císařského Veličenstva Kal Zakata.“

„Skutečně? Jak překvapující věc. Je mi tak líto, že jsem jej nezastihl. Nicméně řeknu Jeho Veličenstvu, že se stavím příště, abych se s ním setkal.“

„Vy Jeho Veličenstvo znáte?“

„Ach ano. Jsme staří přátelé.“

„Mohu se zeptat na vaše jméno, ctěný pane?“

„Ach, promiňte. Jak je to ode mne hloupé. Jsem princ Kheldar z Drasnie.“

„Ten princ Kheldar?“

„Doufám tedy, že nejsou žádní jiní.“ Silk se zasmál. „Dokážu se dostat do spousty problémů sám.“

„Jeho Milost bude skutečně litovat, že jste jej nezastihl, Vaše Výsosti.“

„Budu v Melceně několik týdnů,“ řekl Silk. „Možná se ozvu znovu. Kdy očekáváte, že se Jeho Milost vrátí?“

„To je těžko říct, Vaše Výsosti. Odešel před necelými třemi dny s nějakými lidmi z pevniny.“ Bělovlasý sluha se zamyšleně odmlčel. „Pokud vám a vašim přátelům nebude vadit chvíle čekání, princí Kheldare, uvědomím Její Milost, arcivévodovu manželku, že jste tady. Její Milost tu má tak málo návštěvníků a společnost skutečně miluje. Půjdete prosím dál? Okamžitě jí oznámím, že jste tady.“

Sesedli a následovali jej Širokým vchodem dovnitř. Trochu prkenně se uklonil a odešel chodbou, lemovanou gobelíny.

„Opravdu hladce, Kheldare,“ zamumlala Samet obdivně.

„Neříkají mi Silk, tedy hedvábí, bez důvodu,“ řekl a leštil si prsten o klopou perlově šedého kabátce.

Když se vysoký sluha vrátil, měl ve tváři lehce bolestný výraz. „Její Milost je v této chvíli poněkud indisponována, Vaše Výsosti,“ omlouval se Silkovi.

„To slyším skutečně nerad,“ odpověděl Silk se skutečnou lítostí. „Možná tedy jindy.“

„Ach ne, Vaše Výsosti. Její Milost trvá na tom, že se s vámi setká, ale prosím, omluvte ji, pokud se bude zdát poněkud - eh - zmatečná.“

Jedno Silkovo obočí vyletělo nahoru.

„Je to tím osaměním, Vaše Výsosti,“ svěřoval se sluha, tonoucí v rozpacích. „Její Milost není šťastná v tomto poněkud venkovském místě a uchýlila se k jistému posílení.“

„Posílení?“

„Mohu důvěřovat diskrétnosti Váží Výsosti?“

„Samozřejmě.“

„Její Milost čas od času pije víno, Vaše Výsosti, a zdá se, že dnes je to jeden z těch dní. Obávám se, že ho vypila o trochu více, než je pro ni dobré.“

„Tak brzy po ránu?“

„Její Milost se nedrží toho, čemu bychom mohli říkat pravidelné hodiny. Pokud mě budete následovat, prosím.“

Když následovali sluhu dlouhou chodbou, zamumlal Silk přes rameno k ostatním. „Nechtě mě to vést,“ řekl. „Jenom se usmívejte a pokuste se nevypadat příliš vylekaně tím, co budu říkat.“

„Není snad nádherné, když začne být takový nevyzpytatelný?“ řekla Se'Nedře obdivně Samet.

Arcivévodkyně byla dáma mezi třicítkou a čtyřicítkou. Měla bohaté tmavé vlasy a velké oči. Její spodní ret byl našpulený a příliš dobře vyvinutá postava naplňovala její vínové šaty skoro až k prasknutí. Byla také opilá, jak zákon káže. Odhodila kalich a pila teď přímo z karafy. „Princi Kheldare,“ škytla a pokusila se o pukrle. Sadi se rychle pohnul, aby zabránil katastrofě.

„mlouvám se,“ řekla rozmazaně. „Tje od vás hezký.“

„Bylo mi ctí, Vaše Milosti,“ řekl eunuch slušně.

Několikrát na něj mrkla. „Jste opravdu plešatý – nebo je to jenom jako?“

„Je to záležitost kultury, Vaše Milosti,“ vysvětloval s úklonou.

„Jaké zklamání,“ povzdechla si, pohládila mu hlavu a znovu si zavdala z karafy. „Můžu vám nabídnout něco k pití?“ zeptala se rozzářeně.

Většina z nich zavrtěním hlavy odmítla. Nicméně Beldin s napřa-

ženou rukou předstoupil. „Co by ne?“ zeptal se groteskní mužík. „Zkusme par sklínek, děvucho.“ Z nějakého důvodu sklouznul do do-
kařova nářečí.

Belgarat pozvedl oči ke stropu.

Arcivévodkyně se rozřehkala a podala mu karafu.

Beldin ji vypil najeden lok. „Doceua ušuo,“ odkrknul si a odhodil karafu ledabyle do rohu, „aue dau bym přednosť pivu, vaša miuost'. Vino mi tak po ranku na břucho nesedí.“

„Tak si dáme pivo,“ zajásala šťastně. „Všichni se posadíme a zpi-
jeme se do bezvědomí.“ Padla na pohovku a přitom se jim patřičně odhalila. „Doneste pivo,“ poručila rozpačitému sluhovi, „spousty a
spousty piva.“

„Jak Vaše Milost poroučí,“ odpověděl vysoký muž ztuhle a ode-
šel.

„Je to docela prima chlap,“ škytla arcivévodkyně, „ale občas je
hrozně škrobenej. Vůbec se mnou nechce pít.“ Oči se jí náhle naplnily
slzami. „Nikdo se mnou nechce pít,“ postěžovala si. Pozvedla proseb-
ně ruce k Beldinovi a ten ji k sobě přivinul. „Ty mi rozumíš, že, příte-
li?“ vzlykala a zabořila mu tvář do ramene.

„Tož pravdaže,“ řekl a poplácal ji po rameni. „Tož, tož, děvucho,“
řekl, „šecko bude zase v rychtyku.“

Šlechtična znovu získala svou vyrovnanost, nahlas popotáhla a
začala hledat kapesník. „Není to tím, že bych takhle *chtěla* žít, Vaše
Výsosti,“ omlouvala se a pokoušela se zaostřit zrak na Silka. „Jenom
mě to tady všechno tak *nudí*. Otrát je společenský jako ústřice tady, a
tak mě uvěznil, na venkově, kde nemám žádnou společnost, jen huče-
ní příboje a křik racků. Tak mi chybí bály a večírky a konverzace v
Melceně. Co tu mám sama dělat?“

„To je tvrdý život, děvucho,“ souhlasil Beldin. Vzal malý soudek,
který s úklonou sluha přinesl, položil si jej mezi kolena a zkroucenou
pěstí prorazil jeho víko. „Uykneš si se mnou, děvuško?“ zeptal se vé-
vodkyně slušně a podal jí soudek.

„Utopila bych se, kdybych z toho chtěla pít,“ protestovala s bláz-
nivým hihňáním.

„Tož to máš recht,“ souhlasil. „Hej ty,“ řekl Belgaratovi, „dones
té bidne děvūše jaký hrnek bo co.“

Belgarat se na svého pokrouceného bratra zašklebil a beze slova mu podal z poličky stříbrný korbel.

Beldin ponořil korbel hluboko do soudku, utřel dno rukávem a nabídl jej jejich hostitelce. „Na tvoje zdraví, děvuchu,“ řekl a napil se ze soudku.

„Ty jsi *tak* milý,“ Škytla. Pak vypila asi polovinu korbele s pěním pívem, vytékajícím jí koutky úst a dolů po náprsence jejích šatů.

„Je nám velice líto, že jsme se s Jeho Milostí minuli,“ řekl Silk, očividně vyvedený z míry Beldinovým hrubým a obratným přístupem k urozené, i když opilé dámě.

„O moc jste nepřišli, Vaše Výsosti,“ odkrkla si se slušně zakrytými ústy. „Můj manžel je tlustá zelená ropucha s kouzlem mrtvé krysy. Tráví čas tím, že se pokouší zvýšit své šance na císařský trůn. Kal Zakat nemá přímé potomky, takže všichni císařští bratrance sedí kolem a čekají, až některý z nich umře, a pokouší se upevnit spojení. Byl jste někdy v Mal Zetu, Vaše Výsosti? Je to naprosto příšerné místo. Mezi námi, císařská koruna necísařská koruna, radši bych žila v pekle.“ Dopila korbel a beze slov ho podala zpátky Beldinovi. Pak se rozjařeně rozhlédla lehce zamlženými očima. „Ale drahý princí Kheldare,“ řekla, „vy jste mi ještě ani nepředstavil své přátele.“

„Jak zapomnětlivé ode mne, Vaše Milosti,“ vykřikl a plácl se rukou do čela. Obřadně povstal. „Vaše Milosti, mám tu čest představit vám Její Milost, vévodkyni z Eratu.“ Vznešeně ukázal na Polgaru, která vstala a udělala pukrle.

„Vaše Milosti,“ zamumlala.

„Vaše Milosti,“ odpověděla arcivévodkyně, pokusila se vstát, ale příliš neuspěla.

„Tož, tož, děvuchu,“ řekl Beldin a přidržel ji za rameno, aby ji víceméně udržel na jednom místě. „Je zaskoro a šeci sa tu známe. Nei zapotřebí robiť kouem teho šecky ty zbytečné formauity.“

„Mně se *líbí*“ řekla šlechtična, ukázala jednou rukou na Beldina a rozlila druhou většinu piva. „Můžu si ho nechat?“

„Je mi líto, Vaše Milosti,“ řekl Belgarat. „Možná ho budeme ještě později potřebovat.“

„Tak zamračený obličej,“ řekla a pozorovala starého čaroděje. Uličnický se zašklebila. „Vsadím se, že bych tě dokázala rozesmát.“

Silk pokračoval. „Její Výsost princezna Se'Nedra z Borunu,“ řekl, „a markraběnka Liselle z Drasnie. Ten mladý muž s mečem je znám jako Pán Západních moří - trochu záhadný titul, uznávám, ale jeho lidé jsou dost záhadná sebranka.“

Garion se opilé arcivévodkyni hluboce uklonil.

„Jaký velký meč to máte, pane,“ řekla.

„Je to rodinné dědictví, Vaše Milosti,“ odpověděl. „Jsem víceméně nucen jej nosit.“

„Ostatní nemají žádné tituly, na kterých by záleželo,“ řekl Silk. „Jsou to obchodní společníci - a když jde o peníze, neděláme si s tituly starosti.“

„A ty máš titul?“ zeptala se paní Beldina.

„Par jich budě, děvucho,“ odpověděl nenuceně, „ale žádný neni ze země, co bys znaua - většina už dávno zmizua.“ Pozvedl znovu soudek a hlasitě se napil.

„Jaký ty jsi miláček,“ řekla vřelým tónem.

„Tož ja, to moje kuzlo,“ odpověděl s odevzdaným povzdechnutím. „To byu odjakživa můj probuem, ta moja přitažiuivost'. Časami musím vážně odhaňat' ty děvuchy, co za mnu chodija a su nabitě taku divnu vašňu.“ Znovu si povzdechl a pak krknul.

Silk se v tom očividně neorientoval. „Eh -“ řekl chabě, „- jak jsem řekl, je nám líto, že jsme se s arcivévodou minuli.“ „

„Pro všechno na světě nedokážu pochopit proč, Vaše Výsosti,“ řekla arcivévodkyně nechápavě, „Můj manžel je naprostý pitomec a ani se pravidelně nekoupe. Má zálusk na císařský trůn a velice málo předpokladů v tomto směru.“ Podala korbel Beldinovi. „Naliješ mi, zlato?“

Podíval se do soudku. „Řek bysem, že budeme potřebovat' dauši, děvucho,“ navrhl.

„Mám jich plný sklep,“ povzdechla si šťastně. „Můžeme to táhnout celé dni, jestli budeš chtít.“

Belgarat si s Beldinem vyměnil dlouhý pohled. „Zapomeň na to,“ řekl Belgarat.

„Ale -“

„Zapomeň na to.“

„Říkala jste, že váš manžel má zálusk na trůn, Vaše Milosti,“ po-

koušel se pokračovat Silk.

„Dovedete si představit takovýho idiota jako krále Mallorey?“ Zašklebila se. „Polovinu času tráví tím, že si obouvá botu na správnou nohu. Naštěstí je dost daleko na nástupnické linii.“

Garion si náhle na něco vzpomněl. „Navrhnul mu někdo něco, co by jeho ambice mohlo podpořit?“ zeptal se.

„Já určitě ne,“ prohlásila. Kalně se zamračila na vzdálenou zed' místnosti. „No, ale když jste se o tom teď zmínili, tak tu *byl* chlap, kerej tudy procházel před nějakým rokem - chlap s bílejma očima. Už jste někdy někoho s takovejma očima viděli? Dostanete z toho husí kůži. V každým případě šel s arcivévodou do studovny mýho manžela, aby si promluvíli.“ Opovržlivě si odfrkla. „Studovna! Nemyslím, že by můj idiotskej manžel uměl vůbec číst. Stěží umí mluvit se mnou, ale svému pokoji říká studovna. Není to pitomost? No, v každým případě se to stalo v době, kdy jsem se ještě o věci toho chcípáka zajímala. Přinutila jsem jednoho sluhu, aby mi provrtal ve zdi díрку, takže jsem mohla sledovat - a poslouchat - o co se ten blbec pokouší.“ Spodní ret se jí rozechvěl. „Nedlouho potom jsem ho tam viděla s jednou pokojskou.“ Rozpráhla tragicky ruce a vylila na Beldina pivo. „Podvedená!“ vykřikla. „Ve svém vlastním domě!“

„O čem mluvili?“ zeptal se jí Garion jemně. „Tedy, váš manžel a ten bělooký muž?“

„Bělookej řekl mýmu manželovi, že mu někdo jménem Zandramas může zajistit postup na trůn v Mal Zetu. To jméno mi z nějakýho důvodu připadalo známý. Už jste ho někdy někdo slyšel?“ Rozhlédla se a pokoušela se zaostřit oči.

„Pokud si pamatuji, tak ne,“ lhal chladnokrevně Silk. „Viděla jste toho bělookého muže ještě někdy potom?“

Arcivévodkyně se marně snažila dostat poslední zbytek piva ze soudku. „Co?“

„Bělooký muž,“ řekl Belgarat netrpělivě. „Vrátil se někdy?“

„Jasně.“ Žena se zaklonila a bujaře vyprázdnila korbek. „Před několika dny tu byl. Přišel sem s nějakou ženskou v černým saténovém hábitu a malým klukem.“ Zdrženlivě si krkla. „Můžeš trochu zatahat za ten zvonek, malej pokroucenej příteli?“ zeptala se Beldina. „Myslím, že jsme tenhle soudek vypili do dna, a já mám pořád nějakou ží-

zeň.“

„V ten raz sa o to postarám, děvucho!“ Hrbáč odkulhal ke zvonku.

„Je tak fajn mít zase kolem sebe přátele,“ řekla zasněně arcivévodkyně. Nato jí hlava poklesla na stranu a začala chrápat.

„Vzbud’ ji, Pol,“ řekl Belgarat.

„Ano, otče.“

Bylo to velice lehké popostrčení, ale oči opilé šlechtičny se okamžitě otevřely. „Kde jsem to přestala?“ zeptala se.

„Eh - říkala jste nám o návštěvě bělookého muže před několika dny, Vaše Milosti,“ napověděl jí Silk.

„Ach, jasně. Přišel za soumraku - on a ta čarodějnice v černém saténu.“

„Čarodějnice?“ zeptal se Silk.

„Musela to být čarodějnice. Dělal si hroznou starost s tím, aby měla zakrytej obličej. Ale ten malej kluk byl kouzelný - narudlý blond kudrny a ty nejmodřejší oči, jaký jste kdy viděli. Dala jsem mu nějaký mlíko, poněvač měl hlad. No, Bílý oči a ta čarodějnice s mým manželem šli stranou a pak si všichni vzali koně a odjeli. Ta ropucha, můj manžel, mi řekla, že na nějakou dobu odjíždí a že bych měla poslat pro krejčího - něco o šatech, který by se hodily pro císařskou korunovací. Úplně jsem na to zapoměla.“

„Co se stalo s tím malým chlapcem?“ zeptala se Se’Nedra velice napjatým hlasem.

Arcivévodkyně pokrčila rameny. „Kdo ví? Pokud vím, tak si ho vzali s sebou.“ Povzdechla si. „Chce se mi najednou tak spát,“ zamumlala.

„Dal vám váš manžel nějakou stopu ohledně toho, kam jedou?“ zeptal se jí Silk.

Bezmocně rozpráhla ruce. „Přestala jsem ho poslouchat před celjma rokama,“ řekla. „Máme v zátocě asi míli odtud malou jachtu. Je pryč, takže si myslím, že si ji vzali. Můj manžel říkal něco o těch obchodních docích jižně od města.“ Rozhlédla se. „Už donesli ten další soudek piva?“ zeptala se ospale.

„Už enym minutku bo dvě, děvucho,“ ujistil ji Beldin něžně.

„Ach, dobře.“

„Potřebuješ ještě něco?“ zeptal se Silk tiše Belgarata.

„Nemyslím.“ Stařec se obrátil ke své dceři. „Uspi ji zase, Pol,“ řekl.

„Už není zapotřebí, otče,“ odpověděla. Dívala se smutně na bujně rostlou šlechtičnu, která znovu objala Beldina kolem krku, zabořila mu tvář do ramene a lehce chrápala. Zakrslý hrbáč jemně uvolnil její paže a položil ji na pohovku. Narovnal jí šaty, pak přešel místnost, zvedl z jiné pohovky přikrývku, vrátil se a zakryl ji. „Spi sladce, má paní,“ zamumlal a dotkl se její tváře těžkou rukou. Pak se otočil a zamračil se bojovně na Belgarata. „No?“ zeptal se tónem člověka, který je připraven k boji.

„Já nic neříkal,“ odpověděl mu Belgarat.

Se'Nedra beze slova vstala, přešla k ošklivému malému mužíkovi, objala jej a políbila na tvář.

„Co to má znamenat?“ zeptal se podezíravě.

„Já taky nic neříkala,“ odpověděla, roztržitě mu vytáhla z vousů několik stébel slámy, a podala mu je.

Kapitola šestá

KDYŽ OPUSTILI DŮM, ŠEL GARION přímo ke Kristiánovi a vyšvihl se do sedla.

„Co chceš dělat?“ zeptal se jej Silk.

„Musím sledovat cestu,“ odpověděl Garion.

„Proč? Všechno, co můžeš dělat, je jet do té zátoky, o které se zmínila, a pak vyrazit znovu na moře.“

Garion se na něj bezmocně podíval.

„Řekl bych, že nejlepší, co bychom mohli udělat, je co nejrychleji jet zpátky do Melceny. Mám tam spoustu lidí, kteří pro mně pracují. Pošlu do těch obchodních doků lidi - , jako jsme to udělali v Jarotu. Naradase nebude těžké najít.“

„Proč prostě nemohu vzít Orb a jít do doků sám?“ protestoval Garion.

„Protože všechno, co bys zjistil, by bylo, ze kterého doku vypluli. Potřebujeme vědět více než jen to.“ Silk se na svého přítele soucitně podíval. „Vím, že jsi netrpělivý, Garione - všichni jsme - ale mým způsobem to opravdu půjde rychleji. Moji lidé dokáží zjistit, odkud Zandramas vyplula a kam míří. To je věc, kterou opravdu musíme vědět.“

„Dobrá tedy,“ řekl Belgarat, „jed'me.“

Rychle nasedli a rozjeli se cvalem po příjezdové cestě k silnici. Pak se tryskem rozjeli na jih do Melceny.

Bylo už skoro poledne, když dorazili k severní bráně, a nedlouho poté sesedali před Silkovým domem. Vešli dovnitř a po schodišti nahoru do obývacího pokoje. „Zavolal bys Vettera, aby sem přišel?“ požádal mužík procházejícího sluhu, když do pokoje vcházel.

„Hned, Vaše Výsosti.“

„Řekl bych, že bychom rovnou měli začít balit,“ navrhl Silk a svlékl si svůj obchodnický kabátec. „Myslím, že hned jakmile zjistí-

me, kam Zandramas jela, vyrazíme.“

Sadi se slabě usmál. „Chudáček Zith,“ zamumlal. „Cestování ji hrozně unavuje.“

„Není sama,“ řekla trochu žalostně Samet. „Až bude tohle všechno za mnou, nemyslím si, že bych se vůbec někdy na koně *podívala*.“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a vstoupil Vetter. „Chtěl jste mě vidět. Vaše Výsosti?“ zeptal se.

„Ano, Vettere. Pojd'te dál, prosím.“ Silk se zamyšleným pohledem přecházel sem a tam. „Hledáme jisté lidi,“ řekl.

„Získal jsem ten dojem, Vaše Výsosti.“

„Dobrá. Víme, že tito lidé přijeli před nedávnem do Melceny. Pak znovu před několika dny odejeli. Potřebujeme vědět, kam jeli.“

„Jistě, Vaše Výsosti. Můžete mi poskytnout popisy?“

„Zrovna jsem to měl v úmyslu. Jsou to dva muži, žena a malý chlapec. Jeden z mužů je arcivévoda Otrát. Znáte jej?“

Vetter přikývl. „Ano, mohu dát svým lidem jeho přesný popis.“

„Velice dobře, Vettere. Ten druhý se jmenuje Naradas.“

„To jméno jsem zaslechl, Vaše Výsosti, ale nemyslím, že bych ho někdy spatřil.“

„Nezapomněl byste na něj. Má naprosto bílé oči.“

„Je to slepec?“

„Ne, ale jeho oči nemají žádnou barvu.“

„To věci jen ulehčí.“

„Myslím, že ano. Žena si dává hodně záležet na tom, aby její tvář zůstala zakrytá, ale bude s vévodou a Naradasem. Dozvěděli jsme se, že mohou vyplout z jednoho z obchodních doků jižně od města. Začněte pátrat tam. Pošlete tam každého muže, kterého můžete. Ať ho-voří s každým v docích. Potřebujeme informaci a potřebujeme ji rychle. Pokud to bude nutné, rozhod'te nějaké peníze. Chci vědět kdy od-pluli, na které lodi a kam měli namířeno. Pokud už bude loď zpátky v přístavu, přiveďte mi někoho z posádky - nebo ještě lépe kapitána. Podstatná je rychlost, Vettere.“

„Okamžitě na to dohlédnu, Vaše Výsosti. Do hodiny budu mít v těch docích několik set mužů a budu vám dodávat zprávy o tom, jak pátrání pokračuje. Budete chtít ještě něco jiného?“

Silk se zamračil. „Ano,“ rozhodl se. „Přišli jsme do Melceny na

jedné z našich lodí. Měla by stále ještě být v přístavu. Pošlete někoho za kapitánem a řekněte mu, aby se připravil znovu k vyplutí. Jakmile budeme mít informace, odjedeme.“

„Dohlédnu na to.“ Vetter se uklonil a odešel.

„Vypadá jako dobrý chlapík,“ poznamenal Beldin.

„Jeden z nejlepších,“ souhlasil Silk. „Na nic nezapomene a nikdy se nerozčíluje.“ Mužik se usmál. „Slyšel jsem, že se ho Brador pokoušel přetáhnout zpátky, ale mám více peněz než Brador.“

Beldin zabručel a obrátil se k Belgaratovi. „Musíme si promyslet nějaké věci,“ řekl. „Proč si Zandramas pověsila na krk arcivévodu? Celá tahle její odbočka nedává žádný smysl.“

„Samozřejmě, že dává.“

„Jsem si jistý, že mi ho někdy dokážeš vysvětlit - tak asi příští týden nebo podobně.“

Belgarat sáhl do své tuniky a vytáhl potrhaný kus papíru. Podíval se na něj. „Tohle je ono,“ zamručel. Zvedl papír před sebe. „Slyšte:“ četl. „'Za dní, jež budou následovat po nanebevstoupení Temného Boha na nebesa, spolu začnou válčit Král Východu a Král Jihu a to bude znamením toho, že se setkání blíží. Až budou na jižních planinách zuřit bitvy, pospěšte tedy na Místo, které není více. Přiveďte s sebou vybranou obětinu a krále Angaraků, aby mohl svědčit o tom, co se stane. Neboť hle, kterýkoli z vás vstoupí do přítomnosti Kthrag Sardionu s obětinou a angarackým králem, bude povýšen nad ostatní a bude jim vládnout. A dále vězte, že v okamžiku oběti se znovu zrodí Temný Bůh a v okamžiku svého znovuzrození zvítězí nad Dítětem Světla.“

„Jak okouzující blábol,“ řekl Beldin. „Kde jste k tomu přišli?“

„Našli jsme to v Kthol Murgosu.“ Belgarat pokrčil rameny. „Je to část Grolimských prorocství z Rak Ktholu. Už jsem ti o tom říkal.“

„Ne,“ nesouhlasil Beldin, „opravdu jsi mi o tom neříkal.“

„Musel jsem.“

„Je mi líto, Belgarate,“ řekl špinavý mužik se zaťatými zuby, „neříkal.“

„To mě překvapuje.“ Belgarat se zamračil. „Muselo mi to úplně vypadnout z hlavy.“

„Věděli jsme, že k tomu nakonec dojde, Pol,“ řekl Beldin. „Ten

stařík nakonec sklouzl k senilitě.“

„Bud' hodný, strýčku,“ zamumlala.

„Jsi naprosto pevně *přesvědčený*, že jsem ti o tom neřekl?“ řekl Belgarat trochu žalostně.

„Není nic takového jako být pevně přesvědčený,“ odpověděl Beldin, jak se zdálo, automaticky.

„Jsem hrozně rád, že jsi to řekl,“ řekl Belgarat jen trochu samolibě.

„Přestaň s tím.“

„Přestaň s čím?“

„Nepokoušej se proti mě používat mé vlastní předsudky. Co nám to grolimské šílenství říká?“

„Grolimové poslouchají rozkazy nade všechno.“

„To my také, když se nad tím zamyslíš.“

„Možná, ale přinejmenším nad rozkazy tu a tam uvažujeme. Grolimové ne. Příkazy poslouchají slepě. Když jsme byli v Rak Urga, viděli jsme, jak tím velekněz Agašak zastrašuje krále Urgita. Agašak ví, že s sebou bude muset mít angarackého krále, pokud chce mít vůbec nějakou šanci, až se na to místo setkání dostane. Musí s sebou mít Urgita, i kdyby ho tam měl přitáhnout za vlasy. Zandramas se s takovými záležitostmi nemusí obtěžovat.“

„Musí tedy mít v plánu zabítí Zakata,“ řekl Durnik, „a pak prostě místo něj dosadí na trůn arcivévodu.“

„Nemusí udělat ani to, Durniku. Všechno, co potřebuješ k tomu, abys byl v angaracké společnosti prohlášen za krále, je stopa královské krve, korunovace a uznání vysokým grolimským knězem. Za starých časů byl králem každý náčelník klanu. Moc na tom nezáleželo, protože stejně byla veškerá moc v rukou Toraka. Ale všichni měli své trůny a koruny. V každém případě je Zandramas uznávaným grolimským duchovním - v tomto případě kněžkou. Otrát pochází z královské krve. Korunovace, třebaže falešná, z něj udělá angarackého krále a to proroctví uspokojí.“

„Pořád se mi to zdá trochu pochybné,“ řekl Durnik.

„A to říká člověk, jehož lidé zvolili za svého prvního krále pěstitel tuřínu,“ řekl Beldin.

„Fundor Skvělý nebyl ve skutečnosti zase tak špatný král,“ řekl

Belgarat. „Přinejmenším ve chvíli, kdy už pochopil, jak na to. Sedláci nejsou špatní králové. Ví, co je třeba. V každém případě bude Olrat jako král stačit, aby naplnil proroctví, a to znamená, že Zandramas má všechno, co potřebuje. Má Gerana a angarackého krále.“

„Budeme také jednoho potřebovat?“ zeptal se Durnik. „Myslím angarackého krále?“

„Ne. Potřebujeme krále alornského. Myslím, že Garion bude vyhovovat.“

„Posledně to nebylo tak složité, že?“

„Ve skutečnosti bylo. Garion už byl rivanským králem stejně jako Dítětem Světla. Torak byl jak králem a bohem, tak i Dítětem Temnoty.“

„A kdo byl tenkrát obětí?“

Belgarat se na dobrého muže laskavě usmál. „Přece ty, Durniku,“ řekl jemně. „Vzpomínáš si?“

„Ach,“ řekl Durnik a vypadal trochu zahanbeně. „Občas na to zapomínám.“

„To mě ani příliš nepřekvapuje,“ zabručel Beldin. „Když člověka zabijí, je to jedna z těch věcí, na které zapomene brzy.“

„To by stačilo, strýčku,“ řekla nebezpečně Polgara a položila kolem Durnikových ramen ochrannou ruku.

Garion si náhle uvědomil, že nikdo z nich nikdy nemluvil s Durnikem o té strašné chvíli mezi tím, kdy jej Zedar zabil, a okamžikem, kdy jej Orb a bohové navrátili životu. Měl silný pocit, že Polgara se snažila to tak udržet.

„Takže dokončila všechny úkoly, ne?“ zeptala se smutně Se'Nedra. „Myslím Zandramas. Má mého syna a angarackého krále. Tak bych si přála ho ještě jednou vidět než zemřu.“

„Zemřu?“ zeptal se nevěřícně Garion. „Co tím myslíš, zemřu?“

„Jeden z nás musí,“ řekla prostě. „Jsem si jistá, že to musím být já. Není přece žádný důvod pro to, abych žila dále, ne? Všechny nás čeká nějaký úkol. Myslím, že mým je zemřít.“

„Nesmysl!“

„Opravdu?“ povzdechla.

„Ve skutečnosti má před sebou Zandramas ještě několik úkolů,“ řekl jí Belgarat. „V první řadě se musí vypořádat s Urvonem.“

„A s Agašakem, řekl bych,“ dodal Sadi. „Chce se také udržet ve hře, pokud si vzpomínám.“

„Agašak je v Kthol Murgosu,“ poznamenal Silk. „To jsme byli také - před několika měsíci,“ řekl eunuch. „Všechno, co potřebuje k tomu, aby se dostal z Kthol Murgosu do Malloreu, je rychlá loď a trocha štěstí s počasím.“

„Zandramas má kromě toho na starosti ještě jednu věc,“ řekla Samet, přešla k Se'Nedře a objala malou smutnou královnu.

„Ano?“ řekla Se'Nedra skoro bez zájmu. „Co je to?“ „Proroctví řeklo Garionovi, že ona stále ještě neví, kde je Místo, které není více. Nemůže tam jít, pokud neví, kde to je, ne?“

Se'Nedřina tvář se trochu rozjasnila. „To je pravda, že?“ připustila. „Myslím, že na tom alespoň něco je,“ řekla a položila hlavu Samet na rameno.

„Zandramas není jediná, která má ještě něco vykonat,“ řekl Belgarat. „Pořád ještě musím najít nepoškozenou kopii Ašabských proroctví.“ Podíval se na Silka. „Jak dlouho bude podle tebe trvat tvým mužům, než zjistí, co potřebujeme vědět?“

Silk rozhodil rukama. „To se dá těžko říct,“ připustil. „Hodně to záleží na štěstí. Myslím, že nejvíce den.“

„Jak rychlá je ta tvoje loď?“ zeptal se jej Garion. „Chci říct, dokážete ještě rychleji, než když jsme pluli sem?“

„O moc ne,“ odpověděl Silk. „Melceňané jsou lepší stavitelé lodí než Angarakové, ale ty lodi jsou stavěné pro přepravu nákladů, ne k vyhrávání závodů. Pokud vítr příliš zesílí, bude muset kapitán svinout plachty.“

„Dal bych poklad za to, kdybys tu měl šereckou válečnou loď,“ řekl Garion. „Rychlá loď by nám mohla vrátit spoustu ztraceného času.“ zahleděl se zamyšleně na podlahu. „Nebylo by to tak těžké, ne?“ navrhl. Podíval se na Belgarata. „Možná bychom mohli dát hlavy dohromady a -“ udělal neurčitý pohyb rukou.

„Eh - Garione,“ přerušil jej Durnik, „i kdybys tu měl jen šerecký člun, neměl bys nikoho, kdo by s ním dokázal plout. Nemyslím, že by zdejší námořníci pochopili, o co jde.“

„Ach,“ řekla Garion mrzutě. „Na to jsem nepomyslel.“

Ozvalo se tiché zaklepání na dveře a vešel Vetter, nesoucí svitek

papírů. „Muži vyrazili do jižních doků, Vaše Výsosti,“ hlásil. „Naznačil jste, že je ta záležitost svým způsobem naléhavá, takže jsem si dovolil rozestavit posly na rychlých koních u důležitých míst na nábreží. Jakmile někdo získá nějakou novinku, dostane se k nám o ní zpráva do pěti minut.“ Pohlédl na Se'Nedru. „Doufám, že to Vaše Veličenstvo zbaví některých obav,“ dodal.

„Její -“ vybuchl Silk a pak se uklidnil. Chvíli na svého správce zíral a pak vybuchl smíchy. „Jak jste to zjistil, Vettere?“ zeptal se. „Nikomu jsem o tom neřekl.“

„Prosím, Vaše Výsosti,“ odpověděl Vetter s bolestným výrazem. „Nedosadil jste mě do mého postavení, abych byl hloupý, ne? Udržuji jistá spojení se svými bývalými spolupracovníky v Mal Zetu, takže víceméně vím, kdo jsou vaši hosté a jaký je cíl vaší cesty. Vy jste se o té záležitosti nezmínil, takže jsem to neudělal ani já, ale neplatíte mi za to, abych měl uši a oči zavřené, že?“

„Nemiluješ ty Melceňany?“ řekla Samet Sadimu.

Nicméně Sadi se už díval na Vettera s jistým zájmem. „Jednoho dne dojde k tomu, že budu schopen vyřešit to lehké nedorozumění, které mám v této chvíli se svou královnou,“ řekl jemně Silkovu správcí. „Až k tomu dojde, možná vás budu moci informovat o jisté pracovní příležitosti ve Sthiss Toru.“

„Sadi!“ vydechl Silk.

„Obchod je obchod, principi Kheldare,“ řekl Sadi dobromyslně.

Vetter se usmál. „Je tu několik listin, Vaše Výsosti,“ řekl Silkovi a podal mu papíry, které přinesl. „Když už musíte čekat, myslím, že byste se na ně chtěl podívat. Některé vyžadují váš podpis.“

Silk si povzdechl. „Myslím, že to bych mohl,“ souhlasil.

„Šetří to čas, Vaše Výsosti. Někdy to chvilku zabere, než vás člověk sežene.“

Silk prolistoval papíry. „Všechno to vypadá docela obvykle. Je tu ještě něco zajímavého?“

„Dům je hlídán, Vaše Výsosti,“ hlásil Vetter. „Několika Rollovými tajnými policisty. Myslím, že vás budou chtít sledovat, až budete odjíždět.“

Silk se zamračil. „Na něj jsem zapomněl. Je nějaký způsob, jak bychom je mohli odstranit z cesty?“

„Myslím, že to pro Vaši Výsost dokážu zařídit.“

„Ale nic smrtelného,“ upozornil Silk. „Tady rivanský král náhodně pohromy neschvaluje.“ Zašklebil se na Gariona.

„Myslím, že se nám podaří vyřešit celou záležitost bez krveprolití, Vaše Výsosti.“

„Ještě něco jiného, o čem bych měl vědět?“

„Konsorcium nám předloží nabídku ohledně našich zásob fazolí zítra ráno,“ odpověděl Vetter. „Začnou na třech bodech pod tržní cenou a půjdou až na pět bodů nad ni.“

„Jak jste to zjistil?“ Silk vypadal překvapeně.

„Podplatil jsem jednoho z členů.“ Vetter pokrčil rameny. „Slíbil jsem mu, že dostane čtvrt bodu z každé provize, která převyší deset - trochu velkorysé, připouštím, ale můžeme ho ještě potřebovat - a takhle ho mám v hrsti.“

„To za čtvrt bodu stojí.“

„Také jsem si to myslel, Vaše Výsosti.“ Vetter se náhle zasmál. „Ach, ještě jedna věc, princí Kheldare. Máme příležitost k investici.“

„Ano?“

„Ve skutečnosti je to spíše dobročinný příspěvek.“

„To nechám na vás,“ řekl Silk s naprosto bezvýraznou tváří. Pak trochu pokrčil nos. „Ale myslím, že nám neublíží, když si to poslechneme,“

„Na univerzitě je jeden hodně špinavý malý alchymista,“ vysvětloval Vetter. „Přisáhá na to, že dokáže změnit mosaz ve zlato.“

„Ale no tak.“ Silkovy oči zjasněly.

Vetter zvedl varovně ruku. „Ovšem, cena je v tuto chvíli dost prohibiční. Nemá příliš velký smysl utrácet dva kusy zlata za to, aby se vrátil jeden.“

„To bych řekl.“

„Ten malý chlapík s koňskou nohou ale *trvá* na tom, že může cenu snížit. Navštívil s tím projektem už každého obchodníka v Melceně. Potřebuje bohatého patrona, který by na sebe vzal účet za jeho pokusy.“

„Díval jste se na něj?“

„Samozřejmě. Pokud není velice schopný kouzelník, zdá se, že opravdu *dokáže* měnit mosaz ve zlato. Má dost zvláštní pověst. Říkají,

že je tady už celá staletí. Většinou je rozladěný a příšerně smrdí - nejspíš těmi chemikáliemi, které používá.“

Belgaratovy oči se náhle velice rozšířily. „Co jste to o něm říkal?“ zeptal se.

„Myslím, že jsem se o jeho jméně nezmínil, Pradávný,“ odpovéděl Vetter. „Říkají mu Senji.“

„Nemyslel jsem jeho jméno. Popište ho.“

„Je malý a většinou plešatý. Má vousy - i když většina jeho knírů je pryč. Někdy se mu ty jeho pokusy nepodaří a dojde k výbuchu. Ach, a má koňskou nohu - myslím, že tu levou.“,

„To je ono!“ vykřikl Belgarat a luskl prsty,

„Nebud' tajemný, otče,“ řekla upjatě Polgara.

„Prorocství řeklo Garionovi, že nám dnes někdo mezi řečí řekne něco, co je velice důležité. A to je právě tohle.“

„Nemyslím -“

„V Ašabě nám Cyrandis řekla, abychom hledali člověka s koňskou nohou, protože nám pomůže v našem hledání.“

„Na světě je spousta lidí s koňskou nohou, otče.“

„To vím, ale prorocství pokračuje tak, že tohohle představuje.“

„Představuje?“

„Možná je to špatné slovo, ale víš, co mám na mysli.“

„To by mohlo sedět, Pol,“ řekl Beldin. „pokud si pamatuji, tak jsme mluvili zrovna o Ašabských prorocstvích, když nám Cyradis o tom s koňskou nohou řekla. Říkala, že Zandramas má jednu nezkrácenou kopii, Nahaz další a že ten s tou koňskou nohou má třetí - ví, kde je.“

„Je to dost slabé, Belgarate,“ řekl pochybovačně Durnik.

„Máme dost času na to, abychom to zjistili,“ odpověděl stařec.

„Nemůžeme nikam jít, dokud nezjistíme, kam odplula Zandramas.“ Podíval se na Vettera. „Kde toho Senjiho můžeme najít?“

„Je na fakultě Ústavu užité alchymie na univerzitě, Prastarý.“

„Dobrá. Vezmu si Gariona a půjdeme tam. Vy ostatní se můžete připravovat k odjezdu.“

„Dědečku,“ protestoval Garion, „já tu musím zůstat. Chci slyšet zprávu o Zandramas na vlastní uši.“

„Pol ji může poslouchat za tebe. Možná tě budu potřebovat, abys

mi pomohl toho alchymistu přesvědčit. Vezmi si Orb, ale meč nech tady.“

„Proč Orb?“

„Můžeš tomu říkat předtucha.“

„Půjdu s vámi,“ řekl Beldin a vstal.

„To není zapotřebí.“

„Ale ano, je. Zdá se, že ti trochu vynechává paměť, Belgarate. Zapomínáš mi říkat jisté věci. Když budu u toho, až najdeš prorocství, ušetřím ti jak čas, tak problémy s tím, kdyby sis chtěl něco zapamatoval.“

Kapitola sedmá

MELCENSKÁ UNIVERZITA BYLA tvořena rozsáhlou soustavou budov postavených v obrovském parku. Budovy byly staré a majestátní a stromy na krátce zastřiženém trávníku byly pokroucené stářím. Kolem celého místa se vznášel druh klidné bezstarostnosti, která ukazovala na zasvěcení životu mysli. Klid zalil Gariona, když kráčel se dvěma starými čaroději po zeleném trávníku, ale byla tu i jistá melancholie. Povzdechl si.

„Co se stalo?“

„Ach, nevím, dědečku. Někdy si přeji, abych měl také možnost přijít do takového místa. Mohlo by být hezké studovat něco jen z toho důvodu, že o tom chci něco vědět. Většina mých studií byla dost naléhavá - víš, najít odpověď, nebo svět zanikne.“

„Univerzity se přeceňují,“ řekl Beldin. „Příliš mnoho mladých lidí na ně chodí jen proto, že na tom trvají jejich otcové a více času stráví chlastáním než studováním. Pro vážného studenta je hluk rušivý. Drž se studia o samotě. Dostaneš se dál.“ Pohlédl na Belgarata. „Máš alespoň vzdálenou představu, kde bychom mohli toho Senjiho najít?“

„Vetter říkal, že je členem fakulty Ústavu užité alchymie. Myslí, že bychom mohli začít tam.“

„Logika, Belgarate? Ty? Další otázka, která se dere na mysl, je - kde najdeme Ústav užité alchymie.“

Belgarat zastavil učence v hávu, který kráčel přes trávník s otevřenou knihou v ruce. „Promiňte, učený pane,“ řekl slušně, „ale mohl byste mi ukázat cestu k Ústavu užité alchymie?“

„Hmm?“ řekl učenec a vzhlédl od knihy.

„Ústav užité alchymie. Mohl byste mi říct, kde bychom ho našli?“

„Vědy jsou tamtím směrem,“ řekl učenec, „poblíž katedry nábo-

ženství.“ Mávl dost neurčitě k jižní straně kampusu.

„Děkuji,“ řekl Belgarat. „Jste příliš laskav.“

„Je povinností učenců předávat rady a pokyny,“ odpověděl učenec důležitě.

„Ach ano,“ zamumlal Belgarat. „Někdy si to ani neuvědomuji.“

Kráčeli dále směrem, kterým ukázal učenec.

„Pokud nedává svým studentům přesnější rady, pak nejspíš z tohoto místa odcházejí s dost neurčitou představou o světě,“ podotkl Beldin.

Rady, kterých se jim dostalo od ostatních, byly poněkud přesnější, a tak nakonec dorazili k hranaté budově, postavené ze silného šedého kamene a s pevnými pilíři kolem zdí. Vyšli po schodech ke vchodu a do haly, která byla rovněž podepřena silnými vzpěrami.

„Není mi úplně jasné, proč tu je tolik vnitřních výztuh,“ přiznal se Garion.

Jako v odpověď na jeho otázku se ozval hromový výbuch zpoza dveří poněkud vzadu v hale. Dveře se divoce rozlétly a vyřinula se oblaka páchnoucího kouře.

„Ach,“ řekl Garion. „Teď už tomu rozumím.“

Z dýmu se vypotácel chlapík se skelným pohledem a v oděvu, který z něj visel v kouřících cárech. „Příliš síry,“ mumlal pořád doko-la. „Příliš mnoho síry.“

„Promiňte,“ řekl Belgarat, „nevíte náhodou, kde bychom našli alchymistu Senjiho?“

„Příliš mnoho síry,“ řekl výzkumný pracovník s pohledem tupě upřeným na Belgarata.

„Senji,“ opakoval stařec. „Mohl byste nám říct, kde bychom ho našli?“

Muž v cárech se na něj zamračil. „Cože?“ řekl tupě.

„Nech mluvit mně,“ řekl Beldin. „Můžeš nám říct, kde bysme našli Senjiho?“ zařval z plných plic. „Má koňskou nohu.“

„Ach,“ odpověděl muž a potřásl zmateně hlavou. „Má laboratoř nahoře - na druhém konci.“

„Díky,“ zařval na něj Beldin.

„Příliš mnoho síry. Jasně, to je ten problém. Dal jsem tam příliš mnoho síry.“

„Proč jsi na něj tak hulákal?“ zeptal se zvědavě Belgarat, když všichni tři pokračovali dále halou.

„Už jsem byl několikrát uprostřed výbuchů.“ Hrbáč pokrčil rameny. „Vždycky jsem byl nějakých pár týdnů hluchý jako poleno.“

„Ach.“

Vyšli po dvojích schodech do horního patra. Prošli kolem dalších dveří, které byly nedávno vyraženy z rámu. Belgarat strčil hlavu do vchodu. „Kde najdeme Senjiho?“ zařval do místnosti.

Ozvala se mumlavá odpověď.

„Poslední dveře nalevo,“ zabručel stařec a vykročil.

„Zdá se, že alchymie je pěkně nebezpečná záležitost,“ poznamenal Garion.

„Stejně jako pitomá,“ zavrčel Beldin. „Pokud tak nutně potřebují zlato, proč si nejdou nějaké nakopat?“

„Myslím, že to mnoha z nich ještě nedošlo,“ řekl Belgarat. Zastavil se před posledními dveřmi nalevo, které vykazovaly známky nedávných oprav. Zaklepal.

„Běžte pryč,“ odpověděl nakráplé znějící hlas.

„Potřebujeme s vámi mluvit, Senji,“ zavolal Belgarat mírně.

Nakráplý hlas mu dopodrobna poradil, co může udělat se svou potřebou mluvit. Většina jeho slov byla velice barvitá.

Belgaratova tvář ztuhla. Narovnal se a vyslovil jediné slovo. Dveře s děsivým zvukem zmizely.

„Tak to je teda něco, co se tady často nevidí,“ řekl konverzačním tónem špinavý mužík, sedící uprostřed roztříštěných zbytků dveří, „Nemůžu si vzpomenout, kdy jsem posledně viděl dveře vybuchnout *dovnitř*.“ Začal si vytahovat třísky z vousů.

Jste v pořádku?“ zeptal se jej Garion.

„Samozřejmě, jsem jen trochu překvapený. Kdybys zažil tolik výbuchů co já, tak nějak by sis na to zvykl. Nechcete ze mně někdo ty dveře sundat?“

Beldin pokročil kupředu a zvedl zbytky dveří.

„Ty seš ale škaredej, co?“ řekl muž na podlaze.

„Taky nejsi žádnéj krasavec.“

„Umím s tím žít.“

„Já taky.“

„Dobrá. Ty jsi ten, kdo nechal moje dveře vybuchnout dovnitř?“
„To on,“ ukázal Beldin na Belgarata a pak pomohl chlapíkovi na nohy.

„Jak jsi to udělal?“ zeptal se zvědavě malý špinavec Belgarata.
„Necítím vůbec žádné chemikálie.“

„Je to dar,“ odpověděl Belgarat. „Jsi Senji, že?“

„Jsem. Senji s koňskou nohou, starší člen fakulty Ústavu užité alchymie.“ Udeřil se dlaní do spánku. „Z výbuchů mi vždycky zvoní v uších,“ poznamenal. „Ty - můj ošklivý příteli,“ řekl Beldinovi, „Támhle v rohu je sud s pivem. Proč mi nějaké nedoneseš? Dej si se svými přáteli taky.“

„Zdá se, že budeme vycházet docela dobře,“ řekl Beldin.

Senji odkulhal ke kamennému stolu uprostřed místnosti. Jeho levá noha byla o několik centimetrů kratší než pravá a levé chodidlo měl deformované. Prolistoval několik papírů. „Dobrá,“ řekl Belgaratovi, „Alespoň mi tvůj výbuch nerozházal výpočty po celé místnosti.“ Podíval se na ně. „Když už jste tady, mohli byste si najít něco, na co byste se posadili.“

Beldin mu přinesl pohár s pivem, pak se vrátil do rohu, kde stál sud a naplnil další tři.

„To je *opravdu* škaredej chlap,“ podotkl Senji, vyskočil a usadil se na stole. „Ale docela se mi líbí. Někoho takovýho už jsem nepotkal nejmín tisíc let.“

Belgarat si s Garionem vyměnil rychlý pohled. „To je docela dlouho,“ řekl opatrně Belgarat.

„Jo,“ souhlasil Senji a napil se ze svého poháru. „Už zase zvětralo,“ řekl. „Ty tam,“ zavolal na Beldina. „Na policiče přímo nad sudem je kameninový džbán. Buď tak hodnej a hoď z něj pár hrstí do piva. To by ho mělo trochu probudit.“ Podíval se zpátky na Belgarata. „O čem sis to chtěl povídat?“ zeptal se. „Co je tak důležitého, že chodíš kolem a vyhazuješ dveře do vzduchu?“

„Hned to bude,“ řekl Belgarat. Přesel k místu, kde mužík s koňskou nohou seděl. „Dovolíš?“ zeptal se. Natáhl ruku a jemně se dotkl špičkami prstu jeho páchnoucí holé lebky.

„No?“ zeptal se Beldin.

Belgarat přikývl. „Nepoužívá to příliš často, ale je to tam. Gario-

ne, sprav dveře. Myslím, že bychom si měli popovídat v soukromí.“

Garion se bezmocně podíval na roztržštěné zbytky dveří. „Nejsou v moc dobrém stavu, dědečku,“ řekl pochybovačně.

„Tak udělej nové.“

„Ach. Na to jsem nepomyslel.“

„Stejně potřebuješ procvičit. Jen se postarej o to, aby šly později otevřít. Nechci je znovu vyhazovat do vzduchu, až budeme odcházet.“

Garion shromáždil vůli, na okamžik se soustředil, ukázal na prázdný vchod a řekl: „Dveře.“ Vchod se okamžitě uzavřel.

„Dveře?“ řekl Beldin nevěřícně.

„Občas to dělá,“ řekl Belgarat. „Pokoušel jsem se ho toho zvyku zbavit, ale čas od času do něj zase sklouzává.“

Senjiho oči se zúžily, když je sledoval. „No teda,“ řekl. „Zdá se, že mám opravdu talentované hosty. Opravdového čaroděje už jsem nepotkal pěkně dlouho.“

„Jak dlouho?“ zeptal se stroze Belgarat.

„Myslím, že nějakých dvanáct století. V Ústavu porovnávací teologie tu přednášel jeden Grolim. Pokud si vzpomínám, byl to dost nudný patron, ale taková je většina Grolimů.“

„Dobrá, Senji,“ řekl Belgarat „jak starý doopravdy jsi?“

„Myslím, že jsem se narodil někdy během patnáctého století,“ odpověděl Senji. „Jaký rok je teď?“

„Pět tisíc tři sta sedmdesát devět,“ řekl mu Garion.

„Už?“ řekl Senji mírně. „Kam ten čas letí?“ Počítal chvíli na prstech. „Myslím, že je mi teda něco kolem třiceti devíti set let.“

„Kdy ses dozvěděl o Vůli a Slovu?“ ptal se Belgarat.

„O čem?“

„O čarodějnictví.“

„Tak tomu říkáte?“ Senji chvíli přemítal. „Myslím, že je to docela přesný termín,“ uvažoval. „Líbí se mi. Vůle a Slovo. Má to pěkný zvuk, ne?“

„Kdy jsi udělal ten objev?“ opakoval Belgarat.

„Zjevně během patnáctého století. Jinak bych v přiměřené době umřel jako každý jiný.“

„Měl jsi nějaké vedení?“

„Kdo tak asi byl kolem v patnáctém století, aby mě vedl? Prostě

jsem na to narazil.“

Belgarat a Beldin se na sebe podívali. Pak si Belgarat povzdechl a zakryl si jednou rukou oči.

„Občas se to stává,“ řekl Beldin. „Někteří lidé na to prostě přijdou.“

„Já vím, ale je to tak odrazující. Představ si, kolik staletí nás náš Mistr učil - a tenhle chlapík na to prostě přijde po svém.“ Podíval se zpátky na Senjiho. „Co kdybys nám o tom povyprávěl?“ navrhl. „A pokus se nechat si pro sebe co nejméně.“

„Opravdu máme tolik času, dědečku?“ zeptal se Garion.

„Musíme si ho udělat,“ řekl mu Beldin. „To byl jeden z hlavních příkazů našeho Mistra. Pokaždé, když narazíme na někoho, kdo tajemství odhalil samovolně, musíme pátrat. Ani sami bohové neví, jak k tomu dochází.“

Senji sklouzl ze stolu a odkulhal k přeplněné knihovně. Chvilí se v ní přehraboval a nakonec vytáhl knihu, která vypadala daleko hůře než ostatní. „Je mi líto, v jakém stavu je,“ omlouval se. „Už párkrát vybuchla.“ Odkulhal zpět ke stolu a knihu otevřel. „Napsal jsem to během třiadvacátého století,“ řekl. „Všiml jsem si, že začínám být trochu roztržitý, takže jsem se to pokusil sepsat, dokud jsem to měl ještě v čerstvé paměti.“

„To dává smysl,“ řekl Beldin. „Tady můj zamračený přítel začíná také poslední dobou trpět podivnými ztrátami paměti – samozřejmě, dá se to očekávat u někoho, kdo je už devatenáct století stařec.“

„Vadí ti to?“ zeptal se Belgarat kysele.

„Myslíš, že je to déle?“

„Drž hubu, Beldine.“

„Tady to máme,“ řekl Senji. Pak začal číst nahlas. „Po dalších čtrnáct staletí melcenská říše prosperovala, na hony vzdálená teologickým a politickým rozmíškám západní části světadílu. Melcenská kultura byla světská, civilizovaná a vysoce vzdělaná. Otroctví bylo neznámé a obchod s Angaraky a jejich vazaly v Karandě a Dalesii přinášel obrovské zisky. Staré říšské hlavní město Melceny se stalo velkým centrem vzdělanosti.“

„Promiň,“ řekl Belgarat, „ale není tohle převzaté přímo z *Císařů Melceny a Mallorey*?“

„Přirozeně,“ přiznal se bez studu Senji. „Plagiátorství je základním pravidlem učenosti. Prosím, nepřerušuj mě.“

„Promiň,“ řekl Belgarat.

„Naneštěstí,“ četl Senji dál, „se někteří z množství melcenských učenců obrátili k tajemstvím. Hlavní pole působnosti leželo v oblasti alchymie.“ Podíval se na Belgarata. „Tady se to odchyluje od originálu,“ řekl. Odkáslal si. „Byl to melcenský alchymista Senji s koňskou nohou, kdo bezděčně v průběhu jednoho ze svých pokusů využil magii.“

„Ty o sobě mluvíš ve třetí osobě?“ zeptal se Beldin.

„To byla ve třináctém století móda,“ odpověděl Senji. „Životopisy musely být tenkrát patřičně nudné - neskromné, rozumíš. Bylo to strašně otravné století. Celé jsem ho prožíval.“ Pokračoval ve čtení. „Senji, odborník z patnáctého století na alchymii na univerzitě v říšském hlavním městě, byl nechvalně proslulý svou pošetilostí.“ Odmlčel se. „Možná bych měl tuhle část trochu pozměnit,“ poznamenal kriticky. Podíval se na další řádku. „Ale to by stejně nepomohlo,“ dodal. „Upřímně řečeno,“ četl znechuceně, „Senjiho pokusy daleko častěji končily proměněním zlata v olovo než naopak. V záchvatu obrovského zklamání nad neúspěchem svého posledního pokusu proměnil Senji náhodou půl tuny mosazných vodovodních trubek v ryzí zlato. Okamžitě se rozpoutala diskuse, které se účastnilo Ministerstvo financí, Ministerstvo pro nerostnou těžbu, Úřad pro asanaci, fakulta Úřadu užité alchymie a fakulta Úřadu porovnávací teologie a v níž se mělo rozhodnout, která organizace má na Senjiho objev nárok. Asi po třech staletích hádek náhle diskutujícím došlo, že Senji není jen neobyčejně nadaný, ale že je také nesmrtelný. Ve jménu vědecké pravdy se různá ministerstva, úřady a fakulty shodly na tom, že by se jej měli pokusit zavraždit, aby tuto skutečnost dokázali.“

„To neudělali!“ řekl Beldin.

„Ale ano,“ odpověděl Senji s pochmurnou samolibostí. „Melceňané jsou zvědaví až na samou hranici pitomosti. Udělají cokoli, aby svou teorii dokázali.“

„Cos udělal ty?“

Senji se ušklíbl tak, že se jeho dlouhý nos málem dotkl špičaté brady. „Byl povolán proslulý defenestrátor, aby svrhl popudlivého

starého alchymistu z okna vysoko v jedné z věží univerzitní administrativní budovy,“ četl. „Pokus měl celkem tři cíle. Co si zvědaví úředníci přáli zjistit, bylo: a) zda *bylo* Senjiho skutečně nemožné zabít, b) jaké kroky podnikne, aby si zachránil život, zatímco bude padat k dlážděnému nádvoří a c) je-li možné objevit tajemství létání tím, že mu nebude dána jiná možnost.“ Alchymista s koňskou nohou poklepal na text hřbetem ruky. „Vždycky jsem byl na tenhle kousek trochu pyšný,“ řekl. „Je tak krásně vyvážený.“

„Je to mistrovské dílo,“ souhlasil Beldin a plácl mužíka do ramene tak silně, až jej málem srazil ze stolu. „Počkej,“ řekl a vzal Senjimu pohár, „nech mě, ať ti ho naplním.“ Jeho obočí se svraštilo, vyslal sílu a pohár byl znovu plný. Senji si usrkl a začal těžce oddechovat.

„Je to pití, které vaří jedna moje nadracká známá,“ řekl mu Beldin. „Má říz, co?“

„Dost,“ souhlasil Senji chraplavým hlasem.

„Pokračuj se svým příběhem, příteli.“

Senji si odkašlal - několikrát - a pokračoval. „To, co úředníci a učenci v důsledku svého pokusu zjistili, byl fakt, že je skutečně nebezpečné ohrozit život čaroděje - dokonce i tak nešikovného, jako byl Senji. Defenestrátor náhle zjistil, že je translokován na místo nějakých patnáct set metrů nad přístavem a pět mil od něj. V jednom okamžiku táhl Senjiho k oknu, v následujícím zjistil, že stojí na nehmotném vzduchu vysoko nad rybářskou flotilou. Jeho odchod nevzbudil žádnou velkou lítost - pouze mezi rybáři, jejichž sítě byly jeho rychlým přistáním značně poškozeny.“

„To byla mistrovská pasáž,“ zařhtal se Beldin, „ale jak jsi zjistil význam slova 'translokace'?“

„Četl jsem jeden starý text o činech Belgarata Čaroděje a -“ Senji se odmlčel, silně zbledl, obrátil se a zíral na Garionova dědečka.

„Je to strašné zklamání, že?“ řekl Beldin. „Vždycky jsme mu říkali, že by se měl pokusit vypadat trochu důstojněji.“

„Ty máš tak co vykládat,“ řekl stařec.

„Ty jsi ten, kdo tu má ohromnou pověst,“ pokrčil rameny Beldin. „Já jsem jenom poskok. Jsem tu na komické scény.“

„Tobě se to opravdu líbí, že, Beldine?“

„Takovou legraci už jsem nezažil léta. Počkej, až o tom budu vy-

kládat Pol.“

„Budeš držet hubu, slyšel jsi mě?“

„Ano, ó mocný Belgarate,“ řekl Beldin nábožně.

Belgarat se obrátil ke Garionovi. „Teď už chápeš, proč mě tak rozčiluje Silk,“ řekl.

„Ano, dědečku. Myslím, že ano.“

Senji stále stál s rozšířenýma očima.

„Napij se ještě, Senji,“ poradil mu Beldin. „Nebude to zdaleka tak těžké přijmout, když budeš napůl opilý.“

Senji se začal třást. Pak vyprázdnil jedním lokem svůj pohár, aniž by se zakuckal.

„No to je odvážnej kluk,“ blahopřál mu Beldin. „Prosím, čti dál. Tvůj příběh je okouzlující.“

Malý alchymista nejistě pokračoval. „Ve výbuchu spravedlivé nevole pak Senji přikročil k potrestání vedoucích úřadů, kteří se odhodlali spáchat násilí na jeho osobě. Nakonec pouze osobní prosba samotného císaře přesvědčila starého muže, aby upustil od některých docela exotických trestů. Poté byli vedoucí úředníci více než šťastní, když odešel svou cestou nezraněný.“

Senji sám založil soukromou školu a začal hledat žáky. Ačkoli se jeho žáci nikdy nestali čaroději velikosti Belgarata, Polgary, Ktačika nebo Zedara, někteří z nich byli nicméně schopni užívat jisté základní postupy, které jejich mistr bezděčně odhalil. To je okamžitě vysoko pozvedlo nad úroveň kouzelníků a čarodějek, užívajících své dovednosti za hranicemi univerzity.“ Senji vzhlédl. „Je toho ještě víc,“ řekl, „ale většina se týká mých pokusů na poli alchymie.“

„Myslím, že tohle je klíčová pasáž,“ řekl Belgarat, „Vrat'me se trochu zpátky. Co jsi cítil v té chvíli, kdy jsi všechnu tu mosaz proměnil ve zlato?“

„Podráždění,“ pokrčil Senji rameny a zavřel knihu. „Nebo možná ještě něco silnějšího. Propracoval jsem své výpočty pečlivě, ale ten kus olova, se kterým jsem pracoval, tam jen tak ležel a nic se nedělo. To mě rozzuřilo. Pak jako bych všechno kolem sebe do sebe vstřebal a cítil jsem, jak ve mně roste neuvěřitelná síla. Řval jsem „Změň se!“ - většinou na ten kus olova, ale tou místností procházela taky spousta potrubí a moje soustředění bylo trochu rozptýlené.“

„Máš štěstí, žes nezměnil i stěny,“ řekl mu Beldin. „Byl jsi to pak někdy schopný zopakovat?“

Senji zavrtěl hlavou. „Zkoušel jsem to, ale nikdy už jsem nebyl schopný dát dohromady tolik vzteku.“

„A jsi vždycky navztekaný, když se o něco takového pokoušíš?“ zeptal se hrbáč.

„Skoro vždycky,“ připustil Senji. „Když nemám vztek, nemůžu si nikdy být jistý výsledkem. Někdy to funguje a někdy ne.“

„Zdá se, že to je klíč, Belgarate,“ řekl Beldin. „Hněv je společným jmenovatelem všech případů, na které jsme narazili.“

„Pokud si vzpomínám, tak jsem byl i *já* podrážděný, když jsem to dělal poprvé,“ přiznal Belgarat.

„Já taky,“ řekl Beldin. „Tebou, chci říct.“

„Proč jsi potom tenkrát vylezl na ten strom?“

„V poslední chvíli jsem si vzpomněl, že tě má náš Mistr rád, a nechtěl jsem ranit jeho city tím, že bych tě vymazal.“

„To ti nejspíš zachránilo život. Kdybys řekl 'Odejdi navěky', dneska bys tu nebyl.“

Beldin se poškrábal na břicho. „To by mohlo vysvětlovat, proč jsme našli tak málo případů spontánního čarodějnictví,“ uvažoval. „Když se někdo na něco navzteká, je obvykle jeho prvním popudem to zničit. To se může stávat hodně, hodně často, ale spontánní čarodějové se nejspíš sami zničí v okamžiku svého objevu.“

„Ani by mě nepřekvapilo, kdyby to tak bylo,“ souhlasil Belgarat.

Senji náhle znovu zbledl. „Myslím, že tu je něco, co bych měl vědět,“ řekl.

„Je to první zákon,“ řekl mu Garion. „Vesmír nám nedovolí ničit věci. Pokud se o to pokusíme, všechna síla se obrátí a budeme to *my*, kdo zmizí.“ Se zachvěním si vzpomněl na Ktačíkův konec. Podíval se na Beldina. „Řekl jsem to správně?“

„Docela přesně. Vysvětlení je sice trochu složitější, ale proces jsi popsal docela dobře.“

„Nestalo se to náhodou tvým žákům?“ zeptal se Belgarat Senjiho.

Alchymista se zamračil. „*Mohlo* se to stát,“ připustil. „Několik jich zmizelo. Myslel jsem, že třeba někam odešli, ale možná ne.“

„Přijímáš ještě dnes nějaké studenty?“

Senji potřásl hlavou. „Nemám už na to trpělivost. Jenom jeden z deseti dokáže pochopit podstatu a zbytek stojí kolem a kňučí a fňuká a viní mě za to, že jim to lépe nevysvětlím. Vrátil jsem se k alchymii. Už skoro nepoužívám čarodějnictví.“

„Říkali nám, že to opravdu děláš,“ řekl Garion. „Myslím měnění mosazi ve zlato.“

„Ach ano,“ odpověděl Senji nenučeně. „To je opravdu docela lehké, ale postup je daleko dražší než samotné zlato. To je právě to, o co se teď pokouším - zjednodušit postup a jako náhradu používat levnější chemikálie. Nemůžu ale sehnat nikoho, kdo by mé pokusy financoval.“

Garion ucítil najednou na stehně podivné chvění. Zmateně se podíval dolů na váček, ve kterém nosil Orb. V uších mu zněl zvuk, zlostné bzučení, které bylo odlišné od zvuku, který Orb obvykle vydával.

„Co to je za divný zvuk?“ zeptal se Senji.

Garion rozvázal řemínek váčku a otevřel ho. Orb zářil zlostnou červení.

„Zandramas?“ zeptal se Belgarat napjatě.

Garion potřásl hlavou. „Ne, dědečku. To bych neřekl.“

„Chce tě někam zavést?“

„Táhne.“

„Tak se podívejme, kam chce jít.“

Garion vzal Orb do ruky a ten jej pevně táhl ke dveřím. Vyšli do chodby se Senjim, který za nimi kulhal s tváří planoucí zvědavostí. Orb je vedl dolů po schodech a předním vchodem ven z budovy.

„Zdá se, že chce jít do támhle té budovy naproti,“ řekl Garion a ukázal na věž z čistého bílého mramoru, tyčící se do výšky.

„Ustav srovnávací teologie,“ ohrnul nos Senji. „Je to bídná knihomolská verbež s domýšlivým názorem na svůj přínos lidské vzdělanosti.“

„Nech se vést, Garione,“ radil mu Belgarat.

Přešli trávník. Vylekaní učenci před nimi uskakovali jako vystrašení ptáci, když postřehli výraz na Belgaratově tváři.

Vstoupili do přízemí věže. U vysokého stolu hned za dveřmi seděl vysoký muž v kněžském hávu. „Nejste členy této fakulty,“ řekl

rozhořčeně. „Sem nesmíte.“

Bez toho, že by jen zpomalil krok, Belgarat horlivého hlídače translokoval i se stolem a vším ostatním opodál na trávník.

„Má to své výhody, že?“ podotkl Senji. „Možná bych tomu měl věnovat trochu času. Alchymie mě začíná nudit.“

„Co je za těmi dveřmi?“ zeptal se Garion a ukázal dopředu.

„To je jejich muzeum.“ Senji pokrčil rameny. „Je to mišmaš stálých model, náboženských předmětů a takových těch věcí.“

Garion vzal za kliku. „Je zamčeno.“

Beldin se zaklonil a dveře rozkopnul, takže kolem zámku zůstalo jen pár třísek.

„Proč jsi to udělal?“ zeptal se jej Belgarat.

„Proč ne?“ Beldin pokrčil rameny. „Nebudu plýtvat vůlí na obyčejné dveře.“

„Lenivíš.“

„Vrátím je zpátky a můžeš si je otevřít sám.“

„Zapomeň na to.“

Vstoupili do zaprášené, přečpané místnosti. Uprostřed byly řady skleněných vitrín a kolem stěn stály bizarní sochy. Od stropu visely pavučiny a všude ležel prach.

„Moc často sem nechodí,“ poznamenal Senji. „Raději dávají dohromady zmatené teorie, než aby se podívali na opravdové výsledky lidských náboženských pudů.“

„Tudy,“ řekl Garion, když ho Orb nepřestával táhnout. Všiml si, že kámen je čím dál červenější a stává se nepříjemně horkým.

Pak se zastavil před skleněnou skříňkou, ve které za zaprášenými stěnami ležela prohnílá poduška. Kromě ní byla skříňka prázdná.

„Co v té skříňce bylo?“ zeptal se Belgarat.

Senji se předklonil, aby si přečetl popisku na zkorodované mosazné tabulce, připevněné ke skříňce. „Ach,“ řekl, „ted' si vzpomínám. Tohle je skříňka, ve které měli Kthrag Sardius - než ho někdo ukradl.“

Náhle, bez jakéhokoli varování, jako by Orb v Garionově ruce poskočil a prázdná skleněná skříňka, před kterou stáli, vybuchla na tisíc střepů.

Kapitola osmá

„JAK DLOUHO TU BYL?“ ZEPTAL se Belgarat otřeseného Senjiho, který s úctou hleděl nejdříve na stále temně zářící Orb v Gario-nově ruce a pak na roztráštěné kousky skříňky.

„Senji,“ řekl ostře Belgarat, „dávej pozor.“

„Je to to, co si myslím, že to je?“ zeptal se alchymista a ukázal na Orb rozechvělou rukou.

„Kthrag Yaska,“ řekl mu Beldin. „Pokud chceš tuhle hru hrát, musíš stejně tak vědět, o co v ní jde. Teď odpověz na otázku, kterou ti položil můj bratr.“

Senji se zapotácel. „Já ne -“ začal. „Vždycky jsem byl jen alchymista. Nemám zájem o -“

„Takhle by to nešlo,“ přerušil jej Belgarat. „Ať se ti líbí nebo ne jsi členem velice vybrané společnosti. Přestaň myslet na zlato a jiné nesmysly a začni dávat pozor na to, co je opravdu důležité.“

Senji ztěžka polkl. „Vždycky to byla taková hra,“ zakoktal. „Nikdo mě nikdy nebral vážně.“

„My ano,“ řekl mu Garion a zvedl Orb k mužíkovi, který se náhle příkrčil. „Máš vůbec představu, na jakou sílu jsi tady narazil?“ Náhle byl neobyčejně vzteklý. „Chtěl bys, abych musel vyhodit do vzduchu tuhle věž - nebo potopit melcenské ostrovy zpátky do moře - jen proto, abych ti ukázal, jak to myslíme vážně?“

„Ty jsi Belgarion, že?“

„Ano.“

„Bohobijce?“

„Někteří lidé mi tak říkají.“

„Ach, můj bože,“ zafňukal Senji.

„Ztrácíme čas,“ řekl stroze Belgarat. „Začni mluvit. Chci vědět,

odkud sem Kthrag Sardius přišel, jak dlouho tu byl a kam odtud odešel.“

„Je to dlouhý příběh,“ řekl Senji.

„Tak ho zkrát,“ řekl mu Beldin a odkopl stranou střepy. „Zrovna teď nás trochu tlačí čas.“

„Jak dlouho tu Sardion byl?“ zeptal se Belgarat.

„Eóny,“ odpověděl Senji.

„Odkud přišel?“

„Ze Zamadu,“ odpověděl alchymista. „Žijí tam Karandové, ale trochu se bojí démonů. Myslím, že několik jejich kouzelníků bylo sněženo zaživa. V každém případě - alespoň jak tvrdí legendy - se v době, kdy před nějakými pěti tisíci lety puknul svět...“ znovu se zapotácel s ohromeným pohledem na dva hrozivé starce, kteří stáli před ním.

„Byl to rámus,“ odfrknul Beldin znechuceně, „spousta páry a zemětřesení. Torak byl vždycky okázalý - řekl bych, že to nejspíš byla nějaká povahová vada.“

„Ach, můj bože,“ řekl Senji znovu.

„Neříkej to pořád,“ řekl mu Belgarat podrážděně. „Ani nevíš, kdo tvým bohem je.“

„Ale dozvíš se to, Senji,“ řekl Garion hlasem, který nebyl jeho, „a až se s Ním jednou setkáš, budeš Ho po celý zbytek života následovat.“

Belgarat se na Gariona podíval s jedním obočím pozvednutým.

Garion bezmocně rozpřáhl ruce. „Pospěš si s tím, Belgarate,“ řekl hlas Garionovými ústy. „Čas na tebe nepočká, to přece víš.“

Belgarat se obrátil zpět k Senjimu. „Dobrá,“ řekl. „Sardion přišel ze Zamadu. Jak?“

„Říkali, že spadl z nebe.“

„To říkají vždycky,“ řekl Beldin. „Někdy bych chtěl vidět, jak něco vyvstane ze země - už jenom pro tu změnu.“

„Příliš rychle tě něco začíná nudit, bratříčku,“ řekl mu Belgarat.

„Neviděl jsem tě sedět před hrobkou Spálené tváře pět století, bratříčku,“ odpověděl Beldin.

„Myslím, že to nevydržím,“ řekl Senji a zakryl si tvář chvějícíma se rukama.

„Časem to bude jednodušší,“ řekl mu Garion uklidňujícím tónem. „Opravdu tu nejsme proto, abychom ti znepríjemnili život. Všechno, co potřebujeme, je malá informace - a pak odejdeme. Pokud se na to budeš dívat ve správném světle, můžeš dokonce uvěřit tomu, že je to jen sen.“

„Octl jsem se v přítomnosti třech polobohů a ty po mně chceš, abych to odbyl jen jako sen?“

„To je hezký výraz,“ řekl Beldin. „Polobůh. Líbí se mi, jak to zní.“

„Na tebe není těžké udělat dojem slovy,“ řekl mu Belgarat. „Slova jsou obalem myšlenek. Beze slov by myšlenky *nebyly*.“

Senjimu se zablesklo v očích. „O tom bychom si mohli trochu popovídat,“ navrhnul.

„Později,“ řekl Belgarat. „Vraťme se do Zamadu - a k Sardionu.“

„Dobrá,“ řekl malý alchymista s koňskou nohou. „Kthrag Sardius - nebo Sardion, ať už mu chcete říkat jakkoli - spadl v Zamadu z nebe. Barbaři si tam pomysleli, že je svatý, a postavili mu tam svatyni a padli na tváře a sloužili mu. Svatyně byla v horském údolí a byla tam umělá jeskyně a oltář a takové ty věci.“

„Byli jsme tam,“ řekl krátce Belgarat. „Teď je na dně jezera. Jak se dostal do Melceny?“

„K tomu došlo o mnoho let později,“ odpověděl Senji. „S Karandy byly odjakživa problémy a jejich společenská soustava je docela primitivní. Před nějakými třemi tisíci let - nebo možná ještě dříve - se začal zamadský král cítit ctižádostivě, a tak obsadil Voresebo a začal se hladově dívat k jihu. Došlo k sérii ozbrojených nájezdů přes hranici do Rengelu. Samozřejmě, Rengel byl součástí melcenské říše a císař se rozhodl, že nastal čas, aby Karandy srovnal do řady. Dal dohromady trestnou výpravu a pak v čele jízdních slonů pochodoval do Voresebo a pak do Zamadu. Karandové nikdy předtím slona neviděli, a tak v panice utekli. Císař systematicky ničil všechny města a vesnice. Zaslechl o svatém symbolu a jeho svatyni a šel tam a vzal si Kthrag Sardius - myslím, že spíše proto, aby Karandy potrestal, než z nějaké touhy po tom, aby sám kámen vlastnil. Opravdu není moc hezký, víte.“

„Jak vypadá?“ zeptal se Garion.

„Je docela velký,“ řekl Senji. „Má tak trochu oválný tvar a v průměru je velký zhruba takhle.“ Naznačil rukama předmět o velikosti asi půl metru. „Má takovou zvláštní narudlou barvu, trochu mléčnou - jako některé druhy pazourku. V každém případě, jak už jsem říkal, císař tu věc opravdu nechtěl, takže když se vrátil zpátky do Melceny, věnoval ji univerzitě. Ležela ve skříňce tisíce let, usazoval se na ní prach a nikdo si jí ve skutečnosti nevšímal.“

„Jak odtud zmizel?“ zeptal se Belgarat.

„Právě jsem se k tomu dostával. Před nějakými pěti sty lety tu byl nějaký učenec z Ústavu tajných nauk. Byl to takový divný pavouk, který slýchal hlasy. V každém případě byl naprosto posedlý Kthrag Sardusem. Obvykle tady sedával v noci a zíral na něj. Myslím, že věřil tomu, že s ním mluví.“

„To je možné,“ řekl Beldin. „Nejspíš toho byl schopný.“

„Tenhle učenec byl čím dál víc divný a jedné noci sem přišel a Kthrag Sardius ukradl. Nemyslím, že by si vůbec kdo všiml, že chybí, ale ten chlapík s ním utíkal z ostrovů, jako by měl v patách celou melcenskou armádu. Nasedl na loď a odplul na jih. Tu loď viděli naposledy poblíž jižního okraje Gandaharu a zdálo se, jako by mířila směrem k Dalesiánskému protektorátu. Loď se už nikdy nevrátila, takže se mělo všeobecně za to, že se v těch vodách někde za bouře potopila. To je opravdu všechno, co o tom vím.“

Beldin se bezděčně poškrábal na břiše. „Docela to sedí, Belgarate. Sardion měl tentýž druh moci jako Orb. Řekl bych, že podnikal vědomé kroky k tomu, aby se dostal z místa na místo - nejspíš vzhledem k jistým událostem. Podle mně, kdybychom to prozkoumali, zjistili bychom, že ho ten melcenský císař odvezl ze Zamadu právě v době, kdy jste s Medvědí plecí jeli do Kthol Mišraku ukrást zpátky Orb. Pak by ho ten učenec, o kterém mluvil Senji, odtud ukradl právě v době, kdy došlo k bitvě u Vo Mimbire.“

„Mluvíš o něm, jako by byl živý,“ podotkl Senji.

„Taky je,“ řekl mu Beldin, „a dokáže ovládat myšlenky lidí kolem sebe. Zjevně nemůže vstát a odejít sám, takže má lidi na to, aby jej zvedli a odnesli.“

„To je dost spekulativní, Beldine,“ Řekl Belgarat.

„To mi šlo vždycky. Můžeme už jít? Musíme chytit loď, víš. To-

hle všechno můžeme probrat později.“

Belgarat přikývl a podíval se na Senjiho. „Bylo nám řečeno, že bys nám mohl pomoci.“

„Pokusím se.“

„Dobrá. Někdo nám řekl, že se můžeš dostat k nezkrácenému opisu Ašabských proroctví.“

„Kdo to řekl?“ zeptal se Senji opatrně.

„Dalesiánská věstkyně jménem Cyradis.“

„Nikdo nevěří tomu, co říkají věštcí,“ odfrknul si Senji.

„Já ano. Za celých sedm tisíc let jsem nikdy nepotkal věstce, který by neměl pravdu - někdy byli tajemní, ale nikdy nelhali.“

Senji před ním ucouvl.

„Neostýchej se, Senji,“ řekl mu Beldin. „Víš, kde můžeme najít opis toho proroctví?“

„Jeden býval v knihovně téhle fakulty,“ odpověděl alchymista vyhýbavě.

„Býval?“

Senji se nervózně rozhlédl. Pak ztišil hlas do šepotu. „Ukradl jsem ho,“ přiznal se.

„Jsou z něj odstraněné nějaké části?“ zeptal se napjatě Belgarat.

„Pokud jsem mohl vidět, tak ne.“

Belgarat prudce vydechl. „No konečně,“ řekl. „Myslím, že přece jen porazíme Zandramas její vlastní zbraní.“

„Vy jdete po Zandramas?“ zeptal se nevěřicně Senji.

„Jen co ji chytíme,“ řekl mu Beldin.

„Je hrozně nebezpečná, víte.“

„To my také,“ řekl Belgarat. „Kde je ta kniha, kterou jsi ukradl?“

„Mám ji schovanou v laboratoři. Univerzitní úředníci jsou strašně úzkoprsí, pokud jde o lidi, kteří kradou v knihovně jiné fakulty.“

„Úředníci jsou úzkoprsí vždycky.“ Beldin pokrčil rameny. „Je to jeden z předpokladů pro jejich práci. Pojďme zpátky do tvé laboratoře. Tady můj prastatý přítel si tvou knihu musí přečíst.“

Senji odkulhal ke dveřím a vyšel zpátky do haly.

Vysokému muži v kněžském hávu se nějak podařilo přestěhovat stůl na jeho místo a znovu u něj seděl. Garion si všiml, že měl oči trochu rozšířené.

„Ted' odejdeme,“ řekl mu Belgarat. „Nějaké námitky?“

Vysoký muž se od něj odtáhl.

„Moudré rozhodnutí,“ řekl Beldin.

Už bylo pozdní odpoledne a podzimní slunce jasně osvětlovalo dobře udržovaný trávník.

„Zajímalo by mě, jestli už ostatní vystopovali Naradase,“ řekl Garion, jak kráčeli zpátky k Ústavu užité alchymie.

„To je docela možné,“ odpověděl Belgarat. „Silkovi lidé jsou velice výkonní.“

Vstoupili znovu do zpevněné budovy, aby zjistili, že vstupní hala je naplněna kouřem a v chodbě se válí zbytky několika dalších rozbitých dveří.

Senji nasál kouř. „Přidávají tam příliš mnoho síry,“ poznamenal znalecky.

„Chlapík, na kterého jsme tady narazili, říkal přesně totéž,“ řekl mu Garion. „Myslím, že to bylo zrovna potom, co mu to vybuchlo pod rukama.“

„Říkám jim to pořád dokola,“ řekl Senji. „Trocha síry je nezbytná, ale když přidáte příliš - *prásk!*“

„Vypadá to, jako by tu došlo k pěkné spoustě práskání,“ řekl Beldin a mával si před obličejem rukou.

„Když jsi alchymista, tak se ti to stává často,“ odpověděl Senji. „Zvykneš si na to.“ Zasmál se. „A nikdy nevíš, co se může stát. Jeden pitomec třeba měnil sklo na ocel.“

Belgarat se zastavil. „Cože dělal?“

„Měnil sklo na ocel - nebo na něco, co se oceli dost podobalo. Bylo to pořád průhledné, ale nedalo se to ohnout, rozbít ani odštípnout. Byl to ten nejtvrdší materiál, jaký jsem kdy viděl.“

Belgarat se plácl dlaní do čela.

„Klid,“ řekl mu Beldin. Pak se obrátil k Senjimu. „Nepamatuje si náhodou ten chlapík, jak to dělal?“

„O tom pochybuji. Spálil všechny své poznámky a odešel do kláštera.“

Belgarat vydával dušené zvuky.

„Máš vůbec představu, jakou by měl ten postup hodnotu?“ zeptal se Beldin Senjiho. „Sklo je skoro nejlevnější materiál na světě - je to

koneckonců jen roztavený písek - a můžeš ho tvarovat, jak chceš. Právě tenhle postup by mohl mít daleko větší hodnotu než všechno zlato na světě.“

Senji zamrkal.

„Zapomeň na to,“ řekl mu Belgarat. „Jsi přece učenec, ne? Nemáš přece zájem o peníze, ne?“

Senjimu se začaly třást ruce.

Vystoupali po schodech a znovu vešli do Senjiho neuklizené laboratoře. Alchymista zavřel a zamknul dveře a odkulhal k velké skříni u okna. S mručením ji o několik centimetrů odsunul ode zdi, poklekl a sáhnul za ni.

Kniha nebyla tlustá a byla vázaná v černé kůži. Belgaratovi se třáslly ruce, když ji nesl ke stolu, pak usedl a otevřel ji.

„Vlastně z ní spouště věcí nerozumím,“ přiznal se Senji Beldinovi. „Myslím, že ať už ji napsal kdo chtěl, musel být šílený.“

„Taky že byl,“ odpověděl hrbáč.

„Ty víš, kdo to byl?“

Beldin přikývl. „Torak,“ řekl stručně.

„Torak je jenom výmysl - něco, co si vysnili Angarakové.“

„To řekni jemu,“ řekl Beldin a ukázal na Gariona.

Senji na Gariona pohlédl a ztěžka polkl. „Opravdu jsi -totiž -?“

„Ano,“ odpověděl Garion smutně. Trochu udiveně zjistil, že je mu stále ještě líto toho, k čemu došlo před nějakými dvanácti lety v Kthol Mišraku.

„Je nezkrácený!“ vykřikl Belgarat vítězně. „Někdo opsal originál ještě dříve, než jej měl Torak čas zkomolit. Jsou tu všechny chybějící části. Poslechněte si tohle: 'A stane se, že se Dítě Světla a Dítě Temnoty střetnou ve Městě nekonečných nocí. Ale toto není místo konečného střetnutí, protože tam nedojde k volbě a Duch Temnoty uprchne. Mimoto vězte, že z východu vzejde nové Dítě Temnoty'.“

„Proč Torak tuhle část vypustil?“ zeptal se zmatený Garion.

„Její důsledky nejsou dobré - přinejmenším pro něj,“ odpověděl Belgarat. „Skutečnost že se zrodí nové Dítě Temnoty, vypovídá dost jasně o tom, že on sám střetnutí v Kthol Mišraku nepřežije.“

„A nejen to,“ dodal Beldin, „dokonce i kdyby přežil, byl by sesazen. Právě to pro něj mohlo být příliš velké sousto.“

Belgarat rychle prolistoval několik dalších stránek.

„Jsi si jistý, že něco nepřeskočíš?“ zeptal se jej Beldin.

„Vím, co říkal opis v Ašabě, Beldine. Mám velice dobrou paměť.“

„Opravdu?“ Beldinův tón byl kousavý.

„Nech toho.“ Belgarat rychle pročítal další část. „Chápu, proč vypustil tohle: 'Hle, kámen, jenž váže sílu Ducha Temnoty, se neodhalí Dítěti Temnoty, jež přijde do Města nekonečných nocí, ale bude očekávat Toho, jenž přijde'.“ Poškrábal se ve vousech. „Pokud tomu rozumím správně, ukryl se Sardion před Torakem, protože neměl být konečným nástrojem Temného proroctví.“

„Chápu, že to muselo trochu ublížit jeho egu,“ zasmál se Beldin.

Ale Belgarat už pokračoval dále. Náhle se jeho oči rozšířily a tvář trochu pobledla. „'Neboť hle,“ četl, „Pouze tomu, kdož smí vzít do ruky Kthrag Yasku, bude dovoleno dotknout se Kthrag Sardia. A v okamžiku doteku bude všechno to, čím byl nebo čím by být mohl, obětováno a stane se nádobou Ducha Temnoty. Hledejte tedy syna Dítěte Světla, neboť on bude naším bojovníkem v Místě, které není více. A bude-li vyvolen, povstane nad ostatními a bude ovládat svět s Kthrag Yaskou v jedné a Kthrag Sardiem ve druhé ruce a to, co bylo kdysi rozděleno, bude znovu jedním a bude mu náležet panovnictví a vládá nad všemi věcmi až do konce dní.“

Garion byl jako zasažený bleskem. „Takže *tohle* má na mysli slovem 'oběť'!“ vykřikl. „Zandramas *nechce* Gerana zabít.“

„Ne,“ řekl Belgarat ponuře. „Chce udělat něco daleko horšího. Chce jej proměnit v dalšího Toraka.“

„Myslím, že to bude daleko horší, Belgarate,“ zavrčel Beldin. „Orb Toraka odmítl - a přitom mu spalil polovinu tváře. Sardion ani Torakovi neřekl, že tu je. Ale Sardion Gerana *přijme*, stejně jako Orb. Pokud se dotkne obou kamenů, bude mít naprostou moc. Ve srovnání s tím, čím se stane, byl Torak nemluvně.“ Zamračeně se na Gariona podíval. „Proto ti Cyradis v Rheonu řekla, že možná budeš muset svého syna zabít.“

„To je nemyslitelné!“ vykřikl Garion prudce.

„Možná bys o tom měl začít přemýšlet. Geran už pak nebude tvým synem. Až se jedinkrát dotkne Sardionu, bude něčím naprosto

zlým - a bude bohem.“

Belgarat četl zachmuřeně dál. „Tady něco je,“ řekl. „A Dítě Temnoty, jež přivede bojovníka na místo volby, bude zcela pozřeno Duchem Temnoty a jeho maso nebude nic než slupka, v níž bude ob- sažen celý vesmír a hvězdy.“

„Co to znamená?“ „zeptal se Garion.

„Tím si nejsem jistý,“ přiznal Belgarat. Prolistoval několik dal- šíh stránek. Zamračil se. „A stane se, že ta, která dala život bojovní- kovi, vyjeví pravdu o místě konečného setkání, ale bude muset být k hovoru přinucena.“

„Se'Nedra?“ zeptal se Garion nevěřičně.

„Zandramas už se pokoušela Se'Nedře uškodit,“ připomněl mu Belgarat. „Máme Pol, aby na ni dávala pozor.“ Znovu se zamračil. „Proč by Torak odstraňoval tuhle část?“ zeptal se se zmateným pohle- dem.

„Torak nebyl jediný, kdo měl ostrý nůž, Belgarate,“ řekl Beldin. „Je to dost klíčová informace. Nemyslím, že by Zandramas zůstala nějak pozadu, co ty na to?“

„To ale celou věc zamlžuje, ne?“ řekl Belgarat kysele. „Četl jsem v Ašabě knihu, která měla dva vydavatele. Překvapuje mě, že z ní vů- bec něco zbylo.“

„Čti dál, staříku,“ řekl Beldin s pohledem na okno. „Slunce zapa- dá.“

„No konečně,“ řekl Belgarat poté, co přečetl další kus. „Tady to je. 'Hle, místo konečného setkání bude zjeveno v Kellu, neboť leží skryto na stránkách prokleté knihy věštců'.“ Zamyslel se nad tím. „Ne- smysl!“ vybuchl. „Sám jsem četl části Malloreánských evangelií - a po celém světě jsou roztroušeny tucty opisů. Jestliže je to tak, může to místo určit *každý*.“

„Nejsou stejné,“ zamumlal Senji.

„Cože?“ vybuchl Belgarat.

„Opisy Malloreánských evangelií nejsou stejné,“ opakoval al- chymista. „Zvykl jsem si číst tyhle svaté knihy. Občas předkové při- jdou na věci, které se mi mohou v mých pokusech hodit. Shromáždil jsem docela slušnou sbírku těchtohle věcí. Proto jsem také ukradl knihu, kterou držíš v ruce.“

„Předpokládám, že máš i opis Mrinského kodexu,“ řekl Beldin.

„Vlastně nám dva a jsou shodné. To je právě ta zvláštnost Malloreánských evangelií. Mám celkem tři sady a ani dva opisy nejsou stejné.“

„Tak přece,“ řekl Belgarat. „Věděl jsem, že je nějaký důvod, proč věštcům nevěřit.“

„Myslím, že to dělají schválně.“ Senji pokrčil rameny. „Když jsem narazil na nesrovnalosti, jel jsem do Kellu a věštcí mi tam řekli, že v evangeliích jsou tajemství, která jsou příliš nebezpečná, než aby je mohl přečíst každý. Proto je každý opis jiný. Byly všechny sepsány tak, aby tato tajemství ukryly - kromě originálu, samozřejmě. Ten měli vždycky v Kellu.“

Beldin si s Belgaratem vyměnil dlouhý pohled. „Dobře,“ řekl Beldin bezvýrazně, „pojedeme do Kellu.“

„Ale už jsme tak blízko za Zandramas,“ namítl Garion.

„A to je přesně místo, kde zůstaneme, pokud do Kellu nepojedeme,“ řekl mu Beldin. „Za ní. Jet do Kellu je jediná možnost jak se dostat před ní.“

Belgarat obrátil na poslední stránku proroctví. „Myslím, že tohle je osobní sdělení, Garione,“ řekl strachem naplněným hlasem a zvedl knihu.

„Co?“

„Torak s tebou chce mluvit.“

„Může si mluvit, jak se mu zachce. Já ho nebudu poslouchat. Jednou už jsem tu chybu udělal - když se mi pokoušel namluvit, že je mým otcem, pamatuješ?“

„Tohle je trochu jiné. Tentokrát nelže.“

Garion vzal knihu a zdálo se mu, jako by mu rukama proběhlo do paží zamrazení.

„Přečti to,“ řekl Belgarat neúprosně.

Přinucen - dokonce hnán - sklopil Garion oči k pavoučímu písmu na stránce před sebou. „Bud’ zdrav, Belgarione,“ četl nahlas nejistým hlasem. „Pokud někdy dojde k tomu, že budeš číst tato slova, znamená to, že jsem padl tvou rukou. Nelituji toho. Musel jsem se vrhnout do zkoušky ohněm, již připravil osud, a pokud jsem padl, budiž. Věř, že tě nenávidím, Belgarione. Pro svou nenávisť se vyvrhnu do temno-

ty. Pro svou nenávist naposledy vydechnu, můj prokletý bratře.“ Garionův hlas selhal. Skutečně mohl cítit nenávist zmrzačeného boha, jak k němu proniká éony. Nyní teprve pochopil plný význam toho, co se stalo v úděsném Městě nekonečných nocí.

„Čti dál,“ řekl mu Belgarat. „Je toho více.“

„Dědečku, to je víc, než mohu snést.“

„Čti!“ Belgaratův hlas zněl jako prásknutí biče.

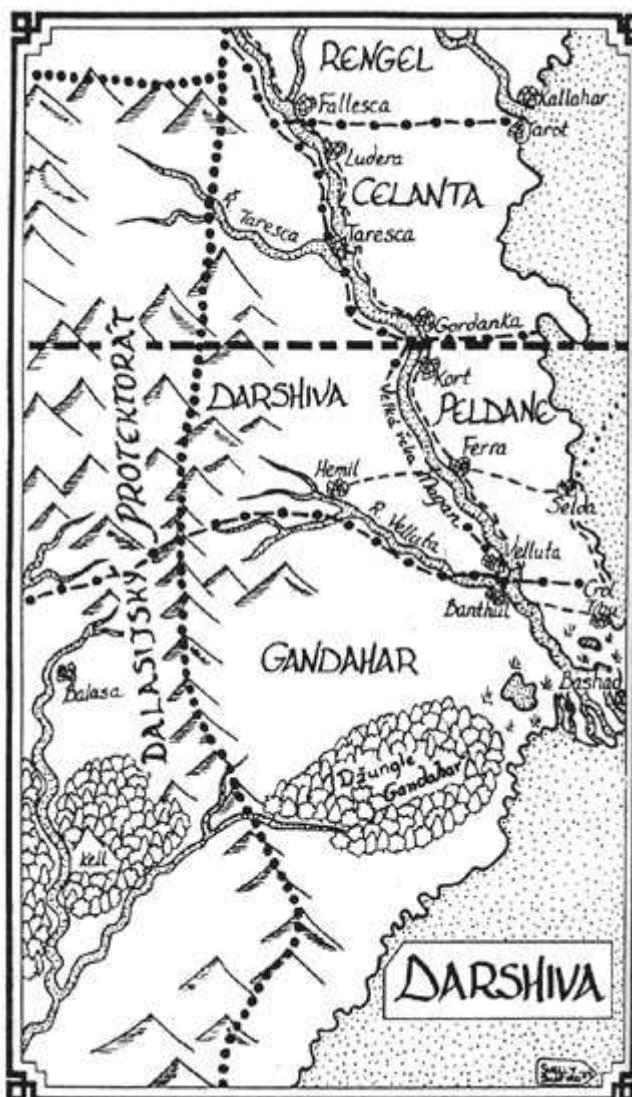
Garion bezmocně znovu zvedl knihu. „Věz, že *jsme* bratry, Belgarione, neboť naše nenávist k tomu druhému jednoho dne rozdělí nebesa. Jsme bratry ve strašlivém úkolu, který sdílíme. To že čteš tato slova, znamená, že jsi mým vrahem. Proto musím tedy tímto úkolem pověřit *tebe*. To, co je předpovězeno na těchto stránkách, je odporné. Nedovol, ať k tomu dojde. Znič svět. Znič vesmír, bude-li toho zapotřebí, ale nedovol, aby došlo k tomuto. Ve tvé ruce je nyní osud všeho, co bylo, všeho, co je, a všeho, co teprve přijde. Buď zdrav, můj nenáviděný bratře, a sbohem. Setkáme se - nebo jsme se setkali ve Městě nekonečných nocí a tam bude náš spor vyřešen.

Nicméně před námi stále leží úkol na Místě, které není více. Jeden z nás tam musí jít a postavit se naprosté hrůze. Budeš-li to ty, nezklam nás. Selže-li všechno ostatní, musíš zbavit života svého jediného syna, stejně jako jsi zbavil života mě.“

Knihy vypadla z Garionových rukou, když pod ním povolila kolena a on sklouzl na podlahu v záchvatu nezvladatelného pláče. Vyl jako vlk naprostým zoufalstvím, bušil do podlahy pěstmi a slzy mu stékaly po tváři.

Část druhá

PELDANE

Kapitola devátá

KDYŽ SE GARION, BELGARAT A Beldin vrátili zpět, byl v obývacím pokoji ve druhém poschodí muž v námořnickém kabátu, který o samotě mluvil se Silkem. Muž byl podsaditý, měl prošedivělé vlasy a v levém uchu mu visela velká zlatá náušnice.

„Ach, tady jste,“ řekl Silk a vzhlédl, když vešli. Mužík s krysí tváří se převlékl a nyní na sobě měl obyčejný kabátec a kalhoty nepopsatelné hnědé barvy. „Tohle je kapitán Kadian. Byl to on, kdo odvezl naše přátele na pevninu.“ Podíval se zpátky na námořníka. „Proč byste jim nemohl říct totéž, co jste říkal mně, kapitáne?“ navrhl.

„Pokud chcete, Vaše Výsosti,“ souhlasil Kadian. Měl nakřáplý hlas, jaký obvykle mívají muži plavící se po mořích - důsledek špatného počasí a silných nápojů, hádal Garion. Upil ze stříbrného poháru, který držel v ruce. „No, pánové,“ začal, „stalo se to před třema dny. Zrovna jsem připlul od Bašadu v Gandaharu. Je to tam dole u ústí Maganu.“ Zašklebil se. „Je to dost nezdravý místo - samý bažiny a džungle. V každém případě jsem vezl náklad slonoviny pro konsorcium a zrovna jsme vyložili, takže jsem se trochu rozhlížel po nákladu. Loď majiteli nevydělá žádný peníze, když stojí přivázaná u mola, víte. Šel jsem do jedny hospody, kde to znám. Hospodský je můj starej kamarád - když jsem byl mladší, plavili jsme se spolu - a má pro mě tak trochu otevřený uši. No, pane, ani jsem si pořádně nesedl, když ke mně můj kamarád přišel a zeptal se mě, jestli bych neměl zájem o krátkou, jednoduchou cestu za dobrou cenu. Řekl jsem mu, že mám vždycky o podobný nabídky zájem, ale že bych chtěl vědět, o jakej náklad půjde, než se rozmyslím. Jsou nějaký věci, který vozil nechci - třeba dobytek. Zasviní celou loď tak, že to trvá tejdny, než se zase

vyčistí. No, můj kamarád mi řekl, že nejde vůbec o žádný náklad. Byli to jen nějací lidi, kteří chtěli převízt na pevninu. Řekl jsem mu, že nikomu neublíží, když si s nima promluví, a tak mě vzal do místnosti za výčepem, kde seděli u stolu čtyři lidi - dva chlapi, ženská a malej kluk. Jeden z těch chlapů měl oblečený drahý šaty - myslel jsem si, že je to beztak nějaký šlechtic - ale mluvil ten druhý.“

„Bylo na něm něco neobvyklého?“ pobídl jej Silk.

„Zrovna jsem se k tomu dostával. Nosil obyčejný šaty, ale to nebylo to, co mě zaujalo. Nej dřív jsem si myslel, že je slepej - krz jeho oči, chápete - ale zdálo se, jako by viděl docela dobře, i když jeho oči neměly vůbec žádnou barvu. Jednou jsem měl na lodi kuchaře, kterej měl oči úplně stejný. Byl to vztekoun a opravdu mizernej kuchař. No, pane, ten chlap s těma legračníma očima řekl, že se musí s přátelema dostat rychle do Peldane, ale chtějí tak nějak udržet v tajnosti, že tam jedou. Pak se mně zeptal, jestli znám místo někde kolem Seldy, kde bych je mohl vysadit beze svědků na pobřeží, a já jim řekl, že jo.“ Zatahal se prohnaneš za nos. „Každý chlap, co mu patří loď, zná několik takovejch míst - kvůli celníkům a tak. Teď už mi byli trochu podezřelí. Lidi, kteří chtějí vystoupit z lodi na opuštěném pobřeží, nejsou obyčejně k ničemu dobrýmu. Teda, já si myslím, že to, co člověk dělá, je jen jeho věc, ale pokud mě do toho zamíchá, tak to rychle začíná bejt taky věc moje. Dokážu se dostat do spousty problémů sám a nikdo jinej mi v tom nemusí pomáhat.“ Odmlčel se, dlouze se napil z pohání a utřel si ústa hřbetem ruky.

„Jak už jsem řekl, byli mi v ty chvíli podezřelí a zrovna jsem jim chtěl říct, že o tu jejich nabídku opravdu nemám zájem, ale pak ta ženská řekla tomu, co mluvil, něco, co jsem nezaslechl. Měla na sobě něco jako dlouhej plášť nebo nějaký hábit z černýho saténu. Celou dobu měla nasazenou kápi, takže jsem jí neviděl do obličeje, ale toho malýho kluka držela hodně pevně. V každým případě ten s bílejšíma očima vytáhl měšec a vysypal ho na stůl a ten měšec byl plnej zlata, lidi, bylo v něm víc, než kolik bych vydělal za tucet cest k tomu pobřeží. To celou záležitost postavilo do úplně novýho světla, abych tak řekl. No, pane, abych to zkrátil, hned jsme se dohodli a zeptal jsem se, kdy by chtěli vyplout, a ten chlap, kterej mluvil, řekl, že přijdou na mou loď, až se setmí. Hned mi bylo jasné, že to můj podezření nebylo

zbytečný. Nenajdete moc poctivejších lidí, co vyplouvají z přístavu v noci, ale už jsme si plácli a měl jsem jeho měšec zastrčený za opaskem, takže už bylo příliš pozdě na to, abych couvnul. Vypluli jsme té noci a k peldanskému pobřeží jsme se dostali druhého dne odpoledne.“

„Řekněte jim o té mlze,“ řekl napjatě Silk.

„Zrovna jsem se k tomu dostával, Vaše Výsosti,“ řekl Kadian. „Pobřeží tam dole je v mlze skoro celý jaro a ten den, kdy jsme se tam dostali, nebyl nijak výjimečný. Byla hustší než ovcí kožich, ale lidi v Seldě už si na to zvykli a vždycky za mlžnejch dní rozsvěcují na městskejších hradbách ohně, aby navedli lodi do přístavu. Jel jsem podle těch ohňů a neměl jsem problémy s tím, abych našel pláž, kterou jsem hledal. Zakotvili jsme pár set metrů od břehu a k té pláži jsem poslal své pasažéry v malém člunu, kterému velel můj bocman. Na hlavní stožár jsme pověsili velkou lampu, aby měl podle čeho jet v mlze zpátky, a rozkázal jsem pár chlapům, aby mlátili do hrnců a pánví, aby mu pomohli najít cestu. No, když uběhla nějaká doba, zaslechli jsme od pobřeží zvuk havlinek a věděli jsme, že se bocman vrací. A pak jsem najednou viděl, jak tou mlhou prochází jakoby rozmazaně světlo ohně. Slyšel jsem nějaký řev a pak všechno ztichlo. Chvilku jsme čekali, ale bocman už se nikdy nevrátil. Začalo mi to docela smrdět, takže jsem přikázal zvednout kotvu a nějak jsme vycouvali zpátky na moře, Nevím, co se tam stalo, a nechtělo se mi tam zůstat, abych to zjistil. Děly se věci, který se mi vůbec nelíbily.“

„Ano?“ řekl Beldin, „například?“

„No, pane, jednou ta žena v hlavní kajutě seděla s bělookým chlapem a šlechticem a natáhla se, aby popadla toho malýho kluka, kterej si nějak hrál nebo co, a já uviděl její ruku. No, mohlo to docela dobře bejt špatným světlem v kajutě nebo tak něco - neutrácím moc peněz za olej do lamp nebo za svíčky. Ale - ať oslepnu, jestli se mi to jen zdálo - zdálo se mi, že pod kůží na ruce měla jiskry.“

„Jiskry?“ zeptal se Belgarat.

„Ano, pane. Viděl jsem to na vlastní oči, a pohybovaly se - všechny ty malinký jiskřičky v jejím těle se pohybovaly, skoro jako světlušky za letní noci.“

„Jako by v ní byl obsažen celý vesmír a hvězdy?“ zeptal se Beldin

napjatě a citoval tajemnou pasáž z Ašabských proroctví.

„No, teď když jste to tak řekl, tak si myslím, že přesně tak to vypadalo,“ souhlasil Kadian. „Hned mi bylo jasné, že to nejsou obyčejní lidi, a potom, co jsem viděl ten oheň v mlze, se mi opravdu nechtělo zůstat kolem a zjišťovat, jak moc neobyčejní byli.“

„Právě to vám mohlo zachránit život, kapitáne.“ řekl mu Belgarat. „Slyšel jste někdy o Zandramas?“

„O ty čarodějnici? Každý o ní slyšel.“

„Myslím, že ona byla vašim jiskřivým pasažérem, a Zandramas pevně věří staré pravdě, že mrtví nemluví. Pokud víme, tak potopila tři lodi a předhodila několik lidí lvům. Předpokládám, že vás zachránila právě ta mlha. Pokud by vás byla schopná vidět, už byste tu nebyl.“

Kapitán Kadian ztěžka polkl.

„Potřebujete ještě něco?“ zeptal se Silk.

„Ne,“ odpověděl Belgarat. „Myslím, že to vysvětluje všechno.“ Podíval se na kapitána. „Děkujeme vám, Kadiane. Můžete nám nakreslit mapu pobřeží, kde jste vysadil ty své pasažéry?“

„Určitě,“ odpověděl Kadian ponuře. „Máte v úmyslu tu čarodějnici chytit?“

„Tak nějak jsme na to mysleli, ano.“

„Tak až ji budete upalovat, přihod'te taky pár polen na památku mého bocmanna a jeho chlapů.“

„Máte na to mé slovo, kapitáne,“ řekl mu Garion.

„Čerstvejch polen,“ dodal Kadian. „Ty nehoří tak rychle.“

„Budeme si to pamatovat.“

Silk vstal a podal kapitánovi kožený měšec.

Kadian ho několikrát potěžkal v dlani a ozval se zvonivý zvuk. „Jste opravdu štedřej, Vaše Výsosti,“ řekl a také vstal. „Je tu po ruce nějaký pero a papír? Nakreslím vám tu mapku.“

„Na tom stole,“ řekl Silk a ukázal mu její.

Kapitán přikývl a přešel místnost.

„Kde je teta Pol?“ zeptal se Garion, „a ostatní?“

„Převlékají se,“ odpověděl Silk. „Hned, jakmile se vrátil jeden z Vetterových mužů s tím, že našli kapitána Kadiana, jsem poslal na loď zprávu. Už na nás čeká v přístavu.“ Podíval se pozorně na Gariona. „Cítíš se dobře?“ zeptal se. „Vypadáš trochu pobledlý.“

„Dostal jsem zprávu, ve které se mluvilo o špatných novinkách.“

Silk se zmateně podíval na Belgarata.

„Našli jsme Ašabská proroctví,“ vysvětlil stručně stařec. „Torak nechal Garionovi na poslední stránce vzkaz. Nebyl moc příjemný. Promluvíme si o tom, jakmile budeme na palubě.“

Kapitán Kadian přišel zpátky a v ruce držel list papíru. „Tady je Selda,“ řekl a ukázal na svůj nákres. „K jihu vede mys a ta pláž, o který jsem vám vyprávěl, je od něj trochu jižně. Nemůžu vám říct přesně, kde přesně ta čarodějnice vystoupila, protože byla mlha, ale to místo, kde je nakreslený X, by mělo být docela blízko.“

„Ještě jednou díky, kapitáne,“ řekl Silk.

„Bylo mi ctí, Vaše Výsosti, a dobřej lov.“ Kadian se obrátil a opustil místnost houpavým krokem člověka, který na souši nestrávil příliš mnoho času.

Pouze o několik okamžiků později se k nim připojila Polgara s ostatními. Se'Nedra a Samet měly na sobě jednoduchý šedý plášť, jaký obvykle při cestách nosila Polgara. Garion si všiml, že šedá není pro Se'Nedru tím nejlepším odstínem. Díky ní vypadala její pleť velice bledě a jedinou barvou na ní nyní byla její planoucí hříva měděně zbarvených vlasů.

Durnik a ostatní muži - kromě Totha, který na sobě stále měl pouze režnou pokrývku a bederní roušku - byli oblečeni ve stejné nepopsatelné hnědi jako Silk.

„Tak co, otče?“ zeptala se Polgara, když vešla, „našel jsi to, co jsi chtěl?“

Přikývl. „Proč si o tom nepromluvíme, až dorazíme na palubu lodi? Udělali jsme to, proč jsme do Melceny přišli, a můžeme hovořit, zatímco poplujeme.“ Vykročil ven z místnosti a dolů ze schodů.

Byl stříbřitý večer. Úplněk vyšel časně a naplnil ulice Melceny svým bledým světlem. V oknech domů, kolem kterých procházeli, zářilo zlatavé světlo svic a z ráhen lodí, zakotvených v přístavu, pomrkávaly stovky luceren. Garion jel mlčky, melancholickými myšlenkami stále ještě u hrozně zprávy, kterou mu před tisíci lety zanechal Torak.

Rychle se nalodili a okamžitě odešli do podpalubí do stísněné kajuty pod záďovou palubou.

„Dobrá,“ řekl jim Belgarat, když Durnik zavřel dveře, „našli jsme proroctví a také jsme našli místo, kde byl schovaný Sardion v době bitvy u Vo Mimbre.“

„Takže to byla úspěšná cesta, ne?“ poznamenal Silk. „Je Senji opravdu tak starý, jak říkají?“

Beldin zabručel. „Starší.“

„Znamená to, že je to opravdu čaroděj?“ zeptala se Se'Nedra. Možná to bylo tím tmavě šedým pláštěm, ale vypadala trochu sklíčeně, jak seděla na bohatě vyřezávané lavici pod pohupující se olejovou lampou.

Belgarat přikývl. „Není v tom nijak zvlášť dobrý, ale má schopnosti, ano.“

„Kdo ho vyučoval?“ chtěla vědět Polgara. Seděla vedle Se'Nedry a jednu ruku měla něžně položenou kolem ramen malé královny,

„Nikdo,“ řekl s jistým znechucením Belgarat. „Věřila bys tomu, že na to narazil sám?“

„Pokoušel jsi se o tom něco zjistit?“

„Ano. Beldin na to má teorii. Může ti ji vysvětlit později. V každém případě byl sem na univerzitu Sardion dopraven před několika tisíci lety. Měli ho v muzeu. Nemyslím, že by kdokoli věděl, co to vlastně je. Pak ho před nějakými pěti sty lety jeden učenec ukradl a odvezl na jižní výběžek Gandaharu a pak odplul směrem k Dalesiánskému protektorátu. Nikdo neví jistě, co se s ním stalo pak. Nicméně Senji měl nezkrácený opis Ašabských proroctví.“

„Co říkají?“ zeptala se Samet napjatě.

„Hodně. Zjistili jsme, proč Zandramas unesla Gerana.“

„Jako oběť?“ řekla.

„Pouze ve skrytém smyslu slova. Pokud zvítězí Temné proroctví, stane se Geran novým bohem Angaraků.“

„Mé dítě?“ vykřikla Se'Nedra.

„Obávám se, že už pak nebude tvým dítětem,“ řekl jí stařec ponuře. „Bude Torakem.“

„Nebo něčím horším,“ dodal Beldin. „Bude mít Orb v jedné ruce a Sardion ve druhé. Bude mít vládu nad vším, co existuje, a nemyslím, že by to byl hodný bůh.“

„Musíme ji zastavit!“ vykřikla Se'Nedra. „To nesmíme dopustit!“

„Myslím, že to je všeobecné přesvědčení, Vaše Veličenstvo,“ řekl jí Sadi.

„Co ještě říkala?“ zeptala se Polgara.

„Bylo tam psáno něco o Zandramas, co bylo trochu tajemné. Z nějakého důvodu je její tělo postupně pohlcováno nějakým druhem světla. Kapitán, který ji vezl do Seldy, viděl kousek její ruky a říkal, že se jí pohybovaly pod kůží jiskry. Proroctví říkají, že se to stane.“

„Co to znamená?“ zeptal se Durnik.

„Nemám sebemenší představu,“ připustil Belgarat. Podíval se na Gariona a zahýbal lehce prsty. - *Nemyslím, že bychom měli říkat Se'-Nedře o tom, co o ní bylo psáno v knize, že?* -

Garion potřásl hlavou.

„V každém případě budeme muset jet do Kellu.“

„Do Kellu?“ Polgařin hlas zněl poplašeně. „Proč?“

„Popis místa, které hledáme, je uveden v opisu Malloreánských evangelií, který tam věštcí schovávají. Pokud pojedeme do Kellu, můžeme dorazit na místo setkání dříve, než to stihne Zandramas.“

„To by byla příjemná změna,“ řekl Silk. „Už mě trochu unavuje, jak se za ní pořád táhneme.“

„Ale ztratíme stopu,“ protestovala Se'Nedra.

„Holčičko,“ řekl jí ostře Beldin, „pokud budeme vědět, kam Zandramas míří, nebudeme její stopu *potřebovat*. Budeme moct jít přímo na Místo, které není více a počkat, až se ukáže.“

Polgařina paže stiskla silněji ochranným způsobem Se'Nedřinu ramena. „Buď na ni hodný, strýčku. Byla dost odvážná na to, aby tě políbila v domě arcivévody, a dokážu si představit, že to byl pro její smysly dost silný šok.“

„Opravdu vtipné, Pol.“ Ošklivý hrbáč dopadl ztěžka do jednoho z křesel a zuřivě se poškrábal v podpaždí.

„Bylo tam ještě něco jiného, otče?“ zeptala se Polgara.

„Torak napsal něco Garionovi,“ odpověděl Belgarat. „Bylo to docela skličující, ale zdá se, že dokonce i on věděl, jak to bude zlé, pokud Zandramas uspěje. Řekl Garionovi, aby ji za každou cenu zastavil.“

„Stejně bych to udělal,“ řekl Garion tiše. „Nepotřebuji, aby mi Torak nějak radil.“

„Co nás čeká v Peldane?“ zeptal se Belgarat Silka.

„Myslím, že více toho, proti čemu jsme stáli ve Voresebu a Rengelu.“

„Jaká je nejrychlejší cesta do Kellu?“ zeptal se Durnik.

„Je to v Likandském protektorátu,“ odpověděl Silk, „a nejkratší cesta tam vede přímo přes Peldane a Daršivu a pak skrz hory.“

„A co Gandahar?“ zeptal se Sadi. „Můžeme se všem nepříjemnostem vyhnout, pokud poplujeme na jih a projdeme tudy.“ Sadi vypadal trochu nezvykle v kalhotách a přepásané tunice. Poté, co odložil svou měňavou róbu, vypadal daleko více jako obyčejný člověk a méně jako eunuch. Nicméně měl čerstvě vyholenou hlavu.

Silk potřásl hlavou. „Dole v Gandaharu je to samá džungle, Sadi,“ řekl. „Museli bychom si prosekávat cestu.“

„Džungle nejsou zase tak strašné, Kheldare.“

„Jsou, pokud máš naspěch.“

„Mohl bys poslat pro ty své vojáky?“ zeptala se Samet.

„Myslím, že by to bylo možné,“ odpověděl Silk, „ale nejsem si jistý, jestli by nám příliš pomohli. Vetter říkal, že se Daršiva hemží Grolimy a jednotkami, které patří Zandramas, a Peldane se zmítá v chaosu už celé roky. Mí vojáci jsou dobří, ale zase ne tak dobří.“ Podíval se na Belgarata. „Obávám se, že budeš mít v kožichu spoustu dalších bodláků, starý příteli.“

„Budeme tedy ignorovat cestu?,“ zeptal se Garion, „a zamíříme přímo do Kellu?“

Belgarat se zatahal za lalůček ucha. „Mám takové podezření, že cesta nás stejně povede směrem ke Kellu.“ řekl.

„Zandramas také četla Ašabská proroctví, víš, a ví, že Kell je jediným místem, kde může dostat informaci, kterou potřebuje.“

„Nechá ji Cyradis nahlédnout do evangelií?“ zeptal se Durnik.

„Petrně ano. Cyradis je zatím stále neutrální a nebude dávat najevo žádné sympatie.“

Garion vstal. „Myslím, že půjdu nahoru na palubu, dědečku,“ řekl. „Potřebuji si něco promyslet a mořský vzduch mi pročistí hlavu.“

Světla Melceny za nimi poblikávala na obzoru a měsíc jim osvětloval cestu po hladině. Kapitán lodi stál u kormidla na záďové palubě a jeho ruce byly pevné a jisté.

„Není trochu obtížné poznat, kudy jet v noci?“ zeptal se jej Garion.

„Vůbec ne,“ odpověděl kapitán. Ukázal nahoru k noční obloze. „Roční období přicházejí a odcházejí, ale hvězdy zůstávají na svých místech.“

„Nu,“ řekl Garion, „můžeme alespoň doufat.“ Pak odešel a postavil se na přídi.

Noční vánek v úžině mezi Melcenou a pevninou byl nepravidelný, takže se plachty nejdříve napínaly a pak ochabovaly a jejich dunění znělo jako pohřební buben. Ten zvuk se ke Garionově náladě hodil. Dlouho tam stál, pohrával si s koncem zauzleného lana a díval se na měsícem osvětlené vlny, moc nepřemýšlel, spíše pouze vnímal obrazy, zvuky a vůně kolem sebe.

Věděl, že tam je. Nebyla to jen vůně, kterou znal od svého dětství, ale také dojem klidu, který z její přítomnosti měl. Se zvláštním druhem odcizení se zahleděl do svých vzpomínek. Zdálo se, že vždycky věděl, kde je. Dokonce i v té nejtemnější noci by se mohl probudit v cizím pokoji v nějakém zapomenutém městě a neomylně ukázat k místu, kde byla. Námořní kapitán se řídil světly na obloze, ale hvězda, která vedla Gariona celým jeho životem, nebyla jen nějakým vzdáleným třpytem na sametovém podkladu noci. Byla daleko bližší a daleko stálejší.

„Co tě trápí, Garione?“ zeptala se a položila mu jemně ruku na rameno.

„Slyším jeho hlas, teto Pol - Torakův hlas. Nenáviděl mě tisíce let předtím, než jsem se vůbec narodil. Znal dokonce mé jméno.“

„Garione,“ řekla velice klidně, „vesmír znal tvé jméno dávno předtím, než se měsíc nad námi vynořil z temnoty. Celá souhvězdí na tebe od samého počátku času čekala.“

„Já to po nich nechtěl, teto Pol.“

„Jsou mezi námi takoví, kterým tato možnost dána nebyla, Garione. Jsou věci, které musí být vykonány, a lidé, kteří je musí vykonat. Je tak to prosté.“

Usmál se trochu smutně k její dokonalé tváři a jemně se dotkl sněhobílého pramene vlasů nad čelem. Pak jí, naposledy v životě, položil otázku, která mu vyvstávala na rtech od chvíle, kdy byl malým

chlapcem. „Proč já, teto Pol? Proč já?“

„Mohl bys snad najít někoho, komu bys v té věci důvěřoval více, Garione?“

Na tuto otázku nebyl ve skutečnosti připraven. Překvapila jej svou upřímnou jednoduchostí. Nyní konečně pochopil. „Ne,“ povzdechl. „Ale stejně mi to přijde trochu nespravedlivé. Nikdo se mě ani neptal.“

„To ani mně, Garione,“ odpověděla. „Ale nás se nikdo ptát nemusel, ne? Vědomí toho, co musíme vykonat, se v nás zrodilo samo.“ Objala jej a přitiskla si jej k sobě. „Jsem na tebe tak hrdá, Garione.“ řekla.

Trochu hořce se zasmál, „Myslím, že si poslední dobou nevedu špatně,“ připustil. „Už si alespoň dokážu obout botu na správnou nohu.“

„A ani nevíš, jak dlouho mi trvalo, než jsem ti to vysvětlila,“ odpověděla s tichým smíchem. „Byl jsi dobrý chlapec, Garione, ale nikdy jsi neposlouchal. Dokonce i Rundorig poslouchal. Obyčejně sice nechápal, ale přinejmenším poslouchal.“

„Občas mi schází. On a Doroon a Zubretta.“ Garion se odmlčel. „Vzali se vůbec? Myslím Rundorig a Zubretta?“

„Ach ano. Už je to pár let a Zubretta přibrala po dětech v pase - má jich asi pět. Obyčejně mi píše každý podzim a chtějí, abych přijela zpátky na Faldorův statek a pomohla jí s porodem dalšího dítěte.“

„A ty to děláš?“ Garion byl udivený.

„Určitě bych to nenechala udělat nikoho jiného. Se Zubrettou jsem v několika věcech nesouhlasila, ale pořád ji mám docela ráda.“

„Je šťastná?“

„Myslím, že ano. Rundoriga není těžké zvládnout a má všechny děti na to, aby měla na co myslet.“ Kriticky se na něj podívala. „Už máš lepší náladu?“ zeptala se.

„Cítím se lépe,“ odpověděl. „Vždycky se cítím lépe, když jsi poblíž.“

„To je milé.“

Na něco si vzpomněl. „Už ti dědeček říkal, co se píše v proctvích o Se'Nedře?“

„Ano,“ řekla. „Dávám na ni pozor. Proč nejdeme zpátky? Dalších

několik týdnů bude dost namáhavých, takže bychom se měli vyspat, dokud k tomu máme příležitost.“

Pobřeží Peldane bylo zahaleno mlhou, přesně jak předpověděl kapitán Kadian, ale strážní ohně, hořící na hradbách Seldy, jim poskytly orientační body, a tak byli schopni plout bezpečně podél pobřeží, dokud kapitán lodi neusoudil, že jsou poblíž pláže, označené na Kadianově mapě.

„Asi míli jižněji je rybářská vesnice, Vaše Výsosti,“ upozornil kapitán Silka. „Teď je opuštěná kvůli všem těm problémům okolo, ale je tam dok - nebo tam aspoň byl, když jsem posledně kolem pobřeží proplouval. Tam bychom mohli vyložit vaše koně.“

„Výborně, kapitáne,“ odpověděl Silk.

Pomalou pluli dál mlhou, dokud nedorazili k opuštěné vesnici a jejímu nepřiliš pevně vypadajícímu doku. Hned, jakmile na břeh vystoupil Kristián, Garion jej osedlal, pak nasedl a jel pomalu zpět po pláži s mečem Železné ruky, položeným přes hrušku sedla. Poté, co ujel asi míli a půl, ucítil známé trhání. Obrátil se a jel zpátky.

Ostatní už také osedlali své koně a odvedli je k okraji rybářské vesnice, ponořené do mihy. Loď pomalu odplouvala jako rozmazaný obrys v mlze s červenou a zelenou lucernou, označující pravobok a levobok, a s osamoceným námořníkem, sedícím obkročmo na čelenu a táhle dujícím do mlhové trubky, aby varoval ostatní lodě.

Garion sesedl a vedl velkého šedého hřebce k místu, kde jej čekali ostatní.

„Našel jsi ji?“ zeptala se Se'Nedra napjatě zdušeným hlasem. Garion si všiml, že mlha nutí lidi mluvit šepem.

„Ano,“ odpověděl. Pak se podíval na svého dědečka. „Tak co?“ zeptal se. „Necháme stopu být a pojedeme nejkratší cestou do Kellu, nebo co?“

Belgarat se poškrábal ve vousech a podíval se nejdříve na Beldina a pak na Polgaru. „Co myslíte?“ zeptal se jich.

„Stopa vede do vnitrozemí, že?“ zeptal se Beldin Gariona.

Garion přikývl.

„Pak se ještě nemusíme rozhodovat,“ řekl hrbáč. „Pokud jde Zandramas stejným směrem, kterým chceme jít my, můžeme ji klidně následovat. Pokud později změni směr, rozhodneme se později.“

„To dává smysl, otče,“ souhlasila Polgara.

„Dobrá, uděláme to tedy tak.“ Stařec se rozhlédl. „Ta mlha nás schová stejně dobře jako tma. Pojd’me najít cestu a pak já, Garion a Pol vyrazíme na výzvědy.“ Podíval se na zamlženou oblohu. „Odhadnete někdo, kolik je hodin?“

„Asi polovina odpoledne, Belgarate,“ řekl mu Durnik po chvilkové domluvě s Tothem.

„Pojd’me tedy zjistit, kudy odejela.“

Jeli po pláži v Kristiánových stopách, dokud nenarazili na místo, kde sebou Garionův meč trhnul směrem do vnitrozemí.

„Alespoň ji o trochu doženeme,“ poznamenal Sadi.

„Proč si to myslíš?“ zeptal se jej Silk.

„Přistála na břehu v malém člunu,“ odpověděl eunuch, „takže nemá koně.“

„To pro ni není žádný problém, Sadi,“ řekla mu Polgara. „Je Gro-lim a dokáže se svými podřízenými komunikovat na velké vzdálenosti. Jsem přesvědčená, že byla v sedle nejdéle za hodinu poté, co vstoupila na pobřeží.“

Eunuch si povzdechl. „Občas na to zapomínám,“ přiznal. „Je to pro nás výhodné, že máme tuto přednost, ale není zase tak výhodné, že ji má druhá strana také.“

Belgarat seskočil z koně. „Pojd’, Garione. Ty taky, Pol. Můžeme už začít.“ Podíval se na Durnika. „Zůstaneme ve spojení,“ řekl kováři. „Ta mlha může trochu klamat.“ „Dobrá,“ souhlasil Durnik.

Garion vzal Polgaru za paži, aby jí pomohl přes jemný písek, a následoval svého dědečka po pláži k řadě naplaveného dřeva podél čáry nejvyššího stavu vody.

„To by mělo stačit,“ rozhodl se stařec. „Proměňme se tady a já pak budu s Garionem zkoumat vepředu. Pol, pokus se udržet ostatní víceméně v obraze. Nechci, aby zabloudili.“ „Ano, otče,“ řekla a začala se proměňovat. Garion stvořil ve své mysli obraz, soustředil vůli a znovu prožíval ten zvláštní pocit tání. Pečlivě se prohlédl jako vždycky. Při jedné příležitosti se proměnil ve spěchu a zapomněl na ocas. Ocas toho pro dvounohé stvoření mnoho neznamená, ale je rozhodně nepostradatelný pro stvoření čtyřnohé.

„Přestaň se okukovat,“ zaslechl Belgaratův hlas ve své mysli.

„Máme práci.“

„Jenom jsem se ujišťoval, jestli mám všechno, dědečku.“ „Pojďme. Moc toho v té mlze neuvidíš, tak nezapomeň používat nos.“

Polgara poklidně seděla na vybělené větvi, vyčnívající z vyplaveného kmene. Pečlivě si probírala sněhobílé peří zahnutým zobákem.

Belgarat s Garionem nenuceně přeběhli kolem naplaveného dřeva a zmizeli v mlze.

„Bude vlhko,“ poznamenal Garion bezhlesně, když běžel po boku velkého stříbrného vlka.

„Však se ti kožich nerozpustí.“

„To vím, ale když je vlhko, tak mě zebou packy.“

„Řeknu Durnikovi, aby ti na ně ušil nějaké malé botičky.“

„To by přece bylo hrozně směšné, dědečku,“ řekl Garion pobouřeně, i když prošel proměnou teprve před chvilkou, neobvyklý vlčí smysl pro dobré způsoby a to, co se hodí, už začaly ovládat jeho vědomí.

„Před námi jsou nějakí lidé,“ řekl Belgarat, čenichající ve vzduchu. „Řekni to své tetě.“

Rozdělili se a vklouzli do vysoké, mlhou smáčené bahenní trávy.

„Teto Pol,“ vyslal Garion slova do mlžného ticha kolem.

„Ano, drahý?“

„Řekni Durnikovi a ostatním, aby zpomalili. Před námi jsou nějakí cizinci.“

„Dobrá, Garione. Bud' opatrný.“

Garion se plížil nízko při zemi vlhkou trávou a opatrně došlapoval každou tlapou.

„Copak se nikdy nezvedne?“ zaslechl, jak se někde po jeho levici dožaduje podrážděně hlas.

„Místní lidi říkají, že na jaře je tu vždycky mlhavo,“ odpověděl jiný hlas.

„Není jaro.“

„Tady je. Jsme jižně od rovníku. Roční období jsou tu naopak.“

„To je pitomost.“

„Můj nápad to nebyl. Jestli chceš ohlásit stížnost, promluv si s bohy.“

Dlouho bylo ticho. „Už Ohaři něco našli?“ zeptal se první hlas.

„Po třech dnech se stopa dost špatně hledá - i Ohařům - a všechna vlhkost z té mlhy jim to vůbec neulehčuje.“

Garion ztuhl. „Dědečku!“ vrhnul myšlenku mlhou.

„Nekřič.“

„Přede mnou mluví dva muži. Mají s sebou některé z Ohařů. Myslím, že se také snaží najít cestu.“

„Pol,“ starcův hlas jako by zapraskal. „Pojď sem.“

„Ano, otče.“

Netrvalo to déle než pár minut, ale zdálo se to jako hodiny. Pak z temné mlhy nad hlavou Garion zaslechl mávnutí křídel.

„Nalevo jsou nějací muži,“ oznámil Belgaratův hlas. „Myslím, že by to mohli být Grolimové. Podívej se, ale buď opatrná.“

„Dobrá,“ odpověděla. V mlze se ozvalo další jemné zašustění křídel. A znovu nastalo nekonečné čekání.

Pak se její hlas ozval docela jasně. „Máš pravdu, otče,“ řekla. „Jsou to Chandim.“

Tichem se ozvalo zamumlání kletby. „Urvon,“ řekl Belgaratův hlas.

„A nejspíš také Nahaz,“ dodala Polgara.

„To věci komplikuje,“ řekl stařec. „Pojďme zpátky a promluvme si s ostatními. Budeme se nejspíš muset rozhodnout dříve, než Beldin čekal.“

Kapitola desátá

SHROMÁŽDILI SE NEDALEKO PLÁŽE s naplaveným dřevem. Mlha nepostřehnutelně přešla z bílé do šedé, jak se na zamlžené pobřeží snášel večer.

„Takže takhle je to,“ řekl Beldin poté, co jim Belgrat řekl o tom, co je čeká vepředu. „Pokud se stejně jako my snaží vyčenichat Zandramasinu stopu i Chandim a Ohaři, dříve nebo později do nich musíme vrazit.“

„Už jsme si s nimi poradili dříve,“ podotkl Silk.

„To připouštím,“ odpověděl Beldin, „ale proč tyhle věci riskovat, když to nemáme zapotřebí? Zandramasina stopa pro nás už teď není důležitá. To, co v této chvíli opravdu potřebujeme, je dostat se do Kelu.“

Belgarat přecházel sem a tam. „Beldin má pravdu,“ řekl. „Nemá cenu riskovat v něčem, na čem už opravdu nesejde.“

„Ale jsme tak blízko,“ protestovala Se'Nedra.

„Pokud bychom narazili na Chandim - a na Ohaře - moc dlouho bychom blízko *nezůstali*,“ řekl jí Beldin.

Sadi si oblékl cestovní plášť v západním stylu a nasadil si kápi, aby se chránil před vlhkostí mlhy. Zakrytím vyholené hlavy podivně změnil svůj vzhled. „Co nejspíš Zandramas udělá, když zjistí, že ji sledují Chandim?“ zeptal se.

„Pošle na ně každého Grolima a vojáka, kterého bude moci,“ odpověděla Polgara.

„A oni si přivedou ještě větší síly, aby se jí vyrovnali, že?“

„To je logická poznámka,“ souhlasil Durnik.

„To by mohlo docela dobře znamenat, že se věci tady dostanou

pěkně brzy do kritického stadia, nemyslíte - i když by si pro tohle místo pro velkou bitvu žádná z obou stran nevybrala?“

„O co ti jde, Sadi?“ zeptal se jej Silk.

„Pokud se Urvon a Zandramas soustředí jeden na druhého, nebudou si moc všimnat nás, ne? Všechno, co musíme udělat, je dostat se z jejich bezprostředního okolí - a pak bychom mohli zamířit přímo do Kellu bez toho, že by nám někdo překážel.“

„Co leží směrem na jih?“ zeptal se Beldin Silka.

„Nic velkého.“ Silk pokrčil rameny. „Alespoň než se dostaneš do Gandaharu.“

Beldin přikývl. „Ale severně od nás je nějaké město, že?“

„Selda,“ dodal Silk.

„Urvon už tam nejspíš je, ale pokud půjdeme jižně, měli bychom se mu vyhnout - stejně jako Zandramas. Sadi má pravdu. Budou mít dost práce jeden s druhým a nebudou mít čas na to, aby nás hledali.“

„Chce ještě někdo něco přidat?“ zeptal se Belgarat.

„Možná oheň?“ řekl Durnik.

„To nechápu.“

„Máme tady mlhu,“ vysvětloval Durnik, „a brzy se setmí. Chandim jsou před námi a my potřebujeme něco, co by odvedlo jejich pozornost, zatímco kolem nich budeme procházet. Je tu všechno to naplavené dřevo na pláži. Zapálená hranice za mlžné noci osvětlí celou oblohu. Můžete ji vidět na míle daleko. Pokud uděláme pár ohňů, budou si Chandim myslet, že se za nimi něco důležitého děje, a půjdou se podívat, co to je. To by nám mělo otevřít cestu.“

Beldin se široce usmál a plácnul zkroucenou rukou kováře do ramene. „Vybrala sis dobře, Pol,“ zařehotal se. „Ten chlapík je poklad.“

„Ano,“ zamumlala. „Všimla jsem si toho skoro okamžitě.“

Jeli zpátky na pláž k opuštěné rybářské vesnici. „Chceš, abych to udělal já, dědečku?“ nabídl se Garion. „Myslím zapálil to dřevo?“

„Ne,“ odpověděl stařec, „já se o to postarám. Vezmi s Pol ostatní a jeďte podél pobřeží. Za chvíli vás doženu.“

„Budeš chtít tohle?“ zeptal se Durnik a nabídl starci pazourek a ocílku.

Belgarat potřásl hlavou. „Udělám to jinak,“ řekl. „Chci, aby Chandim měli také co poslouchat - kromě toho, že se budou mít na co

dívat. To by mělo udržet jejich soustředěnou pozornost.“ Odejel do mlhy směrem k pláži.

„Pojď, Garione,“ řekla Polgara a sejmula si kápi pláště. „Půjdeme znovu dopředu. Myslím, že se budeme potřebovat pohybovat dost rychle.“

Odešli kousek dále po pláži a změnili se. „Měj mysl otevřenou stejně jako uši a nos,“ radil mu tiše Polgařin hlas. „V téhle mlze budou Chandim nejspíš hlídat více myšlenkami než očima.“

„Ano, teto Pol,“ odpověděl a běžel k hornímu okraji pláže. Písek byl pod nohama jiný než tráva nebo hlína. Lehce se pod tlapami poddával a trochu jej zpomaloval. Rozhodl se, že se mu běh v písku vůbec nelíbí. Běžel několik mil bez toho, že by na něco narazil, pak zaslechl a ucítil děsivě hlasitý tlak odněkud za svými zády. Trhnul sebou a ohlédl se zpátky. Mlha byla osvětlena čadivou oranžovou září. Pak ucítil další tlak, který zazněl skoro jako výbuch, a další a další.

„To je laciné, otče,“ zaslechl, jak říká Polgara s nesouhlasem. „Proč jsi tak okázalý?“

„Jen jsem se chtěl ujistit, že mě uslyší, nic víc,“ odpověděl stařec.

„Nejspíš tě slyšeli až v Mal Zetu. Už se vracíš?“

„Nejdříve ještě zapálím několik ohňů. Chandim mají omezený rozsah pozornosti. A pak - kouř by mohl zmást čich Ohařů.“

Ozvalo se několik dalších výbuchů.

„To by mělo stačit.“ Belgaratova myšlenka v sobě nesla tón sebeuspokojení.

Asi o dvacet minut později se z mlhy jako duch vynořil velký stříbrný vlk. „Ach, tady jsi,“ řekl Belgarat Garionovi vlčí řečí. „Trochu se rozdělíme a poběžíme dál. Durnik je s ostatními přímo za námi.“

„Vrátili se Chandim na pláž, aby zjistili, co se dělo?“

„Ach ano.“ Belgaratův jazyk se vysunul z tlamy ve vlčí podobě smíchu. „Byli opravdu zvědaví. Byla jich spousta. Půjdeme?“

Běželi dál skoro celou další hodinu, když Garionovo chřípí zachytilo pach koně a jezdce, přicházející odněkud zepředu. Proběhl mlhou a hledal po stranách, dokud neurčil, kde se člověk nachází. Pak se rozběhl dopředu.

Byl to osamělý Strážce chrámu jedoucí tryskem směrem na sever

k ohňům, které rozdělal Belgarat. Garion se mu vrhl do cesty a zuřivě přitom vrčel. Hlídačův kůň zařičel v panice, postavil se na zadní a shodil svého polekaného jezdce do hromady vyběleného dřeva. Kůň utekl a Strážce sténal, ležící ve změti bílých pařezů a větví, napůl pohřbených v písku.

„Problémy?“ ozvala se z mlhy Belgaratova myšlenka.

„Strážce,“ odpověděl Garion. „Spadl z koně. Myslím, že si něco zlomil.“

„Byl sám?“

„Ano, dědečku. Kde jsi?“

„Jenom kousek nad tebou. Jsou tu nahoře nějaké stromy. Tohle místo je stejně jako kterékoli jiné dobré k tomu, abychom v něm zahnuili na západ. Nemyslím, že bychom měli jít po pobřeží celou cestu do Gandaharu.“

„Řeknu tetě Pol, aby dala vědět Durnikovi.“

Les byl docela rozsáhlý a nebylo v něm mnoho podrostu. V jedné chvíli Garion proběhl kolem uhlíků táborového ohně, které stále zářily do mlžné noci. Tábor byl nicméně opuštěný a byly patrné známky toho, že jej jeho obyvatelé opustili ve spěchu. Stopy v měkkém jílů lesní půdy napovídaly, že lidé odtud jeli tryskem k ohňům na pláži.

Garion běžel dál.

Poblíž okraje lesa k němu lehký vánek donesl ostrý psí pach. Garion se zastavil. „Dědečku,“ vyslal naléhavou myšlenku, „cítím před sebou psa.“

„Jen jednoho?“

„Myslím, že ano.“ Plížil se dopředu, uši a čenich nastražené. „Cítím jen jednoho,“ oznámil.

„Zůstaň na místě. Hned tam budu.“

Garion se posadil na zadek a čekal. O několik okamžiků později se k němu připojil stříbrný vlk.

„Pohybuje se?“ zeptal se Belgarat.

„Ne, dědečku. Zdá se, že jen sedí na jednom místě. Myslíš, že kolem něj dokážeme proklouznout?“

„Ty a já ano, ale nemyslím, že by to zvládl Durnik s ostatními. Ohaři dokáží slyšet a cítit skoro stejně dobře jako vlci.“

„Můžeme ho zahnat?“

„O tom pochybuji. Je větší než my. I kdybychom to dokázali, běžel by pro pomoc - a určitě nechceme na naší stopě smečku Ohařů. Budeme ho muset zabít.“

„Dědečku!“ vydechl Garion. Z nějakého důvodu jej pomyšlení na chladnokrevné zabití jiné šelmy silně rozrušilo.

„Já vím,“ souhlasil Belgarat. „Ta představa je odporná, ale nemáme jinou možnost. Stojí nám v cestě ven z této oblasti a my se odtud musíme dostat do svítání. Teď mě pozorně poslouvej. Ohaři jsou velcí, ale nejsou nijak moc pohybliví. Zvlášť nejsou moc dobří, pokud jde o rychlý obrat. Půjdu na něj zepředu. Ty vyběhni za ním a překousni mu šlachy. Víš, jak na to?“

Toto vědomí je u vlků instinktivní a Garion skoro s překvapením zjistil, že ví přesně, jak to udělat. „Ano,“ odpověděl. Řeč vlků je po citové stránce omezená, takže nemohl dát najevo, jak je pro něj nadcházející setkání nepřijemné.

„Dobrá,“ pokračoval Belgarat, „až mu překousneš šlachy, stáhni se z dosahu jeho zubů. Pokusí se k tobě otočit. To je instinktivní, takže nebude moci jednat jinak. Pak mu prokousnu hrdlo.“

Garion se nad uvážeností tohoto plánu zachvěl. Belgarat neměl v úmyslu útok, ale chladnokrevné zabití. „Skoncuje se s tím, dědečku,“ řekl nešťastně.

„Nekňuč, Garione,“ zaslechl Belgaratovu myšlenku. „Uslyší tě,“

„Nelíbí se mi to,“ vyslal k němu Garion myšlenku.

„Ani mně, ale je to jediné, co s tím můžeme dělat. Pojďme.“

Běželi mezi mlhou zahalenými kmeny stromů a pach Ohaře jim sílil v chřípí. Nebyl to příjemný pach, protože psi žerou mršiny, zatímco vlci ne. Pak Garion Ohaře spatřil jako černý obrys proti mlze na pokraji stromů. Belgarat se zastavil, když i on jejich předpokládanou oběť zahlédl. Pak se dva vlci rozdělili a pohybovali se pomalým, pozorným krokem lovců a pokládali každou tlapu opatrně a bezhlučně do vlhkého lesního jílu.

V děsivě krátké době bylo po všem. Ohař jednou vyštěkl, když mu Garionovy tesáky prokously šlachy na zadních nohách, ale štěkot přešel v odporné chraptivé bublání, když se na jeho hrdle sevřely Belgaratovy čelisti. Obrovské černé tělo sebou několikrát cuklo a jeho přední tlapy škrábaly trhaně do hlíny. Pak se zachvělo a ochablo. Oha-

řovo tělo se podivně rozmazalo a najednou před nimi na zemi ležel Grolim s rozsápaným hrdlem.

„Nevěděl jsem, že to dokáží,“ řekl Garion, bojující s nutkáním zvracet.

„Někdy ano.“ Pak Belgarat vyslal myšlenku. „Vzduch je čistý, Pol. Řekni Durnikovi, aby vedl ostatní dál.“

Když začalo mlhu prosvětlovat jitro, ukryli se v jedné pobožené vesnici. Byly kolem ní hradby a část jich ještě stála. Domy byly postavené z kamene. Některé byly stále víceméně netknuté - kromě střech. Další se zřítily do úzkých uliček. Místy ještě z trosek stoupal kouř.

„Myslím, že si můžeme dovolit rozdělat oheň,“ navrhl Durnik s pohledem na dým.

Polgara se rozhlédla. „Teplá snídaně nám neublíží,“ souhlasila. „Může se stát, že to bude nadlouho poslední. Myslím, že tamhle,“ dodala, „v tom, co zbylo z toho domu.“

„Ještě okamžik, Durniku,“ řekl Belgarat. „Potřebuji, abys mi překládal.“ Podíval se na Totha. „Předpokládám, že víš, jak se odsud dostat do Kellu?“ zeptal se obrovského němého.

Toth si posunul režnou přikrývku, kterou na sobě měl oblečenou, na jedno rameno a přikývl.

„V Melceně jsme slyšeli, že byl Kell uzavřen,“ pokračoval stařec. „Nechají nás projít dovnitř?“

Toth udělal několik svých tajemných gest.

„Říká, že to nebude žádný problém - pokud je Cyradis stále v Kellu,“ překládal Durnik. „Uložila jiným věštcům, aby nás pustili dál.“

„Takže je tam?“ zeptal se Belgarat.

Gesta se zrychlily.

„Tomu jsem úplně nerozuměl,“ řekl Durnik svému příteli.

Toth zagestikuloval znovu, tentokrát pomaleji.

Durnik se zamračil. „Tohle je trochu složité, Belgarate,“ řekl. „Pokud jsem rozuměl správně tomu, co říkal, tam je a zároveň v téže chvíli není - tak nějak podobně, jako to bylo, když jsme tenkrát viděli Zandramas. Ale také je a není na několika jiných místech - a v několika odlišných časech.“

„To je hezký trik,“ řekl Beldin. „Řekl by ti, kde ta jiná místa a jiné časy jsou?“

„Ne. Myslím, že ne.“

„To můžeme respektovat,“ řekl Belgarat.

„Ale zvědavost to nesnižuje,“ řekl Beldin. Vytáhl si z vousů několik větviček a ukázal na oblohu. „Půjdu nahoru,“ dodal. „Myslím, že bychom měli vědět, jak daleko ta mlha sahá a na co bychom se měli připravit, až se z ní dostaneme.“ Sklonil se, rozpráhnul paže, rozmazal se a odletěl pryč.

Durník je zavedl do rozbitého domu a zapálil v krbu malý oheň, zatímco Silk se Sadim malou vesnicí prohledávali. Po chvíli se vrátili s velmi hubeným Melceňanem, oblečeným v hnědém plášti úředníka. „Schovával se ve sklepech,“ oznámil Silk.

Úředník se viditelně chvěl a měl rozšířené oči.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se jej Belgarat.

Melceňan na starce zíral, jako by mu nerozuměl,

„Myslím, že si toho poslední dobou hodně užil,“ řekl Silk. „Nebyli jsme z něj schopní dostat slovo.“

„Můžeš mu dát něco na uklidnění?“ zeptal se Belgarat Sadiho.

„Právě jsem to chtěl navrhnout sám, Prastarý.“ Sadi přešel ke svému červenému koženému kufříku a vytáhl malou lahvičku naplněnou jantarovou tekutinou. Vzal ze stolu plechový hrnek a nalil do něj vodu. Pak do vody ukápnul opatrně několik kapek jantarové tekutiny a zamíchal ji. „Vypij tohle,“ řekl a podal hrnek Melceňanovi.

Muž vděčně hrnek popadl a několika hlasitými hlty jej vyprázdnil.

„Chvilí počkejte, než začne účinkovat,“ řekl Sadi tiše Belgaratovi.

Sledovali vyděšeného muže, zatímco jeho chvění ustupovalo. „Už se cítíš lépe, příteli?“ zeptal se jej Sadi.

„A- ano,“ odpověděl hubený muž. Zhluboka se rozechvěle nadechl. „Děkuji,“ řekl. „Máte nějaké jídlo? Mám hrozný hlad.“

Polgara mu dala nějaký chléb a sýr. „To by mělo stačit, než bude hotová snídaně,“ řekla.

„Děkuji, paní.“ Hladově se vrhl na jídlo a začal je hltat.

„Vypadáš, jako bys toho poslední dobou hodně zažil,“ řekl Silk.

„A nic z toho nebylo příjemné,“ řekl mu úředník.

„Jak jsi říkal, že se jmenuješ?“

„Nabros. Jsem ze silničního úřadu.“

„Jak dlouho jsi v Peldane?“

„Vypadá to jako věčnost, ale myslím, že je to teprve dvacet let.“

„Co se tady dělo?“ ukázal mužík s krysí tváří na rozbité domy kolem.

„Naprostý chaos,“ odpověděl Nabros. „Věci byly v rozkladu už několik let, ale před měsícem Peldane obsadila Zandramas.“

„Jak to udělala? Slyšel jsem, že je někde v západní části země.“

„Já také. Možná prostě dala vědět svým generálům. Nikdo už ji pár let neviděl.“

„Vidím, že jsi docela dobře informovaný, Nabrosi,“ naznačil Silk.

Nabros pokrčil rameny. „Není to těžké, když člověk pracuje jako úředník.“ Trochu unaveně se usmál. „Někdy si myslím, že jsme více času proklábosili, než pracovali.“

„Co jsi v poslední době o Zandramas slyšel?“ zeptal se Belgarat.

„Nu,“ odpověděl muž a poškrábal se na neoholené tváři, „těsně předtím, než jsem utekl z kanceláří úřadu v Seldě, jsem mluvil s jedním svým přítelem z obchodního úřadu. Říkal, že by mělo dojít v Hemilu - to je hlavní město Daršivy, víte - k nějaké korunovaci. Můj přítel mi řekl, že tam mají korunovat nějakého arcivévodu z Melceny na císaře Malloreoy.“

„Malloreya už císaře má,“ podotkla Samet.

„Podle mě to byla součást plánu. Můj přítel z obchodního je docela mazaný chlapík a trochu spekuloval, když mi říkal, co mají v úmyslu. Kal Zakat byl teď pár let v Kthol Murgosu, ale nedávno se vrátil do Mal Zetu. Nicméně většina jeho vojska je ještě na západě, takže nemůže vrhnout do pole žádné velké jednotky. Zdálo se, že si můj přítel myslí, že Zandramas zařídila tu korunovaci proto, aby císaře rozzuřila natolik, že podnikne něco neuváženého. Podle mně doufá, že ho vyláká z Mal Zetu, takže ho její síly budou moci napadnout. Pokud uspěje a zabije ho, bude ten arcivévod z Melceny *skutečným* císařem.“

„Jaký by to mělo smysl?“ zeptal se jej Silk.

„Slyšeli jste už o Urvonovi?“

„O tom uředníkovi?“

„To je on. Seděl celá staletí v Mal Yasce, ale to, co se dělo v téhle části světa, ho nakonec vylákalo ven. Kvůli Zandramas, víte. Ona je pro něj přímou výzvou. V každém případě prošel Karandou a shromáždil neobyčejné vojsko. Karandové dokonce věří, že mu pomáhají démoni. To je samozřejmě nesmysl, ale Karandové uvěří čemukoli. Právě proto Zandramas - nebo její lidi - musí mít v hrsti císařský trůn. Potřebuje povolat malloreánské vojsko zpátky z Kthol Murgosu, aby porazila Urvonovy jednotky. Jinak on zničí všechno, co udělala.“ Úředník, který se náhle tak rozpovídal, si hluboce povzdechl a hlava mu začala klesat.

„Myslím, že teď bude spát,“ zamumlal Sadi k Belgaratovi.

„To je v pořádku,“ odpověděl stařec: „Mám, co jsem potřeboval.“

Ještě ne,“ řekla Polgara ostře od svého kuchyňského ohně. „Jsou tu jisté věci, které potřebuji vědět já.“ Opatrně přešla po troskami pokryté podlaze napůl zbořeného domu a rukou lehce se dotkla tváře dřímajícího úředníka. Otevřel oči a trochu tupě se na ni podíval. „Kolik toho o Zandramas víš?“ zeptala se jej. „Chtěla bych slyšet celý příběh - pokud ho znáš. Jak shromáždila tolik moci?“

„To je dlouhý příběh, paní.“

„Máme čas.“

Hubený Melceňan si protřel oči a zažíval. „Počkat,“ řekl spíše sám sobě, „kde bych měl začít?“ Povzdechl si. „Přišel jsem sem do Peldane před nějakými dvaceti lety. Byl jsem mladý a velice nadšený. Bylo to mé první místo a opravdu moc jsem si chtěl vést dobře. Peldane ve skutečnosti není špatná země. Měli jsme tady Grolimy, samozřejmě, ale byli daleko od Urvona a Mal Yasky a nebrali ani své náboženství nijak vážně. Torak spal pět set let a Urvon neměl zájem o to, co se dělo tady na venkově.

Ale v Daršivě se měly věci jinak. V Řádu v Hemilu, v hlavním městě, došlo k nějakému odpadlictví a celé to skončilo krveprolitím.“ Chabě se usmál. „To byl, myslím, jeden z mála případů, kdy Grolimové použili své nože k dobrému účelu. Důsledek celé věci byl ten, že se vedení Řádu ujal nový velekněz - muž jménem Naradas.“

„Ano,“ řekla Polgara. „Slyšeli jsme o něm.“

„Já sám ho nikdy neviděl, ale říkalo se, že má dost divné oči. V

každém případě mezi jeho následovníky byla mladá grolimská kněžka jménem Zandramas. Muselo jí být tenkrát něco kolem šestnácti let, a jak jsem slyšel, byla opravdu krásná. Naradas obnovil staré způsoby uctívání a oltář Řádu v Hemilu se zbarvil krví.“ Zachvěl se. „Zdá se, že ta mladá kněžka byla jedním z nejnadšenějších účastníků grolimského obětního rituálu - buď z přemíry fanatismu nebo vnitřní krutosti nebo proto, že věděla, že tím nejlépe nového velekněze zaujme. Objevila velice tajemnou část v *Knize Torakově*, která podle všeho říkala, že obětní rituál má být prováděn bez oděvu. Říkají, že Zandramas měla nádhernou postavu, a myslím, že spojení krve a její nahoty Naradas úplně rozpálilo. Slyšel jsem, že věci, které se během obětování děly ve svatyni Řádu, nejsou takové, aby mohly být opakovány v přítomnosti dam.“

„Myslím, že tuhle část přeskočíme, Nabrosi,“ řekla mu upjatě Polgara s pohledem na Eriondu.

„V každém případě,“ pokračoval Nabros, „o sobě všichni Grolimové *tvrdí*, že jsou čarodějové, ale podle toho, co jsem zaslechl, nebyli ti v Daršivě moc schopní. Naradas se na pár věcí zmohl, ale většina jeho následovníků se uchýlovala k šarlatánství - různé triky a jiné kouzelnictví, rozumíte.

Nicméně nedlouho potom, co Naradas upevnil své postavení, se k nám dostala zpráva, že zabili Toraka. Naradas a jeho podřízení propadli naprostému zoufalství, ale zdálo se, že něco vážnějšího se stalo Zandramas. Vyšla z chrámu Řádu v Hemilu jakoby obluzená. Můj přítel z obchodního úřadu tam tenkrát byl a viděl ji. Říkal, že měla skelný pohled a na tváři výraz nelidského nadšení. Když došla na okraj města, odhodila šaty a nahá utekla do lesa. Všichni jsme usoudili, že se úplně zbláznila a že jsme o ní slyšeli naposledy.

Občas ale lidé vyprávěli, že ji viděli v divočině poblíž hranic s Likandií. Někdy před nimi utíkala a jindy je zastavila a mluvila k nim řečí, které nikdo nerozuměl. Oni ale přesto poslouchali - nejspíš proto, že stále ještě neměla žádné šaty.

Pak se po několika letech jednoho dne ukázala u bran Hemilu. Měla na sobě černý grolimský saténový hábit a vypadala, jako by byla naprosto při smyslech. Vešla do chrámu Řádu a vyhledala Naradasa. Velekněz se ve svém zoufalství dal na ty úplně nejhorší orgie, ale

když si s ním Zandramas o samotě promluvila, vypadalo to, jako by znovu přešel na víru. Od té doby je jejím stoupencem. Udělá cokoli, co mu Zandramas přikáže.

Zandramas strávila v Řádu jenom chvilku a pak začala jezdit po celé Daršivě. Nejdřív mluvila jen ke Grolimům, ale za čas vycházela a mluvila i s obyčejnými lidmi. Vždycky říkala totéž - že přichází nový bůh Angaraků. Po čase se zpráva o tom, co dělá, dostala až do Mal Yasky a Urvon poslal několik opravdu mocných Grolimů, aby ji zastavili. Nejsem si jistý, co se s ní dělo, zatímco byla v té divočině, ale ať už to bylo cokoli, naplnilo jí to neobyčejnou silou. Když se ji Urvonovi Grolimové snažili přinutit přestat kázat, prostě je vyhladila.“

„Vyhladila?“ vykřikl překvapeně Belgarat.

„To je asi jediné slovo, které se dá použít. Některé spálila. Jiní se rozletěli na kousky, když do nich udeřily blesky, které sjely z prázdné oblohy. Jednou otevřela zemi, nechala jich pět spadnout do jámy a pak zem zase zavřela. Myslím, že v tom okamžiku už ji začal brát Urvon docela vážně. Posílal do Daršivy další a další Grolimy, ale ona je všechny ničila. Těm Grolimům v Daršivě, kteří se ji rozhodli následovat, byla dána *opravdová* moc, takže se už nemuseli uchýlovat ke kouzlení.“

„A ti, kteří ji nenásledovali?“ zeptala se Polgara.

„Žádný z nich nepřežil. Myslím, že pár se jich pokusilo ji zradit a předstírali, že přijímají její kázání, ale zřejmě je uměla prokouknout a podnikla příslušné kroky. Ale nejspíš to ani nebylo nutné. Mluvila, jako by měla vnuknutí, a nikdo jejímu kázání nemohl odolat. Netrvalo dlouho a všichni v Daršivě - Grolimové stejně jako obyčejní lidé - se jí plazili u nohou.

Odejela z Daršivy na sever do Rengelu a Voreseba, kázala, kudy chodila, a obracela na víru celé davy. Velekněz Naradas ji slepě následoval a byl také neobvykle výmluvný a vypadalo to, že má jen o něco méně moci než ona. Z nějakého důvodu nikdy nepřešla přes řeku Magan do Peldane - až nedávno.“

„Dobrá,“ řekla Polgara, „obrátila na víru Voresebo a Rengel. Co bylo dál?“

„To se dá těžko říct.“ Nabros pokrčil rameny. „Před nějakými třemi lety jak ona, tak Naradas zmizeli. Myslím, že jeli někam na zá-

pad, ale nevím to jistě. Poslední věc, kterou řekla davům, než odjela, bylo to, že bude nevěstou toho nového boha, o kterém mluvila. Pak, asi před měsícem, překročily její vojska Magan a zaútočily na Peldane. To je opravdu všechno, co vím.“

Polgara ustoupila. „Děkuji ti, Nabrosi,“ řekla jemně. „Proč se teď nezkusíš trochu vyspat? Schovám ti nějakou snídani.“

Povzdechl a oči se mu začaly zavírat. „Děkuji, paní,“ řekl ospale a za okamžik už tvrdě spal. Polgara jej jemně zakryla přikrývkou.

Belgarat na ně kývnul a všichni se shromáždili kolem ohně, „Už to do sebe začíná zapadat, co vy na to?“ řekl. „Když Torak zemřel, přešel Duch Temnoty na Zandramas a učinil z ní Dítě Temnoty. O to šlo v té záležitosti s divočinou.“

Se'Nedra si něco pro sebe mumlala. V očích se jí blýskalo a na tváři měla rozzlobený výraz. „Raději s tím něco udělej, starče,“ řekla Belgaratovi výhružně.

„S čím?“ Vypadal trochu zmateně.

„Slyšel jsi, co ten chlap říkal. Řekl nám, že Zandramas má v plánu být nevěstou toho nového boha.“

„Ano,“ řekl měkce. „Slyšel jsem ho.“

„Nechceš přece něco takového dopustit, že ne?“

„Nemám to v úmyslu, ne. Co tě tak rozčílilo, Se'Nedro?“

V očích se jí zablesklo. „*Nechci* mít Zandramas za snachu,“ prohlásila ostře, „ať už se stane cokoli.“

Chvilí na ni zíral a pak se začal smát.

Kapitola jedenáctá

BĚHEM DOPOLEDNE SE ZAČALA řidnoucí mlhou prodírat slabá záře slunce a vrátil se Beldin. „Asi legui před námi západně už se mlha úplně zvedla,“ řekl jim.

„Jsou tam nějaké známky pohybu?“ zeptal se jej Belgarat.

„Něco málo,“ odpověděl Beldin. „Pár oddělených jednotek, které všechny míří na sever. Jinak je krajina prázdná jako obchodníkovo srdce. Promiň, Kheldare, to je jen takový starý výraz.“

„To je v pořádku, Beldine,“ odpustil mu velkoryse Silk. „Tahle malá přeréknutí jsou u skutečně starých lidí obvyklá.“

Beldin na něj upřel tvrdý pohled a pak pokračoval. „Vesnice před námi vypadají opuštěně a většinou jsou v troskách. Řekl bych, že vesničané utekli.“ Podíval se na spícího Melceňana. „Co je to za chlapíka?“ zeptal se.

„Je ze silničního úřadu,“ odpověděl Belgarat. „Silk ho našel, jak se schovává ve sklepe.“

„Je opravdu tak ospalý?“

„Sadi mu dal něco na uklidnění.“

„Řekl bych, že to docela zabralo. Vypadá dost klidně.“

„Budeš něco jíst, strýčku?“ zeptala se Polgara.

„Děkuji za pozvání, Pol, ale asi před hodinou jsem měl pěkného tlustého králíka.“ Podíval se zpátky na Belgarata. „Myslím, že bychom měli dále cestovat v noci,“ upozornil jej. „Nejsou tu sice celé pluky, ale je jich tu dost na to, aby nám dali zabrat, pokud nás překvapí.“

„Máš nějakou představu, čím ta vojska jsou?“

„Neviděl jsem žádné Strážce ani Karandy. Myslím, že patří k Zandramas - nebo peldanskému králi. Ať je to kdokoli, míří na sever do

bitvy, ke které se tam schyluje.“

„Dobrá,“ řekl Belgarat, „budeme tedy pokračovat v noci - alespoň dokud se jim nedostaneme za záda.“

Té noci šli docela rychle. Prošli lesy a táborovým ohněm vojáků, utábořených na planině, se lehce vyhnuli. Pak, těsně před svítáním, se Belgarat s Garionem zastavili na vrcholku nízkého kopce a dívali se dolů na tábor, který vypadal o trochu větší než všechny ostatní, kolem kterých prošli dříve. „Vypadá to na celý prapor, dědečku,“ usoudil Garion. „Myslím, že s tím budou trochu problémy. Krajina kolem je hrozně plochá. Tohle je jediný kopec, který jsme viděli na míle daleko, a není tady moc úkrytů. Ať se budeme pokoušet ukrýt, což budeme chtít, jejich hlídky nás uvidí. Bylo by bezpečnější, kdybychom se obrátili a vrátili se.“

Belgarat složil podrážděně uši dozadu. „Vraťme se a upozorněme ostatní,“ zavrčel. Postavil se a běžel s Garionem směrem, odkud přišli.

„Nemá cenu riskovat, otče,“ řekla Polgara, když dorazila na tičných křídlech. „Krajina je o kousek zpátky více členitější. Můžeme jít tam a ukrýt se.“

„Vaří už kuchaři snídani?“ zeptal se Sadi.

„Ano,“ odpověděl Garion. „Cítil jsem ji - nějakou kaši a slaninu.“

„Určitě se nevydají na pochod nebo nepošlou ven hlídky, aniž by je nakrmili, že?“

„Ne,“ řekl mu Garion. „Vojáci jsou nabručení, když je necháš pochodovat bez toho, že bys je nejdřív nakrmil.“

„A mají na sobě strážce obvyklé vojenské pláště - víceméně takové, jako je tenhle?“ Ukázal na svůj cestovní plášť.

„Ti, které jsem viděl ano,“ řekl Garion.

„Proč bychom je nenavštívili, principi Kheldare?“ navrhl eunuch.

„Co chceš udělat?“ zeptal se Silk podezíravě.

„Kaše je přece taková nemastná neslaná, nemyslíš? Mám v kufříku několik věcí, které by ji dokázaly trochu okořenit. Můžeme projít táborem jako dvojice strážných, kterým skončila služba, a jít si přímo ke kuchyňským ohněm pro snídani. Nemělo by mi dělat velké potíže obohatit přitom kotle jistými přísadami.“

Silk se na něj široce usmál.

„Žádný jed,“ řekl Belgarat pevně.

„Neměl jsem na mysli jed, Prastarý,“ protestoval jemně Sadi. „Ani ne tak ze smyslu pro morálku. Vojáci prostě mohou začít něco podezřívát, když jejich společníci u stolu začnou černat ve tváři a padat pod stůl. Mám na mysli něco daleko příjemnějšího. Vojáci budou nějakou dobu neuvěřitelně šťastní a pak usnou.“

„Na jak dlouho?“ zeptal se Silk.

„Na několik dní,“ pokrčil Sadi rameny. „Přinejhorším na týden.“

Silk hvízdнул. „Není to nebezpečné?“

„Jen pokud máš slabé srdce. Sám jsem to příležitostně používal - když jsem byl opravdu unavený. Můžeme jít?“

„Dát ty dva dohromady mohla být morální chyba,“ uvažoval Belgarat, zatímco ti dva odcházeli do tmy směrem k poblikávajícím ohnům.

Netrvalo ani hodinu a malý Drasnijec s eunuchem byli zpátky. „Už je to bezpečné,“ hlásil Silk. „Můžeme projít přímo jejich táborem. Asi legui dál začíná pásma nízkých kopců, kde se můžeme do noci utábořit.“

„Nějaké problémy?“ zeptala se Samet.

„Kdepak,“ uculil se Silk. „Sadi je na tyhle věci docela dobrý.“

„To je cvikem, milý Kheldare,“ řekl omluvně eunuch. „Už jsem v životě pěkných pár lidí otrávil.“ Nevesele se usmál. „Kdysi jsem uspořádal pro skupinu svých nepřátel hostinu. Ani jeden mě neviděl, když jsem dochucoval polévku, a Nyissijci jsou velice všímaví, když na tyhle věci přijde.“

„Neměli nějaké podezření, když jsi polévku nejedl?“ zeptala se zvědavě Samet.

„Ale já ji jedl, Liselle. Strávil jsem celý předchozí týden tím, že jsem do sebe cpal protijed.“ Zachvěl se. „Pokud si vzpomínám, byla to pěkně odporná břečka. Samotný jed byl docela chutný. Několik mých hostů mi dokonce tu polévku vychválilo, než odešli.“ Povzdechl si. „To byly staré zlaté časy,“ zalitoval.

„Myslím, že si na ně můžeme zavzpomínat později,“ řekl Belgarat. „Zkusme se dostat k těm kopcům dřív, než bude slunce na obloze.“

Tábor vojáků byl tichý, až na občasné zachrápání. Vojáci se ve spánku šťastně usmívali.

Následující noc byla zamračená a ve vzduchu bylo silně cítit přicházející déšť. Garion neměl cestou s Belgaratem problémy v nacházení vojenských táborů a několik útržků rozhovorů, které vyslechli, jim odhalilo skutečnost, že tito vojáci patří k jednotkám královského vojska Peldane, a dále to, že se dívali na nadcházející bitvu s velkou dávkou obav. Ráno Garion s dědečkem běželi zpátky, aby se připojili k ostatním, a Polgara dorazila těsně za nimi.

„Zvuk je pořád zvuk,“ říkal zrovna umíněně Durnik Beldinovi. Ti dva jeli vedle sebe.

„Ale když není poblíž nikdo, kdo by ho slyšel, jak tomu můžeme říkat zvuk?“ přel se Beldin.

Belgarat se s otřesením vrátil do své podoby. „Už zase zvuky v lese, Beldine?“ zeptal se tónem nejhlubšího znechucení.

Hrbáč pokrčil rameny. „Někde začít musíš.“

„Nemůžeš si vymyslet něco nového? Myslel jsem si, že potom, co jsme se o té otázce hádali tisíc let, mohla by tě omrzet.“

„Co se děje?“ zeptala se Polgara, přicházející k nim vysokou trávou v ranním světle beze stínů.

„Beldin a Durnik rozebírají velice únavnou starou filozofickou otázku.“ Belgarat si odfrknul. „Pokud se v lese ozývá zvuk a nikdo není poblíž, aby jej zaslechl, je to opravdu zvuk?“

„Samozřejmě, že je,“ odpověděla klidně.

„Jak jsi k tomu závěru došla?“ dožadoval se Beldin.

„Protože neexistuje nic takového jako prázdné místo, strýčku. Vždycky jsou kolem nějaká stvoření - divoká zvířata, myši, hmyz, ptáci - a ty jej zaslechnou.“

„Ale co když tam nejsou? Co když je les opravdu prázdný?“

„Proč ztrácet čas rozhovory o nemožném?“

Zklamaně se na ni podíval.

„A kromě toho,“ dodala Se'Nedra trochu domýšlivě, „když mluvíš o lese, tak tam jsou stromy. A stromy také slyší, víš.“

Zuřivě se na ni podíval. „Proč jste se proti mně všichni smluvili?“

„Protože se mýlíš, strýčku.“ Polgara se usmála.

„Mýlím, Polgaro?“ vyprsknul. „Já?“

„Každému se to čas od času stane. Proč se nenasnídáme?“

Zatímco jedli, vyšlo slunce a Belgarat vzhlédl a zamžoural proti

ranním paprskům. „Od půlnoci už jsme žádné vojáky neviděli,“ řekl, „a všichni, které jsme zahlédli, patří k peldanskému vojsku. Od nich se nemáme opravdu čeho obávat, takže si myslím, že dnes ráno je možné jet bezpečně dál.“ Podíval se na Silka. „Jak daleko je to na hranice s Daršivou?“

„Ve skutečnosti to tak daleko není, ale moc rychle nepostupujeme. Je jaro, takže se noci zkracují, a my ztrácíme čas tím, že musíme obcházet vojáky.“ Zamračil se. „Možná ale budeme mít na hranici trochu problémy. Budeme muset překročit řeku Magan, a jestliže všichni z té oblasti utekli, mohli bychom mít problémy najít loď.“

„Je Magan opravdu tak velký, jak říkají?“ zeptal se Sadi.

„Je to největší řeka na světě. Je dlouhý přes tisíc leguů a je tak široký, že z jednoho břehu nedohlédneš na druhý.“

Durnik vstal. „Dříve, než pojedeme dál, bych rád prohlédl koně,“ řekl. „Jeli jsme na nich v noci a to je vždycky trochu nebezpečné. Nechceme přece, aby začali kulhat.“

Eriond a Toth také vstali a všichni tři odešli vysokou trávou k místu, kde byli uvázaní koně.

„Poletím napřed,“ řekl Beldin. „I kdyby byli ti vojáci Peldaňané, pořád ještě nepotřebujeme žádné překvapení.“ Změnil se a odlétl k západu, stoupaje do bezmračné ranní oblohy.

Garion před sebe natáhl nohy a opřel se o lokty.

„Musíš být unavený,“ řekla Se'Nedra, posadila se vedle něj a jemně jej pohládila po tváři.

„Vlci se moc neunaví,“ řekl jí. „Myslím, že bych takhle mohl utíkat týden, kdybych opravdu musel.“

„Ale nemusíš, takže o tom ani neuvažuj.“

„Ano, drahá.“

Sadi se svým červeným kufříkem v ruce vstal. „Dokud odpočíváme, myslím, že bych mohl zkusit nakrmit Zith,“ řekl. Po čele mu přeběhlo malé zamračení. „Víš, Liselle,“ řekl Samet, „myslím, že jsi tenkrát v Zamadu měla pravdu. Opravdu vypadá, jako by pár uncí přibrala.“

„Nasad' jí dietu,“ navrhla plavovláška.

„Nemyslím, že by to bylo nejlepší řešení.“ Usmál se. „Je opravdu těžké vysvětlit hadovi, proč ho necháváš hladovět, a nechtěl bych se s

ní o to přít.“

Nedlouho poté vyjeli dále, vedeni Tothovými gestikulovanými radami.

„Říká, že nejspíš narazíme na vesnici jižně od toho velkého města na řece,“ řekl jim Durnik.

„Myslíš Ferru,“ napověděl mu Silk.

„Myslím, že ano. Už nějakou chvíli jsem se do mapy nedíval. V každém případě říká, že je na téhle straně řeky poměrně dost vesnic, ve kterých by nemělo být těžké najmout si loď na převoz do Daršivy.“

„Rozumí se pokud nejsou všechny ty vesnice opuštěné,“ dodal Silk.

Durnik pokrčil rameny. „To se nedozvíme, pokud se tam nejdříve nedostaneme.“

Bylo teplé ráno a jeli travnatými pláněmi jižního Peldane pod bezmračnou oblohou. Před polednem přejel Eriond dopředu a vedle Gariona přitáhl otěže. „Myslíš, že by Polgaře vadilo, kdybychom se trochu projeli tryskem?“ zeptal se. „Možná na tamten kopec?“

„Nejspíš ano,“ řekl Garion, „pokud bychom k tomu neměli dobrý důvod.“

„Nemyslíš, že by pochopila, že se můj kůň a Kristián potřebují jednou začas proběhnout?“

„Erionde, už ji znáš dlouho. Opravdu si myslíš, že by vůbec poslouchala, kdybychom se jí to pokoušeli říct?“

Eriond si vzdychl. „Ne, to nemyslím.“

Garion se podíval na kopec. „Ale opravdu bychom měli vědět, co se děje na severu,“ řekl zamyšleně. „Právě tam vypuknou problémy. Tak nějak bychom měli zjistit, co se tam děje, ne? Ten kopec by bylo dokonalé místo, odkud bychom to zjistili.“

„To je svatá pravda, Belgarione.“

„Nevypadá to tak, jako bychom jí chtěli lhát.“

„Ani jsem nemyslel, že bych jí lhal.“

„Samozřejmě že ne. Ani já.“

Dva mladíci se na sebe usmáli. „Řeknu Belgaratovi, kam jedeme,“ řekl Garion. „Necháme na něm, ať jí to vysvětlí.“

„On se k tomu hodí dokonale,“ souhlasil Eriond.

Garion odjel zpátky a dotkl se ramena svého napůl podřimujícího

dědečka. „Pojedeme s Eriondem na tamten kopec,“ řekl. „Chci se podívat, jestli nejsou patrné nějaké známky toho, že už boj začal.“

„Cože? Aha, dobrý nápad.“ Belgarat zazíval a znovu zavřel oči.

Garion mávl na Eriondu a oba odklusali do vysoké trávy vedle stezky.

„Garione,“ zavolala Polgara, „kam jedeš?“

„Dědeček ti to vysvětlí, teto Pol,“ zavolal zpátky. „Hned se vrátíme.“ Podíval se na Eriondu. „Tak, a teď rychle zmizet z doslechu.“

Jeli na sever, nejdříve cvalem a pak co nejrychleji tryskem trávou, šlehající do nohou jejich koní. Kaštanový a šedý hřebec ujížděli bok po boku, řítili se kupředu s hlavami vystrčenými daleko dopředu a jejich kopyta tepala tvrdou zemi. Garion se v sedle předklonil, přizpůsobil se pohybu a vlnění Kristiánových svalů. Když zastavili na vrcholku kopce, oba se s Eriondem šťastně smáli.

„Bylo to dobré,“ řekl Garion a sklouzl ze sedla. „Nemáme k něčemu takovému moc často příležitost, že ne?“

„To tedy ne,“ souhlasil Eriond a také sesedl. „Tos udělal opravdu diplomaticky, Belgarione.“

„Samozřejmě. Diplomacie jde králům ze všeho nejlépe.“

„Myslíš, že jsme ji ošálili?“

„My?“ Garion se zasmál. „Ošálit tetu Pol? Mluv vážně, Erionde.“

„Myslím, že máš pravdu.“ Eriond se zašklebil. „Nejspíš nám vynadá, co?“

„To určitě, ale ta jízda za to stála, ne?“

Eriond se usmál. Pak se rozhlédl a jeho úsměv zmizel. „Belgarione,“ řekl smutně a ukázal na sever.

Garion se podíval. Na obzoru se zvedaly vysoké sloupy kouře. „Vypadáte, jako by už to začalo,“ řekl ponuře.

„Ano.“ Eriond si povzdechl. „Proč to musí dělat?“

Garion zkrřížil paže na Kristiánově sedle a opřel si o ně smutně bradu. „Nejspíš z pýchy,“ odpověděl, „a z hladu po moci. Někdy si také myslím, že pro pomstu. Kdysi v Arendii Lelldorin říkal, že velice často je to proto, že lidé prostě neví, jak to zastavit, když už to začne.“

„Ale to přece nemá smysl.“

„Samozřejmě že ne. Arend'ané nejsou jediní pitomci na světě. Po každé, když narazíš na dva lidi, kteří chtějí dost neodbytně jedinou

věc, uvidíš boj. Když mají ti dva lidé dost stoupenců, říkají tomu válka. Když se vyskytne taková neshoda mezi dvěma normálními lidmi, dojde na nějaké rozbité nosy a vyražené zuby, ale když se do toho začnou zaplétat celá vojska, lidé umírají.“

„Budeš vést válku se Zakatem?“

To byla těžká otázka a Garion si nebyl jistý, jestli na ni zná odpověď. „To opravdu nevím,“ připustil.

„Chce vládnout světu,“ zdůraznil Eriond, „a ty nechceš, aby to tak bylo. Není to jedna z těch věcí, které válku začínají?“

„To se dá dost těžko říct,“ odpověděl smutně Garion. „Možná, že kdybychom nemuseli opustit Mal Zet ve chvíli, kdy jsme jej opustili, byl bych schopen ho přesvědčit. Ale my jsme museli odjet, takže jsem tu příležitost ztratil.“ Povzdechl si. „Myslím, že teď už je to jen na něm. Možná se natolik změnil, že od celé té věci upustí - ale možná také ne. U takového člověka, jako je Zakat, nikdy nevíš, co udělá. *Doufám*, že se toho vzdal. Nechci válku - s nikým, ale ani se mu nebudu klanět. Svět nebyl stvořen proto, aby mu vládl jediný člověk - a určitě ne někdo takový, jako je Zakat.“

„Ale máš ho rád, ne?“

„Ano, mám. Moc bych si přál, abych se s ním setkal ještě dříve, než mu Taur Urgas zničil život.“ Odmlčel se a jeho tvář ztuhla. „To je alespoň člověk, se kterým bych válčil docela rád. Otrávil celý svět už jen tím, že v něm žil.“

„Ale to ve skutečnosti nebyla jeho chyba. Byl šílený a to ho omlouvá.“

„Jsi opravdu shovívavý mladík, Erionde.“

„Není jednodušší odpouštět než nenávidět? Dokud se nenaučíme odpouštět, bude k takovým věcem docházet pořád.“ Ukázal na vysoké sloupky kouře, tyčící se na severu. „Nenávist je jalová věc, Belgario-ne.“

„Já vím.“ Garion vzdychl. „Nenáviděl jsem Toraka, ale myslím, že na konci jsem mu odpustil - spíše z lítosti než z čehokoli jiného. Ale stejně jsem jej musel zabít.“

„Jaký myslíš, že by byl svět, kdyby lidé už jeden druhého nezabíjeli?“

„Nejspíš příjemnější.“

„Proč to tedy tak nezařídíme?“

„Ty a já?“ Garion se zasmál. „Sami?“

„Proč ne?“

„Protože je to nemožné, Erionde.“

„Myslel jsem, že jste s Belgaratem zamítli otázku nemožnosti už dost dávno.“

Garion se znovu zasmál. „Ano, myslím, že ano. Dobře, nechme nemožné být. Přijal bys místo toho označení *neobvykle těžké*?“

„Nic, co za to opravdu stojí, není jednoduché, Belgarione. Kdyby to bylo jednoduché, nevážili bychom si toho, ale jsem si jistý, že dokážeme najít odpověď.“ Řekl to s tak naprostým přesvědčením ve tváři, že Garion a okamžik skutečně uvěřil že ten divoký plán může být skutečně uskutečnitelný.

Pak se znovu podíval na ohavné sloupy kouře a naděje pohasla. „Myslím, že bychom měli jet zpátky a říct ostatním, co se tam děje,“ řekl.

Kolem poledne se vrátil Beldin. „Asi míli před námi je dalších pár vojáků,“ řekl Belgaratovi. „Asi tucet.“

„Jdou do bitvy směrem na sever?“

„Ne, řekl bych, že právě tahle skupina z ní utíká. Vypadají, jako by nedávno dostali pěkně na frak.“

„Poznal jsi, ke komu patří?“

„Na tom opravdu nezáleží, Belgarate. Chlap, který utíká, zapomíná na své přísahy.“

„Někdy jsi tak chytrý, až je mi z toho špatně.“

„Proč neřekneš Pol, ať ti namíchá něco, co by ti pomohlo?“

„Jak dlouho už to tak je?“ zeptala se Samet Polgary.

„A co, drahá?“

„To jejich neustálé špičkování?“

Polgara zavřela oči a usmála se. „Tomu bys nikdy neuvěřila, Lilselle. Někdy si myslím, že to začalo už na začátku času.“

Vojáci, na které narazili, byli obezřelí, dokonce vystrašení. Nicméně stáli pevně s rukama na zbraních. Silk přejel ke Garionovi a spolu se rozjeli kupředu klidným krokem.

„Dobrý den, pánové,“ pozdravil je družně Silk. „Co se to tu děje se světem?“

„Chceš říct, že to nevíš?“ zeptal se ho šlachovitý chlapík se zakrváceným obvazem kolem hlavy.

„Nenašel jsem nikoho, kdo by mi to řekl,“ odpověděl Silk. „Co se stalo se všemi lidmi, kteří v téhle části Peldane žili? Za poslední čtyři dni jsme neviděli živou duši.“

„Všichni zdrhli,“ řekl mu ovázaný muž. „Teda aspoň ti, co přežili.“

„Před čím utíkali?“

„Před Zandramas,“ odpověděl se zachvřením muž. „Její vojsko přitáhlo do Peldane před měsícem. Pokoušeli sme se ji zastavit, ale měla s sebou Grolimy - a obyčejní vojáci toho proti Grolimům moc nezmůžou,“

„To je pravda. Co je to za kouř na severu?“

„Je tam velká bitva.“ Voják se posadil a začal odvazovat zakrvácený obvaz, který měl kolem hlavy.

„Ale nejni to jako žádná bitva, kerou sem *já* kdy viděl,“ dodal další voják. Levou ruku měl v pásce a vypadal, jako by strávil několik posledních dnů tím, že se válel v blátě. „V pár válkách sem už byl, ale nikdy v takovýdlenc. Dyž seš voják, riskuješ - meče a šípy a kopí a takový ty krámy, šak víš - ale dyž na mně začnou posílat hrůzy, připadá mi, jako by přišel právej čas na to, abych si našel novou práci.“

„Hrůzy?“ zeptal se jej Silk.

„Maj s sebou démony, kámo - jak jedny, tak druhý - vobrovský hnusný démony s rukama jako hadi a tesákama a drápama a takovejma věcmá.“

„To nemyslíš vážně!“

„Viděl sem je na vlastní voči. Už si někdy viděl, jak žerou chlapa zaživa? Hrůzou ti vstávají vlasy na hlavě, to ti povím.“

„Tomu docela nerozumím,“ přiznal Silk. „Kdo v té bitvě válčí? Totiž, obyčejné armády si přece nevydržují ochočené démony, aby jim pomáhali s bojem.“

„To máš teda recht,“ souhlasil zablácený muž. „Vobyčejnej kmán rači zdrhne, dyž má jít proti něčemu, co na něj čumí jak na kus žvance. Ale nikdy sem se nedověděl, jak to dovopravdy bylo.“ Podíval se na muže s poraněnou hlavou. „Tys věděl, s kým se to řežeme, desátníku?“

Desátník si ovazoval kolem hlavy čistý obvaz. „Kapitán nám to řekl, než ho zabili,“ řekl.

„Možná byste mohli začít od začátku,“ řekl Silk. „Jsem z toho všeho trochu zmatený.“

„Jak sem už říkal,“ řekl desátník, „před nějakým měsícem Daršiváci s jejich Grolimama přepadli Peldane. Já sem s chlapama z královský peldanský annády, takže sme se je pokusili vodrazit. Trochu sme je zpomalili na východním břehu Maganu, ale pak na nás přišli Grolimové, a my museli ustupovat. Pak sme zaslechli, že se vod severu přibližuje další armáda - Karandové a obrnění vojáci a další Grolimové. V tý chvíli sme si mysleli, že sme už vopravdu v háji, ale ukázalo se, že ta nová armáda nepatří k Daršivákum. Vypadalo to, jako by dělali pro někýho Velkogrolima vodněkaď ze západu. No a tendle Grolim se zastavil na břehu a vůbec nešel dál. Vypadalo to, jako by něco čekal. Měli sme plno práce s Daršivákama, takže sme se moc nezajímali vo to, na co čeká. Dělali sme to, čemu naši oficíři říkali 'manévrování' - to je oficírský slovo pro zdrhání.“

„Pokud jsem to pochopil správně, tak se ten Grolim nakonec rozhodl jít do vnitrozemí,“ poznamenal Silk.

„To je jasná zpráva, kámo. Jasná zpráva. Bylo to před několika dnima, dyž se vrhnul vod břehu do vnitrozemí tak přímo, jako by šel po lajně. Buď věděl přesně, kam má jít, nebo za něčím šel, to ti nepovím. V každým případě přestali Daršiváci mlátit nás a táhli, aby mu zatarasili cestu, a v tý chvíli zavolal ty démony, vo kerejch mluvil tady Vurk. Nejdřív ty démoni zaútočili přímo na Daršiváky, ale pak jejich Grolimové - nebo možná Zandramas samotná - vyčarovali svý démony, a tak začala ta velká bitva. Ty démoni šli jedni po druhéjch, jak mohli nejrychlejc, a šlapali po každým, kdo neměl tu kliku a neuklidil se jim co nejrychlejc z cesty. A tak sme tam byli, chycení přímo uprostřed toho všeho a ušlapávání jeden po druhým nejdřív jednou bandou démonů a pak druhou. No, a tehdy sme dali tady s Vurkem a vostatníma hlavy dohromady a rozhodli smě se zjistit, jaký je teď v Gandaharu počasí.“

„Letos dost horké,“ řekl mu Silk.

„Ani zdaleka tak horký jako tam na severu, kámo. Už si někdy viděl, jak démon vydechuje voheň? Viděl sem, jak se jeden z těch

vobrněnců upekli zaživa ve svém plechu. A pak si ho ten démon kousek po kousku vyškrabával z brnění, dokad' se z něho ještě kouřilo.“ Desátník uvázal na svém obvazu uzal. „To by mělo držet,“ řekl a znovu se postavil. Podíval se na polední oblohu a trochu zamžoural. „Uděláme ještě pár mil, než slunko zapadne, Vurku,“ řekl svému zablácenému příteli. „Připrav chlapy k pochodu. Jesli se ta bitva začne roztahovat, mohli bysme se zase dostat přímo doprostřed - a vo to nikdo z nás nestojí.“

„Jasně, desátníku,“ odpověděl Vurk.

Desátník se znovu na Silka podíval a jeho oči se zúžily odhadujícím pohledem. „Můžeš jet se svejma přátelema s náma,“ nabídl mu. „Pár lidí na koních by nám bodlo, kdybysme se dostali do maléru.“

„Díky za pozvání, desátníku,“ odmítl Silk, „ale myslím, že pojedeme k Maganu a podíváme se tam po nějakém člunu. Mohli bychom být u ústí řeky do týdne.“

„Pak ti radim, abyste jeli rychle, kámo. Démoni umí lítat zatraceně rychle, dyž jim vyhládne.“

Silk přikývl. „Hodně štěstí v Gandaharu, desátníku,“ dodal.

„Myslím, že toho desátníkování nechám,“ řekl muž smutně. „Plat nejni špatnej, ale práce je čím dál tím víc vo hubu a ani šecky prachy na světě nejsou chlapovi k ničemu, dyž skončí v břiše někýho démona.“ Obrátil se ke svým přátelům. „Tak se hněme, Vurku,“ nařídil.

Silk otočil koně a jel s Garionem v patách zpátky, kde na ně čekali ostatní.

„Je to víceméně tak, jak jsme mysleli,“ řekl mužík a sesedl. „Bitva na severu se odehrává mezi Urvonem a Zandramas a obě strany používají démony.“

„Zašla tak daleko?“ zeptala se nevěřicně Polgara.

„Opravdu neměla moc na vybranou, Polgaro,“ řekl jí Silk. „Nahaz poslal své démony přímo do jejích řad a ničil její vojsko. Musela udělat něco, čím by jej zastavila. Když na někoho útočí démoni, není to legrace - ani pro Dítě Temnoty.“

„Dobrá,“ řekl Durnik suše, „co budeme dělat?“

„Desátník, který těm vojákům velel, měl zajímavý návrh,“ řekl mu Silk.

„Ano? A jaký?“

„Doporučil nám, abychom vypadli z Peldane tak rychle, jak to jen půjde.“

„Desátníci mají obyčejně dobrý čich,“ podotkl Durnik. „Proč bychom se podle jeho rady nezařídili?“

„Doufal jsem, že to někdo řekne,“ souhlasil Silk.

Kapitola dvanáctá

VELLA SE CÍTILA MELANCHOLICKY. Byl to pro ni neobvyklý pocit, ale zjistila, že se jí docela líbí. Na sentimentálním, malátném smutku toho bylo tolik pěkného. Kráčela s tichou důstojností velkolepými, mramorem vyloženými chodbami paláce v Boktoru a každý před jejím zádumčivým výrazem uhýbal. Neuvažovala o skutečnosti, že by v této všeobecné úctě mohly hrát jistou roli i její dýky. Ve skutečnosti na nikoho dýku nevytáhla už skoro týden - tím posledním byl lehce dotěrný sluha, který si spletl její otevřené kamarádství s nabídkou k daleko intimnějšímu přátelství. Ale příliš mu neublížila a on jí odpustil skoro dříve, než mu přestala téct krev. Dnes ráno byl jejím cílem obývací pokoj královny Drasnie. V mnoha směrech královna Porenna Vellu mátlá. Byla drobná a chladnokrevná. Nenosila žádné dýky a zřídkakdy zvyšovala hlas, ale všichni v Drasnii a v ostatních alornských královstvích ji měli v naprosté úctě. Vella sama, ačkoli přesně nevěděla proč, přistoupila na návrh malé královny že by si měla zvyknout oblékat šaty z levandulového saténu. Šaty jsou nepohodlná věc, která se člověku omotává kolem nohou a poutá hrudník. Předtím dávala Vella vždycky přednost černým koženým kalhotám, vysokým botám a kožené kazajce. Takové oblečení bylo pohodlné a užitečné. Bylo odolné a přitom umožňovalo Velle ukázat své přednosti tomu, na koho chtěla udělat dojem. Kromě toho při zvláštních příležitostech obvykle nosila lehce svléknutelné vlněné šaty a jemnou průhlednou růžovou spodničku z malloreánského hedvábí, která jí přiléhala k tělu, když tančila. Na druhou stranu satén rušivě šustil, ale na kůži byl příjemný, a tak si Vella byla nepříjemně vědomá skutečnosti, že být ženou znamená i něco jiného, než nosit několik dýk a chtít je

používat.

Lehce zaklepala na Porenniny dveře.

„Ano?“ ozval se Porennin hlas.

Copak ta žena nikdy nespí?

„To jsem já, Porenno - Vella.“

„Pojď dál, dítě.“

Vella zaťala zuby. Nebyla už přece dítě. Dostala se daleko do světa a ještě jí ani nebylo dvanáct. Byla prodaná - a koupená - nejméně šestkrát a byla provdaná jeden krátký, neskutečně šťastný rok za hubeného nadrackého zálesáka jménem Tekk, kterého milovala k zbláznění. Nicméně Porenna dávala přednost tomu, že na ni hleděla jako na nějaké napůl zkrocené hříbě, které potřebuje výchovu. Proti své vůli ta myšlenka zjemnila Vellinu vzpurnost. Malá plavovlasá královna Drasnie se nějakým podivným způsobem stala matkou, kterou nikdy nepoznala, a myšlenky na dýky a na to, jak byla prodána a koupena, zmizely pod vlivem jejího moudrého, jemného hlasu.

„Dobré jitro, Vello,“ řekla Porenna, když nadracká dívka vstoupila do jejího pokoje. „Dáš si trochu čaje?“ I když královna na veřejnosti vždy nosila černou barvu, byl dnes ráno její župan bledě růžový a v té jemné barvě vypadala velice zranitelně.

„Nazdar, Porenno,“ řekla Vella. „Žádný čaj, díky.“ Vrhla se do křesla vedle pohovky plavovlasé královny.

„Nesmíš sebou praštit, Vello,“ řekla jí Porenna. „Dámy sebou takhle nežuchají.“

„Já nejsem dáma.“

„Možná zatím ne, ale pracuji na tom.“

„Proč se mnou ztrácíš čas, Porenno?“

„Nic hodnotného není ztráta času.“

„Já? Hodnotná?“

„Víc, než by sis dokázala představit. Dnes ráno jsi vstala brzy. Něco ti dělá starosti?“

„Nemohla jsem spát. Poslední dobou mám ty nejdivnější sny.“

„Nenech se trápit sny, dítě. Sny jsou někdy minulostí, někdy budoucností, ale většinou pouze tím, čím jsou - sny.“

„Prosím, neříkej mi 'dítě', Porenno,“ namítala Vella. „Když se nad tím pořádně zamyslíme, jsem skoro stejně stará jako ty.“

„Pokud jde o roky, tak možná, ale roky nejsou jediným měřítkem času.“

Ozvalo se tiché zaklepaní na dveře.

„Ano?“ odpověděla Porenna.

„To jsem já, Vaše Veličenstvo,“ řekl známý hlas.

„Pojďte dál, markrabě Khendone,“ řekla královna.

Oštěp se od poslední doby, kdy jej Vella viděla, nezměnil. Stále byl kostnatý a aristokratický a měl na rtech sardonicky pobavený úsměšek. Oblečený měl, jak bylo jeho zvykem, perlově šedý kabátec a přiléhavé černé kalhoty. Jeho vyzáblé, dlouhé nohy díky jeho kalhotám nebyly nijak hezké. Trochu přemrštně se uklonil. „Vaše Veličenstvo,“ pozdravil královnu, „a milostivá paní Vello.“

„Neurážej, Oštěpe,“ odsekla Vella. „Nemám titul, tak se s nějakou milostpaní nenamáhej.“

„Ještě jste jí o tom neřekla?“ zeptal se Oštěp klidně královny.

„Schovávám si to na její narozeniny.“

„O co jde?“ dožadovala se Vella.

„Buď trpělivá, drahá,“ řekla jí Porenna. „O svém titulu se vše dozvíš v pravý čas.“

„Nepotřebuji drasnijský titul.“

„Každý potřebuje titul, drahá - i kdyby to bylo jen 'paní'.“

„Je vždycky taková?“ zeptala se Vella zamračeně šéfa drasnijské špionáže.

„Když měla ještě mléčné zuby, byla trochu nevinnější,“ odpověděl Oštěp uhlazeně, „ale bude s ní daleko větší legrace, až jí narostou tesáky.“

„Buďte slušný, Khendone,“ řekla mu Porenna. „Jaká je Rak Urga?“

„Ošklivá - ale taková je ostatně většina murgoských měst.“

„A co král Urgit?“

„Čerstvě ženatý, Vaše Veličenstvo, a trochu rozrušený touto novinkou.“

Porenna se zamračil. „Neposlala jsem jim dar,“ trápila se.

„Dovolil jsem si to zařídit sám, Vaše Veličenstvo,“ řekl Oštěp. „Docela hezký stříbrný servis, který jsem naložil v Tol Honetu - za nákupní cenu, samozřejmě. Mám omezený účet, rozumíte.“

Věnovala mu dlouhý, nepřátelský pohled.

„Nechal jsem úctenku u vašeho pokladníka,“ dodal bez sebemenší stopy po rozpacích.

„Jak pokračují jednání?“

„Překvapivě úspěšně, královno. Král Murgů podle všeho nepodlehł dědičné nemoci rodu Urgů. Ve skutečnosti je velice mazaný.“

„Docela jsem si myslela, že by mohl být,“ řekla trochu sebevědomě Porenna.

„Necháváte si věci pro sebe, Porenno,“ obvinil ji Oštěp.

„Ano. To ženy občas dělávají. Drží malloreánští agenti v drojimském paláci krok s událostmi?“

„Ale jistě.“ Oštěp se usmál. „Někdy musíme být trochu otevření, abychom se ujistili o tom, že všechno pochopí, ale jsou si víceméně plně vědomi pokroku v jednáních. Zdá se, že z toho mají trochu obavy.“

„Dorazil jste zpátky zcela rychle.“

Oštěp se mírně zachvěl. „Král Anheg nám dal k dispozici loď. Velí jí ten pirát Gredlik. Udělal jsem tu chybu, že jsem mu řekl, že spěchám. Plavba průlivem byla otřesná.“

Ozvalo se další tiché zaklepání na dveře.

„Ano?“ odpověděla Porenna.

Dveře otevřel sluha. Je tu znovu Nadrak Yarblek, Vaše Veličenstvo,“ ohlásil.

„Uveď jej, prosím.“

Yarblek měl na tváři sevřený výraz, který Vella poznávala tak dobře. Její majitel byl v mnoha ohledech průhledný člověk. Sundal si z hlavy vypelichanou kožešinovou čapku. „Dobrejtro, Porenno,“ řekl bez zbytečných cirátů a odhodil čapku do kouta. „Máš tu něco na pití? Seděl jsem v sedle pět dnů a umírám žízni.“

„Tamhle,“ ukázala Porenna na servírovací stůl u okna.

Yarblek zamručel, přešel místnost a z křišťálové karáty si nalil velký pohár. Dlouze se napil. „Oštěpe,“ řekl pak, „Máš nějaké lidi v Yar Nadraku?“

„Několik,“ připustil Oštěp opatrně.

„Raději jim řekni, aby dávali pozor na Drostu. Něco chystá.“

„Vždycky něco chystá.“

„To je sice pravda, ale tohle může být vážnější. Obnovil spojení s Mal Zetem. Nemluvil se Zakatem od doby, kdy přeběhnul u Thull Mardu, ale už spolu znovu mluví. Smrdí mi to.“

„Jsi si jistý? Žádný z mých lidí mi to nehlásil.“

„Nejspíš jsou jen v paláci. Tam Drosta vážné obchody neuzavírá. Řekni jim, aby šli do hospody u řeky ve čtvrti zlodějů. Jmenuje se U jednookýho psa. Drosta se tam chodí pobavit. Vyslanci z Mal Zetu ho čekají v místnosti na patře - totiž, když se Drosta dokáže odtrhnout od holek.“

„Hned na to několik lidí nasadím. Máš nějakou představu, o čem se asi mohou bavit?“

Yarblek potřásl hlavou a unaveně dopadl do křesla. „Drosta nařídil strážím, aby mě od toho místa udržely.“ Podíval se na Vellu. „Vypadáš dneska nějak vycmrndle,“ poznamenal. „Pila jsi včera přes míru?“

„Už skoro vůbec nepiju,“ řekla mu.

„Věděl jsem, že je chyba nechávat tě v Boktoru,“ řekl mrzutě. „Porenná má špatný vliv. Už ses na mně přestala zlobit?“

„Myslím, že ano. Opravdu není tvoje vina, že jsi blbec.“

„Díky.“ Přejel ji zhodnocujícím pohledem. „Ty šaty se mi líbí,“ řekl jí. „Vypadáš v nich pro změnu víc jako ženská.“

„Měl jsi snad o tom někdy pochybnosti, Yarbleku?“ zeptala se jej mrazivě.

Adiss, Vrchní eunuch paláce Věčné Salmissry, byl časně toho jitra předvolán a přicházel k trůnnímu sálu se strachem a chvěním. Královna měla v posledních dnech podivnou náladu a Adiss si bolestně uvědomoval osud svého předchůdce. Vešel do zšeřelého trůnního sálu a padl na tvář před stupínkem.

„Vrchní eunuch předstupuje před trůn,“ ozval se v unisonu obdivný chór. I když byl sám ještě před nedávnem členem tohoto chóru, připadalo Adissovi jejich prozpěvování nezvykle rozčilující.

Královna dřímala na své pohovce a její skvrnité smyčky se o sebe otíraly se suchým syčením šupin. Otevřela bezduché hadí oči a podívala se na něj se zašlehnutím rozeklaného jazyka. „Nu?“ řekla rozmrzele tím suchým šepotem, který mu vždy mrazil krev v žilách.

„P - povolala jsi mně, Věčná Salmissro,“ zakoktal.

„Toho jsem si vědoma, ty idiote. Nedráždi mně, Adissi. Brzy budu svlékat kůži a přitom jsem vždycky vznětlivá. Chtěla jsem, abys zjistil, co mají v plánu Alornové. Čekám na tvé hlášení.“

„Nebyl jsem schopen vypátrat příliš mnoho, královno.“

„To není odpověď, kterou jsem chtěla slyšet, Adissi,“ řekla mu nebezpečně. „Je možné, že povinnosti tvého úřadu jsou nad tvé možnosti?“

Adiss se začal silně třást. „P - poslal jsem pro Drobleka, Vaše Veličenstvo - drasnijského přístavního správce ve Sthiss Toru. Myslel jsem, že bude schopen vnést do situace nějaké světlo.“

„Snad ano.“ Její hlas zněl vzdáleně a dívala se na svůj obraz v zrcadle. „Povolej i tolnedřanského vyslance. Cokoli Alornové v Kthol Murgosu dělají, týká se to i Varany.“

„Odpust', Věčná Salmisro,“ řekl Adiss trochu zmateně, „ale proč by nám měly dělat starosti aktivity Alornů a Tolnedřanů?“

Otočila pomalu hlavu a její dlouhý krk se zavlnil ve vzduchu.

„Jsi naprosto neschopný, Adissi?“ zeptala se jej. „Ať už se nám to líbí nebo ne, je Nyissa částí světa a musíme vždy vědět, co naši sousedé dělají - a proč.“ Odmlčela se a její rozeklaný jazyk nervózně šlehl vzduchem. „Začala nějaká hra a já chci přesně vědět, oč jde, než se rozhodnu, jestli se do ní zapojím nebo, ne.“ Znovu se odmlčela. „Zjistil jsi vůbec, co se stalo s tím jednookým chlapíkem, s Issem?“

„Ano, Vaše Veličenstvo. Najmula jej drasnijská výzvědná služba. Podle posledního hlášení je v Rak Urga s alornskými vyjednavací.“

„Jak zvláštní. Myslím, že se celá záležitost dostala do stadia, kdy musím získat podrobné informace - a velice, velice brzy. Nezklam mě, Adissi. Tvé postavení není ani zdaleka tak bezpečné, víš. Nyní mě můžeš políbit.“ Sklonila hlavu a on postoupil na stupínek, aby se dotkl rozechvělými rty jejího chladného čela.

„Velice dobře, Adissi,“ řekla. „Nyní běž.“ A znovu se zahleděla na svůj odraz v zrcadle.

Král Nathel z Mišrak ak Thullu byl mladý muž s ochablými rty, tupýma očima, řídkými vlasy barvy bláta a naprostým nedostatkem všeho, co se jen vzdáleně podobalo inteligenci. Jeho královský šat byl flekatý a pomačkaný a koruna mu neseděla. Měl ji naraženou až po uši a dost často mu sklouzávala do očí.

Agašak, mrtvolný velekněz z Rak Urga, nemohl mladého krále Thullů vystát, ale donutil se, aby k němu byl v průběhu jejich rozhovoru zdvořilý. Zdvořilost nebyla jednou z Agašakových silných vlastností. Daleko více dával přednost přísným rozkazům se zahalenými výhrůžkami hrozných trestů, pokud mu nebude vyhověno, ale pečlivé studium Nathelovy osobnosti jej přesvědčilo o tom, že by se mladý Thull při náhlém vystavení jakýmkoli hrozbám nebo ultimátu zhroutil. A tak se byl Agašak místo toho nucen spolehnout na lichocení a přemlouvání.

„Prorocství říká jasně, Vaše Veličenstvo,“ zkusil to znovu, „že kterýkoli král mě bude následovat na místo setkání, stane se Velekrálem Angaraků.“

„Znamená to, že dostanu také Kthol Murgos a Gar og Nadrak?“ zeptal se Nathel a do jeho nechápajících očí se vloudil lehký záblesk.

„Přesně tak, Vaše Veličenstvo,“ ujistil jej Agašak, „stejně jako Malloreu.“

„A nebude se pro to na mně Kal Zakat zlobit? Nechci, aby se takhle cítil. Jednou mého otce seřezal, to víš? Chtěl ho ukřižovat, ale poblíž nebyl žádný strom.“

„Ano, zaslechl jsem o tom, ale nemusíte si dělat starosti, Zakat před vámi bude muset padnout na kolena.“

„Zakat padne na kolena - přede mnou?“ Nathel se zasmál. Byl to zvuk děsivě zbavený jakékoli myšlenky.

„Nebude mít jinou možnost, Vaše Veličenstvo. Pokud by odmítl, rozprášil by jej nový bůh na místě na atomy.“

„Co to je atom?“

Agašak stiskl zuby. „Velmi malý kousek, Vaše Veličenstvo,“ vysvětlil.

„Nevadilo by mi, kdyby se přede mnou klaněli Urgit a Drosta,“ přiznal Nathel, „ale nevím, jak by to bylo se Zakatem. Urgit a Drosta si o sobě myslí, že jsou tak chytrí. Líbilo by se mi, kdybych jim trochu srazil hřebínek. Ale Zakat - tím si nejsem jistý.“ Jeho oči se náhle projasnily. „To znamená, že bych dostal všechno zlato v Kthol Murgosu a Gar og Nadraku, že? A mohl bych je také donutit, aby ho pro mě nakopali.“ Koruna mu znovu sklouzla do očí a on zvrátil hlavu, takže vyhlížel zpod jejího okraje.

„A patřilo by vám také všechno zlato v Mallorei a klenoty a hedvábí a koberce - a dokonce by vám dali vlastního slona, na kterém byste jezdil.“

„Co to je slon?“

„Je to velice velké zvíře, Vaše Veličenstvo.“

„Dokonce větší než kůň?“

„Daleko větší. Kromě toho by vám také patřila Tolneda - a vítě sám, kolik peněz tam mají. Byl byste král světa.“

„Dokonce větší než vůl? Už jsem viděl několik opravdu velkých volů.“

„Desetkrát větší.“

Nathel se šťastně usmál. „Vsadím se, že by si toho všimli.“

„Přesně tak, Vaše Veličenstvo.“

„A co že to musím udělat?“

„Musíte se mnou jít na Místo, které není více.“

„To je ta část, které nerozumím. Jak tam můžeme jít, když už více není?“

„Prorocství nám to v pravý čas objasní, Vaše Veličenstvo.“

„Ach. Chápu. Máš nějakou představu, kde by asi tak mohlo být?“

„Stopy, které sleduji, říkají, že je někde v Mallorei.“

Nathelova tvář se náhle zachmuřila. „To je ale opravdu škoda,“ řekl netrpělivě.

„Nechápu tak docela -“

„Opravdu bych s tebou chtěl jít, Agašaku. Skutečně bych rád - kvůli tomu zlatu a kobercům a hedvábí a těm věcem - a taky kvůli tomu, aby se mi Urgit a Drosta a možná i Zakat klaněli a tak, ale prostě nemohu.“

„Tomu nerozumím. Proč ne?“

„Nemohu opustit domov. Moje maminka by mně hrozně potrestala, kdybych to udělal. Víš, jak to je. Ani nemohu myslet na to, že bych odejel tak daleko, jako je Mallorea.“

„Ale jste král,“

„To na věci nic nemění. Pořád dělám, co mi maminka řekne. Říká každému, že jsem ten nejhodnější chlapec, když na to přijde.“

Agašak odolal silnému nutkání proměnit tohoto blbečka v žábu nebo možná v medúzu. „Proč bych si nemohl promluvit s vaší mat-

kou?“ navrhl. „Jsem si jistý, že ji dokážu přesvědčit, aby vám dala své svolení.“

„No to je opravdu dobrý, dobrý nápad, Agašaku. Pokud maminka řekne, že je to v pořádku, vyrazím s tebou jako blesk,“

„Dobrá,“ řekl Agašak a otočil se.

„Ach, Agašaku?“ Nathelův hlas zněl zmateně.

„Ano?“

„Co je to proroctví?“

Shromáždili se ve Vo Mandoru, daleko od pozorných očí svých králů, aby probrali něco, co bylo velice osobní a velice naléhavé. Bylo to trochu za hranicí neposlušnosti a je opravdu ošklivé slovo, které lidé používají, když někdo neposlouchá svého krále.

Byl tam Barak a také Hettar, Mandorallen a Lelldorin. Z Maragoru právě dorazil Relg a ve vysokém křesle u okna seděl Barakův syn Unrak.

Hrabě z Trelleheimu si odkašlal způsobem, jako by je volal k pořádku. Shromáždili se ve věži Mandorallenovy pevnosti a klenutými okny pronikalo dovnitř zlaté podzimní světlo slunce. Barak byl obrovský a v zeleném kabátci působil oslnivě. Rudý vous měl učesaný a vlasy spletené do copu. „Dobrá,“ zaburácel, „začneme. Mandorallene, jsi si jistý, že schody, které sem vedou, jsou hlídány? Nechci, aby nás někdo odposlouchával.“

„Naprosto jistý, hrabě z Trelleheimu,“ odpověděl velký rytíř svědomitě. „Ručím ti za to svým životem.“ Mandorallen měl na sobě brnění a stříbrně prošíváný plášť.

„Obyčejné ano by docela stačilo, Mandorallene,“ povzdechl si Barak. „Takže,“ pokračoval řízně, „bylo nám zakázáno jet s Garionem a ostatními, je to tak?“

„Tak to řekla Cyradis v Rheonu,“ odpověděl tiše Hettar. Měl na sobě oblečený svůj obvyklý oděv z koňské kůže a pramen vlasů měl podchycený stříbrným kroužkem. Seděl zabořený v křesle a dlouhé nohy měl natažené před sebou.

„Dobrá tedy,“ pokračoval Barak. „Nemůžeme jít s nimi, *ale* nic nás nezastaví před tím, abychom nešli do Malloreoy na vlastní pěst, nebo ano?“

„Na jakou pěst?“ zeptal se bezvýrazně Lelldorin.

„Něco už vymyslíme. Mám loď. Pojedeme do Tol Honetu a naložíme ji nějakým zbožím. Pak odplujeme do Malloreu a uděláme obchod.“

„Jak chceš dostat *Mořského ptáka* do Jižního moře?“ zeptal se Hettar. „To by byl pěkně dlouhý převlak po souši, nezdá se ti?“

Barak na něj mrknul. „Mám mapu,“ řekl. „Můžeme proplout kolem jižního okraje Kthol Murgosu a přímo do východního moře. Odtud je to do Malloreu kousek.“

„Myslel jsem, že jsou Murgové ohledně map jejich pobřeží hodně tajnůstkářští,“ řekl Lelldorin a po jeho mladé tváři přelétlo zamračení.

„To jsou,“ usmál se Barak, „ale Oštěp byl v Rak Urga a jednu ukradl.“

„Jak jsi ji dostal z Oštěpa ty?“ zeptal se Hettar. „Je ještě víc tajnůstkářský než Murgové.“

„Plul zpátky do Boktoru na Grelidikově lodi. Oštěp není žádný námořník, takže mu nebylo moc dobře. Grelidik mu mapu štípnul a nechal svého mapaře udělat kopii. Oštěp nikdy ani nezjistil, že ji někdo vzal.“

„Tvůj plán jest vynikající, můj pane,“ řekl vážně Mandorallen, „ale dle uvážení mého na chybu narazil jsem.“

„Ano?“

„Jakž celý svět ví, Malloreu jest světaďílem rozlehlým, tisíce leguů na šíř a ještě více tisíců od jihu k ledům polárním na severu dalekém. Mohlo by nám zabrat tedy celé životy, než bychom přátele naše vyhledali, neboť dle názoru mého právě toto jest cílem tvým.“

Barak si vychytrale položil prst na stranu nosu. „Právě jsem se k tomu dostával,“ řekl. „Když jsme byli v Boktoru, opil jsem Yarbleka. Když je střízlivý, je mazaný, ale když do něj jednou dostanete půlku soudku, začne mluvit. Položil jsem mu pár otázek o obchodech, které se Silkem v Mallorei vedou, a dostal jsem pár velice užitečných odpovědí. Zdá se, že ti dva mají kancelář v každém větším městě Malloreu a že ty kanceláře jsou neustále mezi sebou ve spojení. Bez ohledu na to, co dělá, Silk na své obchodní zájmy dohlíží. Kdykoli se dostane poblíž jedné z kancelářů, najde si nějakou omluvu pro to, aby se v ní zastavil a zjistil, kolik miliónů minulý týden vydělal.“

„To je celý Silk, jistě,“ souhlasil Hettar.

„Všechno, co musíme udělat, je shodit kotvu v nějakém malloreánském přístavu a najít kancelář toho malého zloděje. Jeho lidé budou přesně vědět, kde je, a tam, kde je Silk, najdeme také ostatní.“

„Můj pane,“ omlouval se Mandorallen. „hrubě jsem tobě nedůvěroval. Můžeš mi odpustit mé podcenění vychytralosti tvé?“

„To je naprosto v pořádku, Mandorallene,“ odpověděl Barak velkoryse.

„Ale,“ protestoval Lelldorin, „pořád máme zakázáno se ke Gario-novi a ostatním připojit.“

„Pravda,“ souhlasil Mandorallen. „Připojit se k nim nemůžeme, neb bychom jejich výpravu ke zkáze odsoudili.“

„Myslím, že jsem tuhle část také vyřešil,“ řekl obr. „Nemůžeme s nimi jet, ale Cyradis neřekla nic o tom, jak daleko od nich musíme zůstat, nebo ne? Všechno, co musíme udělat, je jet si po svém - o nějakou legui dál - nebo možná míli. Budeme blízko natolik, že kdyby se náhodou dostali do nebezpečí, budeme jim schopni pomoci a pak jet zase po svých. Na tom přece není nic špatného, ne?“

Mandorallenova tvář se náhle rozjasnila. „Jeť to naší povinností, můj pane,“ vykřikl, „morální povinností. Bohové s velkým znelíbením hledít na ty, kteříť s pomocí cestovatelům v nebezpečí nepřicházejí.“

„Tak trochu jsem věděl, že to takhle uvidíš,“ řekl Barak a plác svého přítele obrovskou rukou do ramene.

„Překrucování,“ řekl s tónem konečné platnosti ve svém ostrém hlase Relg. Ulgský zélot nyní nosil tuniku, která byla velice podobná takovým, jaké obvykle nosil Durnik. Jeho kdysi bledá kůže byla nyní opálená a už nenosil přes oči roušku. Roky práce pod širým nebem poblíž domu, který postavil Taibě a hromadě jejich dětí, postupně působily jeho plet' a zrak slunečnímu svitu.

„Co tím chceš říct, překrucování?“ protestoval Barak.

„Přesně to, co jsem řekl, Baraku. Bohové sledují naše úmysly, ne chytré výmluvy. Chceš jet do Malloreay a pomoci Belgarionovi - to chceme všichni - ale nepokoušej se ošálit bohy takovými vymyšlenými historkami.“

Všichni se na něj bezmocně zadívali.

„Ale byl to takový dobrý plán,“ řekl smutně Barak.

„Velice dobrý,“ souhlasil Relg, „ale je to odepření poslušnosti a

odepření poslušnosti bohům - a proroctví - je hřích.“

„Už zase hřích, Relgu?“ řekl znechuceně Barak. „Myslel jsem, že ses přes to dostal.“

„Ne, úplně ne.“

Barakův syn Unrak, který byl ve svých čtrnácti skoro tak velký jako plně vzrostlý muž, vstal. Měl na sobě brnění a u boku připnutý meč. Jeho vlasy byly ohnivě rudé a líce mu už začaly pokrývat chmýří podobné vousy. „Posuďme, jestli jsem to pochopil správně,“ řekl. Unrakův hlas už nepřeskakoval a nekolísal, ale ustálil se na zvukném barytonu. „Musíme poslouchat proroctví, je to tak?“

„Do posledního řádku,“ řekl Relg pevně.

„Pak do Mallorey jet *musím*,“ řekl Unrak.

„To bylo trochu rychlé,“ řekl mu jeho otec.

„Ve skutečnosti to tak složité není, otče. Jsem dědičný ochránce nástupce rivanského trůnu, je to tak?“

„V tom má pravdu,“ řekl Hettar. „Pokračuj, Unraku. Řekni nám, o co ti jde.“

„Nu,“ řekl mladík a lehce pod zkoumavým pohledem starších zčervenal, „pokud je princ Geran v Mallorei a v nebezpečí, musím tam jet. To říká proroctví. A protože nevím, kde je, musím následovat krále Belgariona, dokud svého syna nenajde, abych jej mohl ochraňovat.“

Barak se na svého syna široce usmál.

„Ale,“ dodal Unrak, „v téhle záležitosti s ochranou nemám příliš mnoho zkušeností, takže bych mohl potřebovat trochu pomoci. Myslíš, otče, že bych dokázal přesvědčit tebe a tvé přátele, abyste se mnou šli? Jen proto, abych nedělal zbytečné chyby, rozumíš.“

Hettar vstal a potřásl Barakovi rukou. „Gratuluji,“ řekl prostě.

„Nu, Relgu,“ řekl Barak, „uspokojuje to tvůj smysl pro ctnost?“

Relg se nad tím zamyslel. „Nu, ano,“ řekl, „vlastně si myslím, že ano.“ Pak se na jeho drsné tváři objevil, pokud si Barak vzpomínal, vůbec první úsměv. „Kdy vyrazíme?“ zeptal se.

Jeho císařské Veličenstvo Kal Zakat z Mallorey stál u okna ve vysoké věži v Maga Rennu a vyhlížel ven na obrovskou plochu řeky Magan. Směrem proti proudu od města byla vodní hladina poseta velkou armádou říčních plavidel všech velikostí, pohybující se spořádaně

k dokům, kde na nalodění čekaly říšské jednotky.

„Máte nějaké nové zprávy?“ zeptal se císař.

„Věci jsou tam dole dost zmatené,“ hlásil Brador, hnědě oděný šéf oddělení vnitřních záležitostí, „ale zdá se, že k hlavnímu střetnutí Urvona a Zandramas dojde v Peldane. Urvon se tam přesunul ze severu a Zandramas zabrala Peldane před měsícem, aby mezi ním a Daršivou vytvořila nárazníkovou oblast. Přesunula své síly do Peldane, aby se s ním střetla.“

„Jaký je váš odhad, Atesko?“ zeptal se Zakat.

Generál Ateska vstal a přešel k mapě, visící na zdi. Okamžik si ji prohlížel a pak do ní zabodl tupý ukazováček. „Tady, Vaše Veličenstvo,“ řekl, „město Ferra. Potáhneme dolů a zabereme to místo. Je to logická předsunutá základna. Řeka Magan je tam široká nějakých patnáct mil a nebude příliš obtížné zamezit jakémukoli pohybu z Daršivské strany. To vyřadí Zandramasiny posily. Až se setkají, bude mít Urvon početní převahu a její vojsko rozdrtí. Nicméně bude mít ztráty. Obě strany tvoří fanatici a budou bojovat na život a na smrt. Poté, co zničí Zandramasino vojsko, zastaví se, aby si vylízal rány. A tehdy na něj udeříme my. Bude oslabený a jeho jednotky budou vyčerpané. Naše budou čerstvé. Výsledek by měl být lehce předpověditelný. Pak můžeme překročit Magan a vyčistit Daršivu.“

„Vynikající, Atesko,“ řekl Zakat a přes rty mu přeběhl lehký úsměv. „Váš plán má jisté ironické kouzlo. Nejdříve necháme Urvona zničit Zandramas a pak zničíme my jeho. Líbí se mi představa toho, že za mě udělá špinavou práci Torakův Řád.“

„S dovolením Vašeho Veličenstva bych rád vedl čelní jednotky a dohlédl na obsazení Ferry,“ řekl generál. „Zandramas bude nejspíš chtít podniknout protiútok, až rozdělíme její vojsko na dvě části. Budeme potřebovat město opevnit. Budu také potřebovat nasadit na řeku hlídky, abychom znemožnili jakýkoli pokus o proklouznutí jejích jednotek do Peldane kolem našich boků. Je to skutečně klíčová část operace a chtěl bych na ni dohlédnout osobně.“

„Beze všeho, Atesko,“ dal mu svolení Zakat. „Skutečně bych nevěřil nikomu jinému, kdo by se o to pokoušel.“

Ateska se uklonil. „Vaše Veličenstvo je příliš laskavé,“ řekl.

„Pokud bych mohl, Vaše Veličenstvo,“ řekl Brador, „dostáváme

jisté znepokojivé zprávy z Kthol Murgosu. Naši agenti nám hlásí, že dochází k skutečně vážným jednáním mezi Urgitem a Alorny.“

„Murgové a Alorni?“ zeptal se Zakat nevěřící. „Nenávidí přece jeden druhého po celé éony.“

„Možná našli společného nepřítele,“ naznačil Brador jemně.

„Myslíte mne?“

„Zdá se to být logické, Vaše Veličenstvo.“

„Musíme to zastavit. Myslím, že bychom měli na Alorny zaútočit. Dáme jim něco, s čím by si mohli dělat starosti trochu blíž, takže nebudou muset za dobrodružstvím jezdit až do Kthol Murgosu.“

Ateska si odkašlal. „Mohu promluvit neuhlazeně, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se.

„Nikdy jsem vás neslyšel mluvit jinak, Atesko. Co chcete říct?“

„Jen idiot se pokouší vést válku na dvou frontách a jen šílenec se pokouší bojovat na třech. Máte válku tady v Peldane, další v Kthol Murgosu a nyní uvažujete o třetí v Alorii. Nedoporučuji vám to těmi nejsilnějšími možnými slovy.“

Zakat se křivě usmál. „Jste odvážný muž, Atesko,“ řekl. „Nezpomínám si, kdy o mně naposledy někdo jedním dechem řekl, že jsem idiot a šílenec.“

„Věřím, že mi Vaše Veličenstvo odpustí mou otevřenost, ale v této věci je to mé pevné přesvědčení.“

„To je v pořádku, Atesko.“ Zakat mávl rukou, jako by to odsouval stranou. „Jste tu, abyste mi radil, a ne proto, abyste mi lichotil, a vaše přímá řeč si zaslouží mou plnou pozornost. Dobrá tedy, nezačneme válku s Alorny, dokud neskončíme tady. Idiotství mi stačí, šílenství je něco jiného. Svět si ho užil dost od Taur Urgase.“ Začal přecházet sem a tam. „K čertu, Belgarione!“ vybuchl náhle. „Co *máš* v plánu?“

„Eh - Vaše Veličenstvo,“ prohodil nesměle Brador, „Belgarion není na Západě. Byl v posledním týdnu viděn v Melceně.“

„Co dělal v Melceně?“

„To jsme nebyli schopni zjistit, Vaše Veličenstvo. Nicméně je docela jisté, že již ostrovy opustil. Myslíme, že by se mohl nacházet v nejbližším okolí.“

„A bezpochyby pomáhat všeobecnému zmatku. Dávejte na něj pozor, Atesko. Krade se světem jako přírodní katastrofa.“

„Postarám se o to, abych jej pro Vaše Veličenstvo chytil,“ odpověděl Ateska. „Nyní, s dovolením Vašeho Veličenstva, bych rád odešel dohlédnout na nalodění jednotek.“

„Jak dlouho vám bude trvat, než se dostanete do Ferry?“

„Možná tři nebo čtyři dny, Vaše Veličenstvo. Nechám mužstvo veslovat.“

„Nebude se jím to líbit.“

„Nemusí se jím to líbit, Vaše Veličenstvo.“

„Dobrá, běžte. Za několik dní za vámi přijedu.“

Ateska zasalutoval a obrátil se.

„Ach, mimochodem, Atesko,“ řekl Zakat, jako by jej to právě napadlo, „nechcete si vzít s sebou na cestu kotě?“ Ukázal k několika hrajícím si, napůl vzrostlým kočkám na vzdálené straně místnosti. Jeho vlastní žíhaná kočka seděla nahoře na krbové římse s lehce ztrápeným výrazem.

„Ach...“ zaváhal Ateska, „jsem naplněn vděčností, Vaše Veličenstvo, ale z kočičí srsti mi napuchnou a slzí oči a myslím, že budu v následujících několika týdnech oči opravdu potřebovat.“

Zakat si povzdechl. „Rozumím, Atesko,“ řekl. „To je všechno.“

Generál se uklonil a odešel.

Zakat o tom přemýšlel. „Nu,“ řekl, „když si nechce vzít kotě, myslím si, že mu místo toho dáme maršálskou hůl - ale *pouze* tehdy, když bude tato operace úspěšná, rozumíte.“

„Naprostο, Vaše Veličenstvo,“ zamumlal Brador.

Korunovace arcivévody Otrata na císaře Malloreoy proběhla docela hladce. Otrát byl samozřejmě naprostý pitomec, kterého bylo třeba vést ceremonií takřka za ruku. Když bylo po všem, usadila jej Zandramas na ozdobeném trůnu v hemilském paláci a zanechala instrukce, aby se mu všichni klaněli a lichotili. Pak tiše odešla.

Princ Geran byl v prosté místnosti, kterou si pro sebe Zandramas v chrámu vybrala. Hlídala jej grolimská kněžka středních let. „Dnes ráno byl velice hodný, svatá Zandramas,“ řekla kněžka.

„Hodný, zlobivý - jaký je v tom rozdíl?“ Zandramas pokrčila rameny. „Můžeš odejít.“

„Ano, svatá kněžko.“ Žena ve středních letech se uklonila a odešla z místnosti.

Princ Geran se na Zandramas díval s vážným výrazem v malém obličeji.

„Dnes ráno jste nějaký tichý, Vaše Veličenstvo,“ řekla ironicky Zandramas.

Výraz dítěte se nezměnil, i když spolu byli přes rok, nedal Geran nikdy najevo nejmenší známku náklonnosti a, což bylo možná ještě více zneklidňující, nedal najevo ani strach. Zvedl jednu ze svých hraček. „Balón,“ řekl.

„Ano,“ odpověděla, „myslím, že ano.“ Pak, možná proto, že ji jeho pronikavý pohled vyváděl z rovnováhy, přešla místnost a postavila se před zrcadlo. Sejmula si kápi a upřeně hleděla na svůj odraz. Na její tváři, se to ještě neprojevalo. Alespoň něco. Podívala se s nechutí na vířící a jiskřící světélka pod kůží na rukou. Pak si naprosto úmyslně rozepjala svůj hábit a dívala se na odraz svého nahého těla. Rozšiřovalo se to, o tom nemohlo být sebemenších pochyb. Nadra a břicho už byly také zasaženy stejnými vířícími světelnými body.

Geran tiše přišel a postavil se vedle ní. „Hvězdy,“ řekl a ukázal do zrcadla.

„Běž si hrát, Gerane,“ řeklo mu Dítě Temnot a zahalilo se do hábitu.

Kapitola třináctá

TOHO ODPOLEDNE MOHLI CESTOU a západ sledovat těžkou, temně purpurovou hradbu mraků, která před nimi narůstala, zvedala se výš a výš a zakrývala modrou oblohu. Nakonec Durnik přijel dopředu. „Toh říká, že bychom se raději měli schovat,“ řekl Belgaratovi. „Jarní bouřky jsou v těchto končinách prý dost divoké.“

Belgarat pokrčil rameny. „Už jsem dřív zmokl.“

„Říká, že bouřka nebude trvat dlouho,“ řekl Durnik, „ale bude nejspíš hodně prudká. Měla by se vyčerpat během dopoledne. Opravdu si myslím, že bychom ho měli poslechnout, Belgarate. Nejde jen o déšť a vítr. Říká, že sek tomu ještě přidává krupobití a kroupy jsou velké jako jablka.“

Belgarat se zadíval na modročerné mraky, tyčící se na západní obloze, z nichž sjížděly blesky. „Dobrá,“ rozhodl. „Stejně už dnes nebudeme schopni nikam dál jet. Ví o nějakém úkrytu poblíž?“

„Několik mil před námi je vesnice,“ řekl mu Durnik, „Pokud je jako ty ostatní, kolem kterých jsme jeli, nikdo tam nebude. Snad najdeme dům, kterému zbylo dost střechy na to, aby nás uchránil před krupobitím.“

„Jed'me tedy tam. Ta bouře se blíží rychle. Zavolám Beldina a řeknu mu, ať se podívá.“ Zvedl tvář a Garion cítil, jak se jeho myšlenky vztáhly.

Ujížděli tryskem zvedajícím se větrem, který jim škubal za pláště a přinášel s sebou nepříjemný chlad a občasné kapky chladného deště.

Když vyjeli na kopec nad opuštěnou vesnici, viděli, jak bouře postupuje jako zeď přes planinu.

„Bude to jen taktak,“ zakřičel Belgarat do větru. „Musíme přidat.“

Sjížděli z kopce divoce se vlnící travou a pak přes široký pás obdělávané půdy, který vesnici obklopoval. Byla obezděná, ale brána byla vysazená ze závěsů a mnoho domů vykazovalo známky nedávného požáru. S klapáním projížděli ulicí, pokrytou troskami, a vítr na ně ječel. Garion zaslechl hlasité třesnutí. Pak další. A několik dalších v hlasitém staccatu. „Začíná krupobití!“ zavolal.

Samet náhle vykřikla a chytila se za rameno. Silk, jak se zdálo, téměř bez přemýšlení stočil svého koně k jejímu a přehodil přes ní plášť s paží ochranně nataženou.

Beldin stál na zahradě před jedním z relativně nejméně poškozených domů. „Tady!“ volal naléhavě. „Dveře do stáje jsou otevřené! Zaved'te koně dovnitř!“

Sklouzli ze sedel a rychle vedli koně do stáje, připomínající jeskyni. Pak zavřeli vrata a přeběhli přes dvůr k domu.

„Díval ses, jestli je vesnice prázdná?“ zeptal se hrbatého čaroděje Belgarat, když vcházel dovnitř.

„Nikdo tu není,“ řekl mu Beldin, „pokud se někde ve sklepe neschovává nějaký další úředník.“

Třeskavý zvuk zvenčí zněl stále hlasitěji, až přešel do stálého řevu. Garion vyhlédl ze dveří. Z nebe padaly velké kusy ledu a na dlažbě se rozbíjely na kusy. Chlad byl vteřinu za vteřinou citelnější. „Myslí, že jsme to stihli právě včas,“ řekl.

„Zavři dveře, Garione,“ řekla mu Polgara, „a zapal oheň.“

Místnost, do které přišli, vykazovala známky spěšného odchodu. Stůl a židle byly převrácené a na podlaze leželo rozbité nádobí. Durník se rozhlédl a zvedl v rohu kus svíčky. Postavil stůl na nohy, svíčku na kus rozbitého talíře a sáhl po své ocílce, pazourku a troudu.

Toth přešel k oknu a otevřel je. Pak se vyklonil, zavřel okenice a upevnil je.

Durnikova svíčka trochu zablikala, ale pak se její plamen ustálil a prosvítla místnost zlatavou září. Kovář přešel ke krbu. Přes všechny trosky na podlaze a přeházený nábytek vypadala místnost příjemně. Stěny byly obílené a temné trámy u stropu byly pečlivě přitesány. Krb byl velký a jeho vyústění bylo klenuté. V zadní stěně bylo zasazeno několik háků na zavěšení nádob a vedle bylo pečlivě vyrovnáno dřevo. Bylo to příjemné místo.

„Dobrá, pánové,“ řekla jim Polgara. „Nestůjte tady jen tak. Je třeba narovnat nábytek a podlaha potřebuje zamést. Bude se nám hodit více svíček a chci se podívat na ložnice.“

Oheň, který zapálil Durnik, se rozhořel. Kriticky si jej prohlédl, pak spokojeně vstal. „Raději se podívám na koně,“ řekl. „Chceš přinést zavazadla sem, Pol?“

„Zatím jen jídlo a nádobí, drahý. Ale nemyslíš, že bys měl počkat, až přestanou padat kroupy?“

„Po straně domu je něco jako krytý průchod,“ odpověděl. „Myslím, že lidé, kteří tenhle dům postavili, znali tohle počasí.“

Odešel a brzy jej následovali Toth a Eriond.

Garion přešel místnost k Samet, která seděla na hrubé lavici s rukou ochranně položenou na pravém rameni. Tvář měla bledou a čelo orosené potem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

„Překvapilo mně to, nic víc,“ odpověděla. „Ale je hezké, že se na to ptáš.“

„Hezké?“ Náhle dostal zlost. „Jsi pro mně jako sestra, Liselle, a pokud by ti někdo ublížil, bral bych to jako osobní urážku.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ řekla a její úsměv náhle prosvětlnil místnost.

„Nehrej si se mnou, Samet. Nepokoušej se být odvážná. Pokud tě to bolí, tak to řekni.“

„Je to jen malá modřinka, Belgarione,“ protestovala. V jejích velkých hnědých očích se odrážely celé světy upřímnosti, většinou předstírané.

„Že ti naplácám,“ vyhrožoval.

„Tohle ale byla zajímavá poznámka.“ Zasmála se.

Ani o tom nepřemýšlel. Prostě se k ní naklonil a políbil ji na čelo.

Vypadala trochu překvapeně. „Ale Vaše Veličenstvo,“ řekla s hraným úlekem. „Co když vás při tom viděla Se'Nedra?“

„Se'Nedra se s tím dokáže vyrovnat. Má tě ráda stejně jako já. Řeknu tetě Pol, aby se ti na to rameno podívala.“

„Opravdu je v pořádku, Belgarione.“

„Chceš se o tom dohadovat s tetou Pol?“

Zauvažovala o tom. „Ne,“ řekla. „Opravdu si nemyslím, že bych

měla. Pošleš sem Kheldara, aby mně držel za ruku?“

„Ještě něco?“

„Jestli chceš, můžeš mě políbit znovu.“

V určitém omezeném soukromí Polgara rozepjala Sametiny šedé šaty a opatrně prozkoumala velkou purpurovou modřinu na plavovlásčině rameni. Samet zčervenala a cudně si zakryla své dost nápadné tvary.

„Nemyslím, že by bylo něco zlomeného,“ řekla Polgara a jemně prohmatávala rameno s modřinou. „Nicméně to bude dost bolestivé.“

„Toho jsem si všimla takřka okamžitě,“ řekla Samet a trhla sebou.

„Dobrá. Sadi,“ řekla Polgara živě, „potřebuji dobrý utišující lék. Co navrhuješ?“

„Mám oret, paní Polgaro,“ odpověděl eunuch.

Zamyslela se nad tím. „Ne,“ řekla. „Oret by ji na další dva dni zneschopnil. Máš nějaký miseth?“

Vypadal trochu polekaně. „Paní Polgaro,“ protestoval. „Miseth je vynikající utišující prostředek, ale -“ podíval se na trpící Samet. „Jsou tam ty postranní účinky, víte.“

„Můžeme ji zvládnout, pokud toho bude zapotřebí.“

„Jaké postranní účinky?“ vyptával se Silk, sklánějící se ochranně nad plavovláskou.

„Má sklony vyvolávat jistou - ach, abych tak řekl - vášně,“ odpověděl jemně Sadi. „V Nyisse se pro tento účinek široce využívá.“

„Ach,“ řekl Silk a lehce zrudnul.

„Jedna kapka,“ řekla Polgara. „Ne. Dáme dvě.“

„Dvě?“ vykřikl Sadi.

„Chci, aby to účinkovalo, dokud bolest neustoupí.“

„Dvě kapky to zařídí, to je pravda,“ řekl Sadi, „ale budete ji muset hlídat, než to vyprchá.“

„Pokud budu muset, uspím ji.“

Sadi pochybovačně otevřel svůj červený kufřík a vytáhl fiálu s temně purpurovou tekutinou. „Je to proti mému přesvědčení, paní Polgaro,“ řekl.

„Důvěřuj mi.“

„Vždycky jsem nervózní z toho, když to někdo říká,“ řekl Belgarat Beldinovi.

„Ty jsi nervózní ze spousty věcí. Nemůžeme jet dál, dokud nebude holka v pořádku. Pol ví, co dělá.“

„Možná,“ odpověděl Belgarat.

Sadi opatrně odměřil dvě kapky do hrnku vody a rozmíchal je prstem. Pak si velice pečlivě utřel prst do kousku plátna. Podal hrnek Samet. „Vypij to pomalu,“ radil. „Skoro okamžitě se začneš cítit trochu podivně.“

„Podivně?“ zeptala se podezíravě.

„O tom si můžeme promluvit později. Všechno, co bys měla vědět, je to, že ti to pomůže utišit bolest.“

Samet si z hrnku usrkla. „Nechutná to špatně,“ poznamenala.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl eunuch, „a chuť ti bude připadat lepší a lepší, čím více se budeš blížit ke dnu.“

Samet pomalu upíjela z hrnku. Tvář jí zrůžověla. „Teda,“ řekla, „to se tu ale najednou oteplilo, co?“

Silk se posadil na lavici vedle ní. „Pomáhá to vůbec?“ zeptal se.

„Hmm?“

„Co tvoje rameno?“

„Nevidíš mou modřinu, Kheldare?“ Odhrnula si šaty, aby mu ji ukázala. Ukázala mu - a každému v místnosti - stejně tak i jiné věci. „No nazdar,“ řekla roztržitě a neobtěžovala se s tím, že by se zakryla.

„Myslím, že byste měla přistoupit k těm krokům, o kterých jste se zmínila, paní Polgaro,“ řekl Sadi. „Situace se může vymknout z ruky každou chvíli.“

Polgara přikývla a položila krátce ruku na Sametino čelo. Garion cítil lehké vzdušné vlnění.

„Najednou se cítím tak ospalá,“ řekla Samet. „To dělá ten lék?“

„Dá se to tak říci,“ odpověděla Polgara.

Sametina hlava poklesla a položila se na Silkovo rameno.

„Zvedni ji, Silku,“ řekla mužíkovi Polgara. „Najdeme jí postel.“

Silk vzal spící dívku do náruče a s Polgarou v patách ji odnesl z místnosti.

„Má tahle věc vždycky stejný účinek?“ zeptala se Sadiho Se'Nedra.

„Miseth? Ach ano. Probudil by i mrtvolu.“

„A účinkuje i na muže?“

„Pohlaví na něj nemá žádný vliv, Vaše Veličenstvo.“

„Velice zajímavé.“ Vrhla na Gariona vychytralý postranní pohled.
„Neztrať tu lahvičku, Sadi,“ řekla.

„Zapomeň na to,“ řekl jí Garion.

Trvalo jim možná čtvrt hodiny, než místnost uklidili. Když se spolu Silkem vrátila, Polgara se usmívala. „Už spí,“ řekla. „Podívala jsem se i do ostatních místností. Zdá se, že paní domu byla velice pořádkumilovná osoba,“ řekla. „Toto je jediná místnost, která byla ve vážnějším nepořádku, když rodina odejela.“ Postavila svou svíčku na stůl a se spokojeným výrazem si uhladila šedé šaty. „Dům vypadá velice hezky, strýčku,“ řekla Beldinovi.

„Jsem rád, žes to uznala,“ odpověděl. Byl rozvalený na lavici s vysokým opěradlem, která byla u okna, a pečlivě opravoval řemínek, který držel na místě jeho potrhaný levý rukáv.

„Jak jsme daleko od řeky?“ zeptal se jej Belgarat.

„Je to ještě kus cesty - přinejmenším dobrý den rychlé jízdy. Přesnější být nemohu. Když přišel ten vítr, málem mi odfoukl všechno peří.“

„Kraj před námi je pořád prázdný?“

„Těžko říct. Byl jsem docela vysoko, a pokud tam byli nějakí lidé, všichni se schovali před bouřkou.“

„Budeme se muset podívat ráno.“ Belgarat se opřel v křesle a natáhl nohy k ohni. „Ten oheň byl dobrý nápad,“ řekl. „Ve vzduchu je cítit chlad.“

„To se občas stane, když na zem napadá pár centimetrů ledu,“ řekl mu Beldin. Ošklivý mužík zamyšleně zašilhal. „Pokud jsou tu takové bouřky na denním pořádku, budeme muset přejet Magan v ranních hodinách,“ poznamenal. „Nemyslím, že byla velká legrace, kdyby nás takové krupobití chytlo v otevřeném člunu.“

„Tak už toho nech!“ řekl Sadi ostře Zith v kameninovém džbánu.

„Co se děje?“ zeptala se Se'Nedra.

„Vydávala takové legrační zvuky,“ odpověděl Sadi. „Chtěl jsem se podívat, jestli je v pořádku, a ona na mně zasyčela.“

„To čas od času dělá, ne?“

„Tohle bylo trochu jiné. Ve skutečnosti mě varovala, abych se k ní nepřibližoval.“

„Není nemocná?“

„To bych neřekl. Je to docela mladý had a byl jsem opatrný, pokud šlo o to, čím jsem ji krmil.“

„Možná potřebuje nějaký posilující lék.“ Se'Nedra se podívala távavě na Polgaru,

Polgara se bezradně zasmála. „Je mi líto, Se'Nedro,“ řekla, „ale pokud jde o nemoci plazů, nemám vůbec žádné zkušenosti.“

„Nemyslíte, že bychom mohli mluvit o něčem jiném?“ zeptal se žalostně Silk. „Myslím, že Zith je hezké malé zvířátko, ale je to pořád had.“

Se'Nedra se k němu prudce otočila a v očích se jí náhle blýskalo. „Jak to můžeš říct?“ vyštěkla rozzlobeně. „Zachránila nám všem dvakrát životy - jednou v Rak Urga, když uštkla toho Grolima Soršaka, a znovu v Ašabě, když kousla Harakana. Bez ní bychom tu nebyli. Mohl bys prokázat alespoň trochu vděku.“

„Nu...“ řekl trochu nejistě. „Možná můžeš mít pravdu, ale k čertu, Se'Nedro, já nemůžu hady vystát.“

„Ani o ní jako o hadovi nepřemýšlím.“

„Se'Nedro,“ řekl trpělivě, „je dlouhá a má kůži, plazí se, nemá ruce ani nohy a je jedovatá. Podle mně to z ní hada dělá.“

„Máš předsudky,“ obvinila jej.

„Nu - ano. Myslím, že bys tomu tak mohla říkat.“

„Hořce jsem se v tobě zklamala, princí Kheldare. Je to krásný, hodný a odvážný tvoreček a ty ji urážíš.“

Chvilí na ni hleděl, pak vstal a okázale se kameninovému džbánu uklonil. „Je mi skutečně líto, drahá Zith,“ omlouval se. „Nevím, co to do mne vjelo. Dokáže mi snad tvé malé studené zelené srdce odpustit?“

Zith na něj zasyčela a její syčení přešlo do zvláštního zavrčení.

„Říká, abys jí dal pokoj,“ řekl mu Sadi.

„Opravdu rozumíš tomu, co říká?“

„Základní věci ano. Hadi mají velice omezený slovník, takže není těžké tu a tam několik frází pochytit.“ Eunuch se zamračil, „Poslední dobou ale hodně kleje a to jí není podobné. Obyčejně to je velice vychovaná malá hadí dáma.“

„Nevěřím tomu, že se opravdu účastním takového rozhovoru,“

řekl Silk, vrtěl hlavou a odešel dolů chodbou k zadní části domu.

Durnik s Tothem a Eriondem se vrátili. Nesli zavazadla, obsahující Polgařiny kuchyňské potřeby a potraviny. Polgara se podívala kriticky na ohniště a jeho příslušenství. „Poslední dobou jsme jedli spíše symbolická jídla,“ poznamenala. „Máme tady docela vybavenou kuchyni, tak proč toho nevyužít?“ Otevřela vak s jídlem a prohledala jej. „Chtěla bych tu mít něco jiného, než jsou jen cestovní dávky,“ řekla napůl sama pro sebe.

„Vzadu je venku kurník, Pol,“ řekl jí pomocně Beldin.

Usmála se na něj. „Durniku,“ řekla skoro zasněným hlasem.

„Hned se o to postarám, Pol. Možná tři?“

„Dones čtyři. Alespoň si budeme moci s sebou vzít na cestu nějaké studené maso. Se'Nedro, běž s ním a posbírej všechna vejce, která najdeš.“

Se'Nedra se na ni udiveně podívala. „Ale já jsem nikdy vejce ne sbírala, paní Polgaro,“ protestovala.

„Není to těžké, drahá. Jen buď opatrná a nerozbij je, to je všechno.“

„Ale -“

„Myslela jsem, že na snídani bych mohla udělat sýrovou omeletu.“

Se'Nedřiny oči se rozjasnily. „Vezmu si košík,“ řekla rychle.

„Skvělý nápad, drahá. Strýčku, jsou v tomto místě ještě jiné zajímavé věci?“

„Vzadu za domem je pivovar.“ Pokrčil rameny. „Ještě jsem neměl čas se tam jít podívat.“

Belgarat vstal. „Proč bychom to neudělali teď?“ navrhl.

„Lidé na vesnicích nedělají moc dobré pivo, Belgarate.“

„Možná je tohle výjimka. Nikdy nebudeme vědět, dokud to nezkusíme, ne?“

„V tom máš pravdu.“

Dva staří čarodějové odešli k zadní části domu, zatímco Eriond donesl více dřeva na oheň.

Se'Nedra se vrátila, zamračená a trochu rozzlobená. „Nechtěl jsem svá vejce dát, paní Polgaro,“ stěžovala si. „Sedí na nich.“

„Musíš pod ně sáhnout a vejce vytáhnout, drahá.“

„Nerozlobí je to?“

„Bojíš se slepic?“

Oči malé královny ztvrdly a rozhodně odešla.

Ve sklepě za domem byla spousta zeleniny a Belgarat s Beldinem přivalili z pivovaru bečku piva. Zatímco se kuřata pekla, Polgara se přehrabala džbány a policemi v kuchyni. Našla mouku a několik dalších dalších surovin, rozhodně si vysoukala rukávy, uválela pořádný kus těsta a začala je válet na dobře vydrhnutém válu u ohniště. „Myslím, že dnes večer si dáme nějaké sušenky,“ řekla, „a zítra ráno upeču nějaký chléb.“

Večeře byla nejlepší, jakou za celé měsíce Garion jedl. Jedli sice v hotelích a podobně, ale kuchyně jeho tety v sobě měla jisté neurčité kouzlo, kterému se žádný jiný kuchař na světě nemohl vyrovnat. Poté, co snědl možná více, než pro něj bylo dobré, odsunul s povzdechem talíř a opřel se v křesle.

„Jsem ráda, že ses nám rozhodl taky něco nechat,“ řekla lehce kousavým tónem Se'Nedra.

„Chceš se hádat o něco určitého?“ zeptal se jí.

„Ne, myslím, že ne, Garione. Jsem jen trochu podrážděná, to je všechno.“ „Proč?“

„Klovlo mě kuře.“ Ukázala na zbytky pečeně, které ležely na velkém talíři. „Tohle,“ dodala. Natáhla ruku, utrhla z kuřete pečené stehno a divoce se do něj zakousla svými malými bílými zuby. „No tak,“ řekla mstivým hlasem, „jak se ti to líbí?“

Garion svou ženu znal a raději se nesmál.

Po večeři posedávali všichni spokojeně kolem stolu, zatímco venku pokračovala bouře.

Pak se ozvalo tiché, skoro ostýchavé zaklepání na dveře. Garion vyskočil a hmatl přes rameno po meči.

„Nechci vás rušit,“ ozval se z druhé strany dveří naříkavý starý hlas. „Jen jsem se chtěl ujistit, že máte všechno, co potřebujete.“

Belgarat vstal ze svého křesla, přešel ke dveřím a otevřel je.

„Svatý Belgarate,“ řekl muž venku s úklonou, vyjadřující nejhlubší úctu. Byl velice starý, měl vlasy bílé jako sníh a hubenou, vrásčitou tvář.

Kromě toho to byl Grolim.

Belgarat se na něj obezřele díval. „Ty mně znáš?“ zeptal se.

„Samozřejmě. Znáš vás všechny. Čekal jsem na vás. Mohu vejít?“

Belgarat mu beze slova ustoupil z cesty a starý Grolim vkulhat do místnosti, opíraje se o zkroucenou hůl. Poklonil se Polgaře. „Paní Polgaro,“ zamumlal. Pak se obrátil ke Garionovi. „Vaše Veličenstvo,“ řekl, „mohu vás poprosit o odpuštění?“

„Proč?“ odpověděl Garion. „Nikdy jsi mi nic neudělal.“

„Ale udělal, Vaše Veličenstvo. Když jsem zaslechl o tom, co se stalo ve Městě nekonečných nocí, nenáviděl jsem vás. Můžete mi to odpustit?“

„Na tom není nic k odpuštění. Bylo pro vás přirozené, že jste to tak cítil. Ale vaše srdce se změnilo, pokud to chápu správně?“

„Mé srdce bylo změněno, králi Belgarione. Nový bůh Angaraků bude hodnější, jemnější bůh, než byl Torak. Žiji nyní jen pro to, abych tomuto bohu sloužil, a vyhlížím den jeho příchodu.“

„Posaďte se, příteli,“ řekl mu Belgarat. „Předpokládám, že jste měl nějaký náboženský zážitek?“

Starý Grolim sklouzl do křesla se zbožným úsměvem na vrásčité tváři. „Mé srdce bylo obráceno, svatý Belgarate,“ řekl prostě.

„Zasvětil jsem celý svůj život službě Torakovi ve svatyni této vesnice. Když jsem se dozvěděl o jeho smrti, truchlil jsem více, než si dokážete představit, neboť jsem mu sloužil bez výhrad. Nyní jsem odstranil ze stěny svatyně jeho podobiznu a vyzdobil jsem oltář květinami místo krve obětí. Hořce lituji dob, kdy jsem sám držel v ruce během obětního obřadu nůž.“

„A co bylo to, co vás tak proměnilo?“ zeptala se jej Polgara.

„Byl to hlas, jenž ke mně promluvil v hlubinách mé duše, paní Polgaro, hlas, který mě naplnil takovou radostí, až mi připadalo, jako by se celý svět koupal ve světle.“

„A co vám ten hlas řekl?“

Starý kněz sáhl do své černé róby a vytáhl list pergamenu. „Sepsal jsem tato slova opravdu pečlivě, když mi je hlas říkal,“ řekl, „neboť takový příkaz jsem dostal. Člověk může překroutit to, co je řečeno, nebo to pozměnit, pokud se mu to nelíbí nebo pokud tomu neporozumí.“ Jemně se usmál. „Nicméně to, co jsem napsal, slouží ke pro-

spěchu druhým, neboť tato slova jsou vyryta v mém srdci daleko pevněji než na jakémkoli pergamentu.“ Zvedl list a četl z něj chvějivým hlasem. „Slyš:“ četl, „Ve dnech, jež budou následovat po setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty ve Městě nekonečných nocí, padne na kněží boha Toraka velké zoufalství, neboť on bude poražen a již nikdy mezi svůj lid nezavítá. Ale pozvednětež srdcí svých, neboť zoufalství vaše jest pouhou nocí, jež zažehnána bude východem nového slunce. Neboť vpravdě pravím vám, Angarakové zažijí zrození a příchod svého skutečného boha - toho, jenž byl předurčen k tomu, aby jim vládl již od samého Času počátku. Neboť hle, v okamžiku UDÁLOSTI, jež rozdělila veškeré stvoření, byl zrozen Temný bůh z nicoty a nebyl to on, kdo byl předurčen k vedení a ochraně Angaraků. Při posledním setkání Dítěte Světla a Dítěte Temnoty bude odhalen *pravý bůh* Angaraků a vy mu vydáte svá srdce a svou oddanost.

A osud, jenž budou Angarakové následovat, bude určen VOLBOU a v okamžiku, kdy k VOLBĚ dojde, nemůže být odvolána a bude určena navždy, ať již k dobrému či ke zlému. Neboť hle, *dva* přijdou na Místo, které není více, ale pouze jeden bude vybrán. A Dítě Světla a Dítě Temnoty se vzdají břímě duchů, jež je vedly k těm dvěma, kteří budou stát před VOLBOU. A padne - li VOLBA na jednoho, utone svět v temnotách, ale padne - li na druhého, bude se celý koupat ve světle a nadejde to, co bylo určeno na samém počátku času.

Zůstávejte tedy v naději a jedněte s ostatním tvorstvem přátelsky a s láskou, neboť to je v očích pravého boha potěšující, a bude - li vybrán, požehná vám a spočine na vás jeho zalíbení.“ Starý Grolim sklonil nábožně hlavu a složil list pergamentu. „Tak pravil hlas, jenž naplnil mé srdce radostí a ukončil mé zoufalství,“ řekl prostě.

„Jsme vám vděční, že jste se s námi o to podělil,“ řekl mu Belgarat. „Můžeme vám nabídnout něco k jídlu?“

Grolim potřásl hlavou. „Už nejím maso,“ řekl. „Nebudu již obětovat svému bohu. Zahodil jsem svou dýku a ve zbytku dní svého života již neproliji krev.“ Vstal. „Nyní vás opustím,“ řekl. „Přišel jsem vám pouze zjevit slova, kterými ke mně hovořil duch, a ujistit vás o tom, že se za váš úspěch modlí alespoň jeden Angarak.“

„Děkujeme vám,“ řekl Belgarat upřímně. Přešel ke dveřím a podržel je vetchému starci otevřené.

„To bylo docela charakteristické, ne?“ řekl Beldin poté, co Grolim odešel. „To je poprvé, co slyším proroctví mluvit jasnou řečí.“

„Chceš říct, že to byl opravdu prorok?“ zeptal se Silk.

„Samozřejmě, že byl. Je to skoro klasický případ. Má všechny příznaky - extázi, naprostou změnu osobnosti, všechno.“

„Ale něco tady není v pořádku,“ řekl Belgarat se zamračením. „Strávil jsem eóny tím, že jsem četl proroctví, ale to, co řekl, nemá stejný tón jako jakékoli z těch, na které jsem dříve narazil - ať už šlo o naše proroctví nebo jiná.“ Podíval se na Gariona. „Můžeš se spojit se svým přítelem?“ zeptal se. „Potřeboval bych si s ním promluvit.“

„Můžu to zkusit,“ odpověděl Garion. „Ale nepřichází vždycky, když jej zavolám.“

„Pokus se ho sehnat. Řekni mu, že je to důležité.“

„Uvidím, co dokážu, dědečku.“ Garion se posadil a zavřel oči. „Jsi tady?“ zeptal se.

„Prosím, nekřič, Garione,“ odpověděl hlas bolestným tónem. „Bolí mě z toho uši.“

„Promiň,“ omlouval se Garion. „Neuvědomil jsem si, že mluvím tak nahlas. Dědeček si s tebou chce promluvit.“

„Dobrá. Otevři oči, Garione. Když je máš zavřené, nic nevidím.“

Tak jako už několikrát v minulosti, cítil Garion, jako by se odsunul do nějakého kouta své mysli, a suchý hlas převzal velení. „Dobrá, Belgarate,“ řekl Garionovými rty. „Co je to tentokrát?“

„Mám pár otázek,“ odpověděl stařec.

„Na tom není nic nového. Ty máš otázky vždycky.“

„Slyšel jsi, co říkal ten Grolim?“

„Přirozeně.“

„Byl jsi to ty? Chci říct, byl jsi ty tím hlasem, který slyšel?“

„Ne, ve skutečnosti jsem to nebyl já.“

„Tak to byl jiný duch?“

„Ne. Nebyl to ani jiný duch.“

„Tak kdo to byl?“

„Někdy nechápu, jak si tě mohl Aldur vybrat za svého prvního učedníka. Nemáš snad vlastní hlavu?“

„Nemusíš mě hned napadat.“ Belgarat promluvil trochu uraženě, ale Beldin se rozchechtal ošklivým, kvákavým smíchem.

„Dobrá,“ povzdechl si hlas, „zopakuj ti to ještě jednou. Pokus se toho příliš mnoho nepřeslechnout. Já a můj protějšek jsme byli stvořeni, když byl Osud rozdělen. Pochopils to?“

„To už jsem věděl.“

„A dokonce sis to byl schopný zapamatovat? Udivující.“

„Díky,“ řekl Belgarat bezvýrazně.

„Pracuji s Garionovým slovníkem. Je to vesničan, takže může být občas trochu neuhlazený. Takže, nezdá se být logické, že až bude Osud znovu spojen, bude nový hlas? Já a můj protějšek jsme sloužili svému účelu, takže už nás nebude dále zapotřebí. Milióny let nepřátelství mezi námi naši vnímavost trochu otupily.“

Belgarat vypadal trochu vylekaně.

„Mysli, starče,“ řekl mu hlas. „Nejsem přizpůsoben k tomu, abych pracoval ve sjednoceném vesmíru. Mám příliš mnoho staré zášti. Nový hlas může začít na zelené louce bez jakýchkoli předsudků. Takhle to je lepší, věř mi.“

„Myslím, že ti nerozumím.“

„Nechtěj, abych byl sentimentální, Belgarate. Nemyslím, že bych to mohl snést.“

„Počkej chvíli. Ten nový hlas začne existovat až po setkání, je to tak?“

„Ve skutečnosti hned v okamžiku setkání.“

„Jak tedy mohl mluvit k tomu starému Grolimovi, pokud ještě neexistuje?“

„Čas pro nás opravdu příliš mnoho neznamená, Belgarate. Můžeme se v něm pohybovat dopředu i zpátky bez nějakých zvláštních potíží.“

„Chceš říct, že k němu ten hlas mluvil z budoucnosti?“

„Očividně.“ Garion cítil, jak mu přes rty přeběhl slabý, ironický úsměv. „Jak víš, že teď k tobě nemluví z minulosti?“

Belgarat zamrkal.

„Teď jsme tě dostali,“ řekl Beldin vítězně. „Vyhrájeme, že?“

„Můžeme v to doufat, ale není to zaručené.“

„Hlas, který mluvil ke Grolimovi, představoval hodnějšího boha, není to tak?“

„Ano.“

„Pokud zvítězí Dítě Temnoty, nebude nový bůh příliš hodný, je to tak?“

„Ne.“

„Pak prostý fakt toho, že k němu ten hlas přišel z budoucnosti - po volbě - znamená, že Dítě Světla vyhraje, není to tak?“

Hlas si povzdechl. „Proč musíš vždycky věci komplikovat, Beldine? Hlas, který mluvil ke Grolimovi, je *možnost* nového ducha. Jednoduše sahá zpátky v čase, aby udělal jisté přípravy, takže věci budou připravené v případě, že se ujme vlády on. Volba stále ještě nebyla vykonána, víš.“

„Dokonce *možnost* existence má takovou sílu?“

„Možnost má neobvyklou sílu, Beldine - někdy větší než skutečnost.“

„A možnost toho druhého ducha si může stejně tak dělat své přípravy, je to tak?“

„Ani by mě to nepřekvapilo. Neobvykle jasně chápeš očividné.“

„Pak jsme pořád tam, kde jsme začali. Máme tu dva duchy, kteří se perou o nadvládu časem a vesmírem.“

„Ne. Volba jednu z těchto možností jednou provždy vyřadí.“

„Tomu nerozumím,“ přiznal Beldin.

„Nečekám, že tomu budeš rozumět.“

„Jaké přípravy dělal ten nový hlas?“ zeptala se náhle Polgara.

„Grolim, který za vámi přišel, byl prorokem a prvním učedníkem nového boha - za předpokladu, že vyhraje Dítě Světla, samozřejmě.“

„Grolim?“

„Na mně to rozhodnutí nebylo. Nový bůh bude nicméně bůh Angaraků, takže si myslím, že to dává smysl.“

„Může trochu trvat, než si na to člověk zvykne.“

„Máš stejnou spoustu předsudků jako já, Polgaro,“ zasmál se hlas, „ale myslím, že z dlouhodobého hlediska jsi daleko přizpůsobivější - a určitě více, než jsou ti dva staří paličáci. Včas to pochopíš. Takže teď, pokud už nemáte žádné otázky, mám pořád ještě nějaké věci, o které se musím postarat - v jiném čase.“

A pak byl hlas pryč.

Kapitola čtrnáctá

SLUNCE PRÁVĚ ZAPADALO A BARVILO purpurovou hradbu mraků nažloutlou září, jak se mezi nimi prodíralo za pokračující bouře. Garion vyběhl na dlouhý kopec a díval se dolů do dalšího údolí. Stály tam budovy, budovy tak známé, že dosedl na zadek a okamžik na ně udiveně hleděl. Pak se znovu postavil na všechny čtyři a opatrně se rozběhl vysokou trávou ke statku. Neviděl žádný kouř a velká brána byla otevřená, ale neviděl důvod, proč by měl riskovat. Sedláci měli vrozenou nenávist vůči vlkům a Garion nechtěl uskakovat před šípy, které by po něm mohl někdo střílet z úkrytu.

Zastavil se na okraji obděláního pásu, obklopujícího statek, lehl si v trávě na břicho a nějakou dobu statek pozoroval. Zdál se být opuštěný. Vyběhl dopředu a opatrně proklouzl otevřenou bránou. Statek byl skoro stejně velký jako statek Faldorův, vzdálený přes půlku světa.

Proklouzl otevřenými dveřmi kůlny a uvnitř se zastavil s jednou packou zvednutou a s nosem a ušima nastraženými při hledání důkazu toho, že není sám. Usedlost byla tichá, kromě naříkavého bučení krávy s přeplněným vemenem, která se dožadovala dojení ve stodole, stojící přes hlavní dvůr. Byl tu pach lidí, samozřejmě, ale už byl několik dní starý.

Garion vyklouzl z kůlny, opatrně přebíhal ode dveří ke dveřím a každé otevíral stisknutím kliky čelistmi. To místo bylo tolika způsoby tak překvapivě známé, že ucítil ostré bodnutí touhy po domově, o níž už dávno myslel, že se jí zbavil. Stodoly byly skoro stejné jako ty u Faldora. Kovárna byla tak podobná Durnikově, že Garion mohl skoro slyšet zvonění kladiva svého přítele na kovadlině. Byl si naprosto jistý, že by mohl zavřít oči a naslepo běžet přes dvůr do kuchyně.

Pečlivě prohlédl každou místnost v přízemí statku pak se škrábáním drápů na dřevěných schodech vyběhl nahoru.

Všechno bylo opuštěné.

Vrátil se na dvůr a strčil pátravě čumák do stodoly. Kráva polekanež zabučela a Garion vycouval ven, aby ji více neděsil.

„Teto Pol,“ vyslal myšlenku.

„Ano, drahý?“

„Nikdo tu není a je to tu dokonalé.“

„Dokonalé je příliš silné slovo, Garione.“

„Počkej, až to tu uvidíš.“

O několik okamžiků později proběhl bránou Belgarat, začenicchal, rozhlédl se a změnil se do vlastní podoby. „Je to jako návrat domů, že?“ Usmál se.

„Také mi to tak připadalo,“ odpověděl Garion.

Z oblohy se snesl Beldin. „K řece je to asi míli daleko,“ řekl, když se proměnil. „Pokud si pospíšíme, můžeme to do tmy stihnout.“

„Raději zůstaneme tady,“ řekl Belgarat. „Břehy řeky mohou být hlídané a nemá smysl se kolem potloukat ve tmě, pokud nemusíme.“

Hrbáč pokrčil rameny. „Je to na tobě.“

Pak přes zeď přeletěla Polgara, bílá a tichá jako duch, usadila se na zadní desce dvoukolky, stojící uprostřed dvora a proměnila se do vlastní podoby. „No ne,“ zamumlala, když sestupovala dolů a rozhlížela se. „Měl jsi pravdu, Garione. Je to dokonalé.“ Přehodila si plášť přes ruku a přešla dvůr ke kuchyni.

O nějakých pět minut později přivedl Durnik ostatní. Také se rozhlédl a pak se rozesmál. „Skoro bys očekával, že tamtěmi dveřmi vyjde ven Faldor,“ řekl. „Jak je možné, že jsou si dvě místa, která od sebe leží tak daleko, tolik podobná?“

„Je to pro statek to nejlepší uspořádání, Durniku,“ řekl mu Belgarat, „a dříve nebo později se k němu praktičtí lidé na celém světě vrátí. Mohl bys něco udělat s tou krávou? Moc toho nenaspíme, pokud bude celou noc bučet.“

„Hned ji podojím.“ Kovář sklouzl ze sedla a vedl koně ke stodole.

Belgarat se za ním díval s laskavým výrazem. „Ráno ho odsud budeme muset odtáhnout,“ poznamenal.

„Kde je Polgara?“ zeptal se Silk a rozhlížel se, když pomáhal Sa-

met sesednout z koně.

„Kde asi?“ Belgarat ukázal ke kuchyni. „Dostat ji odsud bude možná ještě těžší, než odtrhnout Durnika od kovárny.“

Samet se rozhlédla s lehce zasněným výrazem na tváři. Droga, kterou jí předešlé noci dal Sadi, ještě docela nevyprchala a Garion si domyslel, že ji Polgara drží pod přísným dohledem. „Moc hezký,“ řekla a bezděčně se o Silka opřela. „Jako u maminky.“

Silkův výraz byl obezřelý jako výraz člověka, který očekává úder blesku.

Toho večera se znovu dobře najedli, usazení kolem dlouhého stolu pod trámy kuchyně, zatímco místnost naplňovalo zlatavé světlo svíček, které se odráželo na vyleštěných měděných pánvích, visících na zdi. Místnost byla útulná a vyhřátá, i když bouřka, která venku pokračovala po celý zbytek odpoledne, naplňovala noc hromy, větrem a prudkým deštěm.

Garion cítil kupodivu klid, klid, který nepoznal už skoro více než rok, a tento večer uvítal s velkým vděkem, protože věděl, že jej bude posilovat v následujících tvrdých měsících.

„Ach, můj bože!“ vykřikl Sadi. Poté, co dojedl, odnesl si eunuch svůj červený kufřík ke vzdálenějšímu konci kuchyně a pokoušel se vylákat Zith z jejího úkrytu talířem čerstvého, teplého mléka.

„Co se děje, Sadi?“ řekla Samet, která se, jak se zdálo, vzpamatovala z účinků drogy a Polgařiny kontroly.

„Zith pro nás má malé překvapení,“ odpověděl Sadi šťastně. „Ve skutečnosti několik malých překvapení.“

Samet k němu zvědavě přešla. „Ach,“ řekla s malým zajíknutím, „nejsou nádherní?“

„Co se děje?“ zeptala se Polgara.

„Naše drahá malá Zith je maminkou,“ řekla Samet.

Všichni ostatní vstali a přešli na druhý konec místnosti, aby se podívali na nově příchozí. Stejně jako jejich matka byli všichni jasně zelení s příznačným červeným pruhem vinoucím se od nosu až po ocas. Bylo jich pět a nebyli větší než žížaly. Všichni se opírali hlavami o okraj talíře lízali teplé mléko svými rozeklanými jazýčky a spokojeně bručeli. Zith je sledovala a nějak se jí podařilo vypadat skromně.

„To by vysvětlovalo, proč byla poslední dobou tak rozladěná,“

řekl Sadi. „Proč jsi mi to neřekla, Zith? Mohl jsem ti pomoci s porodem.“

„Nejsem si jistý, jestli bych chtěl dělat porodní bábu hadovi,“ řekl Silk. „Kromě toho jsem si myslel, že hadi kladou vajíčka.“

„Většina ano,“ souhlasil Sadi. „Ale některé druhy rodí živá mláďata. Zith je jedním z nich.“

„A to jsem si myslela, že tloustne,“ řekla Samet, „a přitom byla celou dobu těhotná.“

Durnik se zamračil. „Něco mi tady nesedí,“ řekl. „Není Nyissa jediným místem, kde tenhle druh žije?“

„Ano,“ odpověděl Sadi, „a i v Nyisse jsou velice vzácní.“

„Jak potom...“ Durnik se trochu začervenal. „Totiž, chci říct, jak se to stalo? Jsme pryč z Nyissy už pěknou dobu. Kde se setkala s otcem?“

Sadi zamrkal. „To je pravda, že? To je nemožné. Zith, jak jsi to udělala?“

Malý zelený had si jej nevšímal.

„To není zase takové tajemství,“ řekl mu Eriond a trochu se pousmál. „Nepamatuješ si, co Cyradis v Ašabě řekla Zith?“

„Něco o něčem, co bylo pozdrženo. Opravdu jsem si toho moc nevšímal. Pokud si pamatuji dobře, děla se zrovna v té chvíli věci, které mě rušily.“

„Řekla: 'Přebývej v klidu, sestřičko, neboť smysl tvých dní byl naplněn, a to, co bylo pozdrženo, se nyní prokáže.' O tom mluvila. To je věc, která byla pozdržena.“

„VÍŠ,“ řekl Beldin Belgaratovi, „myslím, že má pravdu. Nebylo by to porvě, co by si proroctví zahrávalo s věcmi, aby došlo splnění. Tahle záležitost se 'smyslem jejích dní' prostě znamená, že Zith byla zrozena k jedné věci - aby uštkla Harakana. Když to udělala, věci se vrátily zpátky do normálního stavu.“ Pak se hrbáč podíval na Erionda. „Jak sis dokázal zapamatovat přesně to, co říkala? V Urvonově trůnním sále jsme byli všichni pěkně rozrušení.“

„Vždycky se snažím zapamatovat si, co lidé říkají,“ odpověděl Eriond. „Ve chvíli, kdy to řeknou, to nemusí zrovna dávat smysl, ale dříve nebo později to do sebe zapadne.“

„To je divný chlapec, Belgarate,“ řekl Beldin.

„Už jsme si toho všimli dříve.“

„Je to opravdu možné?“ zeptal se starého čaroděje Sadi. „Myslím, takový zásah?“

„To je pro mého dědečka špatná otázka,“ zasmál se Garion. „Nevěří, že je něco nemožného.“

Silk stál v bezpečné vzdálenosti od Zith a jejích mlád'at. Obočí měl lehce pozvednuté. „Gratuluji, Zith,“ řekl nakonec malé zelené matce. Pak se podíval přísně na ostatní. „Myslím, že je to všechno strašně hezké,“ dodal, „ale jestli o nich někdo řekne, že jsou to hezká miminka, tak prostě začnu rvát.“

Vykoupali se a šli si lehnout. Se'Nedra byla neklidná, převracela se a vrtěla. Najednou se posadila. „Zajímalo by mně, jestli je ještě mléko teplé,“ zamumlala. Odhrnula příkrývku a odběhla naboso ke dveřím. „Chceš také?“ zeptala se Gariona.

„Ne, děkuji, miláčku.“

„Pomohlo by ti usnout.“

„Nejsem z těch, kdo mají problémy se spánkem.“

Vyplázla na něj jazyk a vyšla do chodby.

Když se o několik okamžiků vrátila zpátky, potlačovala hihňání.

„Co je tak legračního?“ zeptal se jí.

„Viděla jsem Silka.“

„No a?“

„On mě neviděl, ale já jeho ano. Šel do ložnice.“

„Může si do své ložnice chodit, jak se mu zachce.“

Znovu se zahihňala a vskočila do postele. „V tom je právě vtip, Garione,“ řekla, „Nebyla to *jeho* ložnice.“

„Ach,“ odkašlal si rozpačitě Garion. „Vypij si své mléko.“

„Chvilku jsem poslouchala u dveří,“ řekla. „Nechceš slyšet, o čem spolu mluvili?“

„Ne, opravdu ne.“

Stejně mu to řekla.

Děšť ustal, i když na západě se stále ještě ozývalo hromobití a na obzoru se stále klikatily blesky. Garion se náhle probudil a posadil se na posteli. Venku se ozývalo nějaké jiné hromobití, které bylo občas doplňováno ostrým bučivým zvukem. Tiše vyklouzl z postele a vyšel na balkón, který se vinul kolem dvora. V temnotách se pomalu pohy-

bovala řada pochodní, možná půl míle západně. Garion hleděl k zadnímu konci bouřky a pak začal v mysli tvořit představu vlka. Tohle bylo určitě něco, co stálo za prozkoumání.

Pochodně se pohybovaly nezvykle pomalým krokem, když k nim Garion přiběhl blíže, všiml si, že se zdají být daleko výše, než kdyby jejich nosiči seděli na koních. Pomalý hřmotný zvuk a podivné bučení pokračovalo. Pak se zastavil vedle křoviska ostružiní a posadil se, aby poslouchal a sledoval. Nocí se severovýchodním směrem ubírala dlouhá řada obrovských šedých zvířat. Garion alespoň viděl obraz slona na ostrově Verkat ve Kthol Murgosu, když teta Pol hledala v lese šíleného poustevníka. Nicméně obraz slona je jedna věc a skutečnost něco úplně jiného. Byli obrovští, daleko větší než jakékoli zvíře, které kdy Garion viděl, a v jejich pevném kroku byla patrná neohrabaná neúprosnost. Čela a boky měli pokryté kroužkovým brněním a Garion se v duchu zachvěl, když si představil tu neuvěřitelnou váhu, i když sloni se pohybovali, jako by jejich brnění bylo stejně nehmotné jako pavučiny. Když pochodovali, nesli před sebou kývající se choboty a jejich plachtovité uši se pohybovaly. Občas některý z nich chobot zvedl, přitiskl jej k čelu a vydal ostré zatroubení.

Na obrovských, krácejících zvířatech byli muži v primitivním brnění. Každý z nich držel pochodeň a se zkrříženými nohama seděl na širokém krku. Ti, kteří jeli vzadu, byli vyzbrojeni oštěpy, praky a krátkými luky. V čele řady na hřbetě zvířete, které bylo o celý metr větší než ostatní, jel muž v černém grolimském hábitu.

Garion vstal a bez jediného zvuku běžel blíže deštěm smáčenou trávou, i když si byl jistý, že sloni mohou zachytit jeho pach, domyslel si, že zvířata tak velká nebudou nejspíš věnovat pozornost dravci, který pro ně neznamena žádnou hrozbu. V přítomnosti takové nezměřnosti si připadal malý, pomínutelný. Ten pocit se mu příliš nezamlouval. Jeho tělo mohlo vážit kolem sta kilogramů, ale váha slonů se spíše než na kilogramy měřila na tuny.

Běžel tichým klusem podél řady, udržoval vzdálenost kolem padesáti metrů a měl oči a uši nastražené. Jeho pozornost se soustředila na Grolima v černém hábitu, sedícího na krku zvířete v čele.

Sloni kráčeli dál, Garion běžel vedle jejich řady a udržoval vzdálenost.

Pak se na cestě před slonem v čele objevila postava, oděná v lesklém černém saténu, který se ve světle pochodní leskl. Řada se zastavila a Garion se připlížil blíže.

Postava, oděná v saténu, si sundala kápi rukou, která se zdála být naplněná vířícím světlem. Garion už viděl tvář únoskyně svého syna dříve v Ašabě a znovu v Zamadu, ale setkání s daršivskou čarodějkou byla vždy tak naplněná nebezpečím a strachem, že neměl ve skutečnosti čas na to, aby si podobu Dítěte Temnoty zapamatoval. Nyní, jak se plížil blíže, sledoval její tvář, osvětlenou pochodní.

Její rysy byly pravidelné, dokonce krásné. Vlasy měla lesklé a černé a její pleť byla skoro stejně bledá jako pleť Garionovy sestřenice Adary. Tím ale podobnost končila. Zandramas byla Grolimka a její temné oči měly tu zvláštní ostrost, společnou všem Angarakům, nos měla trochu orlí a čelo široké a bez vrásek. Její brada byla špičatá, což její tváři dodávalo zvláštní trojúhelníkovou podobu.

„Očekávala jsem tě, Naradasi,“ řekla hlasem s ostrým přízvukem. „Kde jsi byl?“

„Odpusť, paní,“ omlouval se Grolim, sedící na obrovském zvířeti v čele. „Poháněči byli daleko více jižně, než nám bylo řečeno.“ Sejmul si kápi. Jeho tvář byla krutá a bílé oči se mu ve světle pochodní leskly. „Jak pokračuje boj s přísluhovači Učedníka?“

„Špatně, Naradasi,“ odpověděla. „Jeho Strážci a Chandim a chátara z Karandy nás počtem převážili.“

„Mám s sebou oddíl sloní jízdy, paní,“ řekl jí Naradas. „Ti průběh bitvy zvrátí. Tráva středního Peldane bude až ke kořínkům zavlažena krví Urvonových Strážců, Chandim a Karandů. Odrazíme je a učiníme Daršivu jednou provždy svobodnou.“

„Na Daršivě mi nezáleží, Naradasi. Jde mi o svět a osud jednoho malého státečku na východním pobřeží Malloreoy pro mě nic neznamená. Ať stojí, nebo ať padne. Na něm mi nezáleží. Svému účelu posloužil a nyní mě unavuje. Jak dlouho ti bude trvat, než dorazíš se svými zvířaty na bitevní pole?“

„Nejdéle dva dny, paní.“

„Učiň tak tedy. Přenech je pod velením mých generálů a pak mě následuj do Kellu. Vráť se do Hemilu pro Otrata a Belgaratova spratka. Budeme tě očekávat ve stínech svaté hory věštců.“

„Je pravda, že Urvon s sebou přivedl Pána démonů Nahaze s jeho zástupy, paní?“

„Ano, ale to už se nás netýká. Není příliš těžké vyvolat demony a Nahaz není jediným Pánem démonů v Pekle. Pán Mordja se nás rozhodl podpořit se *svými* zástupy. Už dlouho leželo mezi Mordjou a Nahazem nepřátelství. Nyní spolu vedou válku a nestarají se o obyčejná vojska.“

„Paní!“ vykřikl Naradas. „Zajisté jste se s takovými tvory nespojila!“

„Spojila bych se se samotným Králem Pekla, abych zvítězila v Místě, které není více. Mordja předstíral útěk a odlákal Nahaze stranou od bitevního pole. Zavedl tam svá zvířata, aby mohla zničit Urvonovy přísluhovače. Nahaz a jeho pochopové ti nebudou klást překážky. Pak nejrychleji, jak jen bude možné, přijď do Kellu.“

„Ano, paní,“ slíbil jí Naradas poddaně.

V Garionovi vzrůstal pomalu vztek. Ta, která unesla jeho syna, od něj nebyla vzdálena více než několik sekund a věděl, že by nedokázala shromáždit vůli dříve, než by jí zabořil tesáky do masa - a pak už by bylo pozdě. Stáhl pysky z děsivých tesáků a sunul se blíže, krok za krokem, srst na hřbetě zježenou a s břichem přitisknutým k zemi. Žíznil po krvi a nenávisť v jeho mozku plála jako oheň. Zachvěl se hrozným očekáváním, napjal svaly a z hrdla se mu vydralo tiché, burácivé vrčení.

Byl to právě ten zvuk, který jej nakonec přivedl k rozumu. Myšlenka, která mu spalovala mozek, byla myšlenka vlka, a netýkala se ničeho jiného než současného okamžiku. Pokud by Zandramas skutečně stála pár skoků od něj, mohl roztrhnout její maso a skropit její krví vysokou travu vedle cesty, na které stála, ještě dříve, než by se ozvěnou vrátil její výkřik od nedalekých pahorků. Ale pokud by byla postava, stojící před Naradasem, nehmotným obrazem, sevřel by své zahnuté tesáky v prázdnu a čarodějka z Daršivy by znovu unikla jeho pomstě - tak, jak se to stalo v Ašabě.

Byla to možná právě ta myšlenka, co ji varovalo, nebo možná, stejně jako to dělala často Polgara, pouze prohledávala okolí svou myslí a hledala ostatní. Ať už to bylo cokoli, čarodějka náhle zasyčela na poplach. „Nebezpečí!“ vyštěkla na svého bělookého podřízeného.

Pak se usmála krutým, nemilosrdným úsměvem. „Ale mám podobu, která je proti alornskému čarodějnictví odolná.“ Napjala se, pak se rozmazala a pak se před náhle poplašenými slony objevila obrovská podoba draka. Roztáhla veliká křídla a vznesla se do vlhkého nočního vzduchu a naplnila temnotu rezavým výkřikem a čadivým rudým ohněm.

„Teto Pol!“ vyrazila Garionova myšlenka. „Přichází drak!“

„Cože?“ ozvala se její odpověď.

„Zandramas změnila podobu! Letí k vám!“

„Pojď zpátky!“ rozkázala ostře. „Hned!“

Obrátil se, packy zaryl do vlhké hlíny a běžel zpátky ke statku nejrychleji, jak mohl. Za sebou mohl slyšet ostré, poplašené troubení slonů a nad sebou řezavý jek obrovského draka. Zoufale uháněl, věděl že Zandramas odolá jakékoli překážce, kterou jí do cesty může Polgara a ostatní postavit, a že ji může zahnat pouze planoucí meč Železné ruky.

Nebylo to příliš daleko, i když mu vteřiny připadaly jako hodiny, jak se natahoval a odrážel ve vlčím běhu. Nad sebou mohl vidět, jak drakův ohnivý dech zbarvuje bouřková oblaka vysoko na obloze, ohněm děsivě doplňující křivky bleděmodrých blesků, které tančily v kostrbatých zášlezích dolů z mraků. Pak drak složil svá obrovská křídla a řítil se ke statku se zášlehy ohně, které jej předcházely.

Mezi dvěma skoky se Garion proměnil a běžel k bráně s mečem Železné ruky, planoucím ve vzduchu nad hlavou.

V posledním okamžiku drak svá obrovská křídla roztáhl a usadil se na dvoře, stále chrlicí oheň a dým. Otočil svůj hadí krk a vyslal žhnoucí plameny ohně k dřevěným stavbám, obklopujícím dvůr. Věkovité dřevo začalo černat a kouřit a tu a tam vyskočily malé modré plamínky, tančící po zárubních dveří.

Garion vrazil do dvora s planoucím mečem nad hlavou. Divoce jím začal do draka sekat. „Můžeš být odolná proti čarodějnictví, Zandramas!“ řval na ni, „ale *nejsi* odolná proti tomuhle!“

Zaječela a zaplavila jej plamennou stěnou, ale nevšímal si jí a stále ji bil modravou září Orbu a meče. Nakonec už nebyla schopná dále snášet jeho nemilosrdné úder a vznesla se do vzduchu, zuřivě pleskajíc křídly. Zatínala pařáty do vzduchu a nakonec se jí podařilo přeletět

těsně nad střechou druhého patra statku. Pak znovu přistála a pokračovala v chrlení ohně.

Garion vyběhl z brány a znovu zamířil k ní. Pak se ale zastavil. Drak nebyl sám. Proti změněné podobě daršivské čarodějky stál ve zvláštní modravé záři zahalený vlk. Pak se, stejně jako Polgara, když se setkala s bohem Issou v Sthiss Toru a jako Garion sám ve Městě nekonečných nocí, když se nakonec setkal s Torakem, modrý vlk zvětšil v obra.

Zápas těch dvou byl podobný tomu, z čeho vznikají noční můry. Drak bojoval plameny a vlk svými děsivými tesáky. Protože byl vlk nehmotný - kromě svých zubů - neměly na něj dračí plameny žádný účinek; a ačkoli zuby vlka byly velmi ostré, nedokázaly proniknout drakovou pevnou kůží. Přetlačovali se sem a tam ve své titánské, ale nerozhodné bitvě. Pak si Garion něčeho všiml. Světlo nebylo v pořádku. Obloha byla stále zahalena ve zbytcích roztrhaných mraků večerní bouřky a matné zášlehy blesků jako by zahalovaly více, než kolik toho osvětlovaly, ale zdálo se, že pokaždé, když vlk udělal výpad, drak viditelně ucuknul. Pak mu to došlo. I když vlkovy zuby nedokázaly drakovi ublížit, jeho modravá záře ano. Zdálo se, že je nějakým způsobem podobná záři Orbu a ohni meče Železné ruky. Modravá záře, obklopující Poledru, když na sebe vzala podobu vlka, převzala zjevně i moc Orbu a Garion zjistil, že i v podobě neporazitelného draka se Zandramas bojí Orbu a všeho, co je s ním spřízněno. Její cukání bylo čím dál výraznější a Poledra využívala své výhody divokými výpady s vrčením. Pak se náhle obě zastavily. Jako by mezi nimi proběhla dohoda beze slov, obě přijaly svou přirozenou podobu. S očima naplněnými nesmiřitelnou nenávistí se Poledra a Zandramas setkaly jako dvě ženy.

„Varovala jsem tě před tím, Zandramas,“ řekla Poledra smrtelně vážným hlasem. „Pokaždé, když se pokusíš zmařit záměr Osudu, který nás všechny vede, zastavím tě.“

„A já ti řekla, Poledro, že z tebe strach nemám,“ odsekla čarodějka.

„Dobrá tedy,“ téměř spokojeně zabroukala Poledra. „Zavolejme všemkyni z Kellu a nechme ji provést volbu tady a teď podle výsledku tohoto souboje.“

„Nejsi Dítě Světla, Poledro. Nemáš žádný vliv na předpovězeném souboji.“

„Mohu Belgariona zastoupit, pokud toho bude zapotřebí,“ odpověděla Poledra, „protože souboj mezi ním a tebou není souboj, na němž závisí osud všeho stvoření. V tomto posledním souboji nebudeš více Dítětem Temnoty a on nebude Dítětem Světla. Jiní jsou určeni k tomu, aby převzali toto břímě, takže ukončíme souboj mezi námi dvěma nyní a na tomto místě.“

„Chceš změnit všechno v chaos, Poledro!“ zaječela Zandramas.

„Myslím, že *všechno* ne. Můžeš ztratit daleko více než já. Belgarion je Dítě světla a půjde odsud na Místo, které více není. Ty jsi Dítě Temnoty, ale pokud si odbydeme svůj souboj tady a teď a pokud to budeš ty, kdo padne, kdo převezme tvé břímě? Snad Urvon nebo Agašak? Nebo někdo jiný? Nicméně ty nebudeš ta, která bude vyvýšena, a myslím, že ta myšlenka je více, než dokážeš unést. Uvaž to, Zandramas, a pak si vyber.“

Stály tváří v tvář, s posledními zášlehy blesků večerní bouře přebíhajícími sinavě po oblacích na západní obloze a osvětlujícími jejich tváře podivným přísvitem.

„Nuže, Zandramas?“

„Jistě se setkáme, Poledro, a všechno bude rozhodnuto - ale ne zde. Toto není místo, které bych si vybrala.“ Pak se Dítě Temnoty zachvělo a zmizelo a Garion slyšel a cítil hlučný tlak její translokace.

Kapitola patnáctá

ŠLA K NĚMU KLIDNÝM, NEUSPĚCHANÝM krokem s tajemstvím ve zlatavých očích. „Odlož meč, Garione,“ řekla mu. „Už ho není zapotřebí.“

„Ano, babičko.“ Natáhl ruku přes rameno, zastrčil špičku meče do pochvy a nechal jej vlastní vahou sklouznout na místo.

„Slyšel jsi to, předpokládám?“

„Ano, babičko.“

„Takže jsi pochopil?“

„Ne, docela ne.“

„Jsem si jistá, že to časem přijde. Pojd'me dovnitř. Potřebuji si promluvit se svým manželem a dcerou.“

„Dobrá.“ Garion si nebyl úplně jistý, jak se k ní chovat, a trochu znejistěl při pomýšlení na to, jaká by asi byla jeho reakce na to, kdyby jí chtěl pomoci a zjistil, že je nehmotná. Nicméně dobré vychování přikazovalo, aby muž na nerovném povrchu dámě pomohl, a tak zatnul zuby, natáhl ruku a chytil ji za loket.

Byla stejně pevná jako on. Cítil se hned lépe.

„Děkuji, Garione.“ Trochu rozmarně se na něj usmála. „Opravdu sis myslel, že mnou tvoje ruka projde?“

Zčervenal. „Ty víš, co jsem si myslel.“

„Samozřejmě.“ Zasmála se tichým, hřejivým smíchem. „To není ve skutečnosti takový zázrak, Garione. Ve své jiné podobě jsi vlk a vlci dávají své myšlenky najevo dost otevřeně. Vyjadřoval jsi je nahlas ve stovce malých pohybů a gest, které sis ani neuvědomoval.“

„To jsem nevěděl.“

„Má to v sobě kouzlo. Štěňata to dělají vždycky.“

„Díky,“ řekl prostě, když spolu procházeli bránou do dvora stat-

ku.

Durnik s Tothem v prvním patře na zčernalých zdech hasili poslední plamínky vědry vody, které jim přinášeli Silk, Eriond a Sadi. Drak neměl příliš mnoho času na to, aby zapálil svým žhavým dechem celou stavbu, takže žádný z ohňů nebyl vážný.

Polgara vážně přešla dvůr, se Se'Nedrou a Samet v patách. „Matko,“ řekla prostě.

„Vypadáš dobře, Polgaro,“ odpověděla žena s hnědými vlasy, jako by spolu naposledy hovořily minulý týden. „Manželský život ti prospívá.“

„Docela se mi líbí.“ Polgara se usmála.

„Docela si myslím, že by mohl. Je tu někde *on*? Potřebuji si s ním promluvit, stejně jako s tebou.“

„Je v jedné z místností v prvním patře. Víš, jak se při takových setkáních cítí.“

„Mohl bys ho přivést, Garione? Mám jen málo času a jsou tu věci, které musí vědět. Tentokrát bude muset odložit city stranou.“

„Hned to bude, babičko.“ Otočil se a vyšel rychle po schodech na balkón druhého patra ke dveřím, na něž ukázala teta Pol.

Belgarat seděl na rozestlané posteli. Lokty měl na kolenou a tvář zabořenou do dlaní.

„Dědečku,“ řekl Garion jemně.

„Co?“

„Chce s tebou mluvit.“

Belgarat zvedl tvář. Výraz na jeho tváři vyjadřoval němé utrpení.

„Je mi líto, dědečku, ale říká, že je to velice důležité.“

Belgarat zatnul zuby a pak si odevzdaně vzdychl. „Dobře,“ řekl a vstal. „Pojďme tedy.“

Když začali scházet ze schodů, viděli Durnika, jak se trochu neohrabaně Poledře uklání. „Paní,“ říkal kovář. Garionovi náhle došlo, že to je poprvé, kdy si ti dva byli formálně představeni.

„Proč tak škrobeně a upjatě, Durniku?“ odpověděla. Natáhla ruku a lehce jej pohladila po tváři. Pak jej objala. „Udělal jsi mou dceru opravdu šťastnou, Durniku,“ řekla mu. „Děkuji.“ Pak se obrátila a podívala se přímo na Belgarata. „Nuže?“ řekla. V jejím hlase se ozvala výzva.

„Ani trochu ses nezměnila,“ řekl hlasem naplněným city.

„Ach, ale změnila,“ odpověděla hořce, „ve směrech, jaké si ani nedokážeš představit.“

„Není to vidět.“

„Je od tebe hezké, že to říkáš. Slyšel jsi ten krátký rozhovor, který jsem měla s tou čarodějnici?“

Přikývl. „Riskovala jsi, Poledro. Co kdyby tvou výzvu přijala?“

„Vlci riskují rádi.“ Pokrčila rameny. „Dodává to jejich životu jistou radost. Ve skutečnosti to ale tak riskantní nebylo, Zandramas je Dítě Temnoty a Duch Temnoty postupně pohlcuje její tělo stejně jako duši, v této chvíli by neriskovala ona. Než si člověk vychová náhradu, chvíli to trvá - a do posledního boje nezbyvá příliš mnoho času. Dobrá, věnujme se práci. Zandramas má teď svého angarackého krále.“

Belgarat přikývl. „O tom jsme slyšeli.“

„Tys byl vždycky ve vyzvídání tajemství dobrý. Korunovace byla docela legrační. Zandramas se řídila prastarým angarackým rituálem. Původně měl být přítomen Torak, ale s tím si poradila. Vyžadovalo to jisté množství triků, ale jeho podoba, kterou vytvořila, byla natolik skutečná, aby přesvědčila důvěřivce.“ Poledra se usmála. „Určitě přesvědčila arcivévodu Otrata,“ dodala. „Během obřadu třikrát omdlel. Myslím, že ten blbec si opravdu myslí, že nyní je císařem - což je iluze, které jej Zakatovi kati zakrátko zbaví, pokud bude mít Otrat tu smůlu, že padne svému bratranci do rukou. V každém případě zbývá nyní Zandramas už jen jeden velký úkol.“

„Ano?“ řekl Belgarat. „A jaký?“

„Stejný jako ten váš. Musí zjistit, kde k souboji dojde. Neotálejte na své cestě do Kellu. Ještě vám jí zbyl velký kus. Čas se krátí a musíte se dostat přes Magan dříve, než sem dorazí Zakat.“

„Zakat?“ promluvil polekaně.

„Chceš říct, že jste o tom nevěděli? Přitáhnul se svým vojskem do táborů kolem Maga Rennu před několika týdny. Před několika dny vyslal průzkumné jednotky a Maga Renn s hlavními silami svého vojska opustil včera. Má v úmyslu uzavřít řeku od severního konce Dalesiánských hor až po gandaharské džungle. Pokud se mu to podaří, mohli byste mít s přechodem řeky hodně problémů.“ Pak se podívala na Beldina. „Příliš ses nezměnil, můj pokřivený příteli,“ poznamenala.

„Čekalas to ode mně, Poledro?“ Zašklebil se na ni.

„Myslela jsem, že by sis mohl vyměnit tu strašnou starou tuniku - nebo že už se na tobě dávno rozpadla.“

„Čas od času ji zalátám.“ Pokrčil rameny. „Pak ty záplaty zase přešiju, když se prodrou. Je to pohodlná tunika a sedí mi. Originál už patří ale nejspíš minulosti. Je tu ještě něco, co bychom podle tebe měli vědět? Nebo tu budeme stát a povídat si o mém oblečení?“

Zasmála se. „Chybíš mi,“ řekla mu. „Ach, jeden z veleknězů z Kthol Murgosu přistál ve Findě na západním pobřeží Dalesiánských protektorátů,“

„Který?“

„Agašak.“

„Má s sebou angarackého krále?“ zeptal se Silk dychtivě.

„Ano.“

„Urgita - krále Murgů?“

Potrásla hlavou. „Ne. Urgit se nejspíše Agašakovi vzepřel a odmítl cestu podniknout.“

„Urgit se vzepřel Agašakovi? Víš to jistě? Urgit se bojí vlastního stínu.“

„Jak se zdá, tak už ne. Tvůj bratr se od doby, kdy jsi jej viděl naposledy, hodně změnil, Kheldare. Nejspíš s tím má něco společného jeho nová manželka. Je to velice rozhodná mladá žena a nutí jej k tomu, aby splňoval její představy.“

„To je strašně deprimující,“ litoval Silk.

„Agašak si s sebou místo toho přivedl krále Thullů - kreténa jménem Nathel.“ Poledra se podívala na svého manžela. „Buďte velice opatrní, až se dostanete do Dalesie,“ řekla mu. „Soustředit se na vás jak Zandramas a Urvon, tak Agašak. Nenávidí se navzájem, ale ví, že jste jejich společní nepřátelé. Mohou se rozhodnout odložit stranou city a spojit se proti vám.“

„Když si k tomu připočteš Zakata a celou malloreánskou armádu, může být Místo, které není více docela přečpané, až se tam dostaneme,“ poznamenal Silk trpce.

„Množství v tom místě neznamena naprosto nic, Kheldare. Budou tam pouze tři, na kterých bude záležet - Dítě Světla, Dítě Temnoty a všichni z Kellu, která provede Volbu.“ Pak se podívala na Eriondu.

„Víš, co máš udělat?“ zeptala se jej.

„Ano,“ odpověděl prostě. „Není to zase nic tak obtížného.“

„Možná ne,“ řekla mu Poledra, „ale jsi jediný, kdo to může udělat.“

„Až přijde ta chvíle, budu připravený, Poledro.“

Pak se žena s hnědými vlasy znovu podívala na Belgarata. „Myslím, že teď konečně přišla chvíle pro to, abychom si my dva odbyli ten malý rozhovor, kterému se vyhýbáš od doby, kdy se narodily naše dcery,“ řekla velice pevně.

Stařec sebou trhnul.

„V soukromí,“ dodala. „Pojď se mnou.“

„Ano, Poledro,“ odpověděl pokorně.

Odhodlaně vykročila k bráně statku s Belgaratem, který se za ní šoural jako školák, který očekává, že dostane vyhubováno - nebo něco ještě horšího.

„Konečně,“ vzdychla si s úlevou Polgara.

„Co se děje, paní Polgaro?“ zeptala se trochu zmateně Se'Nedra.

„Má matka se bude s otcem usmiřovat,“ odpověděla Polgara šťastně. „Má matka zemřela - nebo možná nezemřela - když jsem se narodila já a moje sestra Beldaran. Otec si vždycky dával za vinu to, že jí nemohl pomoci, protože byl pryč. Byl zrovna s Medvědí plecí a ostatními v Kthol Mišraku, aby ukradl Torakovi Orb. Matka mu to nikdy za vinu nekladla, protože věděla, jak důležité bylo to, co dělal. Otec si to ale tak jednoduše neodpustil a celá ta staletí se za to trestal. Matku to nakonec unavilo, takže teď podniká kroky k nápravě celé situace.“

„Ach,“ řekla Se'Nedra s tichým zajíknutím. „To je prostě krásné.“ Oči se jí náhle naplnily slzami.

Samet si beze slova vytáhla z rukávu malý kapesníček, přitiskla si jej k očím a pak jej podala Se'Nedře.

Belgarat se vrátil možná o hodinu později. Byl sám, ale na tváři měl lehký úsměv a v očích mladistvou jiskru. Nikdo se ho na nic nezeptal. „Kolik bys asi tak řekl, že je hodin?“ zeptal se Durnika.

Kovář pohlédl na oblohu, na níž se poslední zbytky mraků posuňovaly pomalu k východu a odhalily přitom hvězdy. „Řekl bych, že do úsvitu zbývají asi tak dvě hodiny, Belgarate,“ odpověděl. „Před

chvilí zavál vítr a trochu voněl jitem.“

„Nemyslím, že už bychom dnes v noci spali,“ řekl stařec. „Proč se nesbalíme a neosedláme koně, zatímco nám Pol udělá nějaké vejce na snídani?“

Polgara na něj pohlédla s jemně pozvednutým obočím.

„Nechtěla jsi nás přece nechat vyjet na cestu bez toho, že bys nás předtím nakrmila, že ne, Pol?“ zeptal se jí šibalsky.

„Ne, otče,“ řekla, „opravdu ne.“

„To bych řekl.“ Pak se zasmál a objal ji.

„Ach, moje Pol,“ řekl vesele.

Se'Nedřiny oči se znovu naplnily slzami a Samet znovu sáhla po kapesníčku.

„Mezi námi, zdá se mi, že ho brzy prodřou,“ poznamenal Silk nezujaťe.

„To je v pořádku,“ odpověděl Garion. „Mám v brašně několik zásobních.“ Pak si na něco vzpomněl. „Dědečku,“ řekl, „při všem tom rozruchu jsem skoro na něco zapomněl. Než se změnila v draka, mluvila Zandramas s Naradasem.“

„Ano?“

„Byl v Gandaharu a přivezl s sebou do bitvy oddíl sloního jezdeckta“

„To by nemělo mít na démony žádný vliv.“

„Démoni už tu nejsou. Zandramas vyvolala jiného Pána démonů - jmenuje se Mordja - a tomu se podařilo odlákat Nahaze z bitevního pole. Odešli se bít někam jinam.“

Belgarat se poškrábal ve vousech na jedné tváři. „Jak dobrá je gandaharská sloní jízda?“ zeptal se Silka.

„Má dost blízko k neporazitelnosti,“ odpověděl Silk. „Oblékají je do kroužkového brnění a nepřátelskými vojsky si prošlapávají široké stezky. Pokud opustili bitvu démoni, nemá Urvonovo vojsko šanci.“

„I tak je v tomto závodě zapsáno příliš mnoho lidí,“ zavrčel Belgarat. „Přejdeme Magan a nechme všechna ta vojska svým osudům.“

Snědli snídani a vyjeli ze statku ve chvíli, kdy se začalo na východní obzor vkrádat první světlo jitra. Garion kupodivu necítil žádnou zvláštní únavu z noci, kdy toho moc nenaspal. Od chvíle, kdy zapadlo slunce, se přihodila spousta věcí a on měl o čem přemýšlet.

Slunce již vyšlo, když dorazili k velké řece Magan. Pak jeli podle Tothových gestikulovaných rad pomalu na jih a hledali vesnici, ve které by mohli najít dostatečně velký člun na to, aby se přeplavili do Daršivy. Den byl teplý a tráva a stromy byly omyté bouřkou předešlé noci.

Dorazili k malému shluku hliněných chatrčí, postavených na pilotech, z něhož do řeky vybíhala vratká mola. Na konci jednoho mola seděl osamělý rybář, ledabyle držící dlouhý prut.

„Promluv s ním, Durniku,“ řekl Belgarat. „Zeptej se, jestli ví, kde bychom mohli sehnat loď.“

Kovář přikývl a rozjel se tím směrem na koni. Garion jej z okamžitého popudu následoval. Na konci mola sesedli a vykročili k rybáři.

Byl to malý, zavalitý chlapík, oblečený v podomácku tkané tunice a se zabláčenýma, neforemnýma botama na nohách. Holá lýtka byla pokryta zauzlenými, purpurovými žilami a nebyla příliš čistá. Tvář měl opálenou sluncem a byl zarostlý.

„Berou?“ zeptal se jej Durnik.

„Ša sa podívaj sám,“ řekl rybář a ukázal na dřevěný škopek, který měl vedle sebe. Neobrátil se, ale sledoval napjatě plovoucí červený splávek na konci vlasce, k němuž byl připevněn háček ponořený v kalné vodě řeky. Škopek byl zcela naplněný vodou a kroužilo v něm několik dlouhých pstruhů. Ryby měly divoké oči a cvakaly spodními čelistmi.

Durnik si dřepnul vedle rybáře s rukama na kolenou.

„Pěkné ryby,“ poznamenal.

„Rebe só rebe.“ Zavalitý chlapík pokrčil rameny. „Vypadají lepší na talíři než v kýblu.“

„Proto je taky chytáme,“ souhlasil Durnik. „Co používáte jako návnadu?“

„Dřív sem požíval žěžale,“ odpověděl chlapík stručně. „Ale nebrale me, tož sem přešel na mléčí.“

„To jsem ještě nevyzkoušel,“ připustil Durnik. „Jak to funguje?“

„Za poslední půlhodinu sem chytil pět. Někdy só z toho tak divoké, že mosím nasazovat návnadu za stromem, jinak by vyskákale z vodě a zežraly mi ju z ruke.“

„To musím vyzkoušet,“ řekl Durnik a zamyšleně se podíval do vody. „Nevíte, kde bychom mohli sehnat loď? Musíme se dostat přes řeku.“

Rybář se otočil a nevěřícně se na kováře zahleděl. „Na Darševské strano?“ vykřikl. „To si sa zbláznil, sósede?“

„Jsou tam nějaké problémy?“

„Probléme? Tím si ani nezačal mluviť o tom, co sa tam děje. Už se někde slešel, čemu sa praví démon?“

„Několikrát.“

„Už si někého viděl?“

„Myslím, že jednou.“

„Tu není co na myšlení, sósede. Jak si někého viděl tak na to nezapomeneš.“ Chlapík se zachvěl. „Je to prostě hnusné. Tož, sósede, celá Darševa je jima prolezlá. Je tam ten Grole, co přišel ze severu, a měl jich s sebou celó smečko, co štekale a vele. Pak přišla ta druhá Grolema - ženská, no esli bēs tomu věřel - Zandramas sa menuje - a ta sa postavila a zakózlila a vyvolala jich pár, je jedno odkad', a včile sa té démone rvó po celé Darševě.“

„Slyšeli jsme, že se bojuje nahoře na sever v Peldane.“

„To só obečejné vojáce a to, co bojujó, só normální bitvy s mečama a sekýrama a zápalnéma šípama a takovéma věcma. Démoni přešle řeko a hledajó čerstvó zem, které by mohle rozervat', a čerstvé lidi, které by mohle zežrat'. To robijó - totiž démoni. Žeró lidi - věčinó zaživa.“

„Obávám se, že tam stejně musíme jet,“ řekl mu Durnik.

„Tož to dófám, že ste dobré plavce. Loď tu nenandete ani náhodo. Každé tady skočel do všeho, co mohlo plavat' a odejel dolu na Ganda-hár. Meslém, že je tam ošlapó sloni, ale je to lepší než démoni.“

„Myslím, že vám bere,“ řekl zdvořile Durnik a ukázal na plovoucí splávek zavalitého chlapíka. Splávek se potápěl a znovu vyskakoval na hladinu.

Rybář trhnul prutem prudce nahoru a pak zaklel. „Otekla,“ řekl.

„Nemůžete je chytit všechny,“ řekl Durnik filozoficky.

„Ale móžu to zkuset.“ Chlapík se zasmál, vytáhl vlasec a nasadil na háček nový kus kapajícího mlíčí, které vytáhl z kameninové mísy u svého boku.

„Já bych to zkusil pod molem.“ navrhl Durnik. „Pstruzi vždycky mají raději stín.“

„To je právě nejlepší, dež požíváš mléče,“ řekl rybář zkušeně. „Cétá ho a pujdó za nim, i debe kuli němu měli přelézt plot.“ Znovu nahodil vlasec a roztržitě si otřel ruku o tuniku.

„Proč jste tady zůstal?“ zeptal se Durnik. „Chci říct, pokud je tu kolem tolik problémů, proč jste neodejel do Gandaharu s ostatními?“

„Gandahár ně nikde nechyběl. Ludé só tam dole blázní. Celó dobo tam hoňá slone. Na co te slone májo, dež je jedno chytá? A rebe tam dole nestojá za nic. Kromě toho je to poprvé za posledních pět let, co mám celó řeku enem sám pro sebe. Většino časo ani nedostáno vlasec do vodě, kolik ich tu je.“

„Nu,“ řekl Durnik a trochu lítostivě vstal, „myslím, že budeme raději pokračovat. Musíme si někde najít loď.“

„Já bych radil ostat' od Daršivy dálěj, sósede,“ řekl rybář vážně. „Lepší be belo užiznót se prot a posadit sa tu se mnó, dokud sa bóřka nepřežene.“

„Opravdu bych rád,“ povzdechl Durnik. „Hodně štěstí, příteli.“

„Sedět tu s vlascem ve vodě je největší štěstí na světě.“ Chlapík pokrčil rameny a obrátil oči zpět ke splávku na vlasci. „Esli pudete na daršivskó strano, nenechte sa zežrat' démonama.“

„Na tom si dám obzvlášť záležet,“ slíbil Durnik.

Když Garion kráčel se svým přítelem po chatrném molu zpátky k místu, kde nechali své koně, Durnik se usmál. „Na světě se mluví různě, že?“

„Ano,“ souhlasil Garion a vzpomněl si na řečného staříka v hospodě u cesty ve Voresebo.

„Ale docela se mi to líbí,“ připustil Durnik. „Je to docela příjemné a uklidňující a změna.“

„Ale být tebou, nepokoušel bych se to příliš napodobovat,“ radil mu Garion. „Teta Pol by ti mohla vymýt ústa mýdlem, kdybys to udělal.“

„Ach,“ usmál se Durnik, „opravdu si nemyslím, že by to udělala, Garione.“

„Je to tvoje manželka - a jsou to tvoje ústa.“ Garion pokrčil rameny.

Belgarat na ně čekal na vrcholku travnatého kopce, zvedajícího se nad vesnicí na říčním břehu. „Nu?“ zeptal se.

„Ryby berou,“ řekl mu vážně Durnik.

Belgarat na něj okamžik zíral, pak zvrátil oči k nebi a zasténal. „Myslel jsem v Daršivě,“ procedil mezi zaťatými zuby.

„Tím bych si opravdu nebyl příliš jistý, Belgarate, ale pokud berou na téhle straně, tak nějak se nabízí myšlenka, že by mohly brát i tam, ne?“ Durnikova tvář byla velice upřímná a jeho tón upřímný.

Belgarat se obrátil, odcházel pryč a něco si pro sebe mumlal.

Když se připojili k ostatním, Garion krátce shrnul informace, které jemu a Durnikovi poskytl osamělý muž na konci mola.

„To vrhá na celou věc nové světlo, ne?“ řekl Silk, „Co teď?“

„Pokud neodmítnete návrh. Prastarý,“ řekl Belgaratovi Sadi, „myslím, že by bylo moudré následovat příkladu vesničanů, o kterých se zmínil Belgarion, a pokračovat podél řeky do Gandaharu a najít loď tam. To nám sice zabere trochu času, ale vyhneme se démonům.“

Toth potřásl hlavou. Obvykle bezvýrazná tvář obrovského něměho nyní nesla ztrápený výraz. Udělal k Durnikovi několik rychlých, tajemných gest.

„Říká, že na to nemáme čas,“ překládal kovář.

„Je nějak přesně určená doba, kdy se musíme do Kellu dostat?“ zeptal se Silk.

Toth znovu zagestikuloval a jeho velké ruce se rychle hýbaly.

„Říká, že Kell byl vůči zbytku Dalesie uzavřen,“ řekl jim Durnik. „Cyradis zařídila, abychom mohli projít, ale jakmile odejde, ostatní věštcí jej znovu uzavrou.“

„Odejde?“ řekl Belgarat s jistým překvapením. „Kam jde?“

Durnik se podíval tázavě na Totha a němý znovu zagestikuloval.

„Ach,“ řekl Durnik, „chápu.“ Obrátil se zpět k Belgaratovi. „Potřebuje se co nejdříve dostat na místo souboje. Musí tam být, když k němu dojde, aby mohla učinit Volbu.“

„Nemůže tam cestovat s námi?“ zeptala se Samet.

Toth znovu potřásl hlavou a jeho gesta byla více procítěná.

„Nejsem si jistý, jestli jsem to všechno pochopil,“ přiznal Durnik. „Oprav mě, kdybych se spletl.“ Znovu se obrátil. „Říká, že se ještě dříve, než se dostaneme do Kellu, má stát něco jiného, ale pokud k

tomu nedojde, bude muset cestovat sama.“

„Rekl, co by to něco mělo být?“ zeptala se Polgara svého manžela.

„Pokud jsem to pochopil správně, tak to neví, Pol.“

„A ví, *kde* se to má stát?“ zeptal se napjatě Belgarat, Toth rozhodil rukama.

„Ta mladá dáma mě opravdu začíná rozčilovat.“ Stařec se podíval na Beldina. „Co myslíš?“

„Nemyslím, že bychom měli na vybranou, Belgarate. Pokud k tomu má dojít v Daršivě a my se tam nedostaneme, tak k tomu nemusí dojít vůbec a celá záležitost se tím může zkazit.“

„Dobrá,“ řekl Belgarat. „Půjdeme tedy do Daršivy. Už jsme měli co do činění s démony dříve. Hlavní věc je tedy dostat se odsud přes Magan.“

„Budeme potřebovat člun,“ řekl Durnik.

„Zkusím nějaký najít,“ řekl Beldin, nahrbil se a rozpřáhl ruce.

„Nemusíš být příliš vybíravý,“ řekl Belgarat. „Cokoli, co plave, bude stačit.“

„Budu na to myslet,“ odpověděl Beldin a odlétl.

Část třetí

DARSHIVA

Kapitola šestnáctá

NEBYL TO TAK ÚPLNĚ ČLUN. Byl to říční přívozní člun a jeho dlouhé, roztržené lano dokazovalo, že se utrhl od svého ukotvení někde nahoře na řece a připlul dolů po proudu. Nicméně svému účelu poslouží. Jediným nedostatkem, který mohl Garion vidět, byla skutečnost, že přívozní člun ležel asi dva a půl metru pod vodou s přídí na pravoboku proraženou.

„Co myslíš, Belgarate?“ zeptal se Beldin.

„Člun, který se už jednou potopil, nebude zrovna moc důvěry,“ řekl stařec.

„Jak by se ti líbilo plavat? Deset mil oběma směry není ani prkno.“

Durnik stál a díval se do kalné říční vody. „To bude v pořádku,“ řekl.

„Durniku,“ podotkl Silk, „má vepředu velkou díru.“

„Tu dokážu opravit - pokud neleží dole tak dlouho, aby začal hnít.“ Svlékl si svou hnědou tuniku a boty. „Nu,“ řekl, „je jediný způsob, jak to zjistit.“ Skočil do řeky, ponořil se pod hladinu a plaval k vraku. Kousek po kousku ručkoval podél boku a každou chvíli se zastavil a bodal do dřeva nožem. Po době, která se zdála být věčností, se vynořil,

„Takže?“ zavolal na něj Belgarat.

„Tahle strana se zdá být v pořádku,“ odpověděl Durnik. „Ještě se podívám na tu druhou.“ Znovu se ponořil do zelené vody a vydal se podél druhého boku. Na chvíli vyplaval na hladinu a pak se znovu ponořil, aby prozkoumal vnitřek člunu. Pak si prohlédl rozšklebenou díru na přídi. Když se znovu objevil na hladině, ztěžka oddechoval. „Je pevný,“ řekl, když vylezl z vody, „a ať už narazil do čehokoli, nezpůsobilo to žádné větší škody. Myslím, že ho dokážu opravit natolik, abychom v něm přepluli řeku. Musíme ho ale nejdříve vyložit.“

„Ano?“ Silk zvědavě pokrčil nos. „Jaký náklad vezl?“

„Fazole,“ odpověděl Durnik, „celé pytle. Většina pytlů ale popraskala, když fazole nabobtnaly.“

Silk zasténal.

„Možná patřily někomu jinému, Kheldare,“ řekla Samet utěšujícím hlasem.

„Myslíš si, že je to legrace?“

„Pomůžu ti, Durniku,“ nabídl se Garion a začal si svlékat svou tuniku.

„Ach...“ zaváhal Durnik. „Moc ti děkuji, Garione, ale už jsem tě viděl plavat. Raději zůstaň na břehu. S Tothem to zvládneme.“

„Jak ho chceš dostat z vody?“ zeptal se Sadi.

„Máme přece koně.“ Durnik pokrčil rameny. „Až ho otočíme, budou schopní vytáhnout ho na břeh.“

„Proč otočit?“

„Kvůli té díře na přídi. Chceme, aby z něj voda vytekla, až ho budeme vytahovat ven. Kdybychom ho nechali plný vody, nevytáhlo by ho ven ani celé spřežení.“

„Ach, na to jsem nepomyslel.“

Toth odložil svou hůl, stáhl si pokrývku, kterou nosil přehozenou přes ramena a skočil do řeky.

Eriond se také začal svlékat.

„Kam si myslíš, že jdeš, mladíku?“ zeptala se jej Polgara.

„Chci jim pomoci vyložit člun, Polgaro,“ odpověděl vážně. „Plavu opravdu dobře. Mám spoustu zkušeností, vzpomínáš si?“ Pak také skočil do vody.

„Nejsem si jistá, že jsem pochopila, o co šlo,“ poznamenala Samet.

Polgara si smutně povzdechla. „Když byl malý chlapec, žil se mnou a s Durnikem v Údolí. Poblíž je tam řeka a on do ní pravidelně padal.“

„Ach. Myslím, že už tomu rozumím.“

„Dobrá,“ řekl Belgarat rázně. „Budou potřebovat dřevo, aby mohli tu díru opravit. Půl míle proti proudu jsme projeli kolem kůlny. Jedte tam a strhněte ji.“

Než Durnik vytáhl potopený člun na břeh, slunce už dávno zapadlo. Počasí konečně spolupracovalo a toho večera nepadaly žádné kroupy. Aby měli dostatek světla, zapálili na břehu oheň a kovář s Tothem a Eriondem se dali do práce.

Silk chmurně obcházel člun. „Je můj, opravdu,“ povzdechl si.

„Máš dobře vybavené čluny, Silku,“ řekl mu Durnik a pečlivě vyměřoval prkno. „Tenhle má v přídi všechno, co potřebuji - hřebíky, sud dehtu, a dokonce docela dobrou pilu. Dostaneme ho na vodu před rozedněním.“

„Jsem rád, že se ti líbí,“ řekl Silk kysele. Pak se zašklebil. „To je nepřírozené,“ stěžoval si.

„Co se děje, Kheldare?“ zeptala se jej Samet.

„Obyčejně, když potřebuji člun, tak si nějaký ukradnu. To, že používám svůj, mi připadá tak nějak nemorální.“

Vesele se zasmála a popleskala jej po tváři. „Chudáčku, ty můj chudáčku,“ řekla. „Musí to být hrozné, když tě trápí takové věci.“

„Dobrá, dámy,“ řekla pak Polgara, „pusťme se do večere.“

Zatímco Durnik, Toth a Eriond pracovali na opravě a Polgara, Se'Nedra a Samet připravovaly večeři, přitáhl Garion s ostatními další dřevo a začali přitesávat hrubá vesla. Pokračovali v práci, dokonce i když jedli. Garion byl spokojený. Měl kolem sebe přátele a všichni společně pracovali. I když byla oprava člunu životně důležitou záležitostí, jednoduché úkony, kterých k tomu bylo zapotřebí, vypadaly docela obyčejně a Garion si mohl oddechnout při úkolech, které neměly lak hluboký smysl jako to, co jej čekalo později. Bylo to skoro uklidňující.

Poté, co dámy dojedly večeři, donesli z řeky v plátěných vědrech vodu a ohřáli ji horkými kameny. Pak se za stanovou celtou všichni umyli.

Kolem půlnoci sešel Garion k řece, aby si ochladil unavené ruce ve vodě. Nedaleko seděla Se'Nedra a nepřítomně prosívala mezi prsty písek. „Proč se nezkusíš trochu vyspat, Se'Nedro?“ zeptal se jí Garion.

„Mohu zůstat vzhůru stejně dlouho jako ty,“ odpověděla.

„To jistě, ale proč?“

„Nebud' povýšený, Garione. Nejsem dítě.“

„Víš,“ řekl uličnický, „toho už jsem si několikrát všiml.“

„Garione!“ vydechla a pak najednou zčervenala.

Zasmál se, vstal a přešel k ní a pak ji políbil. „Jdi se trochu prospat, miláčku,“ řekl jí.

„Co to tam děláte?“ zeptala se a podívala se na pláž, kde ostatní

stále ještě pracovali.

„Děláme vesla. Pokud bychom s tím člunem vpluli na řeku jen tak, odnesl by nás proud až do Gandaharu.“

„Ach. Dobře. Příjemnou noc.“ Protáhla se a zívla. „Doneseš mi příkrývku, než se vrátíš k výrobě vesel?“

Durnikovi a Tothovi trvalo skoro celou noc, než připevnili přes díru na přídi hrubou, dehtem napuštěnou záplatu, zatímco ostatní připevňovali primitivní vesla k dlouhým tyčím. Několik hodin před svítáním se od hladiny začala v hustých kotoučích zvedat mlha. Poté, co Durnik pečlivě rozlil vroucí dehet vně i zevnitř záplaty, ustoupil zpátky a kriticky si prohlédl své dílo.

„Myslím, že poteče,“ předvídal Silk.

„Všechny čluny tečou.“ Durnik pokrčil rameny. „Budeme vodu vylévat.“

Vyžadovalo spoustu námahy a hodně dost neobyčejných uzlů, než dostali člun zpátky do vody. Durnik skočil dovnitř a vydal se s pochodní k přídi, aby zjistil, jak záplata drží. „Jen trošku kape,“ řekl s jistým uspokojením. „Nic, co bychom nezvládli.“

Zatímco nakládali svá zavazadla na palubu člunu, mlha postupně houstla. V této části světa bylo jaro a jen kousek nad nimi kvákaly žáby svou vášnivou píseň lásky. Byl to příjemný, uspávací zvuk. Durnik se vydal několik set metrů dolů po proudu a našel mělčinu, ze které proud odplavil část půdy. Ze zbývajících dřeva tam postavil malou rampu. Vytačili člun na vodu a dolů k mělčině a přivedli na palubu koně.

„Počkáme, až se trochu více rozední,“ navrhl kovář. „Mlha je dost špatná, ale když k ní přičtete tmu, je skoro nemožné vidět, kam jedete. Řídit tuhle věc nebude tak zábavné, jak by se nám hodilo, když se k tomu budeme ještě plácet dokola jen proto, aby se něco dělo.“

„Mohli bychom si udělat nějakou plachtu?“ zeptal se nadějně Silk.

„Klidně,“ odpověděl Durnik. Naslinil si prst a zvedl jej do vzduchu. „Postarám se o ni hned, jakmile se ty postaráš o nějaký vítr.“

Silk se zamračil.

„Zatímco se tím budeš zabývat, potřebuji si promluvit s Se'Nedrou.“ Přešel zpátky na břeh a lehce potřásl Garionově ženě ramenem.

„Víte co? Někdy má hrozně pokřivený smysl pro humor,“ podotkl Silk.

Když začalo zamlžený obzor ozařovat první jitřní světlo, vypluli do mlhy a zaujali místa u vesel.

„Nechci vypadat, jako že kritizuji, hospodáři,“ řekl Durnikovi Sadi, který stál na zádi s rukama na kormidle, „ale už jsem v Nyisse viděl spousty mlhy - jakmile se jednou rozední, nemáš nejmenší představu o tom, kde je slunce. Jak chceš udržovat směr?“

„O to se postará Se'Nedra,“ odpověděl kovář a ukázal na příď.

Rivanská královna se nakláněla přes pravobok a pozorně sledovala plovoucí kus dřeva, připevněný na dlouhém laně.

„Co to dělá?“ zeptal se Sadi trochu zmateně.

„Sleduje proud. Budeme jej křížovat, takže pokud bude lano v pravém úhlu ke člunu, budeme plout správným směrem. Udělal jsem jí na zábradlí značku, aby věděla, jaký má být správný úhel.“

„Myslíš na všechno, co?“ řekl Sadi a nepřestal veslovat.

„Snažím se. Obvykle se můžeš problémům vyhnout, když si všechno pořádně promyslíš.“

Se'Nedra zvedla ruku a ukázala velitelsky na pravobok. Zdálo se, že svůj úkol bere velice svědomitě. Durnik poslušně pohnul kormidlem.

Když východní břeh řeky zmizel v mlze, zdálo se Garionovi, že se čas úplně zastavil. Necítil žádný skutečný pohyb, i když, se nakláněl a zakláněl u vesla s monotónní pravidelností.

„Únavné, co?“ řekl Silk.

„To je veslování vždycky,“ odpověděl Garion.

Silk se rozhlédl a pak tiše promluvil. „Všiml sis, jak se Durnik změnil?“

„Ne. Vůbec ne.“

„Myslím tím, že je vždycky tak v pozadí, že si skoro ani nevšímáš, že tu je, ale tam na břehu převzal velení.“

„Takový byl vždycky, Silku. Když jsme dělali něco, o čem nic nevěděl, prostě pracoval a měl oči otevřené, ale když došlo na něco, co znal, chopil se toho a udělal, co bylo zapotřebí.“ Garion se přes rameno na svého starého přítele usmál. Pak se podíval uličnický na Silka. „Také se velice rychle učí. Už teď je nejspíš stejně dobrý špión

jako ty a velice pozorně tě sledoval během toho, jak jsi manipuloval trh s fazolemi v Melceně. Pokud se rozhodne, že se dá na obchod, myslím, že byste si měli s Yarblekem začít dávat pozor.“

Silk se zatvářil trochu ustaraně. „To by ale přece neudělal, že ne?“ „Mohl by. U Durnika nikdy nevíš, ne?“

Jak slunce stoupalo výš, rozptylovala mlha jeho svit a svět kolem nich byl černobílý - bílá mlha a černá voda a žádná stopa toho, jestli vůbec někam plují, a pokud ano, jestli míří správným směrem. Garion se cítil trochu podivně s vědomím, že jsou plně vydáni na milost Se'-Nedře. Byly to pouze její oči upřené na lano, natažené lehce přes značku na zábradlí, co je drželo ve směru. Miloval ji, ale věděl, že bývá občas rozmarná a že její úsudek není vždycky nejlepší. Nicméně na jejích velitelských gestech k pravoboku a k levoboku nebyla patrná jakákoli známka váhání nebo nejistoty a Durnik je okamžitě poslouchal. Garion si povzdechl a pokračoval ve veslování.

V pozdním dopoledni začala mlha řídnout a Beldin pustil veslo. „Zvládneš to beze mně?“ zeptal se Belgarata. „Myslím, že bychom měli vědět, do čeho přesně plujeme. V Daršivě se děje spousta nepříjemných věcí a nemyslím, že bychom se chtěli dostat přímo do jejich středu hned potom, co bychom vylezli na břeh.“

„A taky tě nebaví veslovat, co?“ odpověděl starec sarkasticky.

„Mohl bych klidně veslovat kolem celého světa, kdybych chtěl,“ odpověděl malý, uzlovitý hrbáč a protáhl si paže, podobné dubovým polenům, „ale tohle by mohlo být důležitější. Opravdu chceš přirazit ke břehu s tímhle škopkem a zjistit, že na tebe čeká na písku Nahaz?“

„Dělej, co uznáš za vhodné.“

„To dělám vždycky, Belgarate - dokonce i když jsi z toho občas nešťastný.“ Zamračený malý skřítek přešel na před. „Nězuob sa, děvuško,“ řekl Se'-Nedře s přehnaným přízvukem, „aue musim isť.“

„Potřebuji tě u vesla,“ namítla. „Jak mohu udržet směr, když každý uteče?“

„Tož věřim, že to jaksi zvuadněš, děvuchu,“ řekl a popleskal ji po tváři, pak za sebou zanechal jen divoký smích, když zmizel v mlze.

„Pojď zpátky!“ zavolala za ním, ale už byl pryč.

Pak se zvedl slabý větřík, Garion cítil, jak jej pohladil vzadu na krku, zpoceném od veslování. Mlha se zazmítala, trochu zavířila a

ještě více zřídla.

A pak se kolem nich objevily černé stíny.

„Garione!“ vykřikla Se'Nedra.

Z rychle se rozplývající mlhy se ozvalo několik vítězných výkřiků. Byli obklopeni loděmi, které se pohybovaly tak, aby je zastavily.

„Dokážeme jim utéct?“ zeptal se Silk napjatým, chraptivým šepotem.

Belgarat se podíval bezvýraznými očima na lodě, které je obklopovaly. „Utéct?“ řekl. „V těchhle neckách? Nebud' směšný.“

Přímo před ně předjel člun a když se přiblížili ještě více, rozeznal Garion veslaře. „Malloreánští vojáci,“ poznamenal tiše. „Zakatova armáda.“

Belgarat zamumlal několik vybraných kleteb. „Musíme být ztiicha. Možná neví, kdo jsme. Silku, zkus nás z toho nějak vymluvit“

Mužík vstal a přešel na příď jejich plavidla. „To jsme opravdu rádi, že vidíme v této oblasti císařské jednotky,“ řekl důstojníkovi, velícímu člunu, který jim zahradil cestu. „Možná dokážete zastavit šílenství, ke kterému tady dochází.“

„Chci znát vaše jméno,“ odpověděl důstojník.

„Samozřejmě,“ řekl Silk a plácl se do čela. „Jak hloupé ode mě. Jmenují se Vetter. Pracuji pro prince Kheldara. Možná jste už o něm slyšel?“

„To jméno je známé. Kam plujete?“

„Míříme do Balasy dole v Dalesiánských protektorátech. Princ Kheldar tam má nějaké zájmy - to znamená, že musíme projít Daršivou. Je tam pěkná řez.“ Odmlčel se. „Chtěl jsem se zeptat, kapitáne, jestli byste nám nemohl půjčit pár vojáků, aby nás doprovodili? Mám oprávnění k tomu, abych jim docela dobře zaplatil.“

„Uvidíme,“ řekl důstojník.

Pak se z mlhy vynořila ještě větší loď a zastavila u boku jejich záplatovaného a zatékajícího člunu. U zábradlí se objevila známá tvář. „Už utekl nějaký čas, že, králi Belgarione?“ řekl generál Ateska příjemným, konverzačním tónem. „Opravdu jsme se s vámi snažili zůstat ve styku.“ Ateska měl na sobě svůj obvyklý rudý plášť a naleštěnou ocelovou přílbu, zdobenou zlatem.

Garionovi se zastavilo srdce. Jakékoli výmluvy neměly smysl.

„Vy jste věděli, že tudy poplujeme,“ řekl obviňujícím tónem.

„Samozřejmě. Měl jsem na peldanské straně lidi, kteří vás sledovali.“ Rudě oděný generál mluvil, jako by na to byl pyšný.

„Nic jsem necítila,“ poznamenala Polgara a přitáhla si kolem ramen svůj modrý plášť.

„Byl bych velice překvapen, kdybyste cítila, paní,“ odpověděl Ateska. „Lidé, kteří vás sledovali, byli imbecilové. Jejich myšlenky jsou stejně prázdné jako myšlenky žampionů.“ Pohlédl znechuceně přes řeku. „Nedovedete si představit, jak dlouho mi trvalo, než jsem jim vysvětlil, co mají dělat. Každé vojsko má pár takových lidí. Pokusili jsme se je vystrnadit, ale každá pitomost má svůj smysl, jak se zdá.“

„Jste velice chytrý, generále Atesko,“ řekla tvrdým hlasem.

„Ne, paní Polgaro,“ nesouhlasil. „Jsem jen obyčejný voják. Žádný důstojník není chytrější než jeho výzvědná služba. Ta Bradorova chytřá je. Sbíral informace, které se týkaly vašich zvláštních darů od různých Grolimů už od bitvy u Thull Mardu. Grolimové si velice pozorně všímají vašich výkonů, paní, a za ta léta nashromáždili velké množství poznatků o vašich schopnostech. Pokud jsem to pochopil - i když jistě nejsem žádný odborník - čím více je mysl bystřejší, tím spíše jste schopna ji odhalit. Proto jsem vyslal ty pitomce, aby vás sledovali.“ Podíval se kriticky na jejich člun. „Víte, tohle je opravdu troska. Držíte ji nad vodou kouzly?“

„Ne,“ řekl mu Durnik rozhodným, zlostným hlasem, „schopnostmi.“

„Pak se vašim schopnostem klaním, hospodáři Durniku,“ řekl Ateska trochu přehnaně. „Nejspíš byste donutil plout i kámen - kdybyste skutečně chtěl.“ Odmlčel se a pohlédl na Belgarata. „Předpokládám, že to vyřídíme v poklidu, Prastarý?“ zeptal se.

„Poslouchám vás,“ odpověděl stařec opatrně.

„Jeho císařské Veličenstvo cítí silnou potřebu si s vámi a vašimi společníky o jistých věcech pohovořit, svatý Belgarate,“ řekl Ateska, „a myslím, že bych vás měl upozornit, že plujete s tím svým rozpadajícím se vrakem přímo do středu vosího hnízda. Moudří lidé se nyní Daršivě vyhýbají.“

„Nikdy jsem nepředstíral, že jsem moudrý.“

Ateska se smutně zasmál. „To ani já,“ připustil. „V tomto okamžiku se právě pokouším naplánovat vojenskou invazi do té nejméně moudré oblasti. Mohu nabídnout vám - a vašim dámám - ubytování na své lodi?“ Odmlčel se. „Myslím, že na tom budu muset trvat,“ dodal lítostivě. „Rozkazy, znáte to. Kromě toho se můžeme, zatímco budeme vyčkávat příjezdu Jeho císařského Veličenstva, podělit o své informace.“

„Zakat sem jede?“ zeptal se Garion.

„Pochybuj, že je za mnou dále než jeden den cesty, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Ateska, „a hoří touhou po dlouhém, předlouhém rozhovoru s vámi.“

- *Co budeme dělat, dědečku?* - zeptaly se Garionovy prsty.

- *Nemyslím, že bychom toho měli v této chvíli mnoho na výběr. Beldin je někde pryč. Vzkáží mu, co se děje. Určitě jej něco napadne.*
- „Dobrá, generále,“ řekl nahlas. „Stejně už mě to veslování unavovalo.“ - *Dej vědět ostatním* - zasignalizoval Garionovi. - *Snažme se vypadat, že spolupracujeme - alespoň do té doby, než se dostaneme na daršivský břeh.* -

Ateskova loď byla, pokud ne rovnou okázalá, přinejmenším pohodlná. Shromáždili se v příďové kajutě, místnosti naplněné mapami a kousky listin různé velikosti. Generál byl jako obvykle zdvořilý, ale přísný. „Už jste snídali?“ vyzvídal.

„Měli jsme trochu naspěch,“ odpověděl mu Belgarat.

„Uvědomím tedy kuchaře,“ řekl Ateska. Přешel ke dveřím a promluvil s jedním rudě oděným strážným stojícím venku. Pak se vrátil. „Zatímco budeme čekat, proč bychom se nepodělili o ty informace, o nichž jsem se zmiňoval? Slyšel jsem, že když jste opustili Mal Zet, jeli jste do Ašaby. Pak jste se náhle vylodili v Melceně a nyní jste v polovině Maganu na cestě do Daršivy. Zdá se, že docela rádi cestujete.“

- *Ví všechno, co děláme.* - řekly Belgaratovi Silkovy prsty. - *Nemá cenu se to pokoušet zatajovat.* -

„Prosím, princí Kheldare,“ řekl Ateska bolestným tónem, „nedělejte to. Víte, že je to velice nevychované.“

Silk se zasmál. „Bud' máte ostrý zrak, generále, nebo mi stáří začínají tuhnout prsty. Ve skutečnosti jsem jen navrhoval Belgaratovi, že bychom neměli dělat žádné tajnosti ohledně cíle, pro který jsme

přijeli do Malloreu. Kal Zakat věděl, proč sem míříme, takže nemá cenu to tajit.“ Podíval se tázavě na Belgarata a stařec přikývl. Silkova tvář zvážněla, dokonce se až zachmuřila. „Jeli jsme do Ašaby, protože jsme pronásledovali Zandramas - a syna krále Belgariona. Pak jsme ji sledovali přes Karandu a dolů do Jarotu v severní Celantě. Její stopa vedla do Melceny, takže jsme jeli tam. Pak jsme se vrátili na pevninu.“

„Pořád jste jí na stopě?“ zeptal se napjatě Ateska.

„Víceméně,“ zalhal hladce Silk. Pak uhnul od tématu. „V Ašabě jsme zjistili, že Urvon už je úplný šílenec. Jsem si jistý, že to bude Kal Zakata zajímat. V každém případě je Urvon pod kontrolou Pána démonů jménem Nahaz. Zandramas vyvolala jiného Pána démonů, Mordju, a ti dva se nyní perou po celé Daršivě. Dost dlouho bych přemýšlel, než bych podnikl invazi do takové oblasti, generále. Nahaz a Mordja by mohli být trochu nervózní, kdyby je někdo rušil.“

„Co se stalo s Menghou?“ zeptal se náhle Ateska. „Myslel jsem, že to byl on, kdo tu vyvolával demony.“

Silk se hořce usmál. „Mengha byl ve skutečnosti chandimský kněz jménem Harakan. Byl po staletí Urvonovým nohsledem.“

„Byl?“

„Obávám se, že už není mezi námi. Setkal se s malým zeleným hadem, který se jmenuje Zith, a krátce poté ztratil o celou záležitost zájem.“

Ateska zaklonil hlavu a rozesmál se. „Už jsem o vašem zvířátku slyšel, Vaše Excellence,“ řekl Sadimu. „Myslíte, že by přijala vyznamenání - něco jako Hrdinka Říše?“

„Nemyslím, že by ji to skutečně zajímalo, generále Atesko,“ odpověděl Sadi chladně. „Kromě toho, pokud by se jí někdo pokoušel připnout řád, mohla by si to špatně vyložit.“

„V tom máte pravdu,“ řekl Ateska. Trochu nervózně se rozhlédl. „Máte ji schovanou, vidíte?“

„Samozřejmě, generále,“ ujistila jej Samet s hlubokými dolíčky na tváři. „V tomto okamžiku se právě stará o děti. Jsou skutečně překrásné. Nechceš je ukázat generálovi, Sadi?“

„Eh...“ Ateska zaváhal. „Možná někdy jindy.“

„Dobrá, generále Atesko,“ řekl Belgarat, „řekli jsme vám všechno

o tom, co jsme dělali. Nyní si myslím, že přišel čas k tomu, abyste se s námi vy podělil o své informace i vy.“

„Ani jsme se svými zdejšími aktivitami nedělali tajnosti, Prastarý Belgarate. Císařova vojska vytáhla z Mal Zetu a Maga Renn jsme použili jako nástupní oblasti. Bylo mi řečeno, abych vedl předvoj vojska dolů po Maganu a dobyl Ferru Představa byla taková, že odřízneme od Daršivy Zandramasiny posily, takže Urvonovo vojsko zničí oddíly, které má v Peldane. Pak jsme chtěli zaútočit na Urvona - těžce. Poté bychom přešli řeku a vypořádali bychom se s jakýmkoli silami, které by Zandramas ještě zbyly.“

„Dobrý plán,“ řekl Silk.

„Naneštěstí nefungoval. Odřízli jsme Daršivu, ale jeden ze Zandramasiných podřízených odejel do Gandaharu a najal slušný oddíl sloního jezdeckta.“ Ateska se zamračil. „Myslím, že si o tom promluví s jeho císařským Veličenstvem. Nemám nic proti žoldákům, ale ti, kteří pronajímají v Gandaharu slony, si prostě vůbec nevybírají, kdo jim zaplatí. V každém případě došlo včera ve středním Peldane k bitvě a sloni udělali to, co sloni obvykle dělávají. Urvonuvo vojsko prchlo, ale místo toho, aby utíkali zpátky do Celanty, obešli z boku slony a celou Daršivskou armádu a táhnou přímo k Maganu. Pokud se přes něj dostanou do daršivy, budu mít najednou spoustu práce. Budu mít na krku démony a Grolimy a Chandim a Ohaře a slony a Karandy a celou Daršivskou armádu.“ Smutně si povzdechl. „Obávám se, že to nebude tak krátké a jednoduché tažení, jak jsem si představoval.“

„Proč prostě nenecháte Urvona a Zandramas, aby se pobili?“ navrhl Silk.

„Politika, principi Kheldare. Císař nechce vypadat ustrašeně - a bezmocně - a s naprostou jistotou nechce, aby v Mallorei vybojovala jakékoli vítězství jiná armáda než jeho. Znamená to ošklivý precedent a může to ostatním nasadit do hlav zajímavé nápady. Mallorea není zdaleka tak monolitické společenství, jak může vypadat zvenčí. Silné císařské jednotky jsou jedinou věcí, která nás drží pohromadě.“

„Takové uspořádání podporuji,“ souhlasil Silk. „Stabilita je dobrá pro obchod.“

„Když už o tom mluvíme,“ řekla Ateska. „Jednoho dne si vy a já musíme udělat čas na dlouhý rozhovor o fazolích.“

„Kupujete, nebo prodáváte, generále Atesko?“ zeptal se drze Silk.

„Vraťme se zpátky k věci, pánové,“ řekla Polgara. „Generále Atesko, jaké má císař plány, pokud jde o nás?“

„To rozhodne on, paní,“ odpověděl Ateska. „Jeho Veličenstvo se mi vždy nesvěřuje. Byl nicméně dost rozrušen způsobem, jímž jste zneužili jeho pohostinnosti v Mal Zetu.“

„Věděl, kam jsme šli,“ řekl Garion bezvýrazně, „a proč.“

„To bude, jak se zdá, jedna z věcí, které si bude s Vaším Veličenstvem chtít prohovořit. Je možné, že spolu budete vy dva v jisté míře spolupracovat.“

„Možné, ale ne příliš pravděpodobné.“

„To je na Jeho císařském Veličenstvu, ne?“

Mlha se zvedla, ale nebe nad Daršivou bylo zatažené. Když stál Garion na přídi Ateskovy lodi, ucítil pach, který mu byl znepokojivě známý. Byla to směs vlhké rzi, stojaté vody a plesnivý zápach hub. Zadíval se dopředu a spatřil les, skládající se ze suchých bílých kmenů. Srdce se mu zachvělo.

Ateska se k němu tiše připojil. „Doufám, že jsem Vaše Veličenstvo neurazil,“ řekl. „Zdá se, že jsem si udělal zvyk z toho, že vás a vaše přátele zadržuji.“

„Jen posloucháte rozkazy, generále,“ řekl Garion krátce. „Mám spor s císařem, ne s vámi.“

„Jste velice snášenlivý člověk, Vaše Veličenstvo.“

„Ve skutečnosti ne, generále, ale nebudu ztrácet čas tím, že budu chovat zášť k lidem, kteří dělají pouze to, co jim bylo přikázáno.“

Ateska se podíval k daršivskému pobřeží, které od nich neleželo ani míli. „Očekávám, že se ta oblaka před polednem roztrhají,“ řekl a hladce změnil téma hovoru.

„S tím bych nepočítal, Atesko,“ řekl Garion zachmuřeně. „Navštívil jste někdy Kthol Mišrak?“

„Vojáci nemají příliš mnoho důvodů k tomu, aby navštěvovali neobydlené trosky, Vaše Veličenstvo.“

„Kthol Mišrak nebyl neobydlený,“ řekl mu Garion. „Byli tam Chandim a Ohaří a jiné věci, které ani neumím pojmenovat.“

„Náboženští fanatici,“ pokrčil Ateska rameny. „Dělají věci z podivných důvodů. Bylo mi řečeno, že to je nezdravé místo.“

Garion ukázal k daršivskému pobřeží. „Obávám se, že se díváte na další. Víím, že Melceňané jsou skoro stejní skeptici jako Tolnedřané, takže nevím, jak moc budete věřit tomu, co vám teď řeknu. Cítíte ten zvláštní zápach?“

Ateska začichal a pak sraštil nos. „Není moc příjemný, co?“

„Kthol Mišrak páchl přesně takhle. Myslím, že ta vrstva mraků je nad Daršivou nejméně tucet let.“

„Tomu nemohu dost dobře uvěřit.“

„Podívejte se na ty stromy.“ Garion ukázal na pahýly. „Co si myslíte, že asi mohlo zničit celé lesy?“

„Předpokládám, že nějaká nákaza.“

„Ne, generále. To už by se objevily výhonky - a tam není ani žádný podrost. Stromy vymřely nedostatkem slunce. Jediná věc, která tam nyní žije, jsou houby. Čas od času zaprší a dešťová voda se shromažďuje v loužích. Slunce nevychází, aby vodu vysušilo, takže tam jen leží a zahnívá. To je také část toho, co cítíte.“

„Zdá se mi, že také cítím rez. Z čeho je?“

„To opravdu nevím. V Kthol Mišraku pocházela z trosek Torakovy železné věže. Daršiva je zahalena v neustálém šeru, protože je domovem Dítěte Temnoty.“

„Už jsem ten termín slyšel dříve. Kdo je tím Dítětem Temnoty?“

„Zandramas - alespoň nyní. Opravdu tu chcete vysadit své jednotky?“

„Mám své rozkazy, králi Belgarione. Mé jednotky jsou výborně vycvičeny. Vybudují na tomto pobřeží opevněnou enklávu, ať sem slunce svítí nebo ne. Pak budeme čekat na císaře. Musí udělat spoustu rozhodnutí - a jedno z nich se bude týkat právě vás.“

Kapitola sedmnáctá

ČEKALI NA PALUBĚ ATESKOVY LODI, zatímco se vojáci vylodili a začali budovat tábor. Malloreánské jednotky byly skoro stejně výkonné jako oddíly Císařské Tolnedry a zakrátko měli vyčištěných několik akrů půdy a postavené úpravné stanové městečko. Z vnitrozemní strany bylo ohraničeno předprsňemi, katapulty a hlubokým zákopem, na jehož dně se tyčily zaostřené kůly. Břeh řeky lemovala palisáda z přitesaných kmenů a do vody vybíhalo několik pontonových přístavišť.

V půli dopoledne byl Garion s ostatními vyveden na břeh a eskortován do velkého, hlídaného stanu uprostřed tábora a zdvořile, ale pevně požádán, aby tam zůstal.

„Dokázal ses spojit s Beldinem?“ zeptal se Silk šeptem Belgarata.

Stařec přikývl. „Na něčem pracuje.“

„Doufám, že mu to nebude trvat dlouho,“ řekl mužík. „Obávám se, že jakmile sem Zakat dorazí, rozhodne se, že potřebujeme trochu více bezpečné ubytování - nejspíš místo se silnými zdmi a zamčenými dveřmi.“ Zatvářil se kysele. „Nenávidím vězení.“

„Nemyslíš, že trochu přeháníš, principi Kheldare?“ zeptala se Se'-Nedra. „Zakat se vždy choval jako opravdu ušlechtilý muž.“

„Ach, samozřejmě,“ odpověděl se silným sarkasmem. „Proč to ale neřekneš všem těm Murgům, které ukřižoval na pláních Haggy? Může být zdvořilý, pokud mu to nepůsobí obtíže, ale my jsme jej vážně urazili. Pokud odsud nedokážeme utéct, než sem dorazí, předpokládám, že nám ukáže, jak moc uražený umí být.“

„Nemáte pravdu, principi Kheldare,“ řekl vážně Eriond. „Prostě ještě neví, co má dělat, to je všechno.“

„Co to má znamenat?“

„V Kthol Murgosu nám Cyradis řekla, že přichází na křižovatku svého života. Myslím, že je to právě teď. Pokud si vybere správnou cestu, budeme znovu přátelé.“

„Tak jednoduché to je?“

„Víceméně ano.“

„Polgaro, prosím, řekla bys mu, aby přestal?“

Stan byl známý. Bylo to malloreánský důstojnický stan s obvyklým červeným kobercem a nábytkem, který mohl být rychle rozložen. V takových stanech už byli ubytováni dříve. Garion se takřka bez zájmu rozhlédl a pak se natáhl na kavalec.

„Co se děje, Garione?“ zeptala se Se'Nedra, přišla k němu a posadila se.

„Copak to není jasné? Proč nás nenechali být?“

„Myslím, že si s tím děláš zbytečné starosti,“ řekla mu. Natáhla ruku a prstem jej pohladila po čele. „Ten tvůj kamarád nemůže udělat nic, k čemu by stejně nedošlo, tak si s tím nedělej starosti. Musíme jít do Kellu a Zakat nás nedokáže zastavit, ani kdyby stáhnul z Kthol Murgosu všechno své vojsko a postavil nám je do cesty.“

„Bereš to strašně klidně.“

„Musím věřit, Garione,“ odpověděla s tichým povzdechem. „Kdybych nevěřila, už bych se zbláznila.“ Sklonila se a políbila jej. „Tak už se netvař tak nabručeně. Začínáš vypadat přesně jako Belgarat.“

„Pochopitelně. Koneckonců je to můj dědeček.“

„Podoba ale nemusí začít být patrná ještě nějakých pár tisíc let,“ řekla kousavě.

Dva vojáci jim přinesli jídlo, připravené z obvyklých vojenských přidělů. Silk otevřel jednu z kovových nádob a podíval se dovnitř. Pak si vzdychl. „Toho jsem se obával.“

„V čem je problém, Kheldare?“ zeptal se jej Sadi.

„Fazole,“ odpověděl Silk a ukázal na nádobu.

„Myslel jsem, že máš fazole rád.“

„Ano, pokud je nemusím zrovna jíst.“

Protože předešlé noci nespali a tak ulehli brzy. Garion se chvíli neklidně převaloval a nakonec usnul.

Následujícího jitra všichni spali dlouho. Garion vyšel ze závěsem oddělené části stanu, kterou sdílel s Se'Nedrou, a našel jen Silka, neklidně přecházejícího sem a tam.

„Konečně,“ řekl mužík s úlevou. „Už jsem si myslel, že budete všichni spát až do poledne.“

„Co tě trápí?“ zeptal se jej Garion.

„Potřebuji si s někým promluvit, to je všechno.“

„Osamělý?“

„Ne. Podrážděný. Zakat by se měl nejspíš ukázat během dneška. Myslíš, že bychom měli probudit Belgarata?“

„Proč?“

„Abychom zjistili, jestli už Beldin přišel na nějaký způsob, jak nás odtud vytáhnout, přirozeně.“

„Děláš si zbytečné starosti.“

„No ne, *to jsme* ale dneska ráno spokojení, co?“ vyštěkl Silk.

„Ve skutečnosti ne, ale nevidím důvod, proč bychom si měli všichni okusovat nehty kvůli něčemu, s čím nic nesvedeme, nebo ano?“

„Garione, proč si nejdeš zase lehnout?“

„Myslel jsem, že jsi osamělý.“

„Zase tak hrozné to nebylo.“

„Byl tu dneska Ateska?“

„Ne. Nejspíš má spoustu práce. Musí dát dohromady nějaký plán, než se tu Zakat ukáže.“ Mužík dopadl do jednoho z pohodlných křesel. „Ať už přijde Beldin s čímkoli, budeme mít v patách nejmín celý pluk, jen co se odsud dostaneme,“ předvídal, „a já nenávidím, když mě někdo honí.“

„Máme v patách někoho už od té noci, kdy jsme odjeli z Faldorova statku. Už bys na to měl být zvyklý.“

„Ale to jsem, Garione. Jenže se mi to ještě pořád nezačalo líbit.“

Asi o hodinu později se začali budit ostatní a nedlouho poté jim titíž rudě odění vojáci donesli snídani. Tito dva muži byli jediní lidé, které viděli od chvíle, kdy byli odvedeni do stanu.

Zbytek dopoledne strávili rozhovory o nepodstatných věcech. Podle tiché dohody se nikdo nezmiňoval o jejich současném postavení.

Po poledni vešel do stanu generál Ateska. „Zakrátko dorazí Jeho císařské Veličenstvo,“ oznámil jim. „Jeho lodě se přibližují k přístavišti.“

„Děkujeme, generále,“ odpověděl Belgarat.

Ateska se ztuhle uklonil a odešel.

Polgara vstala. „Pojďte, dámy,“ řekla Se'Nedře a Samet. „Musíme

se trochu upravit.“

Sadi se podíval na svou prostou tuniku a kalhoty. „Stěží vyhovující pro slyšení u císaře,“ řekl. „Myslíte, že bychom se měli přelést?“

„Proč si s tím dělat hlavu?“ Belgarat pokrčil rameny. „Nemusíme dělat na Zakata dojem, že ho bereme vážně.“

„Nebereme?“

„Možná ano, ale nemusí o tom vědět.“

O něco později vešel císař Malloreoy v doprovodu generála Atesky a šéfa oddělení vnitřních záležitostí. Jak bylo jeho zvykem, měl na sobě Zakat oblečený prostý lněný oděv, ale přes ramena měl přehozený rudý vojenský plášť. Oči měl zase zasněné a bledé rty bezvýrazné. „Dobrý den, Vaše Veličenstvo,“ řekl Garionovi mdlým tónem, postrádajícím jakýkoli cit. „Je o vás postaráno dobře?“

„Přiměřeně, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Garion. Pokud chtěl Zakat formálnost, měl ji mít.

„Vaše daleké výpravy musí být únavné,“ pokračoval Zakat stejným bezvýrazným tónem, „zvláště pro dámy. Postarám se o to, aby byla vaše cesta zpět do Mal Zetu pohodlná.“

„Vaše Veličenstvo je velice pozorné, ale my se nevracíme do Mal Zetu.“

„Mylíte se, Belgarione. Vy se do Mal Zetu *vracíte*.“

„Je mi líto. Mám na práci něco jiného.“

„Vyřídím Zandramas vaše politování, až ji potkám.“

„Jsem si jist, že bude mít radost, že jsem nepřišel osobně.“

„Ne dlouho, předpokládám. Mám v úmyslu ji nechat upálit jako čarodějnic.“

„Hodně štěstí, Vaše Veličenstvo, ale nemyslím, že byste zjistil, že bude pro věc příliš zapálená.“

„Nezdá se vám, pánové, že jste trochu směšní?“ zeptala se Polgara. Převlékla se do modrých šatů, seděla u stolu a tiše zažívala Eriondovy ponožky.

„Směšní?“ vyštěkl Zakat a v očích se mu náhle zablesklo.

„Jste stále přátelé a oba to víte. Tak se přestaňte hádat jako dva školáci.“

„Myslím, že zacházíte příliš daleko, paní Polgaro,“ řekl jí Zakat

ledovým tónem.

„Skutečně?“ odpověděla. „Já si zase myslím, že jsem celou záležitost popsala docela přesně. Vy nevsadíte Gariona do okovů a on vás zase nepromění v ředkvičku, takže si tu na nic nehrajte.“

„Myslím, že v tomto rozhovoru budeme pokračovat někdy jindy,“ řekl Zakat stroze. Pak se Polgaře lehce uklonil a odešel ze stanu.

„Nebylo to trochu malicherné přerušení, paní Polgaro?“ zeptal se jí Sadi.

„Neřekla bych,“ odpověděla. „Díky němu jsme neslyšeli spoustu nesmyslů.“ Pečlivě svinula ponožky, které zašívala. „Erionde, myslím si, že je nejvyšší čas, aby sis ostříhal nehty na nohou. Trháš ponožky rychleji, než je stačím zašívat.“

„Bude zase takový, jako byl předtím, že?“ zeptal se Garion smutně. „Totiž Zakat?“

„Ne tak docela,“ nesouhlasila Polgara. „Většina z toho byla póza, která měla zakrýt jeho skutečné city.“ Podívala se na Belgarata. „Nu, otče, už strýček Beldin s něčím přišel?“

„Dnes ráno na něčem pracoval. Zrovna teď se s ním nemohu spojit, protože honí králíka. Spojíme se hned poté, co dojí.“ „Nemůže se soustředit na práci?“

„Ale no tak, Pol. Vždyť vím, že čas od času tučným králíkem sama nepohrdneš.“

„To snad ne!“ vydechla Se'Nedra a dívala na Polgaru s očima náhle rozšířenýma hrůzou.

„Opravdu si myslím, že bys to nepochopila, drahá,“ řekla jí Polgara. „Proč mi nepodáš ty své šedé šaty? Všimla jsem si, že se ti pářím, a mám zrovna vytažené šití.“

Čekali po celý zbytek odpoledne; po večeri seděli kolem stolu a tiše si povídali.

Silk se ohlédl ke vchodu do stanu, v němž hlídali dva vojáci. „Něco nového s Beldinem?“ zašeptal k Belgaratovi.

„Na něčem pracuje - na něčem dost neobvyklém - podle toho, jak Beldina znám. Pořád se zabývá podrobnostmi. Až bude všechno připraveno, dá mi hned vědět.“

„Nebylo by lepší, kdybyste na tom pracovali oba?“ „Víš, co je třeba udělat. Jenom bych mu překážel, kdybych do toho strkal nos.“ Sta-

řec se protáhl a zažíval. Pak vstal. „Nevím tedy jak vy,“ řekl, „ale já jdu spát.“

Následujícího jitra Garion tiše vstal, oblékl se a vyklouzl z místa, ve kterém spal, a nechal Se'Nedru spát dál.

Durnik a Toth seděli s Belgaratem u stolu v hlavní části stanu.

„Neptej se mně, jak to dokázal,“ říkal Belgarat. „Všechno, co mi řekl, bylo to, že Cyradis souhlasila s tím, že sem přijde, až ji Toth zavolá.“

Durnik si s Tothem vyměnil několik gest. „Říká, že to dokáže,“ překládal kovář. „Chceš, aby přišla hned teď?“

Belgarat potřásl hlavou. „Ne, počkáme, až tu s námi bude Zakat. Víím, jak ji unavuje, když se musí zjevovat na velké vzdálenosti.“ Zašklebil se. „Beldin navrhuje, abychom nechali rozhovor před tím, než ji zavoláme, trochu vyhrotit. Beldin má občas sklony k dramatickým zvratům. Pokoušeli jsme se mu to vymluvit celá léta, ale občas mu to uklouzne. Dobré jitro, Garione.“

Garion každému krátce pokynul a posadil se ke stolu. „Co chce Cyradis udělat, co my nemůžeme?“ zeptal se.

„Tím si nejsem jistý,“ odpověděl Belgarat. „Všichni ale víme, že má na Zakata zvláštní vliv. Pokaždé, kdy ji uvidí, jako by ztratil rozum. Beldin mi neřekl přesně, o co mu vlastně jde, ale znělo to, jako by byl sám se sebou nechutně spokojený. Cítíš se dnes ráno na nějaké divadlo?“

„Moc ne, ale nějak to už zvládnou.“

„Měl bys Zakata trochu popíchnout - pamatuj, že ne příliš, ale donuť jej, ať řekne pár výhrůžek. Pak zavoláme Cyradis. Nijak jej k tomu netlač. Spíše jej k tomu jen lehce ved’.“ Stařec pohlédl na Totha. „Sleduj mě, až se začne Garion se Zakatem hádat,“ radil mu. „Zakryji si ústa a odkašlu. Právě tehdy budeme chtít tvou paní.“

Toth přikývl.

„Řekneme to ostatním?“ zeptal se Garion.

Belgarat přimhouřil oči. „Ne,“ rozhodl se. „Jejich reakce bude přirozenější, když nebudou vědět, co se děje.“

Durnik se lehce usmál. „Řekl bych, že Beldin tu není jediný, kdo má cit pro dramaticko.“

„Býval jsem profesionálním vypravěčem, Durniku,“ připomněl

mu Belgarat. „Umím hrát na obecenstvo jako na loutnu.“

Poté, co se ostatní probudili a podávala se snídaně, vešel do stanu generál Ateska. Jeho císařské Veličenstvo vám vzkazuje, abyste se připravili. Během hodiny budete odvezeni do Mal Zetu.“

Garion rychle promluvil, aby tomu zabránil. „Řekněte Jeho císařskému Veličenstvu, že nikam nepojedeme dříve, dokud nedokončíme rozhovor, který jsme započali včera.“

Ateska na okamžik vypadal vyděšeně a pak se vzpamatoval. „Lidé takto s císařem nemluví, Vaše Veličenstvo,“ prohlásil.

„Možná zjistí, že se mu to líbí.“

Ateska se napřimil. „Císař je v tomto okamžiku zaneprázdněný.“

Garion se v křesle opřel a zkřížil nohy. „Počkáme,“ řekl klidně. „To je všechno, generále.“

Ateskova tvář ztuhla, pak se uklonil, obrátil a bez dalšího slova odešel.

„Garione!“ vydechla Se'Nedra, „jsme Zakatovi vydáni na milost a ty jsi úmyslně drzý.“

„Také se ke mně nechoval nijak zdvořile.“ Garion pokrčil rameny. „Řekl jsem mu, že se do Mal Zetu nevracíme, a on si mě nevšímal. Zdá se, že někdy to chvíli trvá, než si člověk zjedná jeho pozornost.“

Polgara se na Gariona podezíravě zadívala a pak se obrátila k Belgaratovi. „Co máte vy dva v plánu, otče?“ zeptala se.

Mrkl na ni, ale neodpověděl.

Kal Zakatovi trvalo přibližně dvě minuty, než dorazil. Vtrhl do stanu s dusotem a rozruženým pohledem. „Co tím myslíte?“ skoro zavřeštěl na Gariona.

„Co myslíte tím, co tím myslím?“

„Dal jsem vám císařský rozkaz!“

„Nejsem jedním z vašich poddaných.“

„To je neslýchané!“

„Na to si zvykněte. Už byste měl vědět, že vždycky udělám to, co mám v úmyslu. Myslím, že jsem to dokázal tím, že jsme odjeli z Mal Zetu. Řekl jsem vám, že máme namířeno do Ašaby, a to je přesně to místo, kam odjedeme.“

S jistým úsilím se císař začal znovu kontrolovat. „Pokoušel jsem se ochránit tebe a tvé přátele, ty idiote,“ procedil mezi zaťatými zuby.

„Řítili jste se Menghovi přímo do cesty.“

„S Menghou jsme žádné zvláštní problémy neměli.“

„Ateska mi říkal, že jste ho zabili. Neslyšel jsem ale žádné podrobnosti.“ Zdálo se, že Zakat nabyl do jisté míry své dřívější rovnováhy.

„Ve skutečnosti jsem to nebyl já, kdo to udělal. Zabila jej markraběnka Liselle.“

Zakat pohlédl s pozvednutým obočím na Samet, která mu ukázala své dolíčky.

„Jeho Veličenstvo je příliš velkorysé,“ zamumlala s malým pukrletem. „Měla jsem pomocníka.“

„Pomocníka? Koho?“

„Ve skutečnosti to byla Zith. Mengha byl velmi překvapený.“

„Bude někdo, *prosím*, tak laskavý a řekne mi, co se stalo, bez nějakých chytrých odpovědí?“

„Bylo to docela jednoduché, Vaše Veličenstvo,“ řekl klidně Silk. „Měli jsme malou neshodu s Chandim a jinými lidmi v Torakově starém trůnním sále v Ašabě. Mengha křičel na své muže rozkazy a Liselle vytáhla Zith ze zanedří a hodila mu toho malého zeleného mílčka přímo do tváře. Zith jej několikrát uštkla, on ztuhl jako prkno a byl mrtvý, ještě než dopadl na podlahu.“

„Nenosíte přece hada v šatech, že ne?“ zeptal se Zakat nevěřícně Samet. „To byste přece nemohla?“

„Chvilku trvá, než si na to člověk zvykne,“ připustila a položila si ruku lehce na živůtek.

„Ale *ve skutečnosti* se to takhle nestalo, že ne?“

„Popis prince Kheldara byl, pokud šlo o to, co se dělo, docela přesný,“ ujistil jej Sadi. „Zith byla velice rozzlobená. Myslím, že zrovna spala, když ji markraběnka hodila na Menghu, a když se náhle probudí, je vždycky nervózní.“

„Jak se ukázalo, Zakate,“ řekl Belgarat, „byl Mengha skutečně jedním z Chandim a Urvonův hlavní podřízený.“

„Ano, to mi Ateska říkal. To by znamenalo, že je Urvon za tím, co se dělo v Karandě, že?“

„Jen okrajově,“ odpověděl Belgarat. „Urvon není dostatečně při smyslech, aby byl vůbec za něčím. Je pod naprostou nadvládou Pána

démonů Nahaze - a když se člověk spojí s démony, obvykle jej to připraví o rozum. Urvon je pevně přesvědčený o tom, že už je bohem.“

„Pokud je tak šílený, kdo potom vede jeho tažení? Ateska říkal, že ten obchvat daršivské armády a jejího sloního jezdeckta byl tah taktického génia.“

„Podle mně jim teď velí víceméně Nahaz a Páni démonů si velice málo všimají obětí. Také znají způsoby, jak přinutit lidi k tomu, aby se pohybovali rychleji.“

„Ještě nikdy jsem s Pánem démonů neválčil,“ uvažoval Zakat. „Jaký je jeho cíl?“

„Sardion,“ odpověděl Garion. „Každý jej chce mít v ruce - včetně mne.“

„Abyste přivedli Angarakům nového boha?“

„Takový je jeho účel.“

„Nemyslím, že by se mi to líbilo. Zbavili jste nás Toraka a nechci, aby byl v Mal Zetu nebo Mal Yasce uveden na trůn jeho nástupce. Angarakové nepotřebují boha. Mají mě. Kdo je vaším kandidátem?“

„To ještě nevím. Neřekli mi to.“

„Co s tebou mám dělat, Belgarione?“ povzdechl si Zakat.

„Nechat nás jít a udělat to, co je třeba. Představa nového boha se ti nemusí líbit, ale myslím, že zjistíš, že moje volba je daleko přijatelnější než cokoli, s čím by mohli přijít Zandramas, Urvon nebo Agašak.“

„Agašak?“

„Velekněz z Rak Urga. Je také v Mallorei.“

„V tom případě si to s ním vyřídím také. Obávám se, že mi ještě zůstáváte vy.“

„Řekl jsem ti, co máš udělat,“

Na Zakatových rtech se mihl lehký úsměv. „Nemyslím si, že by se mi tenhle návrh zamlouval. Jste trochu nespolehliví.“

„O co vám vlastně jde?“ zeptal se jej Belgarat.

„Nastolím v Mallorei pořádek, i kdybych kvůli tomu měl vyhladit celé oblasti. Jestliže je Sardion tou věcí, o kterou má každý takový zájem, myslím, že bude nejlepší, když jej najdu a zničím.“

„Dobrá,“ řekl Garion a vstal. „Pojďme tedy.“

„Ale ne, Vaše Veličenstvo.“ Zakatův tón se opět vrátil do chladné

císařské formálnosti. „Už vám nedůvěřuji. Tu chybu jsem udělal už dříve. Tím, že vás a vaše přátele pošlu zpátky do Mal Zetu pod ochranou ozbrojené stráže, vyřadím ze hry alespoň jednoho z lidí, kteří se snaží Sardion získat. Pak se mohu soustředit na to, abych jej našel sám.“

„Kde chceš začít hledat?“ zeptal se jej pohmurně Garion. Rozhodl se, že rozhovor dosáhl úrovně, kdy je možné začít s popichováním, které navrhoval Belgarat. „Ani nevíš, co hledat, a nemáš sebemenší představu, kde začít. Jen se budeš potloukal kolem.“

„Nemyslím, že by mi to nějak vadilo, Belgarione.“

„To je špatné. Pravda bývá občas bolestná, že?“

„A ty si myslíš, že víš, kde je?“

„Mohu to zjistit.“

„Pokud to dokážeš ty, dokážu to i já - a jsem si jistý, že mi poskytněš několik stop.“

„Ani náhodou.“

„Budeš spolupracovat daleko spíše, až nechám několik tvých přátel natáhnout na skřípec. Dokonce tě nechám, aby ses díval.“

„Raději si na to ale najmi nějakého kata, kterého budeš moci oželeť. Copak sis ještě neuvědomil, čeho jsem schopný? A to jsem si celou tu dobu myslel, že jsi inteligentní.“

„Myslím, že to stačilo, Belgarione,“ vyštěkl Zakat. „Připravte se. Vracíte se do Mal Zetu, a abych měl jistotu, že se budeš chovat slušně, zavřu každého z tvých lidí zvlášť. Díky tomu budu mít spoustu rukojmí pro případ, že by ses rozhodl udělat něco ukvapeného. Myslím, že to je všechno. Tento rozhovor skončil.“

Belgarat si zakryl ústa dlaní a zakašlal. Toth přikývl a sklonil hlavu. Zakat ustoupil v polekaném údivu zpět, když se před ním objevilo chvějící se zjevení. Zamračil se na Gariona. „To je nějaký trik?“ zeptal se.

„Žádný trik, Zakate,“ odpověděl Garion. „Chce ti něco říct. Radil bych ti, abys poslouchal.“

„Budeš naslouchati mým slovům, Zakate?“ zeptala se jej zářící podoba věštkyne z Kellu se zavázanýma očima.

Zakatova tvář byla stále ještě podezřívavá. „O co jde, Cyradis?“ zeptal se vážně.

„Nemohu se s tebou zdržovati, císaři malloreánský. Kdysi jsem k tobě promluvila, že na křižovatku svého života přicházíš. Ta chvíle nastala nyní. Odlož své vládcovské chování a dobrovolně se podřiď úkolu, jenž na tebe vložiti musím. Hovořil jsi zde o rukojmích.“

Trhl sebou. „Zvyk, Cyradis,“ řekl jí. „Mělo to jen zajistit slušné chování.“

„Cítíš se natolik sláb, že nevinným vyhrožovati musíš, abys svou vůli prosadil?“ Její tón se lehce chvěl opovržením.

„Slabý? Já?“

„Proč jinak tvé chování bylo by tak zbabělé? Nyní slyš mě dobře, Zakate, neboť život tvůj zachvívá se nad propastí. V okamžiku, kdy ruku svou na Dítě Světla nebo kteréhokoli z jeho společníků pozvedneš, tvé srdce pukne a v té chvíli zemřeš.“

„Budiž. Vládnu Mallorei a rozmyslet se nebo zakolísat díky výhrůžce - i tvé - by bylo stát se ve vlastních očích ničím - a to nedopusťtím.“

„Pak tedy jistě zemřeš a smrtí tvou říše tvá v prach se rozpadne.“ Řekla to s děsivou jistotou.

Díval se na ni a jeho bledá tvář ještě více zbělala.

„Nebudeš poslouchati má varování, císaři Mallorey, proto ti nabídku ti učiním. Pokud rukojmí vyžaduješ, budu tvým rukojmím já. Dítě světla ví, že odejdu-li z života tohoto dřívě, než úkol svůj dokončím, pátrání jeho bude ztraceno. Jaké větší omezení uložití bys mu mohl?“

„Nebudu ti vyhrožovat, svatá věštkyň,“ řekl a jeho hlas zněl daleko méně jistě.

„A proč ne, mocný Zakate?“

„Nebylo by to vhodné,“ řekl krátce. „Je to všechno, co mi chceš říct? Mám jisté záležitosti, o které se musím postarat.“

„Ty důležitosti nemají. Tvé jediné povinností náleží mně a úkolu, jež na tebe vložím. Vyplnění úkolu tohoto jest cílem života tvého. Pro něj a pouze pro něj zrozen jsi byl. Odmítneš-li jej, zimy nedožiješ.“

„To je podruhé v mém životě, kdy jsi mi vyhrožovala, Cyradis. Natolik mě nenávidíš?“

„Není to proto, že nenávist bych k tobě chovala, Zakate, a ani výhrůžek nečiním. Toliko zjevují, co tě očekává. Přijmeš svůj úkol?“

„Ne, dokud o něm nebudu vědět více.“

„Budiš. Zjevím ti první část tvého úkolu. Musíš za mnou do Kellu přijít, kdež se ti vzdám. Budu tvým rukojmím, ale ty budeš stejně tak mým. Přijď tedy do Kellu s Dítětem Světla a jeho ostatními vybranými společníky, neboť, jak na začátku dní předpovězeno bylo, jsi částí jejich společnosti.“

„Ale -“

„Zanech za sebou dvořanstvo své i vojsko své i odznaky své moci. Nebudou ti k užítu žádnému.“ Odmlčela se. „Či snad tak se bojíš, ó mocný Zakate, procházeti říší svou obrovskou bez vojáků, kteří by přinutili vzpupná kolena k pokleknutí a rebely k přijetí tvé vůle?“

Zakat zlostí zčervenál. „Nebojím se ničeho, svatá věštkyně,“ odvětil chladným hlasem, „ani smrti.“

„Smrt je malá věc, Kal Zakate. Myslím, že to je *život, čeho obáváš se*. Jak jsem řekla, jsi mým rukojmím a já přikazuji tobě, abys do Kellu za mnou přišel a zde na sebe břímě své vzal.“

Císař Mallorey se začal třást. Garion tohoto muže znal a věděl, že Zakat by obvykle rozhodný rozkaz Cyradis odmítl, ale zdálo se, jako by byl pod vlivem nějakého nezvladatelného nátlaku. Jeho třes se stal silnějším a v bledé tváři se začal potit.

Cyradis, jak se zdálo, si navzdory svým zavázaným očím, byla vědoma zmatku, který postihl její 'rukojmi'. „Volba tvá dobře učiněna byla, Kal Zakate,“ prohlásila. „Podřídíš se mi o své vůli - nebo proti ní - ale *musíš* se podříditi, neboť takový jest osud tvůj.“ Narovнала se. „Nyní promluv, císaři Mallorey, neboť osud tvůj vyžaduje, abys tuto volbu přijal. Přijdeš za mnou do Kellu?“

Zdálo se, jako by se tím dusil. „Přijdu,“ zachraptěl.

„Budiž tedy tak. Zaujmi tobě určené místo po boku Belgarionově a přijď do Svatého města. Zde s úkolem tvým tě obeznámím a řeknu tobě, proč na něm nezávisí toliko život tvůj, ale život všeho lidstva.“ Trochu se potočila, takže to vypadalo, jako by se zavázanýma očima dívala na Gariona. „Přiveď jej ke mně, Dítě Světla,“ řekla mu, „neboť toto všechno jest částí toho, co má přijít dříve, než k poslednímu boji dojde.“

Natáhla ruku k Tothovi v gestu loučení.

A pak zmizela.

„A je nás dvanáct,“ zamumlal Sadi.

Nicméně poslední člen jejich společnosti stál s popelavou tváří uprostřed stanu a Garion byl překvapený, když v očích císaře Malloreya viděl slzy.

Kapitola osmnáctá

„JE PRÁZDNÝ,“ ŘEKL ERIOND S NÁDECHEM uspokojení v hlase. „Už je to skoro úplné.“

„Myslím, že ti docela nerozumím,“ přiznal Sadi.

„Cyradis k nám přišla v Rheonu,“ vysvětloval mu mladík. „Řekla nám, kdo s námi do Místa, které není více půjde. Zajímalo mě, kdo by mohl být Prázdný. Teď to vím.“

„A jak popsala mně?“ zeptal se eunuch.

„Opravdu to chceš vědět?“

„Mám o to docela zájem, ano.“

„Nazvala tě Muž, který není muž,“

Sadi sebou trhnul. „To je docela přesné, že?“

„Sám ses ptal.“

Sadi si povzdechl. „To je v pořádku. Erionde,“ řekl. „K tomu zá-
kroku došlo, když jsem byl hodně malý, takže jsem nikdy nepoznal,
jaké to je být jiný. Ve skutečnosti shledávám tenhle zájem o danou
záležitost docela směšný. Můj způsob života je méně komplikovaný.“

„Proč ti to udělali?“

Sadi pokrčil rameny a přejel si rukama po vyholené hlavě. „Má
matka byla chudá,“ odpověděl. „Byl to jediný dar, který mi mohla
dát.“

„Dar?“

„Dala mi tím příležitost sehnat místo v paláci královny Salmissry.
Jinak bych byl pravděpodobně žebrákem na ulici jako zbytek mé rodi-
ny.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Garion Zakata s popelavou tváří.

„Nech mě, Garione,“ zamumlal Zakat.

„Proč mě s ním nenecháš promluvit, drahý?“ navrhla Garionovi
Polgara. „Je to pro něj hodně obtížné.“

„Tomu rozumím. Ani pro mě to nebylo příliš lehké.“

„A my ti to řekli jemně. Cyradis neměla na jemnosti čas. Promlu-
vím si s ním.“

„Dobrá, teto Pol.“ Gamion odešel a nechal ji o samotě s otřese-

ným Zakatem. Měl ohledně tohoto obratu jisté pochybnosti. I když měl císaře Malloreoy osobně velice rád, mohl předvídat spoustu potíží, které díky příchodu tohoto člověka do jejich společnosti vzniknou. Dost často v minulosti jejich přežití záviselo na naprosté jednotnosti a úmyslech všech členů - a Zakatovy úmysly nebyly nikdy právě nejčistší.

„Garione,“ řekl hlas v jeho mysli unaveně, „*neplet’ se do věcí, kterým nerozumíš. Zakat s tebou jet musí, takže si na tu představu raději zvykni.*“

„Ale -“

„*Žádné ale. Prostě to udělej.*“

Garion si zamumlal potichu několik kleteb,

„*A nenadávej mi.*“

„To je nemožné!“ vybuchl Zakat a sklouzl do křesla.

„Ne,“ nesouhlasila Polgara. „Musíte si jen zvyknout na to, že se budete dívat na svět jiným pohledem, nic víc. Pro většinu lidí to není nutné, ale vy jste členem velice vybrané společnosti - a tady platí jiné zákony.“

„Zákony *nikdy* nevládnou mně, paní Polgaro. Já dělám vlastní zákony.“

„Už ne.“

„Proč já?“ dožadoval se Zakat.

„To je vždycky první otázka, kterou všichni položí,“ řekl Belgarat suše Silkovi.

„Už jim na ni někdo odpověděl?“

„Pokud si pamatuji, tak ne.“

„Můžeme vám všechno říci během cesty.“ ujistila Zakata Polgara. „Jediná věc, na které záleží, je teď to, jestli slib Cyradis dodržíte, nebo ne.“

„Samozřejmě, že ano. Dal jsem slovo. Nelíbí se mi to, ale nemám na vybranou. Jak mě dokázala tak zmanipulovat, jak to udělala?“

„Má velice podivné síly.“

„Chcete říct, že to dělá čarodějnictvím?“

„Ne. Pravdou.“

„Rozuměla jste něčemu z té hatmatilky, kterou mluvila?“

„Něčemu ano, ale rozhodně ne všemu. Říkala jsem vám, že se dí-

váme na svět jinak. Věštci se na něj dívají ještě jinak. Nikdo, kdo plně nerozumí jejich vidění, to nemůže pochopit.“

Zakat se zadíval na podlahu. „Najednou se cítím hrozně bezmocný,“ poznamenal, „a ten pocit se mi vůbec nelíbí. Raději bych byl obyčejně svržený. Dnes ráno jsem byl císařem největšího národa na zemi a odpoledne nejsem více než tulákem.“

„Možná se vám to bude líbit,“ řekl mu Silk lehce.

„Drž hubu, Kheldare,“ řekl mu Zakat nepřítomně. Podíval se na Polgaru. „Víte, co je ještě divnější?“

„Co?“

„I kdybych jí nedal své slovo, musel bych do Kellu jít. Je to skoro jako nutkání. Cítím se, jako bych někam jel a mým kočím byla dívka se zavázanýma očima, která je stěží starším dítětem.“

„Jsou i odměny,“ řekla mu.

„Například?“

„Kdo ví? Třeba štěstí“

Ironicky se zasmál. „Štěstí nebylo nikdy mým hlavním cílem, paní Polgaro, už dávno ne.“

„Možná je přijmete i tak.“ Usmála se. „Není nám dovoleno vybírat si svou odměnu stejně jako své úkoly. Tato rozhodnutí jsou udělána za nás.“

„Vy jste šťastná?“

„Nu, ano, opravdu jsem.“

Povzdechl si.

„Proč tak vzdycháte. Kal Zakate?“

Zvedl ruku s palcem a ukazováčkem, roztaženými asi deset centimetrů od sebe. „Byl jsem tak blízko k tomu, abych se stal pánem celého světa.“

„Proč byste jím chtěl být?“

Pokrčil rameny. „Nikdo to ještě dříve nedokázal a moc má své výhody.“

„Jsem si jistá, že zjistíte, že jsou i jiné výhody,“ usmála se a položila mu ruku na rameno.

„Už je to v pořádku?“ zeptal se Malloreánce Belgarat.

„Nic není nikdy úplně v pořádku, Belgarate,“ odpověděl Zakat. „Ne dříve, než ulehne ve svých hrobech, ale ano, půjdu s vámi do

Kellu.“

„Proč tedy nepošlete pro Atesku? Musíte mu říct, kam jdeme, takže nám bude moci krýt záda. Nemám rád, když mám někoho v patách. Už překročil Urvon Magan?“

„Těžko říct. Už jste se dnes díval ven, Belgarate?“

„Vchod do stanu je hlídáný a Ateskovi vojáci nevypadají, že by se jim líbily výlety.“

„Mlha je tak hustá, že se o ni můžete opřít. Urvon může být kdekoli venku.“

Polgara vstala a rychle přešla k chlopni stanu. Otevřela ji a jeden z hlídačů jí něco ostře řekl.

„Ale nebud' směšný,“ řekla mu. Pak se několikrát zhluboka nadechla a chlopeň zavřela, „Je to nepřirozené, otče,“ řekla vážně. „Nevoní správně.“

„Grolimové?“

„Myslím, že ano. Nejspíš se Chandim pokouší skrýt před Ateskovými hlídkovými čluny. Mohou překročit Magan bez větších potíží.“

„Jestli se jednou dostanou na druhou stranu, může se celá cesta do Kellu změnit v dostihy.“

„Promluvím s Ateskou,“ řekl Zakat. „Možná je bude schopen trochu zdržet.“ Podíval se zamyšleně na starce. „Já vím, proč jedu do Kellu,“ řekl, „ale proč tam jedete vy?“

„Musel bych si přečíst Malloreanská evangelia, abych zjistil, jaký je náš konečný cíl.“

„Chcete říct, že to nevíte?“

„Zatím ještě ne. Víím ale, jak se jmenuje. Říkají mu Místo, které není více,“

„Belgarate, to jsou přece nesmysly.“

„Já to jméno nevymyslel, takže mi za to nedávejte vinu.“

„Proč jste mi to neřekli v Mal Zetu? Mám v knihovně opis evangelií.“

„Za prvé jsem to ještě nevěděl, když jsem v Mal Zetu byl. Zjistil jsem to teprve nedávno. A za druhé by mi váš opis nebyl k ničemu. Řekli mi, že je každý jiný a že jediný, který obsahuje část, kterou potřebuji, je v Kellu.“

„Všechno to zní dost složitě.“

„Je to složité. Tyhle věci většinou takové jsou.“

Zakat přešel ke vchodu do stanu a promluvil krátce s jedním strážným, který tak stál. Pak se vrátil. „Poslal jsem pro Atesku a Bradora,“ řekl. Trochu smutně se usmál. „Nepřekvapilo by mně, kdyby docela silně o celé věci pochybovali.“

„Nesmíš jim dát čas k pochybnostem,“ poradil mu Garion.

„Jsou oba Melceňané, Garione,“ podotkl Zakat. „Melceňané pochybují o věcech ze zvyku.“ Zamračil se. „Když už o tom mluvíme, proč jste jeli do Melceny? Neměli jste to trochu z cesty?“

„Šli jsme za Zandramas,“ odpověděl Garion.

„A proč tam jela ona?“

„Musela najít tvého bratrance, arcivévodu Otrata.“

„Toho směšného pitomce? Proč?“

„Vzala jej do Hemilu a korunovala na císaře Mallorey.“

„Cože udělala?“ Zakat vypouklil oči.

„Potřebovala s sebou v Místě, které není více angarackého krále. Pokud jsem to pochopil správně, má korunovační obřad jistou hodnotu.“

„Ne potom, co dostanu Otrata do ruky!“ Zákalová tvář vzteky zfilověla.

„Byl tu ještě jeden důvod, proč jsme měli jít do Melceny - i když jsme o něm tenkrát ještě nevěděli,“ řekl Belgarat. „Byl tam nezkrácený opis Ašabských proroctví. Musel jsem si jej přečíst, abych zjistil, že naším následujícím úkolem je jet do Kellu. Sleduji cestu, která mi byla určena před tisíci let.“

Vešli Ateska s Bradorem. „Poslal jste pro nás, Vaše Veličenstvo?“ řekl Ateska se svižným zasalutováním.

„Ano,“ odpověděl Zakat. Zamyšleně se na ně podíval. „Prosím, poslouchajte pozorně,“ řekl, „a nepokoušejte se hádat se mnou.“ Kupodivu to řekl ne ani tak tónem císařského rozkazu, ale spíše jako muž, naléhající na své staré přátele. „Došlo ke změně v plánech,“ pokračoval. „Dostaly se ke mně jisté informace a je naprosto nutné, abychom nebránili Belgarionovi a jeho přátelům. Jejich úkol je pro bezpečnost Mallorey životně důležitý.“

Bradorovi se v očích zvědavě zablesklo. „Nemohl bych být o těch záležitostech informován i já, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se. „Bezpeč-

nost státu je přece mou povinností.“

„Eh - ne, Bradore,“ řekl Zakat lítostivě, „obávám se, že ne. Muselo by to předpokládat velké přizpůsobení tvého myšlení. Na to nejsi připravený. Vlastně se obávám, že ani já. V každém případě Belgarion a ostatní bezodkladně *musí* odejet do Dalesie.“ Odmlčel se. „Ach, ještě jedna věc,“ dodal. „Odjíždím s nimi.“

Ateska na svého císaře nevěřičně zíral. Pak se s jistým úsilím vzpamatoval. „Uvědomím velitele císařské stráže, Vaše Veličenstvo,“ řekl ztuhle. „Budou připraveni k odjezdu během hodiny.“

„S tím se neobtěžujte,“ řekl mu Zakat. „Nepojedou s námi. Pojedu s Belgarionem sám.“

„Sám?“ vykřikl Ateska. „Vaše Veličenstvo, to je neslýchané.“

Zakat se lehce usmál. „Vidíš,“ řekl Garionovi. „Co jsem ti říkal?“

„Generále,“ řekl Ateskovi Belgarat, „Kal Zakat jen poslouchá rozkazy. Jsem si jistý, že to dokážete pochopit. Nebylo mu řečeno, aby si s sebou bral vojáky. Vojáci by mu stejně v místě, kam jedeme, nebyli k ničemu.“

„Rozkazy?“ řekl Ateska zmateně. „Kdo má moc rozkazovat Jeho Veličenstvu?“

„To je dlouhý příběh, Atesko,“ řekl mu stařec, „a my na něj nemáme čas.“

„Eh - Vaše císařské Veličenstvo,“ řekl nesměle Brador, „pokud jedete do Dalesie, bude to znamenat, že projedete celou Daršivou. Mohu vám připomenout, že Daršiva je v tomto okamžiku nepřátelským územím? Je pro císařskou osobu rozumné podstupovat takové riziko? Nebylo by moudré mít alespoň k hranicím doprovod?“

Zakat se podíval na Belgarata.

Stařec potřásl hlavou. „Udělejme to tak, jak jsme se domluvili.“ řekl.

„Je mi líto, Bradore,“ řekl Zakat. „Nemůžeme si s sebou vzít doprovod. Myslím ale, že budu potřebovat nějaké brnění a meč.“

„Vaše Veličenstvo nedrželo meč celá léta,“ namítl Ateska.

„Belgarion mi může poskytnout trénink.“ Zakat pokrčil rameny. „Jsem si jistý, že se do toho znovu dostanu. Takže, Urvon překročí Magan. Z velice spolehlivého pramene jsem se dozvěděl, že nebudeme moci udělat příliš mnoho, abychom jej zastavili. Myslím, že ne

příliš daleko za ním bude daršivská armáda, která má s sebou sloni jezdeckvo. Chci, abyste ty lidi zdrželi. Zdržte Urvona tak dlouho, aby jej dohonili Daršivané. Poté mohou pobít jeden druhého, to už je jedno. Až se spolu ta dvě vojska střetnou, stáhněte naše síly. Nenechte zabít více mých vojáků, než bude naprosto nutné.“

Ateska se zamračil. „Pak tedy taktika, kterou jsme dohodli v Maga Rennu, už neplatí?“ zeptal se.

Zakat pokrčil rameny. „Taktika se čas od času mění,“ řekl. „V tomto okamžiku je mi naprosto lhostejné, kdo vyhraje nedůležitou bitvu v tomto koutě světa. To by vám mohlo trochu napovědět, jak je důležitá Belgarionova cesta.“ Podíval se na Gariona. „Je to všechno?“

„Kromě démonů,“ odpověděl Garion. „Jsou i v Daršivě.“

Zakat se zamračil. „Na ty jsem zapomněl. Přišli Urvonovi na pomoc, že?“

„Nahaz ano,“ řekl mu Belgarat. „Mordja pomáhá Daršivanům.“

„Bylo to na mně trochu rychlé.“

„Když se Urvon ukázal s Nahazem vedle sebe, Zandramas vyvolala svého vlastního Pána démonů,“ vysvětloval stařec. „Zašla si pro něj ale trochu dál. Mordja je Pán všech démonů v zemi Morindim. Je skoro stejný jako Nahaz a celou věčnost jeden druhého nenávidí.“

„Pak to vypadá, jako by byly síly stále vyrovnané. Obě strany mají armádu a obě mají demony.“

„Démoni jsou většinou nevybíraví, pokud jde o výběr jejich obětí, Zakate,“ řekla Polgara. „Zabijí všechno, co se hýbe, a vy máte v Daršivě své vojsko.“

„Na to jsem nepomyslel,“ připustil. Rozhlédl se. „Nějaké návrhy?“

Belgarat si s Polgarou vyměnil dlouhý pohled. „Myslím, že za pokus to stojí,“ pokrčil starý čaroděj rameny. „Nemá rád Angaraky, ale ještě méně má rád demony. Myslím ale, že s ním budeme mít více štěstí, pokud vyjdeme ven z tábora.“

„O kom přesně mluvíte?“ zeptal se Zakat zvědavě.

„O Aldurovi,“ odpověděl Belgarat. Poškrábal se na tváři. „Můžeme mu říct, že bys mohl být nerozhodný, pokud jde o to, abys s námi šel, kdyby bylo tvé vojsko v nebezpečí?“ zeptal se.

„Myslím, že to říct můžete, ano.“ Zakatovy oči se rozšířily.

„Chcete říct, že budete opravdu přivolávat boha?“ zeptal se nevěřičně.

„Nejsem si jistý, jestli přivolávat je ten správný výraz. Můžeme s ním ale hovořit. Uvidíme, co řekne on.“

„Opravdu se ho nechceš pokoušet obelstít, že, otče?“ zeptala se starce Polgara.

„Aldur ví, co dělám,“ odpověděl. „Kdybych se jej pokoušel oklamat, nepodařilo by se mi to. Zakatova váhavost nám jen dává něco pro začátek toho rozhovoru. Aldur je rozumný, ale vždycky měl rád dobrou diskusi. Měla bys to vědět sama, Pol. Koneckonců tě pomáhal vychovávat. Pojd'me si s ním zkusit promluvit.“

„Nebude vám vadit, když půjdu s vámi?“ zeptal se Eriond. „Také si s ním potřebují promluvit.“

Belgarat se na to zatvářil trochu překvapeně. Na okamžik vypadal, jako by to chtěl odmítnout, ale pak se, jak se zdálo, rozmyslel. „Připoj se k nám,“ pokrčil rameny. „Atesko, mohl byste nám dát doprovod, který by nás odvedl k tomu příkopu, který vede kolem tábora? Odtamtud půjdeme sami.“

Aleska promluvil se strážemi u vchodu do stanu a pak ti tři bez odkladu odešli.

„Dal bych nevímco za to, abych se toho setkání mohl zúčastnit,“ zamumlal Brador. „Už jste někdy viděl Aldura, prince Kheldare?“

„Ano, několikrát,“ odpověděl Silk ledabyly. „Jednou v Údolí a pak znovu v Kthol Mišraku, kam si on a ostatní bohové přišli vyžádat Torakovo tělo poté, co jej Garion zabil.“

„Dokážu si představit, že musel být docela spokojený,“ řekl Zakat. „Aldur a Torak byli zapřísáhlí nepřátelé.“

„Ne,“ nesouhlasil Garion smutně. „Nikdo neměl z Torakovy smrti radost. Byli s Aldurem bratři. Myslím ale, že nejvíce truchlil UL. Torak byl koneckonců jeho syn.“

„Zdá se, že v angaracké teologii jsou docela velké díry,“ uvažoval Zakat. „Nemyslím, že by Grolimové byť jen přiznali existenci UL.“

„Udělají to, až jej uvidí,“ řekl Silk.

„Je opravdu tak působivý na pohled?“ zeptal se Brador.

„Není to ani tak způsobem, jak vypadá.“ Silk pokrčil rameny. „Je to Jeho přítomností. Ta vás pohltní.“

„Byl na mě moc hodný,“ namítla Se'Nedra.

„Na tebe je hodný každý, Se'Nedro,“ řekl jí Silk. „Máš na lidi takový vliv.“

„Většinou,“ opravil jej Garion.

„Předpokládám, že bychom měli začít balit,“ navrhl Durnik. „Řekl bych, že Belgarat bude chtít odejet hned, jakmile se vrátí.“ Podíval se na Atesku, „Myslíte, že bych mohl z vašich skladišť dostat několik věcí?“ zeptal se. „Do Kellu je to daleko a nemyslím, že bychom dokázali v Daršivě sehnat cestou nějaké zásoby.“

„Samozřejmě, hospodáři Durniku,“ odpověděl generál.

„Sepíšu tedy seznam věcí, které budeme potřebovat.“

Když se Durnik posadil ke stolu, aby sepsal svůj seznam, upřel Ateska na Silka pronikavý pohled. „Asi nikdy nebudeme mít příležitost k tomu, abychom si pohovořili o vašich obchodech na plodinovém trhu, že, Vaše Výsosti?“ řekl.

„Uvažujete o jiném zaměstnání, Atesko?“ zeptal se jej Zakat.

„Stěží, Vaše Veličenstvo. Jsem jako voják docela šťastný. Princ Kheldar nedávno trochu spekuloval s letošní úrodou fazolí. V Úřadu vojenského zásobování vypuklo obrovské zděšení, když zjistili, jakou cenu požaduje.“

Brador se náhle zasmál. „To od tebe bylo dobré, Kheldare,“ řekl.

„To je zvláštní postoj, Bradore,“ pokáral jej Zakat. „Jak by se ti líbilo, kdybych přebytek, který na tom princ Kheldar získal, nechal zaplatit tebe?“

„Ve skutečnosti, Vaše Veličenstvo, Kheldarův výdělek nestál vaši pokladnu vůbec nic. Členové Úřadu vojenského zásobování jsou ti největší ničemové v říši, kteří utekli oprátce. Před několika lety, když jste byl v Kthol Murgosu, vám poslali docela nevinně vyhlízející dokument, normalizující veškeré ceny zboží, které nakupovali pro vojsko.“

„Vzpomínám si - vzdáleně. Myslím, že argumentovali tím, že to položí základy pro dlouhodobé plánování.“

„To byla jen zástěrka, Vaše Veličenstvo. Ve skutečnosti jim ustálení těchto cen dalo obrovskou příležitost k tomu, aby si naplnili vlastní kapsy. Mohli nakupovat pod stanovenou cenou, prodávat vojsku za cenu stanovenou a rozdíl si nechat.“

„Jaká je stanovená cena fazolí?“

„Deset půlkorun za metrák, Vaše Veličenstvo.“

„To není zase tak moc.“

„Když je nakupují za tři půlkoruny?“

Zakat na něj zíral.

Brador zvedl ruku. „Nícméně,“ řekl, „podle zákona *musí* prodávat vojsku za deset - ať už zaplatili cenu jakoukoli, takže nyní museli rozdíl doplatit z vlastní kapsy a právě to způsobilo zděšení, o kterém se zmínil generál Ateska.“

Zakatovi se náhle objevil na tváři vlčí úšklebek. „Jakou cenu jste stanovil, Kheldare?“ zeptal se.

„Prodával jsem Melcenskému konsorciu za patnáct.“ Mužík pokrčil rameny a přeštil si nehty o náprsenku své tuniky. „Dejme tomu, že si k tomu ještě něco přidali - rozumný výdělek, rozumíte.“

„A ovládal jste celý trh fazolemi?“

„Určitě jsem se o to pokoušel.“

„Myslím, že je docela jisté, že Vaše Veličenstvo obdrží několik výpovědí zaslaných členy Úřadu,“ řekl Brador. „Radil bych nepřijímat je, *dokud* nebudou uzavřeny všechny účty.“

„Budu na to pamatovat, Bradore.“ Zakat se na Silka pátravě podíval. „Řekněte mi, Kheldare,“ řekl, „kolik byste chtěl za to, že nebude dělat obchody tady v Mallorei?“

„Nevěřím, že byste vůbec měl tolik peněz v pokladně, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Silk zdvořile. „Kromě toho jsem se pro vás stal tak trochu nutností. Malloreánská ekonomika v době, kdy jsem sem přišel, stagnovala. Skoro byste mohl říct, že pro vás pracuji.“

„Dává to nějaký smysl?“ zeptal se Zakat Bradora.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ povzdechl si Brador. „Je to podivné, ale ano. Naše příjmy z daní od doby, kdy v říši začal Kheldar se svým hadrářským přítelem dělat obchody, stále vzrůstají. Pokud bychom jej vyhnali, je docela dobře možné, že by se naše ekonomika zhroutila.“

„Takže jsem mu vydán na milost?“

„Do jistého stupně ano, Vaše Veličenstvo.“

Zakat si truchlivě vzdychl. „Přál bych si, abych dnes ráno vůbec nevstal z postele,“ řekl.

Jak Belgarat, tak Polgara se tvářili trochu ztrápeně, když se s Eri-ondem vrátili do stanu. Plavovlasý mladík ale vypadal stejně bezsta-

ročně jako vždycky.

„Co říkal?“ zeptal se Garion.

„Moc se mu to nelíbilo,“ řekl Belgarat, „ale nakonec souhlasil. Generále Atesko, kolik vojáků tady v Daršivě máte?“

„Několik set tisíc. Jsou v enklávách, jako je tato, nahoru i dolů po celém východním břehu Maganu. Většina našich sil je za řekou v Pel-dane, Můžeme je shromáždit takřka hned.“

„Nechte je tam, kde jsou. Jakmile zdržíte Urvona natolik, aby se s ním mohla utkat daršivská armáda, stáhněte všechny své muže do této enklávy.“

„Pro tolik mužů je stěží dostatečná, Prastarý,“ podotkl Ateska.

„Raději ji tedy rozšiřte. Aldur souhlasil s ochranou této enklávy. Nezmiňoval se ale o ostatních. Povolte své muže sem. Udrží demony stranou.“

„Jak?“ zeptal se zvědavě Brador.

„Démoni nesnesou přítomnost boha. Ani Nahaz, ani Mordja se k tomuto místu nepřiblíží na deset mil.“

„Opravdu tu bude?“

„Jen v dost nepřesném smyslu slova. Až bude enkláva rozšířena, její příkop se naplní modrým světlem. Řekněte svým mužům, aby se mu vyhýbali. Aldur pořád nemá Angaraky rád a člověku, který do toho světla zabloudí, by se mohly přihodit podivné věci.“ Stařec se náhle na Zakata usmál. „Možná pro vás bude zajímavé, když budete vědět, že celé vaše vojsko tady v Daršivě bude alespoň formálně patřit na chvíli Aldurovi,“ řekl. „Nikdy ještě vojsko neměl, takže se dá dost těžko říct, co udělá, až nějaké mít bude.“

„Tvůj dědeček je takový pořád?“ zeptal se Zakat Gariona.

„Obvykle ano.“ Garion vstal a lehce pohnul prsty. Pak přešel ke vzdálenému konci stanu. Belgarat šel za ním. „Co se tam stalo, dědečku?“ zašeptal Garion.

Belgarat pokrčil rameny. „Mluvili jsme s Aldurem a on nám slíbil, že ochrání Zakatovo vojsko.“

Garion potřásl hlavou. „Ne,“ řekl, „stalo se ještě něco. Jak ty, tak teta Pol jste vypadali nějak divně, když jste se vrátili - a proč s vámi šel Eriond?“

„To je dlouhý příběh,“ odpověděl stařec vyhýbavě.

„Mám čas. Myslím, že bych měl raději vědět, co se děje.“

„Ne, neměl bys. Aldur to dost zdůrazňoval. Kdybys věděl, co se děje, mohlo by ti to překážet v tom, co musíš udělat.“

„Myslím, že jsme tuhle únavnou starou výmluvu vypotřebovali už dost dávno. Jsem už dospělý. Nemusíš se mě pokoušet udržet pitomého.“

„Něco ti řeknu, Garione. Když už jsi Dítě Světla, proč si nejdeš promluvit s Aldurem sám? Může se rozhodnout, že ti o tom poví, ale je to jen na něm. Řekl mi, abych o tom mlčel, a já se svému Mistrovi nevzepřu, ať už se ti to líbí nebo ne.“ S tím se obrátil a vykročil zpět, aby se přidal k ostatním.

Kapitola devatenáctá

„OPRAVDU NECHÁPU, PROČ MUSÍM VYPADAT tak otrhaně.“ řekl Zakat, když se vrátil do stanu. Měl na sobě otlučený prsní plát, připevněný na kroužkové košili, a rzí poskvrněnou přílbu, zbavenou jakýchkoli ozdob. Přes ramena měl přehozený hnědý plášť s několika skvrnami a u boku se mu houpal obyčejný meč v kožené pochvě.

„Vysvětli mu to ty, Silku,“ řekl Belgarat. „Ty jsi na tyhle věci odborník.“

„Ve skutečnosti to zase tak složité není,“ řekl Silk císaři. „U cestovatelů se docela zavedlo najímání žoldáků, kteří pro ně pracují jako tělesná stráž. Žoldáci obvykle netráví moc času tím, že se starají o své vybavení, takže se musíme postarat o to, abyste vypadal trochu ošuntěle. Všechno, co budete s Garionem muset dělat, je nosit brnění, jet v čele a vypadat nebezpečně.“

Přes Malloreáncovy bledé rty přeběhl lehký úsměv. „Nevěděl jsem, že vypadat nenápadně je tak namáhavé.“

Silk se na něj usmál. „Ve skutečnosti je namáhavější vypadat anonymně než jako velkokníže. Kromě toho, prosím, neuraz se, Zakate, ale budeme muset zapomenout na to, jak se říká 'Vaše Veličenstvo' a podobné věci. Někomu by to mohlo v nevhodnou chvíli uklouznout.“

„To je naprosto v pořádku, Kheldare,“ odpověděl Zakat. „Všechno to 'veličenstvování' už mi jde kolikrát na nervy.“

Silk se pozorně podíval na tvář nového člena jejich společnosti. „Víš, opravdu bys měl trávit více času na vzduchu. Jsi bledý jako prostěradlo.“

„O to se dokážu postarat, Silku,“ řekla Polgara. „Dám mu něco, po čem bude vypadat daleko víc ošlehaný počasím.“

„Ach, ještě něco,“ dodal Silk. „Tvůj obličej je na každé malloreánské minci, že?“

„Měl bys to vědět. Máš jich přece většinu, ne?“

„No, občas nějakou do ruky dostanu,“ řekl Silk skromně. „Zakry-

jeme tu proslulou tvář vousy. Přestaň se holit,“

„Kheldare, sám jsem se neholil od doby, kdy mi začaly vousy růst. Ani bych nevěděl, jak držet břitvu.“

„Necháš někoho, aby se ti přiblížil ke krku s břitvou? Není to trochu lehkomyslné?“

„Pokrývá to víceméně všechno?“ zeptal se malého Drasnijce Belgarat.

„Pokrývá to základní věci,“ odpověděl Silk. „O jemnějších podrobnostech ho můžu poučit cestou.“

„Dobrá tedy.“ Stařec se rozhlédl kolem. „Nejspíš budeme cestou potkávat lidi. Někteří z nich mohou být nepřátelští, ale většina se nejspíš bude snažit uniknout problémům, takže nebudou obtěžovat skupinu obyčejných cestovatelů.“ Podíval se přímo na Zakata. „Silk nás bude schopen z většiny problémů dostat mluvením, ale pokud se dostaneme do nějaké vážnější roztržky, chci, aby ses stáhnul a nechal na nás, abychom věci zvládli. Vyšel jsi ze cviku se zbraní a nechci, abych tě ztratil v nějaké bezvýznamné šarvátce.“

„Dokážu se o sebe postarat, Belgarate.“

„Tím jsem si jistý, ale neriskujme to hned zkraje. Cyradis by nemusela být šťastná, kdybychom tě do Kellu přivezli ve více než jednom kusu.“

Zakat pokrčil rameny, odešel od něj a posadil se na lavičku vedle Gariona. Rivanský král měl na sobě oblečenou kroužkovou košili a přetahoval si přes jílec meče Železné ruky kožený povlak. Zakat se usmíval a díky tomuto nezvyklému výrazu vypadal o deset let mladší. Garionovi nepříjemně připomínal Lelldorina. „Myslím, že se ti to vlastně líbí, co?“ zeptal se.

„Nevím proč, ale cítím se znovu jako mladík,“ odpověděl Zakat. „Je to vždycky takové - lsti a trocha nebezpečí a ten divoký pocit rozjařenosti?“

„Víceméně,“ odpověděl Garion. „Někdy je to ale více než jen trocha nebezpečí.“

„To dokážu vydržet. Můj život byl zatím nudně bezpečný.“

„I tenkrát, když tě Naradas v Kthol Murgosu otrávil?“

„Bylo mi příliš špatně na to, abych věděl, co se děje,“ řekl Zakat. „Závidím ti, Garione. Máš krásně vzrušující život.“ Trochu se zamra-

čil. „Stalo se se mnou něco daleko podivnějšího,“ přiznal. „Ve chvíli, kdy jsem souhlasil s tím, že se s Cyradis v Kellu setkám, jako by mi z ramen spadlo obrovské závaží. Celý svět mi teď připadá tak čerstvý a nový. Nemohu vůbec ovládat svůj život - a přitom se cítím šťastný jako ryba ve vodě. Je to divné, ale nemohu si pomoci.“

Garion se na něj pozorně podíval. „Nechci, aby sis to špatně vyložil,“ řekl. „Nechci z toho dělat nějakou mystickou záležitost, ale myslím, že nejspíš jsi šťastný proto, že děláš to, co ti je určeno. S námi všemi je to stejné. Je to část toho jiného způsobu pohledu na věc, o kterém mluvila předtím teta Pol, a je to jedna z odměn, o kterých se zmiňovala.“

„To se mi zdá trochu záhadné,“ namítl Zakat.

„Nech to trochu uležet,“ řekl mu Garion. „Dojde ti to postupně.“

Do stanu vešel generál Ateska s Bradorem. „Koně jsou připraveni. Vaše Veličenstvo,“ oznámil neutrálním tónem. Garion z Ateskova výrazu pochopil, že pořád ještě s celým tímto podnikem nesouhlasí. Generál se obrátil k Durnikovi. „Přidal jsem vám několik nákladních zvířat, hospodáři,“ řekl. „Ta vaše už byla plně naložená.“

„Děkuji, generále,“ odpověděl Durník.

„Nebudu s vámi ve styku, Atesko,“ řekl Zakat, „takže vám přenechávám velení. Čas od času se vám pokusím poslat zprávu, ale mohou nastat dlouhá období, kdy o mně nebudete vědět.“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Ateska.

„Nícméně víte, co dělat. Nechte Bradora, aby se postaral o civilní záležitosti, a vy se vypořádejte s vojenskou situací. Stáhněte vojáky do této enklávy v okamžiku, kdy se Urvon střetne s Daršivany. A udržujte spojení s Mal Zetem.“ Stáhl si z prstu velký pečetní prsten. „Použijte jej, pokud budete potřebovat zapečetit nějaké úřední listiny.“

„Takové listiny budou vyžadovat podpis Vašeho Veličenstva,“ připomněl mu Ateska.

„Brador ho dokáže zfalšovat. Podepisuje mě lépe než já sám.“

„Vaše Veličenstvo!“ protestoval Brador.

„Nehrej na mě nevinátko, Bradore. Víím o tvých pokusech v oblasti literatury. Postarej se o mou kočku, než se vrátím, a zkuste najít domov zbytku těch koťat.“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“

„Máte ještě něco, co by vyžadovalo mou pozornost, než odjedu?“

„Eh - jednu věc, Vaše Veličenstvo,“ řekl Ateska. „Disciplinární záležitost.“

„Nedokážete se o to postarat sám?“ zeptal se Zakat trochu podrážděně. Už byl zjevně netrpělivý, aby se dostal pryč.

„Dokážu, Vaše Veličenstvo,“ řekl Ateska, „ale prohlásil jste o tom muži, že je pod vaší osobní ochranou, takže jsem si řekl, že to s vámi raději nejdříve proberu, než podniknu příslušné kroky.“

„Koho chráním?“ Zakat se zatvářil zmateně.

„Je to desátník z kasáren v Mal Zetu, Vaše Veličenstvo - muž jménem Actas. Byl opilý ve službě.“

„Actas? Nevzpomínám si -“

„Byl to ten desátník, který byl degradován těsně předtím, než jsme dorazili do Mal Zetu,“ připomněla mu Se'Nedra, „Ten, jehož žena dělala takovou scénu v té postranní uličce.“

„Ach ano,“ řekl Zakat. „Teď si vzpomínám. Opilý, říkáte? Už by neměl pít.“

„Pochybují, jestli by ještě něco dokázal vypít.“ řekl Ateska s lehkým úsměvem, „alespoň ne teď. Je opilý jako pařez.“

„Je tu někde poblíž?“

„Venku, Vaše Veličenstvo.“

Zakat si povzdechl. „Myslím, že byste jej měli raději přivést dovnitř,“ řekl. Podíval se na Belgarata. „Bude to trvat jen okamžik,“ omlouval se.

Garion si na vychrtlého desátníka vzpomněl hned, jakmile se vpotácel do stanu. Desátník se snažil postavit do pozoru, ale moc se mu to nedařilo. Pak se pokoušel udeřit do svého prsního plátu na pozdrav, ale místo toho se sám praštil do nosu. „Všše csaršský Vlčenectvo,“ zadrmlol.

„Co s tebou mám dělat, Actasi,“ řekl Zakat unaveně.

„Udělal semsi pořádnou opci, Vše Vlečensto,“ přiznal se Actas, „ššššlenou gorilu.“

„Ano,“ souhlasil Zakat, „to vidím.“ Odvrátil hlavu. „Prosím, nedýchej na mě, Actasi. Z úst ti páchne jako z otevřeného hrobu. Odved'te jej pryč a proberte ho, Atesko.“

„Osobně bych jej hodil do řeky, Vaše Veličenstvo.“ Ateska se

pokoušel potlačit úsměv.

„Vám se to líbí, co?“

„Mně, Vaše Veličenstvo?“

Zákalový oči se prohnaně přivřely. „Nu, Se'Nedro?“ řekl. „Odpovědnost za něj nesete i vy. Co s ním uděláme?“

Nevšímavě mávla rukou. „Pověste ho,“ řekla lhostejným tónem. Pak se podívala pozorněji na svou ruku. „Velký Nedro!“ vykřikla. „Zlomila jsem si další nehet!“

Desátník Actas vyvalil oči a otevřel ústa dokořán. Padl na kolena a divoce se třásl. „Prosím, Vaše Veličenstvo,“ žebrel, náhle úplně střízlivý. „Prosím!“

Zakat se podíval na rivanskou královnu, která seděla a mračila se na zlomený nehet, „Vezměte ho ven, Atesko,“ řekl. „Za okamžik vám dám rozkazy ohledně toho, jak s ním naložíme.“

Ateska zasalutoval a postavil plačícího Actase na nohy.

„Nemyslela jsi to vážně, že ne, Se'Nedro?“ zeptal se Zakat poté, co ti dva odešli,

„Ach, samozřejmě že ne,“ řekla. „Nejsem nestvůra, Zakate. Vykoupejte ho a pošlete zpátky k ženě.“ Zamyšleně si poklepala prstem na bradu. „Ale postavte na ulici před jeho domem šibenici. Dejte mu něco, nad čím bude přemýšlet, když zase dostane žízeň.“

„Ty sis opravdu vzal tuhle ženu?“ vykřikl Zakat na Gariona.

„Bylo to připravené našimi rodinami,“ odpověděl Garion vyrovnaně. „My k tomu mnoho říct nemohli.“

„No tak, buď hodný, Garione,“ řekla Se'Nedra nevzrušeně.

Před stanem pak nasedli na koně a vyjeli táborem k padacímu mostu, položenému přes hluboký příkop vystlaný zaostřenými kůly, který tvořil vnější část opevnění. Když dojeli k vzdálenějšímu konci mostu, Zakat si nahlas oddechl.

„Co se děje?“ zeptal se jej Garion.

„Napůl jsem měl strach, že by si někdo mohl najít způsob, jak mě tam udržet.“ Podíval se trochu s obavami přes rameno. „Myslíš, že bychom mohli chvilku jet tryskem?“ zeptal se. „Nesnesl bych, kdyby nás dohonili.“

Garion o tom začal pochybovat. „Jsi si jistý, že jsi v pořádku?“ zeptal se podezřívavě.

„Necítil jsem se lépe - nebo svobodněji - nikdy v životě.“

„Toho jsem se bál,“ zamumlal Garion.

„Cože?“

„Jed' klusem, Zakate. Napadlo mě něco, o čem si musím promluvit s Belgaralem. Hned se vrátím.“ Popohnal Kristiána a vrátil se k místu, kde spolu bok po boku jeli jeho dědeček a teta, hluboce zabráněni do hovoru. „Je úplně poblázněný,“ řekl jim. „Co se mu stalo?“

„Je to poprvé v životě, co mu na ramenou neleží polovina světa, Garione,“ odpověděla klidně Polgara. „Uklidní se. Jen ho den dva nech.“

„Máme den dva navíc? Chová se přesně jako Lelldorin - nebo dokonce jako Mandorallen. Můžeme si to dovolit?“

„Mluv s ním,“ navrhl Belgarat. „Bavte se spolu. Pokud to bude zapotřebí, odříkávej mu *Knihu Alornů*“

„Ale já *Knihu Alornů* neznám, dědečku,“ namítl Garion.

„Ale znáš. Máš ji v krvi. Dokázal bys ji do posledního písmenka přesně recitovat už v kolíbce. A teď už se vrať dopředu, než se zblázní úplně.“

Garion zaklel a jel zpátky, aby se přidal k Zakatovi.

„Problémy?“ zeptal se jej Silk.

„Nechci o tom mluvit.“

Za další zatačkou na ně čekal Beldin. „No,“ řekl groteskní malý hrbáč. „Zdá se, že to vyšlo, ale proč ho vedete s sebou?“

„Cyradis jej přesvědčila, aby s námi jel,“ odpověděl Belgarat. „Jak tě napadlo vydat se za ní?“

„Za pokus to stálo. Pol mi pověděla o několika věcech, které mu Cyradis řekla v Kthol Murgosu. Zdálo se, že o něj má nějaký zájem. Ale opravdu jsem si nemyslel, že se k nám připojí. „Co mu říkala?“

„Říkala, že jestliže se k nám nepřidá, tak zemře.“

„Myslím, že to ho muselo zaujmout. Nazdar, Zakate.“

„My se známe?“

„Já tě znám - alespoň podle vidění. Už jsem tě párkrát viděl, jak se promenuješ po ulicích Mal Zetu.“

„To je můj bratr Beldin,“ představil Belgarat pokrouceného trpaslíka.

„Nevěděl jsem, že máš bratry.“

„To příbuzenství je trochu záhadné, ale sloužíme jednomu Pánu a to nás dělá v jistém smyslu slova bratry. Bývalo nás sedm, ale nyní už jsme zbyli jen čtyři.“

Zakat se trochu zamračil. „Tvé jméno mi něco připomíná, mistře Beldine,“ řekl. „Nejsi náhodou ten, jehož podobizny visí na každém stromě ve všech směrech do vzdálenosti šesti leguí od Mal Yasky?“

„Myslím, že jsem to já, ano. Urvon je ze mně trochu nervózní. Zdá se, že si myslí, že ho chci roztrhnout na dva kusy.“

„A je to tak?“

„Párkrát už jsem o tom uvažoval. Myslím, že to, co opravdu udělám, je to, že mu vytrhnu z těla střeva, pověším je na nějaký strom a pozvu pár supů. Myslím, že ho pobaví, když je bude sledovat při jídle.“

Zakat lehce zbledl.

„Supi přece taky musí jíst.“ Hrbáč pokrčil rameny. „Ach, když už mluvíme o jídle, Pol, nemáš s sebou náhodou něco k zakousnutí? Všechno, co jsem v posledních několika dnech měl, byla hodně vyhublá krysa a hnízdo vraních vajec. Nemyslím, že by v celé Daršivě zbyl jediný holub nebo králík.“

„To je dost neobvyklý chlapík,“ řekl Zakat Garionovi.

„Čím víc jej budeš znát, tím neobvyklejší ti bude připadat.“ Garion se pousmál. „V Ašabě vyděsil Urvona málem k zešílení.“

„Ale to přeháněl, že - myslím s těmi supy?“

„Nejspíš ne. Opravdu chce vykuchat posledního Torakova učedníka jako prašivého psa.“

Zakatovi se zablesklo v očích. „Myslíš, že by stál o pomoc?“ zeptal se dychtivě.

„Nebyli někteří z tvých předků náhodou Arend'ané?“ zeptal se podezřívavě Garion.

„Té otázce jsem nerozuměl.“

„To je jedno.“ Garion si povzdechl.

Beldin si dřepnul v prachu u cesty a trhal na kusy studené pečené kuře. „Připálila jsi ho, Pol,“ stěžoval si.

„Já je nepekla, strýčku,“ odpověděla upjatě.

„Proč ne? Už jsi zapomněla, jak se to dělá?“

„Mám vynikající recept na dušeného trpaslíka,“ řekla mu. „Jsem

si jistá, že bych dokázala najít někoho, kdo by něco takového jedl.“

„Zase ztrácíš břink, Pol,“ řekl a otřel si mastné prsty o náprsenku své potrhané tuniky. „Tvoje mysl je podobně rozteklá jako tvůj zadek.“

Garion jednou rukou zadržel Zakata, když tvář malloreánského císaře zbělela vzteky. „To je osobní záležitost,“ upozornil jej. „Já bych se do toho nepletl. Urážejí se navzájem už tisíce let. Myslím, že je to dost zvláštní druh lásky.“

„Lásky?“

„Poslouchej,“ doporučil mu Garion. „Můžeš se leccos přiučit. Alornové nejsou jako Angarakové. Příliš často se neklaníme a často ukrýváme pocity za žerty.“

„Polgara je Alornka?“ řekl Zakat překvapeně.

„Používej oči, člověče. Má sice tmavé vlasy, to je pravda, ale její sestra - dvojče byla plavá jako obilné pole. Podívej se na její lícni kosti a čelist. Vládnou alornskému království a vím, jak vypadají. Mohly by být s Liselle sestry.“

„Když ses o tom zmínil, tak *vypadají* trochu podobně, že? Jak to, že jsem si toho nevšiml dříve?“

„Najmul sis Bradora, aby se díval za tebe,“ odpověděl Garion a posunul si své brnění. „Já tolik očím druhých lidí nevěřím.“

„A Beldin je také Alorn?“

„Nikdo neví, co je Beldin zač. Je tak deformovaný, že na to nikdo neprijde.“

„Chudák.“

„Neplýtvěj lítostí na Beldina,“ odpověděl Garion. „Je starý šest tisíc let a kdyby chtěl, mohl by tě změnit v žábu. Může přivolat déšť nebo sníh a je daleko, daleko chytřejší než Belgarat.“

„Ale je tak špinavý,“ řekl Zakat a prohlížel si umouněného trpaslíka.

„Je špinavý, protože mu na tom nesejde,“ řekl Garion. „Tohle je podoba, kterou používá, když chodí mezi námi. Je ošklivá, takže s ní neztrácí čas. Jeho jiná podoba je tak překrásná, že by tě dokázala oslepit.“

„Jiná podoba?“

„To je naše zvláštnost. Někdy není lidské tělo vhodné pro věci,

které musíme dělat. Beldin rád létá, takže tráví většinu času jako jestřáb s modrými letkami.“

„Já jsem sokolník, Garione. Takový pták přece neexistuje.“

„Řekni *to jemu*.“ Garion ukázal na ošklivého skrčka, který seděl u cesty a zuby trhal kusy masa.

„Mohl by sis ho nejdříve nakrájet na kousky, strýčku,“ řekla Polgara.

„Proč?“ Ukousl další obrovské sousto.

„Je to slušnější.“

„Pol, učil jsem tě, jak létat a jak lovit. Nepokoušej se mě učit, jak jíst.“

„Nemyslím, že 'jíst' by byl správný výraz, strýčku. Ty nejsi jedlík, ty jsi žrout.“

„Každý to dělá, jak umí, Pol.“ Říhnul si. „Ty to děláš stříbrnou vidličkou na porcelánovém talíři a já to dělám drápy a zobákem v příkopě u cesty. Ať už to děláš jakkoli, stejně to skončí na stejném místě.“ Odtrhl z kuřecího stehna, které držel v ruce, kousek připálené kůže. „Není to tak špatné,“ připustil, „alespoň pokud se nedostaneš k pořádnému masu.“

„Něco před námi?“ zeptal se jej Belgarat.

„Pár vojáků, nějací vystrašení civilisté a tu a tam nějaký ten Grolim. To je všechno.“

„Nějací démoni?“

„Žádného jsem neviděl. To samozřejmě neznamená, že se tu kolem neschovávají. Víš, jací démoni jsou. Budete zase cestovat v noci?“

Belgarat se nad tím zamyslel. „Myslím, že ne,“ rozhodl se. „Tím způsobem to trvá příliš dlouho a čas běží. Budeme spěchat.“

„Připojte se.“ Beldin odhodil zbytky kuřete a vstal. „Budu dávat pozor na cestu před vámi a upozorním vás, kdybyste se řítili do nějakých problémů.“ Hrbáč se sklonil, rozpráhnul ruce a vzlétl k temné obloze.

„Torakovy zuby!“ vykřikl Zakat. „On *je* jestřáb s modrými letkami!“

„Vymyslel to sám,“ řekl Belgarat. „Obyčejné barvy se mu nelíbily. Pojďme dál.“

I když už bylo skoro léto, vznášel se nad Daršivou ponurý chlad. Garion si nebyl jistý, jestli byl důsledkem stále zatažené oblohy, nebo jestli pocházel z nějakého jiného, hrozivějšího pramene. Cestu lemovaly bílé pahýly mrtvých stromů a vzduch byl naplněný pachem humusu, rozkladu a ustáté vody. Projížděli dávno opuštěnými vesnicemi, které byly nyní proměněny v trosky. Zdálo se, jako by se chrám u cesty truchlivě choulil, zatímco se po jeho zdech šplhaly popínavé rostliny jako nějaká odporná nákaza. Jeho dveře byly doširoka otevřené a leštěná ocelová maska Torakovy tváře, která na nich měla viset, byla pryč. Belgarat zastavil koně a sesedl. „Hned se vrátím,“ řekl. Vyšel do schodů ke chrámu a nahlédl dovnitř. Pak se obrátil a vykročil zpátky. „Myslel jsem, že to udělají,“ řekl.

„Udělají co, otče?“ zeptala se jej Polgara.

„Sejmuli Torakovu tvář ze zadní zdi nad oltářem. Je tam teď jen prázdná maska. Čekají na to, jak bude vypadat nový bůh.“

Na noc se ukryli u napůl zřícené zdi rozbité vesnice. Nezapálili oheň a střídali se na hlídce. S prvním světlem následujícího jitra pokračovali dále. Krajina se s každou ujetou mílí stávala pustější a pochmurnější.

Pozdě dopoledne přiletěl s máváním křídel Beldin a dosedl na zem. Proměnil se do své vlastní podoby a čekal, až k němu dojedou. „Asi míli před vámi jsou nějací vojáci, kteří blokují cestu,“ oznámil jim.

„Je nějaká možnost, jak je obejít?“ zeptal se Belgarat.

„Pochybují. Krajina kolem je pěkně rovná a veškerá zeleň je už léta mrtvá.“

„Kolik jich je?“ zeptal se Silk.

„Asi patnáct. Mají s sebou Grolima.“

„Máš nějakou představu, na čí straně jsou?“ řekl Belgarat.

„Nijak se neliší od ostatních.“

„Chcete, abych se přes ně pokusil dostat mluvením?“ nabídl se Silk.

Belgarat se podíval na Beldina. „Blokují cestu úmyslně, nebo na ní jen táboří?“

„Postavili zátaras z uschlých pahýlů.“

„To je jasná odpověď. Mluvení by nám nepomohlo.“ Zamyslel se.

„Mohli bychom počkat do tmy a pak proklouznout kolem,“ narhla Samet.

„Tím způsobem bychom ztratili celý den,“ odpověděl Belgarat „Nic mě nenapadá. Musíme se přes ně probít. Pokuste se jich zabít jen tolik, kolik bude bezpodmínečně nutné.“

„To je jasně řečeno, že?“ řekl Zakat s úšklebkem Garionovi.

„Předpokládám, že nemá smysl pokusit se je překvapit?“ zeptal se Belgarat Beldina.

Trpaslík zavrtěl hlavou. „Uvidí vás přicházet nejméně na půl míle.“ Přešel ke kraji cesty, zvedl ze země napůl shnilý pařez a tloukl jím o kámen tak dlouho, dokud prohnílé dřevo neopadalo. Ze zkrouceného kořene vznikl hrozivě vyhlížející kyj.

„No, myslím, že se na ně půjdeme podívat,“ řekl Belgarat pochmurně.

Vyjeli na vrcholek kopce a dívali se dolů po cestě na zátaras a vojáky stojící za ním. Zakat přimhouřil oči. „Daršivané,“ řekl.

„Jak to na tu vzdálenost můžeš vědět?“ zeptal se jej Silk.

„Podle tvarů přileb.“ Malloreánek znovu přimhouřil oči, „daršivští vojáci nejsou nijak proslulí odvahou a mají velice slabý výcvik. Myslíš, že je nějaký způsob, jak bychom je mohli zpoza toho zátarasu vylákat?“

Garion se podíval dolů na vojáky přikrčené za pahýly. „Řekl bych, že dostali rozkaz nikoho nepouštět dál,“ řekl. „Co kdybychom se na ně rozjeli a pak v poslední chvíli uhnuli a proklouzli kolem nich? Rozběhnou se ke koním. Pak se obrátíme a znovu na ně zaútočíme. Budou zmatení a budou pobíhat a my je budeme moci přimáčkout na jejich vlastní zátaras. Nemělo by pak být moc těžké jich pár srazit k zemi. Zbytek v tom okamžiku prchne.“

„To není špatný plán, Garione. Jsi docela taktik. Máš nějaký vojenský výcvik?“

„Ne. Prostě jsem na to přišel.“

V prostředí s křehkými, uschlými stromy byl dřevec k ničemu, takže si Garion připoutal k levé paži štít a vytáhl meč.

„Dobrá,“ řekl Belgarat, „zkusme to. Mohlo by to zabránit zbytečným obětem.“

„Ještě něco,“ dodal Silk. „Myslím si, že bychom si měli dát zvlášť

pozor na to, aby se nedostali ke koním. Člověk, který chodí po vlastních, nepřivede příliš rychle pomoc. Pokud jím odeženeme koně, můžeme se odsud dostat, než stihnou přivést posily.“

„Postarám se o to,“ řekl Belgarat. „Dobrá. Pojďme.“

Popohnali koně do trysku a řítili se dolů cestou k zátarasu, mávajíce zbraněmi. Když sjížděli po úpatí, spatřil Garion, jak si Zakat natahuje na pravou ruku podivně vyhlížející koženou rukavici, pobitou ocelovými ostny.

Těsně předtím, než dojeli k zátarasu a vylekaným vojákům, kteří za ní stáli, zabočili ostře doleva, objeli překážku a vyrazili zpátky na cestu.

„Za nimi!“ křičel na vyděšené vojáky Grolim v černém hábitu. „Nenechte je uniknout!“

Garion dojel až k místu, kde stáli přivázaní koně vojáků a pak Kristiána obrátil. Vrhł se zpátky s ostatními za zády a jel přímo na zmatené Daršivany. Opravdu nikoho nechtěl zabít, a tak rozdával úderů plochou stranou meče a ne ostřím. Jak projížděl jejich řadami, srazil k zemi tři vojáky, za sebou slyšel rány a bolestné výkřiky. Před ním stál Grolim a mohl cítit, jak proti němu černě oděný muž postavil svou vůli. Nezastavil se a prostě kněze přejel. Pak se obrátil. Toth se za ním oháněl svou těžkou holí a Durnik soustředěně tloukl do přílebských sekyry. Zakat byl však vykloněný daleko ze sedla. Nedržel v ruce žádnou zbraň, ale mlátil svou okovanou pěstí do tváří daršivských vojáků. Rukavice byla podle všeho dost účinná.

Pak se z místa, kde byli uvázaní koně, ozvalo zavytí, mrazící krev. Na koně štěkal a vrčel velký stříbrný vlk. V panice se vzpínali, dokud provaz nepraskl a oni neutekli.

„Jedeme!“ zakřičel Garion na své přátele a znovu projeli tryskem přes Daršivany a pokračovali dále po cestě, kde se k nim přidali Polgara, Se'Nedra, Samet a Eriond. Za nimi přiběhl Belgarat, který se pak proměnil do své vlastní podoby a došel ke koni.

„Zdá se, že to vyšlo víceméně způsobem, jak jsme si to naplánovali,“ podotkl Zakat. Lapal po dechu a čelo měl zalité potem. „Zdá se ale, že jsem trochu z formy,“ dodal.

„Příliš mnoho sedavé práce,“ řekl Silk. „Co to je za věc, kterou máš na ruce?“

„Říká se tomu cestus,“ odpověděl Malloreánec a sundal si rukavici. „Bál jsem se, že mi to s mečem moc nepůjde, a tak mě napadlo, že by to mohlo stačit - zvláště když chtěl Belgarat co nejméně obětí.“

„Zabili jsme někoho?“ zeptal se Durnik.

„Dva,“ přiznal Sadi. Zvedl svou malou dýku. „Člověk nikdy neocistí nůž od jedu úplně.“

„A ještě jednoho,“ řekl kováři Silk. „Běžel na tebe zezadu s kopím, takže jsem po něm hodil nůž.“

„S tím se nedalo nic dělat,“ řekl Belgarat. „Teď už odsud zmizme.“

Pokračovali několik mil tryskem a pak znovu zpomalili do klusu.

Té noci se utábořili na velké pasece uschlých stromů. Durnik s Tothem vykopali mělkou jámu a zapálili v ni oheň. Poté, co byly postaveny stany, odešel Garion se Zakatem na okraj paseky, aby sledovali cestu.

„Vždycky je to takové?“ zeptal se Zakat tiše.

„Jaké?“

„Všechno to plížení a skrývání se?“

„Obvykle. Belgarat se pokouší vyhnout problémům, pokud je to možné. Nechce riskovat lidi v náhodných srážkách. Většinou jsme schopni vyhnout se takovým věcem, jako byla třeba ta dnes ráno. Silk - a Sadi také, když už o tom mluvíme - nás dostali mluvením z několika pořádných malérů.“ Lehce se usmál. „Nahoře ve Voresebo nám vyplatil Silk cestu přes skupinu vojáků měšcem měděných malloreánských půlgrošů.“

„Ale ty jsou naprosto bezcenné.“

„To říkal Silk také, ale to už jsme byli dostatečně daleko za těmi vojáky.“

Pak zaslechli mrazivé zavytí.

„Vlk?“ zeptal se Zakat. „Znovu Belgarat?“

„Ne. To nebyl vlk. Pojďme zpátky. Myslím, že Urvonovi se podařilo generála Atesku obejít.“

„Proč si to myslíš?“

„To byl Ohař.“

Kapitola dvacátá

PROCHÁZELI OPATRNĚ LESEM MRTVÝCH stromů a vyhýbali se, jak nejlépe mohli, změti spadlých větví a dřeva na zemi. Slabá záře Durnikova ohně je vedla a Garion věděl, že posloužila jako matný maják i Ohařům. Zdálo se, že Zakatovo nadšení zmizelo. Jeho výraz byl nyní obezřelý a kráčel s rukou na jílci meče.

Vešli na malou paseku, kde ostatní seděli kolem jámy s ohněm. „Někde kolem je Ohař,“ řekl Garion tiše. „Jednou zavyl.“

„Rozuměl jsi tomu, co říkal?“ zeptal se Belgarat napjatým hlasem.

„Nemluvím jejich řečí, dědečku. Ale připadalo mi to jako volání.“

„Nejspíš volal zbytek smečky,“ zavrčel stařec. „Ohaři příliš často neloví sami.“

„Záře ohně je dost vidět,“ podotkl Garion.

„Hned se o to postarám,“ řekl Durnik a začal ohniště zahrnovat hlínou.

„Můžeš alespoň odhadnout kde ten Ohař byl?“ zeptal se Belgarat.

„Byl od nás trochu vzdálený,“ odpověděl Garion. „Myslím, že přichází po cestě.“

„Sledují naši stopu?“ zeptal se Silk.

„Něco sledují určitě. Tolik jsem pochopil.“

„Pokud Ohaři sledují nás, mohl bych je odradit trochou toho prášku, který jsem použil tenkrát v Asabě,“ navrhl Sadi.

„Co myslíš?“ zeptal se Belgarat Beldina.

Znetvořený čaroděj dřepěl na zemi a roztižitě ryl do hlíny zlomeným klacíkem nějaký podivný obrazec. „Nezabere to,“ řekl nakonec. „Ohaři nejsou obyčejní psi, takže nebudou slepě následovat toho, kdo je v čele. Jakmile jednou zjistí, kde jsme, rozdělí se a obklíčí nás ze všech stran. Musíme vymyslet něco jiného.“

„A to docela brzo, řekl bych,“ dodal Silk a nervózně se rozhlédl.

Polgara si svlékla modrý plášť a podala jej Durnikovi. „Já se o to postarám,“ řekla klidně.

„Co chceš udělat, Pol?“ zeptal se podezíravě Belgarat.

„Ještě jsem se nerozhodla, starý vlku. Možná na něco přijdu cestou - jako to občas děláš ty.“ Sklonila se a vzduch kolem ní se se zvláštním zábleskem zachvěl. Ještě dříve, než světlo pohaslo, odlétala s máváním křídel mezi uschlými stromy.

„Nesnáším, když to takhle dělá,“ zabručel Belgarat.

„Ty to tak děláš pořád,“ řekl Beldin.

„To je něco jiného.“

Zakat se díval za mizejícím obrysem bílé sovy. „To je nesku-tečné.“ Zachvěl se. Pak se podíval na Gariona. „Nevím, jestli chápu všechnu tuhle starost,“ přiznal. „Vy jste - alespoň někteří z vás - čarodějové. Nemůžete prostě...?“ Odmlčel se.

„Ne,“ potrásl hlavou Garion.

„Proč ne?“

„Dělá to spoustu rámusu. Ne takového, který slyší obyčejní lidé - ale my jej slyšet dokážeme stejně jako Grolimové. Pokud bychom se to pokusili udělat takhle, měli bychom za sebou každého Grolima v Daršivě. Čarodějnictví se přeceňuje. Zakate. Ujist'uji tě, že můžeme dělat věci, které jiní lidé nedokáží, ale někdy to pro nás znamená tolik omezení, že to nestojí za to - pokud zrovna nespěcháš.“

„To jsem nevěděl,“ připustil Zakat. „Jsou Ohaři opravdu tak velcí, jak se o nich říká?“

„Nejspíš ještě větší,“ odpověděl Silk. „Jsou velcí asi jako malí koně.“

„Ty jsi hrozný šprýmař, Kheldare,“ řekl Zakat, „takže si myslím, že budu muset počkat, dokud se s nějakým nepotkám, abych se přesvědčil.“

„Raději doufej v to, že se tak blízko nedostaneš.“

Belgarat se na Malloreánce ostře podíval. „Ty v nic moc nevěříš, že?“

„Jenom v to, co vidím.“ Zakat pokrčil rameny. „Většiny víry jsem se postupem času zbavil.“

„To může způsobit problémy,“ řekl stařec a poškrábal se na tváři. „Může přijít chvíle, kdy budeme muset něco udělat ve spěchu a nebudeme mít čas na vysvětlování - a ty nebudeš mít čas na to, abys postával a udiveně zíral. Myslím, že přišla chvíle, aby ses dozvěděl nějaké novinky.“

„Budu tě poslouchat,“ řekl Zakat. „Neslibuji ale, že uvěřím všemu. Mluv.“

„To nechám na Garionovi. Chci zůstat ve spojení s Pol. Co kdybyste vy dva šli na okraj lesa a pokračovali v hlídce? Garion ti může vyprávět tam. Nepokoušej se být skeptický jen ze zvyku.“

„Uvidíme,“ odpověděl Zakat.

Během následující hodiny, kdy se Garion se Zakatem krčili za padlým stromem na pokraji lesa, byla důvěřivost císaře Mallorey napjatá na nejvyšší míru. Garion k němu mluvil napůl šeptem, i když měl sluch i zrak upřené na cestu. Začal hrubým obsahem *Knihy Alornů*, pak přidal několik význačných bodů z Mrinského kodexu. Pak popsal, jak nejlépe znal, raná léta Belgarata Čaroděje. A pak se pustil do práce. Vysvětlil možnosti a omezení Vůle a Slova, týkající se takových záležitostí jako zjevení, translokace, změny podoby a tak dále. Vyprávěl o tajemném zvuku, který provází to, co obyčejní lidé nazývají čarodějnictvím., vyčerpání, které na čaroděje dopadne po jeho použití, a jedinou zakázanou věc - zvrácení stvoření. „To se stalo Ktačikovi,“ zakončil. „Tolik se bál toho, že bych mohl dostat Orb do ruky, že překročil hranici, a pokusil se jej zničit.“

Venku v temnotě Ohař znovu zavyl a z několika směrů se mu ozvalo zavytí v odpověď. „Přibližují se,“ zašeptal Garion. „Doufám, že si teta Pol pospíší.“

Zakat nicméně stále přemýšlel o věcech, které mu Garion řekl. „Chceš mi říct, že Ktačika zabil Orb, ne Belgarat?“ zašeptal.

„Ne. Nebyl to Orb. To vesmír. Opravdu se chceš pustit do teologie?“

„V tom směru jsem ještě větší skeptik.“

„To je právě ta věc, kterou si nemůžeš dovolit, Zakate,“ řekl vážně Garion. „Musíš věřit. Jinak prohrájeme, a pokud prohrájeme my, prohraje vesmír - navždy.“

Ohaři zavylí znovu, tentokrát ještě blíže.

„Mluv tiše,“ upozornil Garion napjatým šeptem. „Ohaři mají velice ostrý sluch.“

„Nebojím se psa, Garione, aťsi je velký jak chce.“

„To by mohl být omyl. Strach je jedna z věcí, která nás udržuje naživu. Dobrá. Pokud tomu rozumím, začalo to takhle. UL stvořil

vesmír.“

„Myslel jsem, že se jen upředl z nicoty.“

„To ano, ale ten, kdo předl, byl UL. Pak k vědomí vesmíru přidal svou myšlenku a zrodilo se sedm bohů.“

„Grolimové říkají, že to byl Torak, kdo všechno stvořil.“

„To je to, co Torak chtěl. To je jeden z důvodů, proč jsem jej musel zabít. Myslel si, že vesmír vlastní a že je silnější než UL. Neměl pravdu a vesmír nevlastní nikdo. Vlastní se sama a ona sama vládne.“

„Ona?“

„Samozřejmě. Je to matka všeho - tebe, mě, tohohle kamene, a dokonce i toho uschlého stromu, za kterým se schováváme. Myslím, že jsme si všichni příbuzní a že vesmír nikomu nedovolí, aby stvoření zvrátil.“ Garion si sejmul přilbu a poškrábal se ve zpocených vlasech. Povzdechl si. „Je mi to strašně líto, Zakate. Víím, že je to na tebe příliš rychlé, ale nemáme čas na jemnůstky. Z nějakého důvodu jsme do toho zataženi také - ty a já.“ Křivě se usmál. „Obávám se, že jsme pro tento úkol velice málo připraveni, ale naše matka nás potřebuje. Zvládneš to?“

„Myslím, že toho zvládnou spoustu,“ odpověděl Zakat lhostejným tónem. „Bez ohledu na to, co mi řekla Cyradis, stejně opravdu nečekám, že z toho vyjdu živý.“

„Jsi si jistý, že nejsi Arend'an?“ zeptal se podezíravě Garion. „Celý smysl je přežít, Zakate, ne zemřít. Smrt ti zabrání v cestě k cíli. Neďalej to. Můžu tě ještě potřebovat. Hlas mi řekl, že budeš součástí toho všeho. Myslím, že se blížíme k té největší hrůze. Možná mě budeš muset podepřít, až do ní vejdem.“

„Hlas?“

„Je tady,“ poklepal si Garion na čelo. „Vysvětlím ti to později. Ted' toho už máš na přemýšlení dost.“

„Ty slyšíš hlasy? Víš, takovým lidem se nějak říká.“

Garion se usmál. „Opravdu ale nejsem cvok, Zakate,“ řekl. „Občas jsem sice trochu bláznivý, ale pořád ještě víím, co dělám.“

Pak se náhle ozval děsivý zvuk, který se odrazil v Garionově hlavě jako výbuch.

„Co to bylo?“ vykřikl Zakat

„Tys to slyšel také?“ Gariona to zmátlo. „Neměl bys to být scho-

pen uslyšet!“

„Otřáslo to zemí, Garione. Podívej.“ Zakat ukázal k severu, kde se k zatažené obloze bez hvězd zvedal obrovský sloup ohně. „Co to bylo?“

„Teta Pol něco udělala. *Nikdy* není tak těžkopádná.“

Vytí Ohaře, které se během jejich řeči stále přibližovalo, se změnilo v sérii bolestných zakňučení. „Nejspíš je z toho bolí uši,“ řekl Garion. „Mě alespoň ano.“

Ohař znovu začal výt a k jeho volání se brzy připojily jiné hlasy. Zvuk se začal přesunovat směrem k severu a k zářícímu ohnivému sloupu.

„Pojďme zpátky,“ řekl Garion. „Myslím, že už hlídku držet nemusíme.“

Jak Belgarat, tak Beldin byli bledí a otřesení a i Durnik vypadal vydešeně.

„Nic tak hlučného neudělala od doby, kdy jí bylo šestnáct,“ řekl Beldin a překvapeně pomrkal. Podezíravě se podíval na Durnika. „Nepřivedl jsi ji náhodou do jiného stavu?“

Dokonce i ve slabém světle, odrážejícím se od zatažené oblohy, Garion viděl, jak jeho přítel temně zčervenal.

„Co to s tím má do činění?“ zeptal se Belgarat

„Je to jen taková moje teorie,“ řekl Beldin. „Nemohu to dokázat, protože Polgara je jediná čarodějka, kterou znám, a nikdy v takovém rozpoložení nebyla.“

„Jsem si jistý, že nám to někdy vysvětlíš - možná.“

„Není to tak složité, Belgarate. Ženské tělo je trochu zmatené, když nosí dítě. Dělá to nějaké zvláštní věci s jejími city a jejími myšlenkovými postupy. Zaměření vůle vyžaduje kontrolu a soustředění. Těhotná žena může docela lehce ztratit vládu nad takovými věcmi. Víš -“ Ještě nějakou dobu pokračoval v popisu tělesných, citových a intelektuálních změn provázejících těhotenství. Hovořil věcně, dokonce velice barvitě. Po chvíli odešly Se'Nedra a Samet a rozhodně s sebou odvěkly Erionda. Po nějaké době se k nim připojil Durnik.

„A to jsi vymyslel všechno sám?“ zeptal se Belgarat.

„Dalo mi to nějakého přemýšlení, když jsem hlídal jeskyni, kam Zedar ukryl Toraka.“

„Takže to trvalo pět set let?“

„Chtěl jsem mít jistotu, že jsem promyslel všechny možnosti.“
Beldin pokrčil rameny.

„Proč ses tedy nezeptal přímo Pol? Mohla by ti to říct hned.“

Beldin zamrkal. „To mě nenapadlo,“ připustil.

Belgarat odešel a zavrtěl hlavou.

O něco později zaslechli náhle vrískavé zaječení, ozývající se od západu zamračenou oblohou.

„Všichni k zemi!“ zasyčel Belgarat. „A buďte zticha!“

„Co to je?“ vykřikl Zakat.

„Zmlkni!“ vyštěkl Beldin. „Uslyšíte!“

Shora se ozývalo plácání obrovských křídel a byl vidět oranžový plamen ohně. Pak nad nimi přelétlo obrovské zvíře, vřeštící a plivající plameny.

„Co to bylo?“ opakoval Zakat.

„Zandramas,“ zašeptal Garion. „Mluv potichu. Může se vrátit.“

Čekali.

„Zdá se, že odletěla za tím zvukem, který způsobila Pol,“ řekl Belgarat tlumeným hlasem.

„Alespoň nehledá nás,“ řekl s jistou úlevou Silk.

„Alespoň zatím.“

„To nebyl opravdový drak, že ne?“ zeptal se starce Zakat.

„Ne, opravdový ne. Garion měl pravdu. Byla to Zandramas. To je její jiná podoba.“

„Není to trochu okázalé?“

„Zdá se, že Zandramas má v tomhle směru nějaké nutkání. Život ji baví jen tenkrát, když může udělat něco nápadného. Možná to má něco společného se skutečností, že je to žena.“

„Já to slyšela, Belgarate,“ ozval se výhružně Se'Nedřin hlas ze vzdálené strany mýtiny.

„Možná to nevyznělo přesně tím způsobem, jak jsem to myslel,“ zpolá se omlouval.

Lesem uschlých stromů připlachtila bílá sova. Okamžik seděla u ohně a pak se proměnila do své podoby.

„Cos to tam dělala, Pol?“ zeptal se jí Belgarat.

„Našla jsem nečinnou sopku,“ odpověděla, vzala si od Durnika

plášť a přehodila si jej přes ramena. „Probudila jsem ji. Vyzazili Ohaři, aby to prozkoumali?“

„Skoro okamžitě,“ ujistil ji Garion.

„Stejně jako Zandramas,“ dodal Silk.

„Ano, viděla jsem ji.“ Lehce se usmála. „Myslím, že to vyšlo docela dobře. Až se tam dostane, nejspíš tam najde několik Ohařů, jak obcházejí kolem, a rozhodne se s nimi něco udělat. Nemyslím, že by nás ještě někdy obtěžovali, a jsem si jistá, že Zandramas bude nadšená, jestli zjistí, že nám vlastně pomohla.“

„Ten hluk jsi udělala schválně, Pol?“ zeptal se jí Beldin.

„Samozřejmě. Chtěla jsem udělat takový hluk, aby to zaujalo Ohaře - a každého Grolima, který je někde poblíž. Zandramas byla jen takový přídavek. Mohl bys znovu zapálit oheň, drahý?“ řekla Durnikovi. „Myslím, že už je natolik bezpečno, abychom mohli znovu uvažovat o večeři.“

Tábor zrušili druhý den brzo ráno. Polgarina sopka stále ještě chrtila kouř a popel vysoko do vzduchu, kde se mísily se stálými mračky a způsobovaly podivné šero. Vzduch páchl sírou.

„Létání v něčem takovém nebude zrovna zábavné,“ řekl kysele Beldin.

„Potřebujeme vědět, co je před námi,“ řekl mu Belgarat.

„To vím,“ odpověděl Beldin. „Nejsem takový pitomec, abys věděl. Jen jsem pozoroval.“ Trochu se sklonil, změnil se a mocnými údery křídel vzlétl do vzduchu.

„Dal bych poklad za to, kdybych měl takového jestřába.“ řekl závistivě Zakat.

„Mohl bys mít problémy s jeho výcvikem,“ řekl Belgarat. „Není to to nejpoddajnější zvíře na světě.“

„A až by ses mu poprvé pokusil nasadit kapuci, uklovnul by ti nejspíš prst,“ dodala Polgara.

Bylo téměř poledne, když se Beldin rychlým letem vrátil. „Připravte se!“ křičel téměř ještě předtím, než se proměnil zpátky. „Strážci chrámu - asi deset - hned za tímhle návrším! Blíží se k vám a mají s sebou Ohaře!“

Garion šáhl po meči a slyšel zasvištění Zakatova ostří, vytažovaného z pochvy. „Ne!“ řekl ostře Malloreánci. „Zůstaň stranou!“

„Ani náhodou!“ odpověděl Zakat.

„Postarám se o psa,“ řekl Sadi a sáhl do svého měšce u pasu pro prášek, který byl tak účinný v Karandě.

Roztáhli se do řady se zbraněmi v rukách, zatímco Eriond odváděl ženy dozadu.

Ohař se přehoupnul přes vrcholek první, a jakmile je spatřil, zastavil se. Pak se obrátil a odběhl zpět,

„A je to,“ řekl Belgarat. „Už vědí, že tu jsme.“

Strážci se přehouppli přes vrcholek kopce klusem. Garion si všiml, že nemají kopí, ale že každý muž v brnění drží v ruce meč a štít. Na okamžik se zastavili, aby odhadli situaci, a pak vyrazili. Ohař běžel první, hladce utíkal a jeho pysky byly stažené ze zubů v hrozivém úšklebku. Sadi vyjel dopředu, aby se s ním střetnul, a držel celou hrst prášku. Když se Ohař vzepjal na zadních, aby strhl eunucha ze sedla, Sadi chladnokrevně mrštíł prášek přímo do tváře zvířete. Ohař potřásl svou obrovskou hlavou, pokoušel se protřít si oči. Pak jednou kýchnul. Oči se mu rozšířily a jeho vrčení se změnilo ve vyděšené zavytí. Náhle vyjekl, byl to děsivý, napůl lidský zvuk. Pak se obrátil a utekl, vyjící hrůzou.

„Jedeme!“ vykřikl Garion a vyrazil útočícím Strážcům vstříc. Byli to mnohem vážnější protivníci než daršivští vojáci, takže možnosti, jak se jim postavit, byly hodně omezené. Jeden, mnohem větší než jeho společníci, jel v čele v sedle velkého válečného koně a Garion jej ze sedla vyhodil jedinou ranou meče Železné ruky.

Garion zaslechl zvuk ocele na oceli po své levici, ale neopovážil se odvrátit oči od dalších Strážců. Vyhodil ze sedel další dva a Kristián vrazil do koně dalšího a porazil jej i s jeho jezdcem na zem. Pak už byl Garion za řadami nepřátel a obrátil se.

Na Zakata tvrdě dotírali dva muži v brnění. Jak se zdálo, jednoho už mezitím stačil srazit, ale pak na něj znovu zaútočili, každý z jedné strany. Garion kopl Kristiána do boků, aby vyrazil svému příteli na pomoc, ale to už tam byl Toth. Jednou obrovskou rukou zvedl jednoho z útočníků ze sedla a mrštíł jím hlavou napřed na jeden z balvanů u cesty. Zakat se obrátil proti druhému z útočníků, obratně odvrátil několik úderů a pak muže probodl.

Silkovy dýky vykonávaly svou smrtící práci. Jeden z Strážců jez-

dil bezcílně v kruhu, zhroucený v sedle a chňapající po jílcí dýky, která mu trčela z břicha. Akrobatický malý Drasnijec pak vyskočil ze svého sedla a přistál za sedlem zmateného Strážce. S širokým rozmáchnutím paže zabodl Silk dýku z boku do mužova krku. Ze Strážcových úst vytryskla krev, když dopadl na zem.

Zbývající dva obrnění muži se pokusili uprchnout, ale to už je dohnali Durnik a Beldin, kteří je udeřili kyjem a sekerou. V bezvědomí se svezli z koní a zůstali ležet v prachu cesty.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Garion Zakata.

„Je mi dobře, Garione.“ Malloreánec nicméně ztěžka oddechoval.

„Zdá se, že zase přicházíš do formy.“

„Mám spoustu příležitostí k tréninku.“ Zakat se podíval kriticky na těla pokrývající cestu. „Myslím, že až bude po všem, tak tuhle organizaci rozpustím,“ řekl. „Z nějakého důvodu mě nápad soukromých armád rozčiluje.“

„Utekl některý z nich?“ zeptal se Silk a rozhlédl se.

„Ani jeden,“ řekl mu Durnik.

„Dobrá. Nechceme, aby někdo zavolal pomoc.“ Silk se zamračil.

„Co dělali tak daleko na jihu?“ zeptal se.

„Nejspíš se pokoušeli vyvolat tolik problémů, aby odlákali daršivskou armádu od Urvonových hlavních sil,“ odpověděl Belgarat. „Myslím, že bychom si měli začít dávat pozor. Celá tahle oblast se může kdykoli začít rojit vojáky.“ Podíval se na Beldina. „Proč se neletíš trochu porozhlédnout?“ řekl. „Zkus zjistit, co chystá Urvon a kde jsou Daršivané. Nechceme, abychom se mezi ně dostali.“

„Chvilku to bude trvat,“ odpověděl hrbáč. „Daršiva je docela velký kout.“

„Tak to raději abys hned začal, nemyslíš?“

Té noci se ukryli v troskách další vesnice. Belgarat a Garion prozkoumali okolní krajinu, ale zjistili, že je opuštěná. Následujícího jitra běželi dva vlci před zbytkem společnosti, ale znovu nikoho nenašli.

Když se vrátil Beldin, byl už skoro večer. „Urvon obešel tvé vojsko z boku,“ řekl Zakatovi. „Má přinejmenším jednoho generála, který ví, co dělá. Jeho vojáci jsou teď v Dalesiánských horách a míří rychlým pochodem na jih. Ateska musel zůstat poblíž břehu, aby se střetl s Daršivany a jejich slony.“

„Viděl jsi Urvona?“ zeptal se jej Belgarat.

Beldin se ošklivě, kvákavě rozesmál. „Ale jistě. Už je úplně šílený. Má dva tucty vojáků k tomu, aby jej i s trůnem nosili, a dělá salonní triky, aby dokázal své božství. Pochybuji, že by dokázal dostatečně soustředit svou vůli jen na to, aby nechal zvadnout květinu.“

„Nahaz je s ním?“

Beldin přikývl. „Stojí přímo vedle něj a šeptá mu do ucha. Řekl bych, že už potřebuje svou hračku pevně držet. Kdyby začal Urvon vydávat špatné rozkazy, mohla by celá jeho armáda pochodovat horami celá léta.“

Belgarat se zamračil. „To mi nějak nesedí,“ řekl. „Každý kousek informace, který jsme dostali, ukazoval na možnost toho, že se Nahaz s Mordjou utkají v boji.“

„Možná to už mají za sebou,“ pokrčil hrbáč rameny, „a Mordja prohrál.“

„O tom pochybuji. Taková věc by nadělala spoustu hluku a my bychom to zaslechli.“

„Kdo ví, proč démoni něco dělají?“ zašklebil se Beldin a podrbl se ve svých rozčuchaných vlasech. „Podívej se, Belgarate,“ řekl. „Zandramas ví, že musí jít do Kellu, stejně jako Nahaz. Myslím, že se to mění v závody. Všichni se pokoušíme být těmi prvními, kteří se setkají s Cyradis.“

„Mám pořád pocit, že jsem něco přehlédl,“ řekl Belgarat. „Něco důležitého.“

„Ty na to přijdeš. Může ti to trvat pár měsíců, ale nakonec na to přijdeš.“

Belgarat to ignoroval.

Těžký oblak kouře a popela začal ustupovat ještě dříve, než se setmělo, ale převládající šero silné oblačnosti zůstalo. Daršiva byla stále zemí uschlých stromů, humusu a ustáté vody. To poslední se postupně stávalo problémem. Zásoby vody, které s sebou nesli z malloreánského tábora na pobřeží Maganu, už byly vyčerpány. Když se snesla noc, pokračovali ostatní v cestě a Belgarat s Garionem vyběhli dopředu znovu jako vlci, tentokrát však nepátrali po problémech, ale po vodě. Jejich citlivý čich lehce odhaloval zatuchlý pach ustátých kaluží a probíhali kolem nich bez povšimnutí.

A pak v rozbitém lese uschlých stromů narazil Garion na dalšího vlka. Byla to samice, vyhublá a špinavá a bolestivě kulhající na levou přední tlapu. Obezřele jej sledovala a varovně cenila zuby.

Posadil se na zadek, aby jí ukázal mírumilovné úmysly.

„Co tu děláš?“ zeptala se jej vlčí řečí.

„Jdu z jednoho místa na druhé,“ odpověděl zdvořile. „Nemám v úmyslu lovit na tvém území. Hledám jen čistou vodu, abych se mohl napít.“

„Čistá voda teče ze země na druhé straně toho vysokého místa,“ ukázala ke kopci, zvedajícímu se hlouběji v lese. „Naplň si břicho.“

„Mám s sebou ještě jiné,“ řekl jí.

„Svou smečku?“ Opatrně se k němu přiblížila a začenichala. „Cítím z tebe pach lidí - věcí,“ obvinila jej.

„Někteří v mé smečce jsou lidé - věci,“ připustil. „Kde je tvá smečka?“

„Pryč,“ řekla mu. „Když už na tomhle místě nebyli žádní tvorové k lovu, odešli do hor.“ Olízla si poraněnou tlapu. „Nemohla jsem s nimi.“

„Kde je tvůj druh?“

„Už neběhá ani neloví. Občas chodím navštívit jeho kosti.“ Řekla to s takovou prostou důstojností, až se Garionovi sevřelo hrdlo.

„Jak s tou poraněnou tlapou lovíš?“

„Ležím a čekám na neopatrné věci. Ale jsou všechny tak malé. Už jsem si nenaplnila břicho hodně dlouho.“

„Dědečku,“ vyslal Garion myšlenku. „Potřebuji tě.“

„Potíže?“ ozvala se starcova myšlenka.

„Nic takového. Ach, mimochodem, našel jsem vodu, ale ať sem nikdo nechodí moc rychle. Vystrašili by ji.“

„Ji?“

„Až se sem dostaneš, tak pochopíš.“

„S kým jsi mluvil?“ zeptala se.

„Ty jsi slyšela?“ Byl polekaný.

„Ne, ale vypadal jsi jako někdo, kdo mluví.“

„O tom si můžeme promluvit někdy později. Přichází sem vůdce mé smečky. Musí rozhodnout.“

„Tak je to správné.“ Lehla si na břicho a lízala si tlapu.

„Jak ses zranila?“

„Muži - věci položili věci pod stromy. Na jednu z těch věcí jsem šlápla a ona mě kousla. Měla velice silné čelisti.“

Uschlým lesem přiběhl Belgarat. Zastavil se a s vyplazeným jazykem usedl na zadek.

Vlčice v uctivém gestu položila čenich podřízeně na zem.

„Co se děje?“ dorazila ke Garionovi Belgaratova myšlenka.

„Chytila si nohu do pasti. Smečka ji tu nechala a její druh zemřel. Je zmrzačená a hladová.“

„To se občas stává.“

„Nenechám ji tu, aby zemřela.“

Belgarat na něj upřel dlouhý, pevný pohled. „Ne,“ odpověděl. „Nedovedu si představit, že bys to udělal - a musel bych si o tobě opravit mínění, kdybys to udělal.“ Přiblížil se k vlčici. „Jak ti je, sestřičko?“ zeptal se vlčí řečí a očichával ji.

„Ne dobře, ctěný vůdce,“ povzdechla si. „Myslím, že už moc dlouho lovit nebudu.“

„Přidáš se k mé smečce a postaráme se o tvé poranění. Doneseme ti maso, jaké budeš chtít. Kde jsou tví mladí? Cítím je z tebe.“

Garion vylekaně zakňučel.

„Už zbyl jen jeden,“ odpověděla vlčice, „a už je moc slabý.“

„Vezmi ho k nám. Postaráme se o to, aby byl zase silný.“

„Jak poroučíš, ctěný vůdce,“ řekla se samozřejmou poslušností.

„Pol,“ vyslal Belgarat myšlenku. „Přijď sem. Vezmi na sebe podobu své matky.“ Tón rozkazu v jeho hlase byl pronikavý a daleko více vlčí než lidský.

Následovalo polekané ticho. „Ano, otče,“ odpověděla Polgara. Když o několik okamžiků později dorazila, poznal ji Garion podle charakteristického bílého pramene nad levým obočím. „Co se děje, otče?“ zeptala se.

„Naše sestřička je poraněná,“ odpověděl. „Levá přední tlapa. Můžeš ji pomoci?“

Přiblížila se k vlčici a očichala jí tlapu. „Jsou tam vředy,“ vyslala myšlenku. „Nic není zlomené. Několik dní s teplým obkladem by to mělo vyhojit.“

„Tak ji ovaž. Má také vlče. Musíme ho najít.“

Podívala se na něj s otázkou ve zlatých očích.

„Ona a její vlče se připojí k naší smečce. Půjdou s námi.“ Pak k ní vyslal myšlenku. „Je to Garionův nápad. Odmítá ji tu nechat.“

„To je velice šlechetné, ale je to praktické?“

„Nejspíš ne, ale je to jeho rozhodnutí. Myslí si, že je to správná věc, a já s ním víceméně souhlasím. Budeš jí ale muset některé věci vysvětlit. Nemá příliš mnoho důvodů k tomu, aby věřila lidem, a nechci, aby propadala panice, až se k nám připojí ostatní.“ Obrátil se k vlčici. „Všechno bude zase v pořádku, sestřičko,“ řekl jí. „Tak, teď půjdeme najít tvé mladé.“

Kapitola dvacátá prvá

MALÉ VLČE BYLO TAK VYSÍLENÉ, že nemohlo stát, takže se Polgara uchýlila k jednoduchému způsobu přepravy - vzala je za kůží na krku a vynesla z nory.

„Běž za ostatními,“ řekla Garionovi. „Nenech je přijít sem, dokud si nepromluví s naší sestřičkou. Dones ale jídlo. Nalož celý pytel a vrať se sem.“

„Ano, teto Pol.“ Běžel zpátky k cestě, změnil se do své vlastní podoby a čekal na své přátele.

„Máme malý problém,“ řekl jim, když dorazili. „Našli jsme tady nahoře v lese poraněnou matku. Má hlad a je s ní její mladé.“

„Dítě?“ vykřikla Se'Nedra.

„Ne tak docela,“ řekl, přešel k jednomu z pytlů s jídlem a začal plnit velký plátěný pytel masem a sýrem.

„Ale říkal jsi přece -“

„Je to vlče, Se'Nedro. Ta matka je vlčice.“

„Cože?“

„Je to vlčice. Chytila se tlapou do pasti. Nemůže utíkat, takže nemůže ani lovit. Pojede s námi - alespoň do té doby, než se jí tlapa zahojí.“

„Ale -“

„Žádné ale. Jede s námi. Durniku, můžeš vymyslet nějaký způsob, jak bychom ji mohli vézt, aniž by se koně splašili?“

„Něco vymyslím,“ odpověděl kovář.

„Nemyslíš, že za těchto okolností není nějaká láska k bližnímu na místě?“ zeptal se Sadi jemně.

„Ne,“ řekl Garion a zavázal pytel, „nemyslím. Uprostřed tohoto lesa je kopec. Počkejte na jeho úbočí, dokud ji nepřesvědčíme, že pro ni neznamenejí nebezpečí. Je tam voda, ale je to příliš blízko k jejímu doupěti. Budeme muset počkat, než napojíme koně.“

„Co tě tak naštválo?“ zeptal se Silk.

„Kdybych měl dost času, našel bych toho chlapa, který položil tu past, a zlomil bych mu nohu - několikrát. Musím už jít zpátky. Jak

ona, tak její vlče mají velký hlad.“ Přehodil si pytel přes rameno a odešel. Věděl, že je jeho hněv nerozumný a opravdu neměl žádnou omluvu pro to, že byl tak ostrý na Se'Nedru a ostatní, ale nemohl si pomoci. Klidný přístup ke smrti, který projevovala vlčice, stejně jako její truchlení po ztraceném druhovi jej ranily a vztek mu pomáhal udržet slzy v očích.

Když změnil podobu, nesl se mu pytel dost neohrabaně a musel jej stále vyrovnávat, ale potácel se s hlavou vztyčenou, aby jej netáhl po zemi.

Když dorazil zpět k doupěti, Polgara s Belgaratem s vlčicí zrovna hovořili. Poraněná vlčice měla v očích skeptický výraz.

„Nemůže to přijmout,“ řekla Polgara.

„Nemyslí si, že jí lžeš?“ zeptal se Garion a položil pytel.

„Vlci nerozumí významu toho slova. Myslí si, že se mýlíme. Musíme jí to ukázat. S tebou se setkala jako s prvním, takže ti bude věřit trochu více. Změň se zpět. Stejně budeš potřebovat ruce, abys mohl rozvázat pytel.“

„Dobrá.“ Vyvolal v mysli svůj obraz a změnil se.

„Jak pozoruhodné,“ řekla vlčice překvapeně,

Belgarat na ni ostře pohlédl. „Proč jsi to řekla?“ zeptal se jí.

„Nemyslíš, že tomu tak je?“

„Já jsem na to zvyklý. Proč jsi použila právě tato slova?“

„Napadla mně. Nejsem vůdce smečky, takže nemusím vybírat svá slova s ohledem na svou důstojnost.“

Garion otevřel pytel a položil na zem před ni maso a sýr. Začala dravě žrát. Poklekl vedle hladovějícího vlčete a začal je krmit a dával si pozor, aby držel prsty mimo dosah zubů ostrých jako jehly.

„Pomalu,“ upozornila jej Polgara. „Ať mu není špatně.“

Když se vlčice najedla dosyta, odkulhala k prameni, který vytékal mezi dvěma kameny, a pila. Garion zvedl vlče a donesl je k prameni, aby se mohlo napít také.

„Ty nejsi jako ostatní lidé - věci,“ poznamenala vlčice.

„Ne,“ souhlasil. „Ne tak docela,“

„Máš družku?“ zeptala se.

„Ano.“

„Mezi vlky, nebo mezi samícemi lidí - věcí?“

„Mezi samícemi tohoto druhu.“ Poklepal si na hrud’.

„Ach. A loví s tebou?“

„Naše samice obvykle neloví.“

„Jak zbytečné věci to musí být.“ Vlčice si pohrdavě odfrkla.

„Ne tak docela.“

„Přichází Durnik a ostatní,“ řekla Polgara. Pak pohlédla na vlčici. „Sestřičko, přicházejí sem další z naší smečky,“ řekla. „Jsou to lidé - věci, o kterých jsem ti říkala. Neboj se jich, protože jsou stejní jako on.“ Ukázala čumákem na Gariona. „Tady náš vůdce a já také nyní změníme svou podobu. Přítomnost vlků leká zvířata, která s sebou máme, ale musí se napít z pramene. Půjdeš prosím s tím, který tě nakrmil, aby se naše zvířata mohla napít?“

„Stane se, jak říkáš,“ odpověděla vlčice.

Garion odvedl kulhající vlčici od pramene a její klímající mládě nesl na rukách. Vlče zvedlo čumák, olízlo Garionovi tvář a pak usnu-
lo.

Durnik s Tothem rozbili poblíž pramene tábor, zatímco Eriond se Silkem napájeli koně a pak je odvedli a uvázali v lese.

Po chvíli přivedl Garion nyní obezřelou vlčici k ohni. „Přišel čas, aby ses seznámila s ostatními členy naší smečky,“ řekl jí, „protože jsou teď i tvými společníky.“

„To je přirozená věc,“ řekla nervózně, když mu kulhala po boku.

„Neublízí ti,“ ujistil ji. Pak promluvil k ostatním. „Prosím, stůjte klidně,“ řekl jim. „Bude vás chtít očichat, aby vás později poznala. Nepokoušejte se jí dotknout, a jestliže budete mluvit, mluvte potichu. Zrovna teď je dost nervózní.“ Vedl vlčici kolem ohně, aby si mohla každého očichat.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Se’Nedra, když vlčice očichávala její malou ruku.

„Vlci nepotřebují jména.“

„Musíme jí přece *nějak* říkat, Garione. Můžu si pochovat štěňátko?“

„Myslím, že by to teď nebylo rozumné. Nech ji, ať si na nás nejdříve zvykne.“

„Tohle je tvoje družka,“ řekl vlčice. „Cítím z ní tvůj pach.“

„Ano,“ souhlasil Garion.

„Je velice malá. Ted' už chápu, proč nemůže lovit. Je plně vzrostlá?“

„Ano, je.“

„Už má za sebou první vrh?“

„Ano.“

„Kolik mladých?“

„Jedno.“

„Jen jedno?“ Vlčice si odfrkla. „Já měla šest. Měl sis vybrat větší družku. Jsem si jistá, že byla z celého svého vrhu nejmenší.“

„Co říká?“ zeptala se Se'Nedra.

„To se nedá přeložit,“ zalhal Garion.

Poté, co se vlčice trochu uklidnila, uvařila Polgara v malém hrnku několik bylin, smíchala je s pastou z mýdla a cukru a přiložila na přední tlapu vlčice teplý obklad. Pak jí zabalila tlapu čistým bílým plátnem. „Neolizuj si to ani nesundávej, sestřičko,“ poradila jí. „Nechutnalo by to dobře a musí to zůstat na místě, aby ti to vyhojilo ránu.“

„Jsem vděčná,“ odpověděla vlčice. Podívala se na tančící plameny ohně. „To je příjemná věc, že?“ poznamenala.

„Pro nás ano,“ řekla Polgara.

„Vy lidé - věci jste velmi šikovní s předními tlapami.“

„Jsou užitečné,“ souhlasila Polgara. Vzala z Garionovy náruče spící mládě a položila je vedle matčina boku.

„Budu spát,“ rozhodla se vlčice. Položila ochranitelsky čumák na bok mláděte a zavřela oči.

Durnik pokynul Garionovi a odvedl jej stranou. „Myslím, že jsem přísel na to, jak ji vézt bez toho, že bychom vyplašili koně,“ řekl. „Mohu udělat něco jako sáně, na kterých je povezeme. Uvážu je na dostatečně dlouhé lano, aby ke koním jejich pach nepronikl, a zakryji ji i s vlčetem starou příkrývkou na koně. Možná z ní budou koně nejdřív trochu divocí, ale zvyknou si na ni.“ Kovář se na svého přítele vážně podíval. „Proč to děláš, Garione?“ zeptal se.

„Nemohu snést pomyšlení na to, že bychom tady ty dva nechali. Do týdne by zemřeli.“

„Jsi dobrý člověk,“ řekl Durnik prostě a položil Garionovi ruku na rameno. „Jsi stejně jemný jako odvážný.“

„Jsem Sendařan.“ Garion pokrčil rameny. „Takoví jsme všichni.“

„Ale víš přece, že ve skutečnosti Sendařan nejsi.“

„Byl jsem tak vychován - a na tom přece záleží, ne?“

Saně, které Durnik následujícího rána postavil pro vlčici a její mládě, byly široké a nízké, takže nehrozilo nebezpečí, že se převrhnou. „Bylo by lepší, kdyby tam byla kola,“ připustil, „ale žádná nemám a trvalo by dost dlouho, než bych nějaká vyrobil,“

„Pročešů příští vesnici, na kterou narazíme,“ řekl mu Silk. „Možná nějaký vůz najdu.“

Vyjeli nejdříve pomalu, a když viděli, že se saně po vlhké půdě cesty pohybují hladce, zrychlili do svého obvyklého klusu.

Silk se cestou díval do mapy. „Před námi je docela slušně velké městečko,“ řekl Belgaratovi. „Myslím, že by se nám hodily nějaké čerstvé informace, co ty na to?“

„Proč se vždycky musíš zdržovat v každé díře, na kterou narazíme?“ zeptal se jej Belgarat.

„Jsem městský člověk, Belgarate,“ odpověděl ledabyly mužík. „Cítím se nanicovatě, když se nemohu občas projít po dláždění. Kromě toho potřebujeme doplnit zásoby. Garionovi vlci toho sežerou hodně. Co kdybyste vy ostatní objeli to místo širokým obloukem a počkali na nás na druhé straně?“

„Na nás?“ zeptal se jej Garion.

„Jedeš přece taky, ne?“

Garion si povzdechl. „Raději ano,“ řekl. „Vždycky, když tě někde pustíme samotného, dostáváš se do potíží.“

„Do potíží?“ zeptal se Silk nevinně. „Já?“

Zakat se poškrábal na zarostlé bradě. „Půjdu také,“ řekl. „Už nevypadám jako mince.“ Krátce se podíval na Belgarata. „Jak to můžeš vydržet?“ zeptal se a zuřivě se podrbal na tváři. „Svědí to tak, že mám co dělat, abych nevyskočil z kůže.“

„Na to si zvykneš,“ řekl mu Belgarat. „Kdyby mě nesvědily tváře, necítil bych se dobře.“

Místo vypadalo jako obchodní městečko, které bylo kdysi opevněno. Krčilo se na vrcholku kopce a bylo ohraničeno zdí se silných kamenů s hlídkovými věžemi v každém rohu. Oblaka, která podle všeho zakrývala celou Daršivu, způsobovala, že se město zdálo být

šedé a ponuré. U brány nebyla žádná stráž a Silk, Garion a Zakat projížděli něčím, co vypadalo jako opuštěná ulice.

„Nejdřív se podíváme, jestli tu někdo není,“ řekl Silk. „Jestli ne, můžeme alespoň prohledat pár obchodů a vzít jídlo, které potřebujeme.“

„Ty nikdy za nic neplatíš, Kheldare?“ zeptal se Zakat trochu drsně.

„Pokud nemusím, tak ne. Žádný počestný obchodník si nenechá ujít příležitost ke krádeži. Pojedeme, ne?“

„To je strašně zkažený chlap, víš to?“ řekl Zakat Garionovi.

„Už jsme si toho několikrát všimli.“

Objeli roh a spatřili skupinu mužů v pláštích, kteří pod dohledem zpoceného tlouštíka nakládali vůz.

Silk zastavil koně. „Kde jsou všichni, přáteli?“ zavolal na tlouštíka.

„Odešli. Utekli do Gandaharu nebo do Dalesie.“

„Utekli? A proč?“

„Odkud jedeš, člověče? Přichází Urvon.“

„Opravdu? To jsem nevěděl.“

„V Daršivě to ví každý.“

„Zandramas ho zastaví,“ řekl důvěřivě Silk.

„Zandramas tady není.“ Tloustík náhle zařval na jednoho ze svých dělníků. „Opatrně s tou bednou!“ vykřikl. „Ty věci uvnitř by se mohly rozbít!“

Silk popojel s ostatními blíže. „Kam odjela? Myslím Zandramas?“

„Kdo ví? Komu na tom záleží? V Daršivě není od chvíle, kdy se ujala moci, nic než problémy.“ Tloustík si utřel tvář provlhlým kapesníkem.

„Raději si dej pozor, aby tě takhle neslyšeli mluvit Grolimové.“

„Grolimové,“ odfrkl si tloustík. „To byli ti první, kteří utíkali. Urvonova armáda používá daršivské Grolimy na podpal.“

„Proč by Zandramas odjížděla, když její zemi napadli?“

„Kdo ví, proč něco dělá?“ Tloustík se nervózně rozhlédl a pak tiše promluvil. „Jenom mezi námi dvěma, přáteli, myslím si, že je šílená. Dělal nějaký obřad v Hemilu. Vložila korunu na hlavu nějakého ar-

civévody z Melceny a řekla, že je císařem Malloreoy. Vsadil bych se, že bude o hlavu kratší, jakmile na něj Kal Zakat narazí.“

„Na to bych si docela přisadil,“ souhlasil Zakat tiše. „Pak v tom Hemilu promluvila,“ pokračoval tloušťík. „Říkala, že ten den se přiblížil.“ Ušklíbl se. „Každý Grolim, kterého jsem kdy potkal, říkal, že se ten den přiblížil, pokud si pamatuju. Zdá se ale, že každý z nich mluví o nějakém jiném dni. V každém případě tudy před několika dny projížděla a říkala, že jede do místa, kde bude vybrán nový bůh Angaraků. Zvedla ruku a řekla: 'A toto necht' vám je znamením, že zvítězím.' Abych pravdu řekl, nejdřív mě to málem porazilo. Po kůži jí vířilo světlo. Chvilku jsem si už myslel, že by to něco mohlo znamenat, ale můj přítel, lékárník, který má krám hned vedle mého, mi řekl, že je to čarodějka a dokáže přesvědčit lidi, aby viděli to, co chce ona. Myslím, že to by to vysvětlovalo,“

„A říkala ještě něco?“ řekl Silk napjatě.

„Jen to, že se ten její nový bůh ukáže ještě před koncem léta.“

„Doufejme, že má pravdu,“ řekl Silk. „To by mohlo tuhle vřavu skončit.“

„O tom pochybuji,“ řekl mrzutě tloušťík. „Myslím, že nás čeká ještě hodně problémů.“ „Byla sama?“ zeptal se jí Garion.

„Ne. Měla s sebou toho svého lžicísaře a toho bělookého Grolima z hemilského chrámu - toho, který ji následuje jako cvičená opice.“

„Ještě někoho?“

„Jen malého kluka. Nevím, kde ho vzala. Ještě než odjela, řekla nám, že přichází vojsko Uředníka, a přikázala všem, aby šli a zastavili ho. Pak odjela touhle cestou.“ Ukázal k západu. „No, pak jsme se na sebe se svými přáteli chvilku dívali a pak všichni sbalili to, co mohli unést a zmizeli. Nejsme tak pitomí, abychom se pletli do cesty postupující armády, ať už nám to přikáže kdokoli.“

Jak to, že jste zůstal tak pozadu?“ zeptal se jej Silk zvědavě.

„Tohle je můj krám,“ odpověděl smutně tloušťík. „Celý život jsem se dřel, než jsem ho dal dohromady. Nechtěl jsem utéct a nechat chátro, aby ho vyplenila. Teď už jsou všichni pryč, takže už mohu utéct se vším, co dokážu naložit. Většina toho, co tu nechám, by se stejně zkazila, takže na tom zase tak moc netratím.“

„Ach,“ řekl Silk a jeho špičatý nos se nakrčil zájmem. „V čem dě-

láte, příteli?“

„Smíšené zboží.“ Tloušťík se kriticky podíval na své dělníky. „Postavte ty bedny blíž k sobě!“ zařval. „V tom voze je ještě spousta místa!“

„Jaké smíšené zboží?“ naléhal Silk.

„Domácí potřeby, železářství, plátno, potraviny - tyhle věci.“

„Nu tedy,“ řekl Silk a jeho nos se nakrčil ještě více. „Možná bychom spolu mohli udělat obchod. Máme před sebou s přáteli ještě dlouhou cestu a trochu nám docházejí zásoby. Zmínil jste se o potravinách. Co máte?“

Obchodník přimhouřil oči. „Chleba, sýry, máslo, sušené ovoce, šunky. Mám dokonce čerstvou půlku telete. Ale upozorňuju vás, že vás tyhle věci přijdou na pěkné peníze. Jídla není v téhle části Daršivy moc.“

„Ach,“ řekl Silk mírně, „nemyslím, že by nás stály tolik - pokud tu nechcete čekat, než přijede velký Urvon.“

Obchodník na něj zmateně zíral.

„Víte, příteli,“ pokračoval Silk, „musíte odjet - a myslím, že velice brzy. Ten váš vůz neuveze všechno, co v krámě máte, a spřežení se nemůže pohybovat příliš rychle - alespoň ne přitom, jak jste ten vůz naložili. Ale já a má přátelé máme rychlé koně, takže si můžeme dovolit čekat trochu déle. Až odjedete, můžeme se prostě vloupat do vašeho krámu a vzít si, co potřebujeme.“

Obchodníková tvář náhle zbělala jako křída. „To je loupež,“ zasípal.

„Nu ano,“ připustil nevzrušeně Silk, „myslím, že někteří lidé by tomu tak říkat mohli.“ Na okamžik se odmlčel, aby mohl obchodník situaci plně pochopit. Tloušťíkova tvář prozrazovala vnitřní muka. Pak si Silk povzdechl. „Naneštěstí je mým prokletím ohleduplnost. Nemožu snést pomyslení na to, že bych okradl poctivého člověka - pokud není vyhnutí.“ Odvázal si od pasu měšec, otevřel jej a podíval se dovnitř. „Zdá se, že tu mám osm nebo deset stříbrných půlkorun,“ řekl. „Co byste řekl na to, kdybych vám dal pět z nich za všechno, co se svými přáteli uvezu?“

„To je urážka!“ vyprskl tloušťík.

S jistou lítostí Silk znovu měšec zavázal a zastrčil jej zpátky za

opasek. „Myslím tedy, že budeme muset počkat. Myslíte, že to vám a vašim lidem bude trvat ještě dlouho?“

„Okrádáte mě!“ zaskučel obchodník.

„Ne, ve skutečnosti ne. Pokud to chápu správně, tak uzavíráme obchod. Tady je moje nabídka, příteli - pět stříbrných půlkorun. Berte, nebo nechte být. Počkáme na druhé straně ulice, než se rozhodnete.“ Obrátil koně a odejel s Garionem a Zakatem k velkému domu přes ulici.

Když sesedali, Zakat se marně pokoušel potlačit smích.

„Ještě jsme neskončili,“ zamumlal Silk. „Potřebuje ještě trochu popostrčit.“ Přešel k zamčeným dveřím domu, sáhl do boty a vytáhl dlouhou, ostrou jehlici. Chvilí s ní pohyboval v zámku, dokud se dveře s hlasitým cvaknutím neotevřely. „Budeme potřebovat stůl a tři židle,“ řekl jim. „Vyneste je ven a postavte před domem. Porozhlédnu se kolem a najdu další věci, které budeme potřebovat.“ Vešel do domu.

Garion a Zakat vešli do kuchyně a vynesli ven velký stůl. Pak se vrátili pro židle.

„Co má v plánu?“ zeptal se Zakat se zmateným výrazem ve tváři.

„Hraje si,“ řekl s jistým znechucením Garion. „Čas od času to při uzavírání obchodů takhle dělá.“

Vynesli ven židle a zjistili, že na ně Silk už čeká. Na stole stálo několik láhví vína a čtyři sklenice. „Dobrá, pánové,“ řekl malý Drasnijec. „Posaďte se a dejte si trochu vína. Chci se ještě podívat na něco, co jsem viděl za domem.“ Obešel roh a za několik minut se vrátil se širokým úšklebkem na tváři. Posadil se, nalil si sklenici vína, opřel se do židle a položil si nohy na stůl s výrazem člověka připraveného na dlouhé čekání. „Dáme mu tak pět minut,“ řekl.

„Komu?“ zeptal se Garion.

„Tomu obchodníkovi.“ Silk pokrčil rameny. „Bude se na nás chvíli dívat, jak tu sedíme, a hned uvidí věci stejným způsobem jako já.“

„Jsi krutý, krutý člověk, principi Kheldare,“ zasmál se Zakat.

„Obchod je obchod,“ odpověděl Silk a napil se vína. „Víte, že vůbec není špatné?“ řekl a zvedl sklenici proti světlu, aby obdivoval barvu vína.

„Co jsi dělal vzadu?“ zeptal se jej Garion.

„Stojí tam přístřešek na vozy - s velkým zámekem na dveřích. Neutíkáš z města a nezamykáš dveře, pokud za nimi není něco, co má cenu, ne? Kromě toho zamčené dveře vždycky budí mou zvědavost.“

„Ano? A co je uvnitř?“

„Docela hezký malý kabriolet.“

„Co to je kabriolet?“

„Dvoukolový vozík.“

„A ty ho chceš ukrást.“

„Samozřejmě. Řekl jsem tomu obchodníkovi, že si vezmeme jenom to, co uvezeme. Neřekl jsem, jak to odvezeme. Kromě toho chtěl Durník kola, aby mohl sestrojít něco, v čem by se tvůj vlk mohl vézt. Ten malý vozík mu ušetří všechny problémy se stavěním. Přátelé vždycky pomáhají přátelům, ne?“

Jak Silk předvídal, obchodník další sledování tří lidí, sedících přes ulici od jeho krámu, nevydržel. Když jeho muži dokončili nakládání vozu, přešel ulici. „Dobrá,“ řekl zlostně, „pět půlkorun - ale jen to, co uvezete.“

„Důvěřujte mi,“ řekl mu Silk a položil mince na stůl. „Dáte si sklenici vína? Je opravdu dobré.“

Obchodník shrábnul mince a bez odpovědi se obrátil.

„Než odjedeme, tak vám to zamkneme,“ zavolal za ním Silk.

Tlouštík se ani neohlédl.

Poté, co obchodník se svými lidmi odejel ulicí, zavedl Silk svého koně za dům, zatímco Garion se Zakatem přešli ulici, aby vyplenili tlouštíkův krám.

Malá dvoukolka měla shrnovací střechu a velký, kůží potažený kufr vzadu. Silkův osedlaný kůň vypadal mezi postraňky vozu trochu znepokojený a vědomí toho, že je za jeho zády věc s koly, koně jasně znervózňovalo.

Do kufru v zadní části vozu se vešlo překvapující množství zásob. Naplnili jej sýry, hroudami másla, šunkami, šrůtky slaniny a několika pytlí fazolí. Pak do volného prostoru mezi potravinami naložili chléb. Když ale Garion zvedl velký pytel mouky, zavrtil Silk hlavou.

„Ne,“ řekl neoblomně.

„Proč ne?“

„Víš, co s moukou dělá Polgara. Nebudu se dobrovolně vystavovat tomu, abych celý příští měsíc jedl ke snídani kaši. Naložme místo toho tu půlku telete.“

„Nestačíme sníst tolik masa, než se zkazí,“ namítl Garion.

„Pamatuj si, že máme dva nové krky. Viděl jsem, jak ten tvůj vlk a to štěně žere. Věř mi, to maso nebude mít dost času na to, aby se zkazilo.“

Vyjeli z města se Silkem, líně rozvaleným na sedadle vozíku a lhostejně držícím otěže v levé ruce. Po pravici měl láhev vína. „Teď už se mi to líbí daleko víc,“ řekl šťastně a zhluboka si zavdal.

„Jsem rád, že se dobře bavíš,“ řekl trochu kousavě Garion.

„Ach ano,“ odpověděl Silk. „Ale koneckonců, Garione, buď trochu spravedlivý. Já si ho ukradl, takže já se v něm povezu.“

Kapitola dvacátá druhá

OSTATNÍ NA NĚ ČEKALI VE DVOŘE opuštěného statku asi míli od městečka. „Vidím, že jste si dali záležet,“ podotkl Belgarat, když před ním Silk zastavil svůj vozík.

„Potřebovali jsme do něčeho zásoby naložit,“ odpověděl Silk nenuceně.

„Samozřejmě.“

„Doufám, že jste našli něco jiného než jen fazole,“ řekl Sadi. „Vojenské dávky se časem stávají příliš jednotvárné.“

„Silk napálil obchodníka,“ řekl Garion a otevřel kůží potažený kufr v zadní části vozu, „Vlastně jsme si vedli docela dobře.“

„*Napálil?*“ protestoval Silk.

„Nebylo to tak?“ Garion vytáhl půlku telete, aby se mohla Polgara podívat dovnitř.

„Nu - myslím, že ano,“ připustil Silk, „ale napálení je dost neohrabaný způsob, jak to shrnout.“

„Je to naprosto v pořádku, principi Kheldare.“ Polgara skoro předla, jak si sestavovala v duchu seznam všeho, co v kufru bylo. „Abych pravdu řekla, vůbec mě nezajímá, jak jsi k tomu přišel.“

Uklonil se. „Je mi potěšením, Polgaro,“ řekl velkodušně.

„Ano,“ řekla zamyšleně, „jsem si jistá, že ses bavil.“

„Co jste zjistili?“ zeptal se Beldin Gariona.

„Tak za prvé je Zandramas zase před námi,“ odpověděl Garion. „Projela tudy před několika dny. Ví, že se přes hory blíží Urvonovo vojsko. Možná se pohybuje trochu rychleji, než jsme si mysleli, protože nařídila civilistům, aby jej zdrželi. Víceméně ji ignorují.“

„Moudré rozhodnutí.“ Beldin zabručel. „Ještě něco?“

„Řekla jim, že všechno skončí před koncem léta.“

„To by souhlasilo s tím, co nám říkala Cyradis v Ašabě,“ řekl Belgarat. „Dobrá tedy. Všichni víme, kdy k setkání dojde. Jediná věc, kterou je třeba zjistit, je *kde*.“

„Proto také všichni tak spěcháme do Kellu,“ řekl Beldin. „Cyradis

na té informaci sedí jako kvočna na ošatce vajec.“

„Co to je?“ vybuchl podrážděně Belgarat.

„Co je co?“

„Na něco jsem zapomněl, je to něco důležitého a je to něco, co jsi mi říkal.“

„Říkal jsem ti spoustu věcí, Belgarate. Obvykle jsi ale neposlouchal.“

„To už je nějaká doba. Myslím, že jsme zrovna seděli v mé věži a mluvili.“

„To jsme čas od času v průběhu posledních tisíciletí dělávali.“

„Ne. Tohle bylo teprve nedávno. Byl tam Eriond a byl ještě malý.“

„To by znamenalo, že k tomu došlo před nějakými deseti lety.“

„Přesně.“

„Co jsme dělali před deseti lety?“

Belgarat začal přecházet sem a tam a šklebil se. „Pomáhal jsem Durnikovi. Upravovali jsme Poledřin domek, aby se v něm dalo bydlet. Tys byl tady v Mallorei.“

Beldin se nepřítomně poškrábal na břiše. „Myslím, že si na to vzpomínám. Dělili jsme se o soudek piva, který jsi ukradl dvojčatům, a Eriond drhnul podlahu.“

„Co jsi mi říkal?“

Beldin pokrčil rameny. „Právě jsem se vrátil z Mallorey. Vyprávěl jsem ti, jaké jsou tu poměry, a povídali jsme si o Sardionu - i když jsme toho o něm tenkrát moc nevěděli.“

„Ne.“ Belgarat potřásl hlavou. „To nebylo ono. Říkal jsi něco o Kellu.“

Beldin se zamračil a vzpomínal. „Nebylo to určitě nic důležitého, protože ani jeden jsme si to nebyli schopni zapamatovat.“

„Myslím, že to bylo něco, o čem ses zmínil jen tak mezi řečí.“

„Mezi řečí jsem toho napovídal spoustu. Pomáhalo mi to vyplnit prázdná místa při rozhovoru. Jsi si jistý, že to bylo tak důležité?“

Belgarat přikývl. „Jsem si tím jistý.“

„Dobrá. Zkusme to zpětně vystopovat.“

„Nepočká to, otče?“ zeptala se Polgara.

„Ne, Pol. Neřekl bych. Máme to na jazyku a nechci to znovu ztra-

tit.“

„Jak to bylo,“ řekl Beldin s ošklivou tváří svráštělou přemýšlením. „Já jsem přišel a ty jsi s Eriondem uklízel. Nabídl jsi mi nějaké pivo, které jsi ukradl dvojčatům. Zeptal ses mě, co jsem dělal od Belgarionovy svatby, a já ti řekl, že jsem sledoval Angaraky.“

„Ano,“ souhlasil Belgarat, „Tuhle část si pamatuji.“

„Říkal jsem ti, že Murgové propadli po smrti Taur Urgase obrovskému zoufalství a že západní Grolimové šli do kolen po smrti Tora-ka.“

„Pak jsi mi řekl o Zakatově tažení na Kthol Murgos a o tom, jak si připojil ke svému jménu Kal.“

„To nebyl můj nápad,“ řekl Zakat s lehce bolestným výrazem. „S tím přišel Brador - prý to mělo sjednotit malloreánskou společnost.“ Kysele se zašklebil. „Myslím, že to nakonec nezabralo.“

„Věci tu opravdu vypadají trochu nejednotně,“ souhlasil Silk,

„O čem jsme mluvili potom?“ zeptal se Belgarat.

„Nu,“ odpověděl Beldin, „pokud si to pamatuji, vyprávěli jsme Eriondovi příběh o Vo Mimbri a pak ses mě zeptal, co se děje v Mallorei. Řekl jsem ti, že jsou věci víceméně při starém - že byrokracie je lepidlem, které drží pohromadě všechno ostatní, že v Melceně a v Mal Zetu se kují pikle a intriky, že Karanda a Daršiva a Gandahar jsou na pokraji otevřené vzpoury a že Grolimové -“ Odmlčel se a oči se mu najednou doširoka otevřely.

„Se pořád ještě bojí jít do okolí Kellu!“ doplnil jej Belgarat a vítězně vykřikl, „To je ono!“

Beldin se plácl do čela otevřenou dlaní. „Jak jsem jen mohl být takový blbec?“ vykřikl. Pak padl na záda, vyl smíchy a kopal šťastně do země. „Máme ji, Belgarate!“ řval. „Máme je všechny - Zandramas, Urvona, dokonce i Agašaka! *Nemůžou jít do Kellu!*“

Belgarat se také nahlas smál. „Jak to, že jsme na to zapomněli?“

„Otče,“ řekla Polgara zlověstně. „Už mě to všechno začíná zlobit. Vysvětlil by nám alespoň jeden z vás všechnu tuhle hysterii?“

Beldin a Belgarat se do sebe zavěsili a předváděli groteskní radostný taneček.

„Necháte už toho?“ štekla Polgara.

„Ach, tohle je taková vzácnost, Pol,“ vydechl Beldin a zmačkl ji v

medvědími objetí.

„Nech toho! Mluv!“

„Dobrá, Pol,“ řekl a utíral si slzy smíchu. „Kell je svaté místo Daulů. Je to centrum celé jejich kultury.“

„Ano, strýčku. To vím.“

„Když Angarakové dobyli Dalesii, začali Grolimové vymítat dalesiánské náboženství a nahrazovat je uctíváním Toraka - stejným způsobem jako to dělali v Karandě. Když zjistili význam Kellu, vytáhli na něj, aby jej zničili. Dalové tomu museli zabránit, takže vyřešením toho problému pověřili své mágy. A mágové na celou oblast kolem Kellu uvrhli prokletí.“ Zamračil se. „Možná že prokletí není ten nejlepší výraz,“ připustil. „Možná je přesnější říct očarování, ale vychází to nastejno. V každém případě, protože přímé nebezpečí pro Kell představovali Grolimové, bylo očarování namířeno proti nim. Každý Grolim, který se přiblížil ke Kellu, oslepl.“

„Proč jsi nám o tom neřekl dříve?“ zeptala se jej ostře.

„Nevěnoval jsem tomu nijak moc pozornosti. Nejspíš jsem na to i zapomněl. Nebaví mě chodit do Dalesie, protože Dalové jsou všichni mystikové - a mysticismus mě vždycky dráždil. Věštci mluví v hádankách a nekromancie mi připadá jako ztráta času. Nebyl jsem si ani jistý, jestli ty jejich čáry vůbec fungují. Grolimové jsou občas hrozně důvěřiví. Náznak kletby by mohl fungovat stejně jako kletba skutečná.“

„Víš,“ uvažoval Belgarat, „myslím, že nám tohle uniklo proto, že jsme se soustředili na to, že Urvon, Zandramas a Agašak jsou všichni čarodějové. Přehlíželi jsme také tu skutečnost, že jsou to všichni Grolimové.“

„A ta kletba - nebo jak tomu budete říkat - je namířená přímo proti Grolimům?“ zeptal se Garion. „Nebo nás zasáhne také?“

Beldin se poškrábal ve vousech. „To je dobrá otázka, Belgarate,“ řekl. „Tohle není jedna z těch věcí, které bys mohl přehlédnout.“

„Senji!“ luskl Belgarat prsty.

„To jsem docela nepochopil.“

„Senji do Kellu jel, vzpomínáš si? A i když byl nemotorný, byl to pořád čaroděj.“

„To je ono,“ zasmál se Beldin. „My do Kellu jet můžeme, a oni

ne. Budou muset pro změnu sledovat zase nás.“

„A co démoni?“ zeptal se střízlivě Durnik. „Nahaz už na Kell táhne, a pokud víme, Zandramas má s sebou Mordju. Budou moci jít do Kellu oni? Chci říct, že i kdyby tam nemohla jít ani Zandramas, ani Urvon, nebudou místo sebe poslat démony, aby pro ně tu informaci získali?“

Beldin potřásl hlavou. „To by jim k ničemu nebylo. Cyradis k opisu Malloreánských evangelií žádného démona nepustí. Ať už mají jakékoli chyby, věštcí odmítají mít cokoli společného s vyslanci chaosu.“

„Dokáže ale zabránit i tomu, aby si démoni prostě nevzali to, co chtějí?“ Durnik vypadal ustaraně. „Zamysli se nad tím, Beldine. Démon je dost ošklivá věc.“

„Dokáže se o sebe postarat,“ odpověděl Beldin. „O Cyradis se nemusíš bát.“

„Mistře Beldine,“ namítl Zakat, „je jen o trochu starší než dítě a s takhle zavázanýma očima je úplně bezmocná.“

Beldin se chraptivě zasmál. „Bezmocná? Cyradis? Človče, ty ses zbláznil! Kdyby chtěla, dokázala by nejspíš zastavit i slunce. Nemůžeme se ani pokusit odhadovat, jak velkou moc má.“

„Tomu nerozumím.“ Zakat vypadal zmateně.

„Cyradis je ohniskem veškeré moci svého lidu, Zakate,“ vysvětlovala Polgara. „Nejen moci Dalů, kteří v tomto okamžiku žijí, ale i moci těch, kteří kdy žili.“

„Nebo těch, kteří v budoucnu žít budou, pokud víme,“ dodal Belgarat.

„To je zajímavá představa,“ řekl Beldin. „Možná bychom se o ní mohli jednoho dne pobavit. V každém případě,“ pokračoval k Zakatovi, „Cyradis může udělat skoro všechno pro to, aby zajistila, že se konečný souboj odehraje ve správnou chvíli a na správném místě. Démoni součástí toho souboje nejsou, takže je nejspíš bude ignorovat a pokud začnou dělat potíže, pošle je prostě tam, odkud přišli.“

„Ty to dokážeš?“

Beldin zavrtěl hlavou.

„Ale ona ano?“

„Myslím, že ano.“

„Mám malý problém,“ namítl Silk. „Pokud se nemůže žádný Grolim přiblížit ke Kellu bez toho, že by oslepl, a pokud démoni nemohou nic zjistit, proč se k němu všichni hrnou? K čemu jim to bude?“

„Soustředí se do postavení, kdy nás budou moci sledovat, až ho opustíme,“ odpověděl Belgarat. „Vědí, že *my* tam jít můžeme a že tam zjistíme, kde má k souboji dojít. Nejspíš se nám chtějí pověsit na paty v okamžiku, kdy odtamtud vyjdeme.“

„To tedy bude hodně nervózní cesta, až opustíme Kell, že? Budeme mít polovinu všech Grolimů na světě za zády.“

„Všechno se vyřeší, Silku,“ odpověděl Belgarat důvěřivě.

„Fatalismus není něco, co by mě naplňovalo důvěrou, starče,“ řekl Silk kysele.

Belgaratův výraz byl skoro blažený. „Důvěřuj mi,“ řekl.

Silk na něj chvíli zíral, pak rozhodil rukama, obrátil se a začal si mumlat kletby.

„Víte, chtěl jsem mu to udělat už celá léta,“ zasmál se stařec a modré oči se mu leskly. „Myslím, že to za to čekání stálo. Dobrá. Sbalme se a pojedeme.“

Přemístili něco ze zásob v kufru v zadní části vozíku na nákladní koně a pak Durnik stál a zamyšleně nad vozíkem uvažoval.

„Co je na něm špatného?“ zeptal se jej Silk trochu obranně.

„Kůň musí být zapražený mezi těmi postraňky. Když uložím vlčici na sedadlo, bude přímo za ním. V tom okamžiku se zblázní. Nic už ho nezastaví.“

„Myslím, že na to jsem nepomyslel,“ řekl Silk mrzutě.

„Takže to, co přivádí koně k takové panice, je pach té vlčice, že?“ zeptala se Samet.

„To a vrčení a vytí.“

„Belgarion ji dovede přesvědčit, aby nevrčela a nevyla.“

„A co s pachem?“ zeptal se Silk.

„O ten se postarám.“ Přešla k jednomu zavazadlu a vytáhla malou skleněnou lahvičku. „Očekávám, že mi za to koupíš novou, prince Kheldare,“ řekla pevně. „Ukradl jsi špatný vůz, takže bude na tobě, abys mi nahradil to, čím tvou chybu odstraním.“

„Co to je?“ zeptal se podezřívavě.

„Parfém, Kheldare, a je příšerně drahý.“ Podívala se na Gariona a

úsměv jí ve tváři vyhloubil dolíčky. „Budu potřebovat, abys mi překládal,“ řekla. „Nechci, aby mě vlčice špatně pochopila, až to na ni začnu stříkat,“

„Samozřejmě.“

Když se oba vrátili od saní, na kterých ležela vlčice s mládětem, našli Se'Nedru, uvelebenou na předním sedadle malého vozu. „V tom se mi pojede nádherně, principi Kheldare,“ řekla radostně. „Děkuji ti z celého srdce.“

„Ale -“

„Říkal jsi něco?“ zeptala se s rozšířenýma očima.

Silkův výraz ztrpkl a odešel s mumláním stranou.

„To úspěšné ráno se mu začíná trochu zhoršovat, že?“ poznamenal Zakat ke Garionovi.

„Daří se mu,“ odpověděl Garion. „Krásně si užil s napálením toho obchodníka a tím, jak ukradl ten vůz. Kdyby měl příliš mnoho úspěchů za sebou, byl by nesnesitelný. Se'Nedra a Liselle ho toho dojmu dokáží většinou rychle zbavit.“

„Myslíš, že se na něj smluvily?“

„To ani nemusí. Dělalí to už tak dlouho, že se už vůbec nemusí nijak domlouvat.“

„Myslíš, že Lisellin parfém zabere?“

„„Je jediný způsob, jak to zjistit,“ řekl Garion.

Přenesli poraněnou vlčici ze saní na přední sedadlo dvoukolky a nakapali trochu parfému koni na čenich. Pak ustoupili dozadu a pečlivě koně sledovali, zatímco Se'Nedra držela pevně otěže. Kůň vypadal trochu podezíravě, ale panice nepropadl. Garion šel zpátky pro vlče a položil je Se'Nedře do klína. Usmála se, pohladila vlčici po hlavě a zatřásla jemně otěžemi.

„Tohle je přece nespravedlivé,“ stěžoval si Silk Garionovi, když všichni vyjeli za rivanskou královnou.

„Chceš sedět na jednom sedadle s vlčicí?“ zeptal se jej Garion.

Silk se zamračil. „Myslím, že z téhle strany jsem se na to nedíval,“ připustil. „Ale ona by mně přece nekousla, že ne?“

„To si sice nemyslím, ale u vlků nikdy nevíš.“

„Myslím, že zůstanu tam, kde jsem.“

„To by mohl být docela dobrý nápad.“

„A ty se ani trochu nebojíš o Se'Nedru? Ta vlčice by ji sežrala na dvě skousnutí.“

„Ne. To by neudělala. Ví, že Se'Nedra je moje družka, a má mě tak trochu ráda.“

„Se'Nedra je tvoje žena.“ Silk pokrčil rameny. „Jestli ji ta vlčice překousne vejplůl, myslím, že by ji Polgara dokázala dát zase dohromady.“

Když vyjeli, něco Gariona napadlo. Jel dopředu a zpomalil vedle Zakata. „Jsi císařem Mallorey, že?“

„Je od tebe hezké, že sis toho konečně všiml,“ odpověděl Zakat suše.

„Tak jak je možné, žeš nevěděl o té kletbě, o které mluvil Bel-din?“

„Jak sis jistě všiml, Garione, moc si Grolimů nevšímám. Věděl jsem, že většina by jich tam nešla, ale myslel jsem, že to je jen nějaká jejich pověra.“

„Dobrý vládce se pokouší vědět o svém království všechno,“ řekl Garion a pak mu teprve došlo, jak domýšlivě to muselo znít. „Promiň, Zakate,“ omlouval se. „To nevyznělo přesně tak, jak jsem to myslel.“

„Garione,“ řekl Zakat trpělivě, „tvým královstvím je malý ostrov. Dovedu si představit, že každého ze svých poddaných osobně znáš,“

„Nu, většinu - alespoň od vidění.“

„Myslel jsem si, že to tak bude. Víš, jaké mají potíže, sny a naděje, a máš o ně osobní zájem.“

„Nu ano, snažím se o to.“

„Jsi dobrý král - možná jeden z nejlepších na světě - ale je to hrozně jednoduché být dobrým králem, když je tvé království malé. Viděl jsi ale mou říši - alespoň její část - a jsem si jistý, že sis udělal přinejmenším představu o tom, kolik lidí v ní žije. Pro mě je naprosto nemožné být dobrým králem. Proto jsem místo toho císařem.“

„A bohem?“ zeptal se Garion zlomyslně.

„Ne. Tenhle hloupý sebeklam nechám takovým lidem, jako jsou Urvon a Zandramas. Lidé trochu ztrácí rozum, když si připisují božství, a věř mi, že já svůj rozum potřebuji. Zjistil jsem to poté, co jsem ztratil půlku života tím, že jsem se pokoušel zničit Taur Urgase.“

„Garione, drahý,“ zavolala Se'Nedra z vozíku.

„Ano?“

„Mohl bys prosím na okamžik přijít? Vlčice trochu kňučí a já nevím, jak bych se jí zeptala, co ji trápí.“

„Hned se vrátím,“ řekl Garion Zakatovi, otočil Kristiána a rozjel se zpátky k vozu.

Se'Nedra seděla na sedadle s vlčetem v klíně. Malé zvířátko leželo s blaženým výrazem na zádech a všema nohama ve vzduchu, zatímco je škrábala v kožíšku na břiše.

Vlčice ležela na vedlejším sedadle. Hýbala ušima a v očích měla smutek.

„Máš bolesti?“ zeptal se jí Garion.

„Mluví ta tvoje pořád tolik?“ zakňučela.

Nebylo možné zalhat a výmluva nepřicházela v úvahu. „Ano,“ souhlasil.

„Nemůžeš ji zastavit?“

„Zkusím to.“ Podíval se na Se'Nedru. „Vlčice je hrozně unavená,“ řekl jí. „Chce spát.“

„Já jí v tom nebráním.“

„Mluvila jsi na ni,“ poukázal jemně.

„Jen jsem se s ní pokoušela spřátelit, Garione.“

„Už jste přátelé. Má tě ráda. Tak ji nech vyspat.“

Se'Nedra našpulila rty. „Nebudu ji obtěžovat,“ řekla a znělo to trochu ublíženě. „Budu si místo toho povídat se štěňátkem.“

„To je unavené také.“

„Jak můžou být tak unavení ve dne?“

„Vlci většinou loví v noci. Tohle je jejich obvyklá doba na spaní.“

„Ach. To jsem nevěděla. Dobrá, Garione. Řekni jí, že když budou spát, budu zticha.“

„Sestřičko,“ řekl vlčici, „slíbila mi, že nebude mluvit, když budeš mít zavřené oči.“

Vlčice na něj upřela zmatený pohled.

„Bude si myslet, že spíš.“

Vlčice se zmohla jen na šokovaný výraz. „Je možné v řeči lidí - věcí říkat něco, co není pravda?“

„Někdy.“

„Jak pozoruhodné. Dobrá,“ řekla. „Pokud je to zákon smečky,

udělám to. Je to nicméně velice nepřírozené.“

„Ano. Já vím.“

„Zavřu oči,“ řekla vlčice. „Budu je mít zavřené třeba celý den, pokud mě to uchrání od jejího mluvení.“ Dlouze si povzdychla a zavřela oči.

„Už spí?“ zašeptala Se'Nedra.

„Myslím, že ano,“ zašeptal v odpověď Garion. Pak se obrátil a jel zpátky do čela řady.

Krajina se postupem cesty na západ stávala čím dál více kopcovitější a rozbitější. I když byla oblaka stejně těžká jako dřív, zahlédli během odpoledne na západním obzoru záblesky světla.

Přejeli přes kamenný most, který se klenul nad bublavým potůčkem. „Zdá se, že je čistý, Belgarate,“ řekl Durnik. „Myslím, že stéká z hor.“

Belgarat se podíval do rokle, ze které potok proudil. „Proč se tam nejedeš podívat?“ navrhl. „Zkus najít nějaké místo pro tábor. Dobrou vodu je vždycky těžké najít, takže bychom se neměli žádné vyhýbat.“

„Totéž jsem si myslel i já.“ Pak se kovář se svým obrovským němým přítelem rozejeli proti proudu.

Té noci rozbili tábor v několik set metrů daleko vzdálené rokli, kde zátočina v potoce tvořila pískovou pláž. Poté, co napojili koně a postavili stany, začala Polgara vařit večeři. Nakrájela z půlky telete řízky a udělala silnou polévku ze sušeného hrachu, ochucenou kousky šunky. Pak položila k ohni velký pecen chleba, aby se ohřál, a celou tu dobu si pro sebe něco mumlala. Jako vždycky se zdálo, že ji vaření vyplňuje nějakou hluboko zasunutou potřebu.

Jídla, které připravila toho večera na ohni, bylo skoro jako na hostinu a už se snesla noc, když dojedli a spokojeně trávili.

„Velice dobré, Pol.“ Beldin si říhnul. „Myslím, že jsi přece jen něco nezapomněla.“

„Děkuji, strýčku.“ Usmála se. Pak se podívala na Eriondu.

„Moc si nelehej,“ řekla mu. „Alespoň než umyješ nádobí.“

Eriond si povzdechl a vydal se s plátným vědrem k potoku pro vodu.

„Tohle bývala moje práce,“ řekl Garion Zakatovi. „Jsem rád, že je tu tentokrát někdo mladší,“

„Není to spíš ženská práce?“

„Chtěl bys to říct jí?“

„Ach - teď, když ses o tom zmínil, tak nejspíš ne,“

„Učíš se velice rychle, Zakate.“

„Já jsem nikdy nádobí nemyl - nikdy v životě.“

„Já ho umyl dost za nás oba a neřikal bych to příliš hlasitě. Mohla by se rozhodnout, že je nejvyšší čas, aby ses to naučil.“ Garion věnoval Polgaře zamyšlený postranní pohled. „Pojďme nakrmit vlčici a její mládě,“ navrhl. „Lenivost druhých tetu Pol z nějakého důvodu dráždí a skoro vždycky vymyslí něco, aby člověka zaměstnala.“

„Garione, drahý,“ řekla Polgara, když vstávali. „Až bude nádobí umyté, budeme potřebovat vodu na vykoupaní.“

„Ano, teto Pol,“ řekl automaticky. „Vidíš?“ zamumlal k císaři Mallorey. „Věděl jsem, že jsme nezmizeli dostatečně rychle.“

„Děláš vždycky, o co tě požádá? A měla na mysli i mně?“

Garion si povzdechl. „Ano,“ odpověděl, „na obě otázky.“

Následujícího jitra vstali brzy a Beldin odletěl, aby zjistil situaci před nimi, zatímco ostatní snídali, bourali tábor a sedlali koně. Vlhký, ponurý chlad, který ležel na zničené krajině, byl nyní vystřídán suchou zimou, když z vrcholků dalesiánských hor začal vát vítr. Garion si přitáhl plášť k tělu a jel dál. Urazili jen jednu legui, když se ze zatažené oblohy snesl Beldin. „Myslím, že byste měli raději odbočit na jih,“ radil jim. „Přímo před vámi je Urvon a za ním jde celá armáda.“

Belgarat zaklel.

„Je toho ještě víc,“ řekl mu hrbáč. „Daršivským se podařilo projít kolem Atesky - nebo přes něj. Blíží se zezadu. V čele kolony pochodují sloni. Jsme tady přímo mezi dvěma armádami.“

„Jak daleko před námi je Urvon?“ zeptal se jej Belgarat.

„Šest nebo osm leguí. Schází po úpatí hor.“

„A jak daleko za námi jsou sloni?“

„Kolem pěti leguí. Myslím, že se pokoušejí odříznout Urvonovi cestu. Nedá se s tím nic dělat, Belgarate. Musíme utéct. Musíme se odsud dostat, než začne boj.“

„Pronásleduje Ateska Zandramasinu armádu?“ zeptal se napjatě Zakat.

„Ne. Myslím, že poslechl tvé rozkazy a stáhl se do té enklávy na

břehu Maganu.“

Belgarat stále ještě klel. „Jak se Urvon dostal tak daleko na jih tak rychle?“ mumlal.

„Zabíjí své vojáky po stovkách,“ odpověděl Beldin. „Nutí je utíkat a Nahaz má démony, kteří je pohánějí.“

„Myslím, že nemáme na vybranou,“ řekl Belgarat. „Musíme vyrazit na jih. Tothu, budeš nás schopen vést do Kellu, pokud vjedeme do hor poblíž hranice s Gandaharem?“

Velký němý příkývl a pak zagestikuloval k Durnikovi.

„Bude to ale trochu obtížnější,“ překládal kovář. „Hory tady jsou dost neschůdné a ve vysoko položených oblastech je stále spousta sněhu.“

„Ztratíme spoustu času, dědečku,“ řekl Garion.

„Ne tolik, kolik bychom ztratili, kdybychom se dostali do středu bitvy. Dobrá. Pojďme na jih.“

„Ještě chvílku, otče,“ řekla Polgara. „Se'Nedro,“ zavolala, „pojď sem.“

Se'Nedra přitáhla otěže a přijela s vozem blíže k místu, kde stáli.

Polgara jí rychle vysvětlila, o co jde. „Takže,“ řekla, „potřebujeme vědět, co přesně dělají a co mají v plánu - obě vojska. Myslím, že přišel čas k tomu, abys použila amulet mé sestry.“

„Proč jsem si na to nevzpomněl?“ řekl Belgarat trochu zahanbeně.

„Měl jsi spoustu práce s tím, aby sis vzpomněl na všechny kletby, které jsi kdy zaslechl,“ nadhodil Beldin.

„Můžeš to udělat a přitom řídit vůz?“ zeptala se Polgara malé královny.

„Zkusím to, paní Polgaro.“ Se'Nedra promluvila trochu pochybovačně. Zvedla z klína spící vlče a položila je vedle jeho matky.

„Jed'me,“ řekl Belgarat.

Odbočili z cesty a začali kodrcat přes otevřené pole dávno uschlé trávy. Poté, co kousek ujeli, Se'Nedra zavolala na Polgaru. „Nejde to, paní Polgaro,“ řekla. „Potřebuji obě ruce na otěžích, abych mohla jet rovně.“

Zastavili.

„To není takový problém,“ řekla Samet. „Povedu zapřaženého koně a Se'Nedra se může soustředit na to, co bude dělat.“

„To je trochu nebezpečné, Liselle,“ namítl Belgarat. „Jestliže se ten zapražený kůň splaší, může tě vyhodit ze sedla a vůz tě přejede.“

„Už jsi mě někdy viděl spadnout z koně, Prastarý? Žádný strach, já to zvládnu.“ Přejela ke koni před vozem a chopila se jeho otěží. Vyjeli zvolna a pomalu zrychlovali. Polgara jela vedle vozu a Se'Nedra, s tváří trochu zamračenou soustředěním, držela ruku na amuletu, který jí visel na řetízku na krku.

„Máš něco?“ zeptala se Polgara.

„Slyším spoustu vzdálených rozhovorů, paní Polgaro,“ odpovíděla malá královna. „Jsou tam spousty lidí. Počkat,“ řekla, „myslím, že jsem našla Nahaze. To není takový hlas, který by se dal zapomenout.“ Zamračila se. „Myslím, že mluví s Urvonovými generály. Ohaři pátrají venku, takže ví, že sloni přicházejí.“

„Budeš se k němu moci vrátit?“ zeptal se jí Belgarat.

„Myslím, že ano. Když někoho jednou najdu, obvykle ho můžu znovu vyhledat docela rychle.“

„Dobrá. Zkus zjistit, jestli daršivští generálové vědí, že Urvon je přímo před nimi. Pokud má dojít k bitvě, chci vědět přesně, kde k ní dojde.“

Se'Nedra se trochu natočila, amulet pevně sevřený ve dlani. Zavřela oči. Po chvíli je zase otevřela. „Jak bych jen *chtěla*, aby byli zticha,“ rozčílila se.

„Kdo?“

„Poháněči slonů. Žvaní hůř než staré báby. Počkat. Tady jsou. Už je mám.“ Několik okamžiků poslouchala, zatímco vůz kodrcal po nerovném povrchu pole. „daršivští důstojníci mají spoustu starostí,“ oznámila. „Vědí, že Urvonova armáda je někde v horách, ale neví kde přesně. Žádný z jejich zvědů se nevrátil, aby to ohlásil.“

„O to se nejspíš postarali Ohaři,“ řekl Silk.

„Co mají Daršivané v úmyslu?“ zeptal se Belgarat.

„Jsou nerozhodní. Budou opatrně pokračovat a vyšlou další zvědy.“

„Dobrá. Ted' zkus zase najít Nahaze.“

„Zkusím to.“ Zavřela znovu oči. „Ach, to je odporné!“ vykřikla po chvíli.

„Co se děje, drahá?“ zeptala se jí Polgara.

„Karandové našli úzkou rokli. Chtějí do ní vlákat slony a pak na ně z vrcholku házet balvany a hořící keře.“ Poslouchala dále. „Až vyřadí slony, vyřítí se celé vojsko z pahorků a zaútočí na zbytek Daršivanů.“

„Je tam Urvon?“ zeptal se Beldin s napjatým pohledem.

„Ne. Je někde stranou. Zuří.“

„Myslím, že bys měl raději tu rokli najít,“ řekl trpaslíkovi Belgarat. „Tam dojde k bitvě a já si chci být jistý, že je to za námi, ne někde vpředu.“

„Dobrá,“ přikývl Beldin, přikrčil se a rozpráhl paže, „Udržujte spojení,“ navrhl ještě v okamžiku, kdy se začal proměňovat.

Jeli dál opatrným krokem a Garion sáhl po štítu.

„Opravdu si myslíš, že ti to pomůže, když narazíme na celou armádu?“ zeptal se jej Zakat.

„Možná ne moc, ale neuškodí to.“

Belgarat nyní jel s tváří zvrácenou k zatažené obloze. Garion cítil, jak se starcova mysl vztahuje.

„Ne tak nahlas, otče,“ varovala jej Polgara. „Máme všude kolem sebe Grolimy.“

„Nevadí,“ odpověděl. „Žádný z nich nebude schopný říct, kdo ten hluk dělá. Budou si všichni myslet, že je to nějaký jiný Grolim.“

Jeli dál potichu a všichni sledovali starého čaroděje. „Na severu!“ vybuchl nakonec. „Beldin našel rokli, kde je ta past. Je to za námi. Trochu rychlé jízdy a budeme úplně mimo dosah obou armád.“

„Co kdybychom tedy trochu přidali?“ navrhl Silk.

Kapitola dvacátá třetí

KLUSALI K JIHU ZNIČENOU KRAJINOU západní Daršivy a Samet znovu vedla Se'Nedřina koně. Malá královna se držela jednou rukou boku vozu a druhou svírala amulet. „Daršivané pořád ještě neví, že na ně Urvon číhá v záloze,“ zavolala.

„Myslím, že to zjistí dost brzy,“ zavolal Silk zpátky.

„Jak daleko je to ke hranici Gandaharu?“ zeptal se Garion Zakata.

„Myslím, že nějakých dvacet leguí.“

„Dědečku,“ řekl Garion, „opravdu musíme jet tak daleko na jih?“

„Nejspíš ne,“ odpověděl stařec. „Beldin je nad námi. Jakmile budeme za Urvonovými zvědy, zavede nás do hor. Nemám nijak silné nutkání prozkoumávat Gandahar, ty snad ano?“

„To opravdu ne.“

Jeli dál.

Oblaka ještě více zhoustla a Garion ucítil na tváři první kapky chladného deště.

Vyjeli na kopec a Belgarat se ve třmenech postavil, aby lépe viděl, co je před nimi. „Tam,“ řekl a ukázal. „Krouží.“

Garion se zahleděl přes mělké údolí na vzdálenou stranu kopce. Ve vzduchu se vznášel skoro líně osamělý pták, velký stěží více než nepatrná černá tečka v dálce. Sjížděli z kopce a pták se obrátil a odletěl s pomalými údery křídel k západu. Následovali jej.

Občasný déšť se změnil v chladné mrholení, zahalující okolní krajinu slabou mlhou.

„Také tak milujete jízdu v dešti?“ ozval se se silnou ironií Silk.

„Za těchto okolností ano,“ odpověděl Sadi. „Déšť sice není tak dobrý jako mlha, ale viditelnost omezuje také - a nás přece hledá spousta lidí.“

„V tom máš pravdu,“ připustil Silk a přitáhl si plášť k tělu.

Terén byl postupně čím dál hrbolatější díky kusům zvětralých kamenů vyčnívajících ze země. Asi po půlhodině rychlé jízdy je Beldin zavedl do mělké rokle. Jeli dál a stěny rokle byly čím dál příkřejší a vyšší. Brzy ujížděli úzkou, skalnatou strží.

Byla už polovina odpoledne a všichni byli naskrz promáčení. Ga-

rion si otřel tvář a podíval se dopředu. Obloha na západě byla čím dál světlejší a slibovala lepší počasí. Možná si ani neuvědomoval, jak silně skličujícím dojmem na něj neustálé šero, vznášející se nad Daršivou, působilo. Popohnal Kristiána do cvalu. Zdálo se mu, že jakmile dosáhnou slunečního svitu, budou v bezpečí.

Projel zátočinou ve strži a spatřil Beldina, stojícího před ním na cestě. Zcuchané vlasy ležely hrbáčovi v promáčených pramenech na ramenou a z vousů mu kapalo. „Raději zpomalte,“ zavrčel na ně. „Slyším vás přijíždět na míle daleko a nejsme v těchhle kopcích sami.“

Garion s lítostí Kristiána zastavil.

„Kam přesně tahle rokle vede?“ zeptal se hrbáče Belgarat.

„Trochu se kroutí a zatáčí, ale nakonec ústí na vrcholku hřebene. Hřeben pokračuje severně a jižně. Pokud pojedeme na sever, narazíme na hlavní karavanní cestu. To je nejrychlejší způsob, jak se dostat do Dalesie.“

„To ví ale i ostatní.“

„To je v pořádku. Budeme přinejmenším den před nimi. Pořád ještě musí vybojovat tu bitvu.“

„Poletíš zase dopředu?“

„Rozhodně ne dokud nepřestane déšť. Mám promočené peří. Potřeboval bych jeřáb, abych se znovu zvedl ze země. Ach, ještě něco. Až se dostaneme na ten hřeben, budeme si muset dávat pozor. O několik leguí severněji vede jen několik mil od místa, kde připravil Nahaz svou past.“

„Tvůj výběr cesty má k dokonalosti daleko,“ řekl Belgarat. „Jestli nás někdo náhodou zdola uvidí, budeme mít na krku polovinu Urvonova vojska.“

„Ne, pokud zrovna neumí létat. Před několika tisíci lety tudy prošlo zemětřesení a utrhlo úbočí tohoto kopce. Je to teď dost příkrý útes.“

„Jak vysoký?“

„Dost vysoký - nějakých tisíc metrů.“

„Jak daleko je odtamtud ke karavanní cestě?“

„Z místa, kde vyjdeme na hřeben, nějakých patnáct leguí.“

„Takže severně od Urvonova vojska?“

„Trochu severně, ano.“

„Proč ji Nahaz přešel? Proč prostě nezamířil na západ?“

„Nejspíš nechtěl, aby za ním šli Daršivané se slony. Kromě toho je to démon. Myslím, že by si nikdy nenechal ujít příležitost k masové vraždě.“

„Možná. Myslíš, že bitva začne ještě dnes odpoledne?“

„O tom pochybuji. Sloni zase tak rychle nechodí a Daršivané postupují opatrně. Brzy se zastaví na noc. Ale zítra, hned brzy ráno, se strhne trocha kraválu.“

„Možná bychom se mohli dostat kolem místa, kde je nastražená past, během noci.“

„To bych nedoporučoval. Nemohli byste zapálit pochodně a ten útes je opravdu příkrý. Kdybys přejel jeho okraj, odrážel by ses odsud až zpátky k Maganu.“

Belgarat zavrčel. „Jsi si jistý, že nemůžeš létat?“

„Ani náhodou. Zrovna teď bys mě nedostal do vzduchu ani katalpulem.“

„Proč se nezměníš v kachnu?“

„Proč se nestaráš o sebe?“

„Dobrá, Garione,“ řekl Belgarat odevzdaně, „myslím, že je to na nás.“ Sklouzl ze sedla a vykročil strží dopředu. Garion si povzdechl, sesedl také a následoval jej.

Běželi vepředu a prozkoumávali mokrou krajinu čenichy a ušima. Už byl skoro večer, když se začaly stěny rokle rozestupovat a před sebou zahlédli čáru hřebene. Vyběhli na něj a vyrazili postupně ustavujícím mrholením k severu.

„Dědečku,“ řekl Garion, „myslím, že tamhle je jeskyně.“ Ukázal čumákem na díru ve skále.

„Pojďme se podívat.“

Vchod do jeskyně byl úzký, byla to spíše široká prasklina, a jeskyně se uvnitř moc nerozšiřovala. Byla nicméně hluboká a sahala hodně daleko do skály. Spíše než jako místnost vypadala jako chodba.

„Co myslíš?“ zeptal se Garion, když spolu stáli ve vchodu a dívali se do temnoty.

„Je to místo, kam se dá uniknout před nepohodou, a je to místo dobré na noc. Běž pro ostatní a já zkusím zapálit oheň.“

Garion se obrátil a utíkal zpátky z kopce. Děšť už nyní úplně

ustal, ale zvedl se vítr a bylo chladno.

Ostatní právě obezřele vycházeli z rokle, když k nim Garion přiběhl.

„Další jeskyně?“ zeptal se Silk žalostně, když jim Garion řekl o tom, co s Belgaratem objevili.

„Budu tě držet za ruku,“ nabídla se Samet.

„To gesto oceňuji, Liselle, ale nemyslím, že by nějak pomohlo. Nenávidím jeskyně.“

„Někdy mi musíš říct proč.“

„Ne. Nemyslím. Nechci o tom mluvit. Nechci o tom ani přemýšlet.“

Garion je vedl po úzké stezce na vrcholku hřebene. Se'Nedřin vozík po skalnatém povrchu poskakoval. Spokojený výraz, který měla na tváři, když se dostala na vůz, nyní zmizel a jela odevzdaně a trhla sebou při každém zakolébání.

„Ta jeskyně tedy není nic moc,“ řekl kriticky Beldin, když dorazili ke vchodu do skály.

„Klidně se můžeš vyspat venku,“ řekl mu Belgarat.

„Budeme muset dát koním klapky na oči, abychom je dostali dovnitř,“ poznamenal Durnik. „Stačí, aby se jednou podívali na ten úzký průchod, a naprosto to odmítnou třeba jen zkusit.“

„Sám se cítím podobně,“ řekl Silk. „Někdy mě překvapuje, jak mohou být koně chytří.“

„Nedostaneme dovnitř vůz,“ řekl Sadi.

„Můžeme ho zakrýt plachtou a nahrnout kolem něj hlínu,“ řekl Durnik. „Nebude ho moc vidět - alespoň ne za tmy.“

„Začneme,“ řekl Belgarat. „Myslím, že by bylo dobře, kdybychom byli uvnitř, než se ještě víc setmí.“

Trvalo přinejmenším půl hodiny, než dostali jankovité koně do úzké jeskyně. Pak Durnik zakryl vchod stanovým plátnem a vyšel ven, aby pomohl Eriondovi s Tothem zamaskovat vůz.

Vlčice vklulhala do jeskyně, následovaná svým skotačícím štěnětem. Nyní, když je vydatně krmili, stalo se zprvu apatické zvíře hravým. Jeho matka také, jak si Garion všiml, začala sílit a její srst byla lesklá a méně zcuchaná. „Výborné doupe,“ poznamenala. „Budeme odtud lovit?“

„Ne, sestřičko,“ odpověděla Polgara a odstavila z ohně malý hrnek s bublajícími bylinami. „Máme před sebou věci, o které se musíme postarat. Nech mne, ať se ti podívám na ránu.“

Vlčice si poslušně lehla vedle ohně a vystrčila poraněnou tlapu. Polgara jemně odstranila obvaz a prohlédla si vředy. „Je to daleko lepší,“ řekla. „Už je to skoro v pořádku. Bolí to ještě?“

„Bolest se dá vydržet,“ odpověděla lhostejně vlčice. „Netrvá dlouho.“

„Množství bolesti nám ale říká, jak dlouho bude trvat, než se rána uzdraví.“

„To je pravda,“ připustila vlčice. „Stejnou věc jsem pozorovala už dříve. Bolest už je nyní menší. Myslím, že se rána uzdravuje.“

Polgara jí umyla poraněnou tlapu pronikavě vonící šťávou z hrnku, pak znovu smíchala drcené byliny s mýdlem a cukrem, přiložila je na ránu a upevnila obvaz. „Už nebude zapotřebí dělat to znovu, sestřičko,“ řekla jí trpělivě. „Rána už je skoro zdravá.“

„Jsem vděčná,“ řekla prostě vlčice. „Budu schopná chodit, až bude znovu slunce? Ta věc, která jede na kulatých nohou, není příliš pohodlná k sezení a ta, která ji pohání, příliš mnoho mluví.“

„Sed’ v ní ještě jeden čas světla,“ poradila jí Polgara. „Dej ráně ještě tolik času, aby se uzdravila.“

Vlčice si vzdychla a položila čumák na přední tlapy.

Z nedalekého pramene donesli vodu a Polgara uvařila večeři. Když dojedli, Belgarat vstal. „Pojďme se rozhlédnout,“ řekl Garionovi. „Chci mít představu, jak to kolem vypadá.“

Garion přikývl a vstal. Vyšli spolu z jeskyně a nesli ven večeři Silkovi. Mužik se sám nadšeně, jak napadlo Gariona, nabídl k hlídce. „Kam jdete?“ zeptal se, když se posadil na kámen, aby se najedl.

„Chceme se trochu porozhlédnout,“ odpověděl Belgarat.

„Dobrý nápad. Chcete, abych šel s vámi?“

„Ne. Raději tady zůstaň a měj oči otevřené. Varuj ostatní, kdyby šel kdokoli nahoru stržít.“ Pak stařec odvedl Gariona několik set metrů dále po hřebeni a oba se proměnili do svých druhých podob. Garion se v průběhu uplynulých měsíců měnil už tolikrát, že mu občas začaly rozdíly mezi oběma podobami splývat, a často, i když se nacházel ve své lidské podobě, zjišťoval, že myslí vlčí řečí. Utíkal za velkým stří-

brným vlkem a uvažoval o této podivné ztrátě osobnosti.

Belgarat se zastavil. „Mysli na to, co děláme,“ řekl. „Tvé uši a nos nám k ničemu nebudou, když budeš snít s otevřenýma očima.“

„Ano, ctěný vůdce smečky,“ odpověděl Garion a velice se za sebe zastyděl. Vlci nepotřebují být kárání příliš často a vždy, když k tomu dojde, jsou zahanbeni.

Když dosáhli místa, kde bylo úbočí hřebene odděleno zemětřesením, zastavili se. Pahorky, které se svažovaly na planinu, byly temné. Urvonovu vojsku bylo nejspíše přísně zakázáno zapalovat ohně. Na pláni samotné nicméně poblikávaly strážní ohně jako malé oranžové hvězdičky.

„Zandramas má velkou armádu,“ vyslal k dědečkovi tiše myšlenku Garion.

„Ano,“ souhlasil stařec. „Bitva, která vypukne zítra ráno, bude trvat dlouho. Dokonce i Nahazovi démoni budou potřebovat nějakou dobu, aby zabili tolik lidí.“

„Čím déle, tím lépe. Pokud budou chtít, můžou tomu věnovat celý týden. Tehdy už budeme v půli cesty do Kellu.“

Belgarat se rozhlédl. „Pojďme kousek dál po hřebeni a rozhlédneme se.“

„Dobrá.“

Přes Beldinovo varování, že ve vyšších polohách mohou být zvědové obou armád, nenarazili dva vlci na nikoho. „Nejspíš se vrátili zpátky s hlášením,“ zaslechl Garion ve své mysli Belgaratův hlas. „Asi se chtějí vrátit hned ráno. Pojďme zpátky do jeskyně a zkusme se trochu vyspat.“

Následujícího jitra vstali časně, dlouho před svítáním. Když jedli snídani, byli všichni zamlklí. I když byly obě armády na planině nepřátelské, nikdo z nich neměl zvláštní potěšení z krveprolití, které den přinese. Po snídani vynesli ven zavazadla a sedla a nakonec vyvedli z jeskyně koně.

„Dnes ráno jsi nějak zamlklý, Garione,“ řekl Zakat, když sedlali svá zvířata.

„Jen jsem přemýšlel o tom, jestli tu není nějaká možnost, jak zabránit tomu, co se má dnes stát.“

„Není,“ řekl mu Zakat. „Jejich postavení jsou příliš pevně určená.

Je už pozdě chtít to zvrátit. Daršíváné začnou postupovat a Urvonovo vojsko je vláká do pasti. Řídil jsem dost bitev na to, abych věděl, že se v jistém bodě věci nedají zastavit.“

„Jako u Thull Mardu?“

„Thull Mardu byla chyba,“ připustil Zakat. Měl jsem tenkrát Se'-Nedřinu armádu obejít, než abych se pokoušel prorazit středem. Gro-limové mě přesvědčili, že dokáží udržet mlhu nad bojištěm celý den. Měl jsem je znát lépe, ne jim jen věřit. A určitě jsem neměl podcenit astuřanské lučištníky. Jak mohou dokázat střílet šípy tak rychle za sebou?“

„Chce to cvik. Lelldorin mi ukázal, jak to dělají.“

„Lelldorin?“

„Jeden můj astuřanský přítel.“

„Vždycky nám říkali, že Arend'ané jsou tak hloupí, až jsou pitomí.“

„Nejsou nijak moc bystří,“ připustil Garion. „Možná i proto jsou z nich tak dobří vojáci. Nemají dostatek představivosti k tomu, aby se báli.“ Usmál se. „Mandorallen nedokázal ani připustit možnost, že by mohl prohrát. Zaútočil by na tvou celou armádu - úplně sám.“

„Baron z Vo Mandoru? Znáám jeho pověst.“ Zakat se hořce zasmál. „Víš, je docela dobře možné, že by vyhrál.“

„To mu nikdy neříkej. Už tak s tím má dost problémů.“ Garion vzdychl. „Přál bych si ale, aby tu byl - a Barak a Hettar, a dokonce i Relg.“

„Relg?“

„To je ulgský mystik. Prochází skálou.“

Zakat na něj zíral.

„Nevím jak, na to se mě neptej. Viděl jsem, jak jednou strčil dovnitř jednoho balvanu Grolima. Pak ho tam prostě nechal a ven vyčnívaly jen ruce.“

Zakat se zachvěl.

Nasedli a pomalu vyjeli z rokle, se Se'-Nedřiným vozíkem kodrcajícím vzadu. Obloha pomalu jasněla a Garion si všiml, že se přibližují k okraji srázu, který ohraničoval místo nadcházející bitvy.

„Belgarate,“ řekl Zakat tiše, „co bys řekl jednomu návrhu?“

„Návrhy si vždycky poslechnu.“

„Tohle je nejspíš jediné místo, odkud můžeme zahlédnout to, co se děje dole. Myslím, že by byl dobrý nápad zastavit se tady a ujistit se, že jsou obě armády plně zaujaty bitvou, ne? Pokud Daršivané Urvonovu léčku obejdou, budou za námi jen několik leguí. V tom případě bychom museli utíkat.“

Belgarat se zamračil. „Možná máš pravdu,“ rozhodl se. „Nikdy neuškodí, když zná člověk celkovou situaci.“ Zastavil koně. „Dobrá,“ řekl, „zastavíme tady a půjdeme po svých. Na okraji útesu je dost úkrytů k tomu, abychom se mohli dívat bez toho, že by nás někdo viděl.“ Sklouzl ze sedla na zem.

„Já tady s dámami zůstanu, otče,“ řekla mu Polgara. „Už jsme viděly bitvy dříve. Nemyslím, že bychom se potřebovaly dívat na další.“ Podívala se na Eriondu. „Ty tu zůstaneš také,“ řekla mu.

„Ano, Polgaro.“

Ostatní se v předklonu dostali na okraj útesu a schovali se za několika balvany. Pochmurná mračna, ležící bez ustání nad Daršivou, dodávala rozbité planině, rozkládající se pod nimi, ponurý ráz. Na planině mohl Garion rozeznat drobně vyhlížející postavičky pohybující se kupředu rychlostí, která připomínala spíše plížení.

„Myslím, že jsem odhalil v tom, co se zdálo být dobrým nápadem, závažnou chybu,“ řekl kysele Zakat. „Jsou příliš daleko na to, abychom něco rozeznali.“

„O to se mohu postarat,“ zabručel Beldin. „Jestřábi mají desetkrát ostřejší zrak než lidé. Mohu nad nimi kroužit ve výšce několika set metrů a rozeznat každou podrobnost.“

„Jsi si jistý, že máš suché peří?“ zeptal se Belgarat.

„Proto jsem dneska spal tak blízko ohně,“

„Dobrá. Říkej mi, co uvidíš.“

„Přirozeně.“ Zamračený hrbáč se schoulil a rozmazal. Jestřáb se jedním silným skokem usadil na balvanu a jeho divoké oči shlížely na planinu. Pak roztáhl křídla a vrhl se po hlavě dolů z útesu.

„Vy to vždycky berete tak samozřejmě,“ řekl Zakat.

„Tak to není,“ zamumlal Sadi a otřel si hlavu. „Jenom jsme tím ochromení. Když jsem ho to viděl dělat poprvé, málem mi vyrostly vlasy - a podle mě je to chytrý trik.“

„Urvonova armáda se skrývá v mělkých jámách na hřebeni na

druhé straně téhle dlouhé rokle,“ opakoval Belgarat tichá slova jestřába, která k nim doléhala vlhkým vzduchem, „a sloni se pohybují přímo k nim.“

Zakat se vyklonil přes okraj a hleděl dolů.

„Opatrně,“ řekl Garion a chytil Malloreánce jednou rukou za paži.

„Ale že to je hluboko,“ souhlasil Zakat. „Dobrá tedy,“ řekl. „Teď už chápu, proč Daršivané míří do té rokle. U úpatí tohoto útesu se větví a jedna větev směřuje severně. Nejspíš se napojuje na hlavní karavanní cestu.“ Zamyslel se nad tím. „Opravdu to je dobrá strategie. Kdyby Nahaz své vojáky nehnal tak tvrdě, dorazili by Daršivané na hlavní cestu první a mohli by připravit svou vlastní léčku.“ Stáhl se od okraje útesu zpátky. „To je jeden z důvodů, proč nenávidím tažení členitým terénem. V Kthol Murgosu jsem zažil pár opravdu škaredých překvapení.“

„Sloni se začínají řadit do kolony,“ hlásil Belgarat, „a zbytek Daršivanů za ně.“

„Vysílají zvědy?“ zeptal se Zakat.

„Ano, ale pouze dole v roklí. Několik se jich vydalo nahoru na hřeben, ale ty si vzali na starost Ohaři.“

Čekali, zatímco Beldin nad oběma vojsky kroužil.

„Už jsou odsouzení,“ řekl smutně Belgarat. „Sloni právě vešli do rokle.“

„Těch slonů je mi trochu líto,“ řekl Durnik. „Nešli do toho dobrovolně. Přál bych si, aby na ně nezačali házet oheň.“

„To je normální postup, hospodáři,“ řekl klidně Zakat. „Oheň je ve skutečnosti jedinou věcí, které se sloni bojí. Splaší je a oni se rozběhnou zpátky roklí.“

„Přímo na Daršivany,“ dodal Silk lehce znechuceným hlasem. „Nahaz si dneska užije krve.“

„Opravdu to musíme sledovat?“ zeptal se Durnik.

„Musíme počkat alespoň, než to začne,“ odpověděl Belgarat.

„Myslím, že půjdu zpátky a počkám s Pol,“ řekl kovář a couvl od okraje útesu. Pak se s Tothem vydal zpátky po hřebeni.

„Je hrozně jemný, že?“ řekl Zakat.

„Obvykle,“ odpověděl Garion. „Ale když je to nezbytné, dokáže udělat, co je zapotřebí.“

„Pamatuješ si, jak tenkrát zahnal toho Murga do slatiny s pohyblivým pískem?“ řekl Silk se zachvěním, „a pak se díval, jak se topí?“

„Už to nebude trvat dlouho,“ řekl Belgarat napjatě. „Poslední slon právě vešel do rokle.“

Pak, i když ke všemu docházelo více než legui daleko, zaslechli hromové zvuky, když začali Urvonovi vojáci valit na postupující slony obrovské balvany. Slabě k nim doléhaly bolestné výkřiky velkých zvířat. Pak se z rokle začaly valit plameny a dým, když suroví Karandé házeli na bezmocná zvířata obrovské hromady hořícího dřeva.

„Myslím, že jsem toho viděl dost,“ řekl Sadi. Vstal a odešel po hřebeni pryč.

Sloni, kteří přežili a nyní vypadali zdálky jako mravenci, se otočili a utíkali v panice roklí a ke zděšenému troubení zvířat se náhle přidaly lidské výkřiky bolesti, když si obrovští tvorové začali prošlapávat cestu řadami daršivských vojáků.

Z oblohy se snesl Beldin a usadil se zpátky na balvan, ze kterého vzlétl.

„Co to je?“ vykřikl Silk. „Tam u ústí rokle.“

Zdálo se, jako by se na okraji planiny objevil ve vzduchu nějaký mrak, nějaké chvění, v němž to jiskřilo, přebíhala duhová světla a hněvivé křivky žhavých blesků. Pak se najednou oblak změnil v noční můru.

„U Belara!“ zaklel Silk. „Je to velké jako stodola!“

Ta věc byla odporná. Měla tucet nebo ještě více paží, připomínajících hady, které se svíjely a šlehalý ve vzduchu. Měla tři planoucí oči a ohromnou tlamu naplněnou velkými tesáky. Tyčila se nad slony a obrovskou nohou s drápy je odkopávala stranou. Pak hromovým krokem vyrazila do rokle, lhostejně procházela plameny a nevšíkala si balvanů, které se jí odrážely od ramen, jako by to byly sněhové vločky.

„Co to je za věc?“ zeptal se otřeseným hlasem Zakat.

„To je Mordja,“ řekl mu Belgarat. „Už jsem ho jednou viděl - v Morindlandu, v zemi Morindim - a tohle není tvář, kterou by si člověk nezapamatoval.“

Démon v rokli nyní vztahoval své množství paží, chytal do svých rukou s drápy celé oddíly Karandů a skoro bez zájmu je děsivou silou

házel na okolní skály.

„Zdá se mi, že průběh bitvy se asi změní,“ řekl Silk. „Co byste řekli tomu, kdybychom zmizeli - třeba hned teď?“

Pán démonů Mordja zvedl obrovskou tlamu a zaburácel něco řečí, příliš odpornou na to, aby jí člověk rozuměl,

„Počkej!“ rozkázal Belgarat a chytil Silka za paži. „Ještě nemá vyhráno. Tohle byla výzva a Nahaz jí nebude schopný odmítnout.“

Ve vzduchu nad horním okrajem rokle se objevil další chvějivý oblak a z jeho středu vystoupila jiná vysoká postava. Garion jí neviděl do tváře, což byla věc, za kterou byl docela vděčný, ale také měla paže, které připomínaly hady vyrůstající ze širokých ramen. „Opovazuješ se mi postavit, Mordjo?“ zařvala hlasem, který otřásl okolními horami.

„Nebojím se tě, Nahazi,“ zařval zpátky Mordja. „Naše nepřátelství trvá po tisíce tisíců let. Ukončeme je zde. Přinesu zprávu o tvé smrti Králi Pekla a donesu tvou hlavu jako důkaz pravdivosti svých slov.“

„Má hlava je tvá,“ řekl Nahaz s mrazivým smíchem. „Pojď a vezmi si ji - můžeš-li.“

„A tys chtěl propůjčit kámen moci šílenému učedníkovi zmrzačeného Toraka?“ zašklebil se Mordja.

„Život v zemi Morindim tě připravil o rozum, Mordjo. Kámen moci bude *můj* a já budu vládnout těmto mravencům, kteří se plazí po tváří tohoto světa. Budu je chovat jako dobytek a krmit se jimi, až budu mít hlad.“

„Jak se jimi budeš krmit, Nahazi - bez hlavy? Budu to já, kdo tu bude vládnout a kdo se bude krmit, neboť kámen moci bude v mé ruce.“

„To zjistíme již brzy, Mordjo. Pojď. Utkejme se o hlavu a o kámen, který si oba tak přejeme.“ Náhle sebou Nahaz trhnul a jeho uhrančivé oči se pátravě zahleděly na vrcholek útesu, kde se skrýval Garion se svými přáteli. Z démonových zkroucených rtů se vydralo burácivé zasyčení, „Dítě Světla!“ zařval. „Chválím jméno Krále Pekla, jenž mi je přivedl na dosah. Roztrhnu jej vedví a uchvátím kámen, jenž nese *on*. Jsi odsouzen, Mordjo. Ten kámen bude v mé ruce znamenat tvé zničení.“ S odpornou rychlostí se Pán démonů Nahaz pře-

houpl přes navršené balvany u úpatí útesu a vztáhl tucty svých paží k povrchu skály. Široká ramena se mu napjala.

„Šplhá rovnou po skále!“ vykřikl Silk udiveným hlasem. „Vypadněme odsud!“

Pán démonů Mordja stál okamžik jako opařený zlostí a pak se také rozběhl a začal stoupat po rozervaném povrchu útesu.

Garion vstal a pohlédl dolů ze skály na dvě obrovská monstra šplhající po hladkém kameni. Když sáhl přes rameno a vytáhl meč, cítil zvláštní netečnost. Rozvázal kožený povlak zakrývající jílec a stáhl jej. Orb zazářil, a když Garion vzal meč do obou rukou, přeběhl po ostří známý modravý plamen.

„Garione!“ vykřikl Zakat.

„Chtějí Orb,“ řekl pochmurně Garion. „No dobrá, tak ať si ho vezmou, ale já k tomu mám také co říci.“

Ale pak přišel Durnik. Jeho tvář byla klidná a byl svlečený do půli těla. V pravé ruce nesl strašlivý perlík, který zářil stejným modravým světlem jako Garionův meč. „Promiň, Garione,“ řekl suše, „ale to je moje práce.“

Polgara přišla s ním a v její tváři nebylo vidět žádný strach. Přehodila přes sebe modrý plášť a bílý pramen nad čelem jí zářil.

„Co se tady děje?“ dožadoval se Belgarat.

„Nepleť se do toho, otče,“ řekla mu Polgara. „Tohle je něco, k čemu musí dojít.“

Durnik přistoupil k okraji útesu a shlédl dolů na dvě hrůzy, které po jeho hladkém povrchu šplhaly k němu. „Varuji vás,“ řekl jim velkým hlasem, „vraťte se na místo, ze kterého jste vzešli, nebo zemřete.“ Nad jeho hlasem zněl hlas jiný, klidný, skoro jemný, ale naplněný silou, která Garionem otřásla jako uragán otřese stromem. Ten hlas znal.

„Zmizte!“ rozkázal Durnik a zdůraznil to slovo strašlivým úderem perlíku, který rozdrtil na prach balvan.

Démoni, šplhající se po skále, zaváhali.

Nejdřív to nebylo skoro možné postřehnout. Nejdřív to vypadalo, jako by Durnikovi mohutněla ramena a hrud' v přípravě na nemožný boj. A pak si Garion všiml, že jeho nejstarší přítel roste. Pak byl kovář vysoký deset stop a byl strašlivý. Pak byl vysoký dvacet a bylo to k

neuvěření. Velké kladivo v jeho ruce rostlo zároveň s ním a modravá záře kolem něj byla čím dál pronikavější, když nabýval a zvětšoval se a mohutnými rameny odstrkoval ponurý vzduch stranou. Zdálo se, jako by se před ním choulily i samotné kameny, když si širokým mácháním svým hrozivým, zářícím kladivem rozhýbával paže.

Pán démonů Mordja se zastavil a přitiskl ke skále. Na jeho zvířecí tváři se náhle objevil strach. A znovu Durnik zničil celé čtvereční metry skály jediným zvonivým úderem.

Nicméně Nahaz, s planoucím očima a myslí zbavenou myšlenek, pokračoval v postupu a lezl nahoru po stěně útesu a vřískal kletby v děsivém jazyku, který znají jen démoni.

„Budiž tedy,“ řekl Durnik a hlas, jímž mluvil, nebyl jeho, ale byl to ten druhý, daleko vážnější hlas, který zvonil Garionovi v uších jako samotné dunění konce světa.

Pán démonů Mordja vzhlédl a jeho děsná tvář byla naplněna hrůzou. Pak se náhle pustil skály a padal a odrážel se k balvanům dole. S vytím, spoustu svých paží přitisknutých k odporné hlavě, utekl.

Nahaz ale s planoucím očima, naplněným šílenstvím, stále zarážel pařáty do skal a vytahoval své obrovské tělo po útesu.

Skoro zdvořile, jak se zdálo, ustoupil Durnik od okraje srázu a sevřel své ohromující ruce kolem zářící rukojeti kladiva.

„Durniku!“ vykřikl Silk. „Ne! Nenech ho vylézt nahoru!“

Durnik neodpověděl, ale přes jeho poctivou tvář se mihnul lehký úsměv. Znovu potěžkal své velké kladivo a oběma rukama jím švihnul. Když prolétlo vzduchem, nezasvištělo, ale zaburácelo.

Nahaz se přehoupl přes okraj útesu a hrozivě se narovnal, zvedl ruce k obloze a šíleně řval odpornou řečí démonů.

Durnik si plivl do levé ruky, pak do pravé. Zakroutil obrovským rukama kolem rukojeti perlíku, aby ji uchopil pevně, a pak jím švihl shora silnou ranou, která zasáhla Pána démonů přímo do hrudi. „Zmiz!“ zaburácel kovář hlasem silnějším než bouře. Perlík z démonova těla vykřesal jiskry, temné ohnivé jiskry, které syčely a poskakovaly na zemi jako hořící uhlíky.

Nahaz zavřeštěl a chytil se za hrud’.

Durnik, nevyvedený z klidu, udeřil znovu.

A znovu.

Garion poznal rytmus úderů svého přítele. Durnik nebojoval, bušil kladivem s věkovitou přesností člověka, jehož nástroje jsou pouhým prodloužením jeho paží. Znovu a znovu naráželo zářící kladivo do těla Pána démonů. Nahaz se schoulil a pokoušel se zakrýt své tělo před děsivými, otřesnými ranami. Pokaždé, když do něj Durnik udeřil, zaburácel: „Zmiz!“ Postupně začal, stejně jako člověk drtící skálu, rozbíjet Nahaze na kousky. Do propasti padaly hadovité paže a v démonově hrudi se začaly objevovat široké díry.

Garion odvrátil oči, neschopný dále sledovat tu hrůznou práci. Daleko dole spatřil Urvonův trůn. Dva tucty nosičů, kteří jej přenášeli, utekly a šílený učedník s děsivým vytím poskakoval po kamenech.

Durnik udeřil znovu. „Zmiz!“

A znovu. „Zmiz!“

A znovu. „Zmiz!“

Rozbitý k nepoznání se Pán démonů Nahaz zaklonil dozadu, ztratil rovnováhu a s vytím plným vzteku a zoufalství se zřítíl z útesu. Padal dolů a dolů a zářil zeleným ohněm jako kometa. Když dopadl na zem, švihl jednou hadovitou paží a sevřel posledního Torakova učedníka smrtícím stiskem. Urvon zaječel a zmizel, když se Nahaz propadl do země jako kámen do vody.

Když se Garion znovu ohlédl, nabyt už Durnik své obvyklé velikosti. Hrud' a paže měl pokryté potem a námahou ztěžka oddechoval. Držel svůj zářící perlík na délku paže od těla a jeho jas vzrůstal a vzrůstal, až byl k nesnesení. Pak jeho oheň postupně pohasnul a kovář držel v ruce stříbrný amulet s řetízkem, ovinutým kolem prstů.

Hlas, který skrze Durnika hovořil v průběhu jeho děsivého boje s Pánem démonů, nyní promluvil tichým šepotem. „Vězte, že tento dobrý muž je také mým učedníkem, neboť byl z vás nejlépe uzpůsoben k tomuto úkolu.“

Belgarat se směrem ke hlasu uklonil. „Stane se, jak říkáš, Mistře,“ řekl hlasem plným citu. „Uvítáme jej jako svého bratra.“

Polgara vykročila s udiveným pohledem a vzala jemně amulet z Durnikovy ruky. „Jak příhodné,“ řekla tiše, když se na stříbrný kotouček požívala. Láskyplně zavěsila řetízek kolem krku svého manžela, pak jej políbila a silně k sobě přitiskla.

„Prosím, Pol,“ namítl s hořícími lícemi, „víš přece, že tu nejsme

sami.“

Zasmála se hřejivým, zvonivým smíchem a přitiskla se k němu ještě silněji.

Beldin se křivě usmál. „Dobra robota, bratku,“ řekl Durnikovi. „Ale hromsko horka, řek bym.“ Vztáhl ruku, vytáhl odněkud napěněný korbel a podal jej nejnovějšímu Aldurovu učedníkovi.

Durnik se vděčně napil.

Belgarat jej plácl do ramene. „Už uběhla dlouhá, dlouhá doba od chvíle, kdy jsme naposledy vítali nového bratra,“ řekl. Pak krátce Durnika objal.

„Ach,“ řekla Se'Nedra s malým zajíknutím, „to je prostě nádhera.“

Samet jí beze slov podala malý kapesníček. „Co je na tom amuletu?“ zeptala se plavovláska a její hlas zněl trochu vystrašeně.

„Je to kladivo,“ řekl jí Belgarat. „Co jiného by to mohlo být?“

„Kdybych směl něco navrhnout, Prastarý,“ řekl ostýchavě Sadi, „zdá se, že vojska dole na planině jsou ve stavu naprostého zmatku. Nebyl by právě nyní nejprůhodnější čas k odchodu - než se vzpamatují?“

„Přesně moje myšlenka,“ uznal Silk a položil eunuchovi ruku na rameno.

„Mají pravdu, Belgarate,“ souhlasil Beldin. „Udělalí jsme to, k čemu jsme sem byli přivedeni - nebo alespoň Durnik.“ Hrbáč si povzdechl a pohlédl dolů přes okraj útesu. „Opravdu jsem chtěl zabít Urvona sám,“ řekl, „ale myslím, že takhle je to ještě lepší. Doufám, že se mu bydlení v Pekle bude líbit.“

Náhle se z vrcholku hřebene ozval ostrý smích, smích vítězství. Garion se otočil a pak se zastavil, ztuhlý překvapením. Na hřebeni se tyčila černě oděná postava daršivské čarodějky. Vedle ní stál malý plavovlasý chlapec. Za ten rok, kdy jej neviděl, se Geranovy rysy změnily, ale Garion jej okamžitě poznal. „Udělalí jste mou práci dobře,“ prohlásila Zandramas. „Sama bych si nedokázala vymyslet příhodnější konec pro Torakova posledního učedníka. Nyní, Dítě Světla, pouze ty stojíš mezi mnou a Kthrag Sardiem. Budu očekávat tvůj příchod na Místě, které není více. Tam budeš svědkem toho, jak pozvednu nového boha nad Angaraky, jehož vláda nad celým světem

potrvá až do konce dní!“

Geran natáhl prosebně ruku k Se'Nedře, ale pak spolu se Zandramas zmizel.

„Jak pozoruhodné,“ řekla překvapeně vlčice.

Zde končí čtvrtá kniha Malloreonu.

Kniha pátá, *Větkyně z Kellu*, ukáže konečný výsledek války Osudů a lidí, kteří se jí účastnili.